

Paul
Boncuțiu

Între „Ei” și noi, Pământul!

Paul Boncuțiu

Între „Ei” și noi, Pământul!¹

¹ versiune web, corectată automat, posibil diferită de versiunea tipărită, și posibil incompletă.

Atunci când crezi că nimic nu mai poate fi schimbat și drumul ales e cel care te conduce, atunci simți că ceva se modifică... simți ceva că tremură în interiorul tău și realizezi că drumul e cel care merge pe sensul opus și că tot ce ai de făcut e să te întorci cu spatele la fals și să îmbrățișezi realitatea!

Analiza mișcărilor Andreei trebuia făcută la un moment dat și într-o situație reală, ținea neapărat să vadă cu cât sânge rece este dotată, și cum reacționează în situații limită. Tocmai din această cauză o forța acum, o presa să facă niște mișcări și să ia niște decizii nu tocmai ortodoxe. Acesta era motivul pentru care se ținea atât de aproape de mașina ei. „E spre binele ei” își spuse el, „nu avem nevoie de oameni slabi, oameni incapabili să își stăpânească emoțiile, oameni fără reacție”. O urmărea cum intră în depășiri cu ușurință și atât de calm, vedea fumul pe care îl scotea mașina ei pe ambele țevi de eșapament, la fiecare schimbare de viteză. Putea astfel să își dea seama când a făcut bine că a schimbat într-o viteză inferioară, sau când a schimbat prea repede într-o viteză superioară, urmând să forțeze motorul și să piardă câteva sutimi de secundă până ajungea din nou motorul la turația dorită. Era un timp prețios, de care se pare că era foarte conștientă, și încerca să îl folosească cât mai bine putea și cu greșeli cât mai puține.

Rulau deja de ceva vreme pe un drum cu o singură bandă pe sens, astfel că depășirile deveneau din ce în ce mai dificile și mai periculoase, mai ales că drumul era presărat cu numeroase curbe, multe dintre acestea fără vizibilitate. Ceru calculatorului de bord să îi activeze GPS-ul, în cadrul căruia putea selecta opțiunea de termosensitivitate pe o rază de 5 km, afișându-i ca urmare a triangulației făcute de cei douăzeci și patru de sateliți, toate mașinile din acel perimetru, după semnătura termică. Avea astfel și o vedere asupra a ceea ce urmă să apară după curbele acelea periculoase. Îi plăcea să aibă tot timpul mașina echipată cu cele mai noi invenții și

gadget-uri. Considera utila existența oricăror gadget-uri, mai ales că ultimele generații au devenit atât de mici, încât pot fi stocate cantități impresionante din diferite modele fără a rămâne în lipsă de spațiu.

Telefonul începu să bâzâie, și îi apărură un zâmbet în colțul gurii uitându-se la Robert, pasagerul colectat de la ultima locație, care parcă se ruga să nu răspundă la telefon, datorită traficului în care circulau și mai ales vitezelor cu care circulau.

— Da, vă rog! răspunse la telefon, dar prin conectivitatea telefonului din mașină, astfel că mâinile îi puteau rămâne concentrate pe condus. Se auziră câteva interferențe ca și când s-ar pierde semnalul, caz în care a intervenit calculatorul de bord pentru a le elimina și a încerca să stabilească o frecvență cât mai bună și să lărgască lungimea de bandă pe care era transmisă convorbirea pentru ca aceasta să poată fi realizată în condiții optime. Acest lucru a durat nu mai mult de câteva secunde, timp în care, Arian și misteriosul interlocutor, așteptau liniștiți anunțul care nu întârzie să apară: „Domnilor, conexiunea a fost restabilită, linia e liberă și convorbirea este criptată în 512 biți”.

— Excelent! spuse el către vocea de mai devreme, și acum, să trecem mai departe... Cu ce să te ajut, John? întrebă el în chineză, interlocutorul lui vorbind aceeași limbă, ceea ce însemna că puteau să vorbească liniștiți fără să fie intimidați de Robert, pentru că acesta oricum nu înțelegea nimic.

— A apărut o problemă în zona 51, Arian! Avem nevoie de tine acolo, am pierdut legătura cu baza, și ultima convorbire îți era adresată. Erau „Ei”, cerând să discute cu tine. Nu știm încă de ce a fost necesar acest blocaj al zonei 51, dar speram să poți dezlega tu misterul!

Arian era un nume frumos, un nume exotic, reprezentând foarte bine imaginea persoanei care îl purta. Pielea creolă, întinsă, tânără, niciun rid nu ducea cu el. Părea a fi un bărbat tânăr, dacă e să ne luăm după cum arată, după mușchii perfect sculptați pe un corp athletic. Totuși, ochii îl trădau. Ochii purtau cu ei o privire inteligentă, puțin umbrită și extrem de iscoditoare. Nu îi era niciodată teamă să privească pe cei de lângă el în ochi, primind aproape de fiecare dată aceeași reacție. Interlocutorul își rețrăgea privirea. Ochii exprimau anii

mulți pe care îi ducea în spate, poate un chin, sau poate o binecuvântare.

— Se pare că timpul a sosit! spuse Arian fără să pară deloc mirat. Am fost avertizați, ne-au avertizat că acest lucru va urma, tot ce a fost până acum nu au fost decât niște jocuri, nimic altceva... Nu vă speriați, nu s-a întâmplat nimic acolo, oamenii sunt teferi, dar nu aş putea spune că acest lucru va mai dura mult...

— Cât timp îți ia să ajungi acolo?

— Prima dată, se pare că din nou uiți John, ar trebui să discutăm despre altceva!

— Da, iartă-ne, onorariul tău... la fel ca și până acum, un miliard de dolari vor fi în contul tău în momentul în care îți dai acceptul în privința misiunii, urmând ca la sfârșitul misiunii, în cazul în care factorul de succes depășește 95 de procente, îți va intra în cont și celălalt miliard de dolari.

— Îmi place cum gândiți... dintr-odată ceva se schimbă pe chipul lui, „să ți-o trag, Andreea, nu acum!” spuse el devenind dintr-odată foarte atent. Ochii îi erau în calculatorul de la bord, în GPS. Acesta arăta o pată termală mare la o sută de metri de Andreea, care tocmai ieșise în depășirea unui tir, într-o curbă deosebit de periculoasă. Tirul se îndrepta pe contrasens direct către Andreea, lăsând-o fără nicio speranță de scăpare... zgomotul pistoanelor lovind pereții camerelor se auzea îngrozitor în mașina lor, în timp ce Arian schimba o viteză inferioară și accelera la maxim, pentru a recupera distanța de câțiva metri ce îl despărțea de Andreea. A ieșit și el în depășire în urmă Andreei, încercând ceva. Încerca să producă acea diferență, să aducă ceva ce conta pentru el, să facă ceva ce poate nu reușea în totalitate, dar putea schimba ceva! Și-a calculat rapid șansele, a creat în câteva sutimi de secundă trei scenarii prin care să se poată salva toți trei, dar din păcate, doar unul dintre scenarii avea sorți de izbândă de peste 70 de procente, ceea ce încă însemna un risc foarte mare. Nu mai conta, a ales, așa că spera să se încadreze sau chiar să bată procentajul calculat.

Creierul îi lucra la capacitate maximă, mișcările le realiza la o viteză supraomenească. Robert nu reuși decât să audă zgomotul produs de pistolul care se descărca în cauciucurile tirului din lateral.

Se aflau acum la un metru în spatele Andreei. Ochii lui Robert priveau peste țeava pistolului, care se afla la cinci centimetri de el, la cabina tirului care rula pe contrasens și care între timp ajunsese în fața lor la aproape cincizeci de metri. Părea că totul în jurul lui s-a oprit, și abia atunci a reușit să îl vadă pe Arian și mișcările lui sigure, rapide. Ce îl șoca cel mai mult era chipul lui, chip pe care nu putea să citească nimic, niciun mușchi nu tresărea, nicio licărire a ochilor, impasibil, o stâncă. Arian a tras puternic de volan pentru a ieși puțin în lateral în partea stângă a drumului. Avea nevoie de o imagine sigură și clară asupra roților tirului din față. Glonțul plecă de pe țeavă și în același moment accelerează puternic. Arian simți o durere în urechi în momentul în care cele două sunete s-au comasat, dar nu mai avea timp să ia în seamă și acea durere, așa că se concentrează pe camionul din față care începuse deja să vireze către dreapta, timp în care mașina lui ajungea în drept cu mașina Andreei. Ideea lui Arian părea să prindă contur, ceea ce îi făcea o deosebită plăcere, permițându-și un mic zâmbet în colțul gurii, deși încă nici Andreea și nici ei nu erau salvați. Ca urmare a cauciucului spart al tirului pe care îl depășeau, acesta a lăsat o porțiță în spatele lui în momentul în care a început să vireze către stânga! îi surprinse privirea Andreei, cu o fracțiune de secundă înainte să lovească mașina acesteia din lateral cu putere, și a observat o liniște imensă, același zâmbet ca și al lui. În ochii ei din păcate nu vedea acea dorință de a trăi, nu vedea nicio urmă de a încerca să facă ceva pentru viața ei, niciun reflex, nicio mișcare, și dintr-odată își dădu seama că era dezamăgit, că nu asta își dorea de la ea. Nu voia să creadă că Andreea a renunțat la viața ei atât de ușor, și o întrebare îi trecu prin minte: „De ce a renunțat la lupta pentru viața ei?”. Un zgomot puternic de fiare contorsionate îl trezi din visare și îl anunță că e cazul să frâneze, în timp ce ținea și mașina Andreei lipită de a lui, trecând la limită prin spatele tirului din dreapta și ieșind puternic în lateralul drumului. Ce nu a mai putut să evite a fost copacul în care mașina Andreei s-a împlântat sec. O privea încă pe Andreea în ochi, surprinzându-i fața frumoasă a acesteia spulberată în timp ce lua contact cu airbagul și sângele țâșnind pe geam. Scaunul acesteia s-a rupt înspre interior sub presiunea spatelui mașinii care a venit ca dovadă a inerției. I-a fost fracturată coloana, strivită de motorul care o

presa nemilos, fără nicio șansă să mai fie în viață. Gândul acesta îi fractură și lui creierul. „Nu se poate, nu trebuie să moară! Nu așa! Nu din cauza mea, din cauza unei prostii!”. Oprise între timp mașina și striga la Robert să își revină. Acesta intrase și el între timp în stare de șoc:

— Revino-ți omule, nu avem timp de bâlbâieli acum! și o palmă zbură către obrazul acestuia. În sfârșit, haide, repede, coboară din mașina, trebuie să o scoatem pe Andreea de acolo înainte să ajungă poliția! strigă Arian la Robert care începuse să se pipăie să vadă dacă e întreg și nevătămat.

— Cum vrei să o scoatem de acolo, ești nebun? Mai bine chemăm ambulanța, descarcerarea, pompierii! Ei știu ce e de făcut! Nu o să încerc să o scot de acolo... uită-te și tu în ce stare e! spuse Robert revoltat.

Se apropiaseră între timp de mașina, și la vederea sângelui de pe geamul șoferului, Robert simți cum îi se contractă stomacul, gura umplându-i-se de vomă. Picioarele i se înmuieră, și cu greu se trase câțiva metri mai departe de mașină și vomită violent până ce doar spasmele stomacului mai arătau că acolo fusese cândva ceva mâncare.

— Când termini să mă anunți și pe mine! E o reacție normală, stai liniștit, și eu am pățit-o prima dată, îi aruncă Arian ironic. Arian forță mânerul ușii până reuși să o deschidă, și puse degetele pe gâtul Andreei rugându-se să mai existe puls. Un zâmbet îi apără pe față în timp ce simțea sângele Andreei cum se mișcă încet în ea.

— Hai că poți, scumpa mea! Vei fi bine, numai să te scoatem de aici! îi șopti el la ureche, deși Andreea era inconștientă și nu îl putea auzi.

— Cu ce te ajut? scuipă Robert cuvintele, împreună cu resturi de vomă, resturi ce îi rămăseseră încă pe bărbie și pe obrazul drept cum se șterse cu mâneca la gură.

Nu avea timp Arian să îl privească cu dezgust, sau să îi mai zică ceva, nu avea niciun sens. Cu o mișcare brutală o trase pe Andreea înspre exterior ținând-o doar de gât și de zona axială dreaptă. Un pârlit de oase se auzea la fiecare mișcare pe care Arian o făcea pentru ca Andreea să fie eliberată din mașina contorsionată. I-a scos jumătate de corp în exteriorul mașinii, dar picioarele acesteia erau blocate,

probabil strivite de scaunul deplasat aproape în totalitate sub bordul mașinii. Din poziția în care era Andreea acum, puteau vedea amândoi coloana vertebrală în formă de „V”, ruptă și cu hainele pline de sânge.

— Cum poți să te porți așa cu ea? Nu înțelegi că nu avem ce să îi facem? De ce nu vrei să aștepți medicii să vină?

— Pentru că este singura ei șansa să mai poată fi salvată, dacă îi lăsăm pe cei cu ambulanța să o ia, va muri cu siguranță! Arian îi zise lucrurile acestea fiind cu corpul pe jumătate în mașină, încercând să își dea seama cum să îi scoată picioarele Andreei fără să îi provoace stricăciuni și mai mari. Se ridică, se întoarse către Robert, și cu o voce calmă și impenetrabilă îi zise acestuia:

— Ascultă-mă, nu îmi mai contesta deciziile pe care le iau și ai face bine să fii puțin mai rațional în această perioadă, cred că vezi că trecem printr-o perioadă destul de dificilă în momentul de față! Te-am rugat să cooperezi pentru că ești și tu la fel de implicat ca și mine în accidentul acesta, iar dacă poliția va ajunge aici, înainte să o luăm pe Andreea, aceasta va muri și noi vom fi acuzați de crimă cu premeditare... mai bine zis tu vei fi acuzat, pentru că eu voi fi scăpat înainte chiar de a ajunge la secția de poliție! așa că te rog să îți calculezi singur șansele de a scăpa fără nicio pată pe dosar după accidentul acesta și oprește-te din a pune atâtea întrebări!

— Ține-o nemișcată, îi spuse lui Robert, și prinzând cu ambele mâini scaunul la baza acestuia, își propti genunchiul drept în pământ, iar călcâiul piciorului stâng îl înfipse în față astfel că tibia și femurul formau un unghi de șaptezeci de grade.

Creierul său acumula și trimise toată energia în brațe, conferindu-i lui Arian o forță superioară. Trase scaunul înspre spatele mașinii, acesta împingând la rândul său bancheta, până ce picioarele Andreei aveau îndeajuns spațiu încât să le poată trage afară. Dar când a pus mâinile pe picioarele Andreei, simți oasele sfărâmate și moi, și un fior rece îi trecu pe șira spinării... nu era deloc plăcut să atingi asemenea răni. Niciodată nu i-a plăcut să vadă oase rupte, sau ieșite din piele deși de multe ori a fost nevoit să o facă chiar el! Se eliberă rapid de astfel de sentimente și îi ridică picioarele Andreei încercând să evite să se uite cum îi pendulează labele picioarelor împreună cu jumătate din tibie și peroneu. „E ceva oribil” îi spuse Arian, „o

frumoasă fată, plină de sânge, cu coloana vertebrală ruptă în cine știe câte locuri, picioarele zdrobite, fața turtită și unul dintre oasele obrazului spart și intrat înspre interiorul feței! și toate acestea din cauza mea...”

— Ține-o bine și încearcă să nu te uiți la ea, îi aruncă în viteză către Robert. Haide să o punem în mașină și să plecăm naibii de aici! Robert aruncă o privire rapidă la mașina lui Arian, mașină ce avea doar două locuri!

— Și eu unde o să stau? că doar are doar două locuri mașina ta...

— Tu o vei ține imobilizată pe Andreea, o vom pune pe scaun și tu vei sta peste ea, ca să nu se miște prea mult! Trebuie să te ocupi de ea, altfel riscăm să o pierdem, și ține minte, nu trebuie să își piardă pulsul! Eu va trebui să dau câteva telefoane!

Nu erau cele mai plăcute telefoane pe care urma să le dea, dar nu avea ce să facă, și cu cât mai repede, cu atât aveau șanse mai mari să nu o piardă pe Andreea. Știa că a făcut tot ce a putut face ca să o salveze, acum restul depindea doar de ea. Alese să se concentreze înspre restul problemelor pe care le avea de rezolvat, mai ales la convorbirea ce fusese întreruptă din cauza accidentului. A împins scaunul din dreapta al mașinii sale cât mai în spate, conferind acestuia un unghi mai mare, astfel ca Andreea să poată fi așezată într-o poziție cât mai întinsă. Simțea părere de rău că nu avea timp să îi bandajeze rănilor, dar deja se auzeau sirenele de poliție, pompieri, ambulanțe în depărtare. Aruncă o privire la cei câțiva spectatori ce se opriseră pe marginea drumului, drum blocat din cauza celor două tiruri care se acroșaseră în incidentul de mai devreme. Își spuse că trebuie să ajungă în Deva înainte ca poliția să afle ce s-a întâmplat și să ia măsuri să îl oprească. Ar fi vrut să schimbe mașina, să ia una ce ieșea mai puțin în evidență, dar nu mai avea timp și pentru așa ceva. Pe lângă asta avea nevoie de telefonul mașinii. A decis să își asume riscul și să își continue drumul în mașina lui.

— După ce o puseră pe Andreea într-o poziție cât mai bună, Robert se puse peste ea, ca să o țină imobilizată și își trase centura de siguranță peste ei. Un fior rece îi trecu prin corp când îi auzi oasele cum îi pârâie, suflul slab și sângele care începea să se adune pe scaunul mașinii doar pentru ca apoi să continue să cadă pe podea. Din nou îi se

contractă stomacul, dar nu mai avea ce să dea afară, așa că încercă să se calmeze, pentru că nu era momentul să facă scene. „Haide că poți, ești bărbat doar, ce dracu’!” își repeta mereu în minte aceste cuvinte, ca să treacă peste scena de mai devreme, și peste mirosul de sânge, combinat în mod bizar cu mirosul plăcut de parfum ce îl emana corpul și hainele Andreei.

— Încă o palmă porni către fața lui, și zgomotul se auzi sec și plin totodată:

— Trezește-te omule, ce naiba, ți-am zis să ai grijă de ea... nici atâta nu poți să faci? Spune-mi și te las naibii aici! Arian era deranjat în mod evident de lipsa de reacție de care dădea dovadă Robert, dar totodată avea nevoie de el, așa că îl motiva cum putea.

Pornise mașina între timp și se strecură printre tir și marginea drumului, până trecu de locul accidentului, apoi călcă pedala de accelerație, schimbând vitezele cu un automatism și o precizie ce din nou îl lăsă pe Robert cu gura căscată.

Fă-mi legătura cu Centrul de Comandă, ceru computerului de bord, și apoi încearcă să restabilești conexiunea cu Ministrul Apărării. Dă-mi imaginea termală a drumului; nu mai am chef de alte incidente! aruncă o privire la Andreea în timp ce aștepta să răspundă Centrul de Comandă, și dintr-odată un sentiment de milă îl cuprinse, milă și vinovăție pentru ce s-a întâmplat. Își scutură capul, ca și când ar fi vrut să scape de gândurile acestea, și se concentrează înspre convorbirile ce vor urma.

Centrul de Comandă aparținea unei Organizații Guvernamentale din America, organizație înființată în anul 1960, ca o necesitate și răspuns la existența Războiului Rece din acea perioadă. Era cea mai bine finanțată organizație din lume, drept urmare își aduse aportul la evoluția lumii moderne, la stabilizarea economiilor, la descentralizarea țărilor, ramurile sale extinzându-se în toată lumea. Una dintre principalele ramuri în care activau și pe care încercau din răspuțeri să o extermină era asasinajul economic. Acesta reprezenta un pericol real în țările subdezvoltate sau în curs de dezvoltare. Era practicat pe două nivele, unul fiind postura de țară superdezvoltată, care mai avea nevoie doar de consolidarea finanțelor proprii, de dorința acerbă de a fi cea mai bună și de a controla tot ceea ce era mai prejos decât ea. Al

doilea nivel erau victimele, în general țările subdezvoltate, țările din lumea a treia, țări a căror bogății băștinașii nu au știut niciodată să le utilizeze, țări a căror frumuseți nu au fost explorate, țări inimaginabil de bogate și stupid de sărace. Nenumăratele încercări de a stopa și de a tăia de la rădăcină aceste atentate de asasinaj economic nu au reușit să acopere pagubele provocate. Luptele se dădeau pe nenumărate fronturi și de cele mai multe ori pe mize enorme, victime existând de fiecare dată doar de o singură parte. Chiar dacă era vorba despre mult râvnitul petrol, sau era vorba despre energie, infrastructură, de fiecare dată se vindeau proiecte exuberant de scumpe, de fiecare dată se vindeau vise și iluzii a ceea ce însemnau beneficiile pe care aceste proiecte le puteau aduce peste câteva decenii. În schimbul acestor iluzii, aceste țări se îndatorau până la gradul de saturație. În scurt timp se găseau în incapacitate de plată, urmând să fie nevoite să renunțe la proiectul pe jumătate realizat, sau să continue proiectul dar prin acceptarea unor finanțări exorbitante. De cele mai multe ori aceste aspecte erau cuprinse în contractele stufoase de mii de pagini pe care nimeni nu reușea să le citească sau să le urmărească, fiind întocmite de o armată de avocați și specialiști în numere. Era greu de demascat un asemenea atentat, dar nu o dată a fost cazul în care agenții au reușit să combată planurile asasinilor prin demonstrații practice și analize realizate pe baza proiectului. Acestea certificau modul în care proiectul avea să aducă un prejudiciu financiar incomensurabil țării respective.

Contrar tuturor așteptărilor din partea unei asemenea organizații, aceasta nu se sfia să își etaleze sediul central în mijlocul Washington-ului, cu siglă enormă „GOA” (o mică glumă pe bază acronimului, deoarece nimeni nu știa ce înseamnă, când de fapt acesta însemna simplu Organizația Guvernamentală a Americii).

Sigla era așezată în vârful unui zgârie-nori de treizeci de etaje construit în formă de piramidă, cu două turnuri pornind de la mijlocul celor două muchii frontale, construcție în stil baroc, cu sculpturi pe pervazurile mult exteriorizate, o adevărată risipă de talent și bani. Coloane imense îi stăpâneau intrarea și bolți tot la al doilea etaj făceau ca imensitatea clădirii să pară într-adevăr grotesc de frumoasă. Odată cu înserarea, un joc de lumini străluceau pe fațada întregii clădiri, formând umbre și parcă trezind la viață toate acele sculpturi și

întreaga clădire. Acesta era sediul Organizației, organizație care în fața populației se ocupa cu protejarea animalelor pe cale de dispariție, protejarea planetei, ajutorarea țărilor din lumea a treia, și multe alte acte de binefacere. Nimeni nu știa care îi era adevăratul scop, și doar un sfert dintre cei care munceau în clădirea GOA cunoșteau adevărata menire a acesteia. Aceștia erau cei care foloseau lifturile unu și doi, lifturi care nu urcau, ci coborau, coborau la peste o mie de metri sub pământ. Aici îi așteptau o altă lume, o lume digitalizată și o protecție dusă până la paranoia.

Ca să intri în această lume, ce pe bună dreptate și-a câștigat de la angajații săi denumirea de Rabbithole, trebuia să treci de o ușă cu amprentă digitală, o radiografiere completă, o scanare retinală și un test de verificare bazat pe secvențele ADN. Urmau trei uși de seif, fiecare necesitând câte un cod, coduri pe care fiecare angajat le primea pe măsură ce trecea primele teste. Odată trecut de uși, aștepta o capsulă cu un fotoliu care la prima vedere părea destul de inconfortabil. Intrat în capsulă, ușa se închidea și te găseai înconjurat de imagini, împreună cu o voce care oferea instrucțiunile și informațiile necesare pentru a începe și a termina ziua cu bine. Toate acestea nu durau mai mult de trei minute, timp în care imaginile erau stabilizate pe nervul optic, ceea ce făcea ca uitarea să nu fie o opțiune. Tot în acest interval de timp erau parcurși peste trei mii trei sute de kilometri. Se ajungea la baza 51, în deșertul arid și sărat al Nevadei. Aici se afla într-adevăr baza centrală a GOA de unde plecau și se desfășurau toate operațiunile. Aici erau ținute cele mai mari secrete ale lumii, cele mai întunecate cotloane ale minții umane erau explorate acolo și cele mai mari minți ale vremii erau captive în subsol. Toți cei care munceau acolo, o făceau din două motive: pasiune sau bani. În ambele cazuri, acceptau o viață lipsită de intimități, plină de microfoane, filări și compromisuri, până la amenințări și pierderi umane, denumite generic „victime colaterale”. O luptă înverșunată se dădea pentru ca toate secretele să rămână înăuntrul bazei. Cu toate acestea câte unul mai scăpa și ajungea în presă, ceea ce făcea ca toată agenția să se mobilizeze pentru a aplană un eventual conflict sau pentru a oferi lumii o altă imagine asupra a ceea ce de altfel era foarte adevărat.

Centrul de Comandă se afla în clădirea piramidală din mijlocul Washingtonului, deloc ascunsă vederii, sau angajaților, și primise denumirea aceasta la dorința expresă a întemeietorului Organizației, Colonelul James Bright. Era un excentric, un om cu o pasiune pentru curiozități, pentru necunoscut, pentru intrigi, un om ce regreta că nu a trăit o viață la curtea regelui Soare, în perioada în care nobilimea franceză agreea într-un mod dus la extrem jocurile de culise din incinta palatului regal. Din această cauză încăperea în care se află biroul său, de altfel destul de mare și cu o frumoasă vedere înspre Casa Albă, cu două telefoane pe birou, a fost denumită Centrul de Comandă, nume ce în mod ironic a rămas până în prezent, reprezentând marca a celui care a fost cândva întemeietorul organizației. Acum, scaunul Colonelului Bright era ocupat de Ministrul Apărării, în aceeași cameră, dar ultra tehnologizată și protejată atât fonic cât și „Stealth”. Deținea tehnologia de evitare a eventualelor unde trimise în căutarea de transmisii radio sau audio pe diferite bande, captarea acestora și blocarea acestora din a fi trimise înapoi către sursă pentru a putea fi recepționate. Aceasta făcea ca eventualele încercări de a fura informații prin ascultarea telefoanelor sau utilizarea tehnologiilor wireless să fie complet inutilă...

— Fă-mi legătura cu Centrul de Comandă, ceru calm încă o dată Arian calculatorului de bord, deoarece prima data acesta nu dădu niciun semn că ar fi înțeles ceea ce i s-a cerut.

De data aceasta în mașină începu să se audă zumzetul paraziților ca urmare a conexiunii, în timp ce pe lângă ei se perindau mașini de poliție, salvări, toate cu girofarurile pornite și grăbite. Își făcu câteva calcule pentru a-și lua niște măsuri de siguranță în cazul în care poliția va afla ce s-a întâmplat acolo. A luat în considerare kilometrii parcurși de la locul accidentului, viteza aproximativă cu care se deplasau mașinile de intervenție și de asemenea viteza lor, plus traficul pe care îl aveau în față. Mai aveau încă de mers aproape patruzeci de kilometrii, ceea ce însemna aproximativ douăzeci și cinci de minute de mers regulamentar. E destul timp...

— Centrul de Comandă pentru Arian, ce s-a întâmplat? aceeași voce de mai devreme, dar de data aceasta vorbeau în engleză.

— Andreea a avut un accident urât în timpul ultimului test! Am

nevoie de o echipă de intervenție, o să vă trimit acum și coordonatele pentru extracție, și de asemenea va trebui să folosesc Mașina! Arian nu era deloc încântat să spună aceste lucruri.

— Consideri că e pregătită pentru a o pune în Mașină? Dar de fapt ce naiba, nu are rost să mai discutăm, e pierdere de vreme! Trimite-mi coordonatele și în câteva minute o echipă de extracție te va aștepta acolo! Poți să începi misiunea despre care am discutat, banii îți sunt în cont, și mai multe detalii, deși nu cred că ai tu nevoie de așa ceva, vei primi când veți ajunge aici!

— Am înțeles, o să iau legătura și cu „Ei”, să văd ce se întâmplă acolo. Îți mulțumesc, John, pentru sprijin!

Încheie convorbirea și îi ceru lui Robert adresa casei lor din Deva. Calculatorul căută rapid coordonatele și le transmise Centrului de Comandă, pentru a putea începe operațiunea de salvare. „La naiba și cu Ei, acum s-au gândit să facă scandal și să încheie socotelile!”, nu prea avea chef să înceapă ceva până ce nu termina cu Andreea, dar era curios totodată să vadă ce pretenții au Ei și ce s-a întâmplat de data aceasta. Astfel că iarăși se adresă calculatorului de bord pentru a-i face o legătură puțin mai specială:

— ...pentru Centrul de Comandă, prin coridorul purpuriu în cod 27526, deschide legătura 51 encriptată în 1028, imagine tridimensională, focusare doar pe mine!

Își întoarse privirile către Robert, aruncă o privire către Andreea și observă lacrimile ce i se prelingeau pe obraji, curățând sângele care începea să se coaguleze în unele zone.

— Vreau să fii atent la mine, să mă asculți și să faci ceea ce îți spun! Vreau să te atenționez că dacă vei scoate vreun sunet, am să te omor fără a avea niciun fel de regret! Robert a văzut în ochii lui Arian și a simțit în vocea lui autoritară faptul că nu e momentul să se împotrivescă. Asta până în momentul în care am să pun o frână bruscă... atunci vei lua pistolul acesta și vei trage de trei ori pe geam, m-ai înțeles? continuă Arian întinzându-i un pistol.

— Dar eu nu am folosit niciodată un pistol! Robert era speriat, panicat și era sigur că în curând Arian își va pierde răbdarea cu el, așa că se îmbărbătă din nou și continuă cu o voce mai puțin tremurând, dacă îmi arăți cum se folosește, am să fac ce îmi spui!

— Nu e mare lucru, tragi piedica, armezi, și tragi! Calculatorul îl anunță că a fost stabilită conexiunea și că poate să pornească imaginea oricând este pregătit!

Îi mai aruncă o privire plină de înțeles lui Robert, după care se întinse și apăsă un buton aflat în partea de sus, în continuarea consolei de bord, și de unde o imagine tridimensională, o claritate foarte bună a apărut chiar pe mijlocul parbrizului. Era o persoană, un chip umanoid, deși totuși avea ceva diferit... Robert rămase hipnotizat de ochii acelei persoane, niște ochi atât de expresivi, atât de clari și limpezi. Aduceau cu ei o privire glacială, dar în care se putea distinge o urmă clară de superioritate prin poziționarea irisului, puțin mai sus decât al interlocutorului, pentru a putea da senzația că îl privește de undeva de sus, încercând să domine. Totodată erau într-o continuă mișcare, parcă tremurând tot timpul, ca și când ar fi înregistrat tot ceea ce se întâmplă inclusiv datele provenite de vederea periferică. Avea o frunte lată, puțin bombată și lipsită de riduri, deși chipul lui privit portretistic nu exprima nicio vârstă. Era un bărbat frumos, în adevăratu sens al cuvântului și Robert se trezi că zâmbește inconștient deși situația de față nu îi oferea prea multe motive. Nici el nu știa de ce zâmbește, dar o puse pe seama evenimentelor prin care i-a fost dat să treacă azi și care pare că nu se vor termina prea curând. Realiză cu stupoare că era curios să vadă continuarea la toată această poveste, parcă ruptă dintr-un scenariu din filmele cu 007.

Îi auzi pe cei doi că încep să bolborosească ceva într-o limbă pe care din nou nu o putea înțelege, de data aceasta nici măcar nu putea să o identifice, așa că își întoarse gândurile în altă parte așteptând totodată semnul pentru a lua și el parte la așa-zisa „discuție”.

— Nu ne-am întâlnit de mult, prietene Joe! Începu Arian conversația în acea limbă pe care ajunsese să o urască... limba „Lor”!

— Arian... să lăsăm formalitățile la o parte, în vremuri ca acestea nu își au locul. Nu are niciun rost să fim diplomați, știi bine că nici tu și nici eu nu avem vreme de așa ceva, și nici nu ar modifica ceva. Tocmai de aceea am venit către tine cu o propunere.

— Te ascult, prietene Joe! Știa că trebuie să îl irite, știa că trebuie să facă orice pentru ca interlocutorul să își piardă puțin cumpătul pentru a putea câștiga teren în fața lui. Știa că numele acelui

umanoid e Prozon în dialectul uman, Atotsupremul Prozon, cum îi place să se intituleze. Cu toate acestea continuă să îl irite nerespectând rangul celuilalt și nici numele...

— Necioplit ca de obicei, îi întrerupse Prozon gândurile, nu știu cum poți fi tu cel care ești. În acest moment desfizi logica apariției tale pe Pământ și misiunea pe care o ai de îndeplinit și care e pe cale să se sfârșească.

— Să nu crezi Joe, că vei reuși să îți duci la îndeplinire planurile, nu atâta timp cât eu voi fi prin zonă! pe chipul lui Arian apără un rânjet.

— Că veni vorba de timp, îl întrerupse din nou Prozon, ca urmare a diagnosticului pe care planeta ta l-a primit, am hotărât că până în momentul în care vei binevoi să ne acorzi atenția pe care ți-o cerem, vom bloca percepția pământeană asupra a ceea ce denumiți voi „timp”, consecință oarecum necesară doar că poate nu neapărat necesară acum.

— Și ce sperați să rezolvați cu blocarea percepției? Omul are puterea de a percepe mai mult decât vă închipuiți voi! Arian știa foarte bine ce însemna blocarea timpului, dar era necesar să joace rolul unui necunoscător deoarece Prozon nu trebuia să afle cine e el cu adevărat.

— Credeți ca dacă blocați timpul, lucru care fizic e imposibil de realizat, dar să presupunem că o faceți, chiar credeți că rasa umană va deveni un haos universal? Îmi pare rău să te dezamănesc, de fapt nu îmi pare deloc rău, și un rânjet i se așternu pe chipul său de piatră, dar chiar te rog să încerci și îți promit că vei rămâne surprins de faptul că nu vei primi reacția pe care atât de mult ți-o dorești.

— În primul rând, văd că tot nu vrei să îți deschizi mintea, și te încăpățânezi să rămâi într-un labirint de unde unica metodă de scăpare este chiar timpul, pe care tu nu o să îl mai ai! Și spre surprinderea ta, da, timpul fizic poate fi blocat, și acționează ca o buclă temporală, de fapt ca și mai multe bucle pe suprafața planetei cauzate de un altfel de ceas, un altfel de timp, timpul nostru! Toate aceste bucle au rolul de a face posibilă atât călătoria în timp, regres și progres, dar totodată poate cauza ineficiențe majore în scurgerea acestui „timp”, astfel că te las pe tine să îți imaginezi mai departe. Ca și exemplu, ca să înțelegi mai bine fenomenul, eu îți voi spune că pentru a salva toți

ostaticii pe care îi avem acum, va trebui să ajungi la mine în două ore, ceea ce va fi complet irelevant în momentul în care nu va mai exista noțiunea de două ore, nu îți vei putea folosi ceasul, nici GPS-ul, nici măcar mărețul vostru Soare, sau stelele, pentru că toate vor fi prea departe, prea solide sau lichide, transparente sau opace, vor fi sau nu vor fi. Vei ajunge să te întrebi de unde știi ce înseamnă cele două ore... oare vei ajunge la timp? Oare când vei ajunge aici vei avea o sută de ani? Sau poate vei avea doar doi ani... cine știe?

— Ascultă-mă prietene J...

— Ți-am zis să nu îmi mai zici așa de atâtea ori! tună dintr-odată Prozon. Vierme ce ești! continuă el pe un ton nervos dar cu fața calmă și liniștită, îmi este scârbă de rasa voastră și abia aștept să plec de pe planeta voastră împuțită. Cu toate acestea misiunea mea trebuie duse la îndeplinire, ceea ce mă va mai ține pe aici ceva timp. Misiunea aceasta îmi oferă ocazia de a... trei focuri de armă se auziră asurzitor în mașină, și Prozon își aruncă privirea întrebător către Arian.

— Ce naiba a fost asta? urlă el pe același ton.

— Trebuie să închid, sunt atacat! Te contactez eu în curând! spuse Arian mimând spaimă și agitație. Se întinse și închise transmisia scuipând în același timp un „să te ia naiba de tâmpit ce ești!” Era agasat, era chiar nervos, ori acum chiar nu era momentul să își piardă stăpânirea de sine.

— Mulțumesc Robert! Bine tras, te-ai descurcat excelent.

— Pot să te întreb cine era individul din imagine? Robert își dorea să afle cine erau acei ochi magnifici, acea față impasibilă, acea voce gravă și adâncă...

— Nu acum, la timpul potrivit, vei afla! Timpul! Arian își aduse aminte de amenințarea aruncată de Prozon... cât e ceasul? îl întrebă pe Robert, pentru că lui îi era groază să se uite.

— E aproape 12 noaptea!

Arian răsufla ușurat și continuă drumul, mai aveau maxim zece minute, ceea ce îl mulțumea pentru ca astfel putea să își lase mintea să zburde înspre crearea unor planuri de atac.

Coborâra din mașină în fața unei case frumoase, viu colorată și cu un spațiu imens de joacă în jurul unei piscine. Echipa de intervenție era deja acolo, silențioasă, agilă și tot timpul în mișcare. Robert a

rămas uimit de vehiculul pe care presupunea că echipa de intervenție îl folosea pentru deplasare. O aeronavă, dar fără nicio urmă de reactoare sau ajutaje, ci doar două inele ce se învârteau unul în jurul celuilalt, poziționate în locul unde ar fi trebuit să fie aripile. Încă un inel mare, care, presupunea el, deși acum era așezat în poziție centrală de-a lungul axei aeronavei, în zbor acesta avea să își înceapă rotația. Într-adevăr, acele inele se foloseau de capacitatea electromagnetică pentru a crea un câmp de forță în jurul lor, câmp care folosit în interacțiune cu cercurile concentrice de unde electromagnetice ale pământului, dădea posibilitatea unor salturi cantitative pe distanțe foarte mari în timpi foarte mici. Robert avea să experimenteze în curând efectele acestor salturi.

Câțiva doctori se năpustiră asupra mașinii pentru a o scoate pe Andreea de pe scaunul înroșit de sânge. Pe măsură ce puneau mână pe ea, se putea vedea cu ochiul liber cum mișcările doctorilor deveneau puțin cam încete și mai atente, pentru a nu crea mai multe daune decât erau deja. Era o agitație mare într-o tăcere adâncă.

— Unde e sora ta? îl întrebă Arian pe Robert. Dar nu îl mai lăsa pe acesta să răspundă, pentru că știa foarte bine și Arian răspunsul, așa că spuse mai departe: Du-te, caut-o și te rog, grăbește-te! Trebuie să plecăm cât mai repede de aici, nu mai putem să pierdem vremea!

— Mă duc în casă, trebuie să fie acolo!

Arian nu mai era lângă el, îl zări fugind către ciudata aeronavă, așa că începu și el să alerge înspre casă, sărind treptele de la intrare câte trei o dată.

— Salut George, îmi pare bine că te văd! Într-adevăr se bucură la vederea lui George, un vechi prieten, unul dintre puținii care a fost alături de el de la început, un om în care știa că poate să aibă încredere. Era totodată și comandantul acestei echipe de intervenție rapidă.

— Salut Arian! Se pare că nu putem să scăpăm de probleme, orice am face! un zâmbet trecu pe fața lui George, un zâmbet ce trăda plăcerea de a fi mereu în pericol, și dependența față de adrenalină.

— Până la urmă vom scăpa de ele, George, sunt ca niște căpușe, trebuie doar să le scoatem capul adânc înfipt în victima de care s-au atașat. Pregătește-te te rog de decolare, suntem în contratimp, trebuie să ajungem la Mașină cât mai repede, astea sunt coordonatele! și îi

dădu un mic stick ce trebuia să îl atașeze la computerul de bord și să îl mențină acolo până în momentul în care ajungeau la destinație. Acest stick introducea coordonatele necesare, și le menținea în sistem, într-un mod securizat până când se ajungea la destinație, după care avea opțiune de autodistrugere sau putea fi refolosit de către Arian. În oricare dintre cazuri, coordonatele rămâneau doar pe stick, iar în bază de date a aeronavei nu apărea niciun jurnal despre călătoria către acele coordonate.

— Să înțeleg că mai există o Mașină? întrebă George uluit.

— Nu, nu mai există o Mașină, aceasta este singura, George, doar că niciodată nu a fost localizată în Centrul de Comandă, așa cum credea toată lumea! Tocmai pentru a evita ceea ce s-a încercat azi acolo. Gândește-te dacă „Ei” ar fi reușit să pună mâna pe Mașină... Arian dădu ușor din cap într-o parte și în alta, și continuă dezarmat: Ar fi fost un dezastru, nu cred că am mai fi existat la ora asta! Își scutură brutal capul, ca pentru a alunga pentru totdeauna gândurile acestea, și aruncă printre dinți un „unde dracu’ umblă ăștia doi?” în timp ce se deplasa către ieșirea aeronavei. Atunci observă și targa pe care doctorii o imobilizaseră pe Andreea și perfuziile la care era legată, precum și nenumăratele teste pe care doctorii i le făceau și care erau necesare pentru a face față Mașinii. O să mai urmeze și alte teste, printre care și cele de compatibilitate și de ajustare și calibrare a Mașinii pentru a se suprapune perfect cu Andreea, ceea ce însemna destul de mult timp, timp ce în momentul de față nu îl prea aveau. „Hmmm...” gândurile lui Arian lucrau febril la găsirea unei porțițe pentru a mai câștiga ceva timp „se pare că Prozon nu s-a ținut de cuvânt, sau a întâmpinat ceva greutăți în punerea în practică a ideii lui! Trebuie să ajungem la Mașină, pentru că apoi distorsiunile temporale dacă apar, nu vor afecta zona în care mergem. Va trebui să iau legătura cu „El”, dar pentru asta am nevoie de Maria, sora lui Robert!”

Pe Maria, Robert o trezise din somn, și încerca să îi explice ce s-a întâmplat și că trebuie să coboare, dar adrenalina pe care o acumulase în el făcea ca vorbele sale să exprime cu totul altceva decât ceea ce și-ar fi dorit. Maria nu înțelegea nimic din ceea ce fratele ei încerca să îi transmită.

— Tu ai înnebunit? îl întrebă mirată pe Robert.

Acesta se opri un moment, se adună, își trase răsuflarea și cu o voce cât de cât calmă îi spuse:

— Îmbracă-te cât de repede poți și haide jos, nu o să îți vină să crezi ce s-a întâmplat! Haide te rog mai repede, nu avem prea mult timp la dispoziție! figura lui Robert trăda o expresie de beatitudine, și pentru moment Maria a vrut să îl întrebe dacă era sub influența narcoticelor, pentru că obișnuia să o mai facă din când în când. Dar pe lângă acea expresie mai era ceva, ceva ce o făcu să își tragă în grabă o pereche de pantaloni, să își arunce un tricou pe ea și să dea buzna în fața casei. Acolo a rămas consternată la vederea acelei agitații în mijlocul unei tăceri absolute. Dar nava, nava era într-adevăr un mister, era parcă de pe altă lume, nu avea nimic pământesc în ea, în afară de figura atât de cunoscută ce a apărut pe rampa de la intrarea în aeronavă. „Arian, ce naiba cauți aici?” părea să spună, în timp ce un fior plăcut îi trecu prinsirea spinării. Îl văzu apoi pe acesta cu o figură impasibilă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei, cum se îndreaptă către ea și îi spune:

— Bună Maria, scuze că te deranjez la ora asta, dar am nevoie de ajutorul tău! părea că atunci ar fi realizat ea ceea ce se întâmplă cu adevărat la ea în grădină și zise

— Cine naiba ești, nu ai cum să fii Arian, Arian nu era nici pe departe ceea ce ești tu! era foarte nedumerită. Spune-mi te rog cine ești!

— Eu sunt, doar ca tu a trebuit să mă cunoști altfel! Haide te rog, nu avem timp de pierdut, o să îți dau câte explicații vrei tu în navă, dar acum trebuie să plecăm, întinse Arian mâna pentru a o ajuta să se hotărască mai repede, și răspunsul veni neașteptat de rapid.

— M-ai făcut curioasă, așa cum nu m-ai făcut în tot acel timp petrecut împreună!

Arian nu mai zise nimic, era mulțumit că a scăpat atât de ușor și că nu a fost nevoit să folosească alte mijloace pentru a o constrânge să îl ajute. Se urcară cu toții în navă, și o voce robotizată îi anunță că se încarcă datele pentru a se efectua saltul și că ar fi indicat ca fiecare să ia un loc și să își pună centurile de siguranță.

O cameră întunecată, plină de fum de țigară, în care domnea un miros aromatic de wisky de cea mai bună calitate, mobilată în stil

baroc, mobilă pe care nu se poate citi trecerea atâtor sute de ani... Pe unul dintre fotoliile din fața biroului cu încrustații fin sculptate stătea relaxat un bărbat în vârstă, cu părul alb, un ușor început de chelie, început ce putea foarte bine fi confundat cu o frunte lată, ținând în mâna stângă un pahar de cristal și jucându-se cu conținutul auriu și transparent. Avea privirea pierdută într-un punct mort din colțul camerei, ținând un trabuc gros în mâna dreaptă. În fața lui, la birou, stătea o femeie, trecută de a doua vârstă, dar nelăsând pe nimeni să vadă acest lucru. Avea mâini fine, o piele tânără și întinsă, împovărată însă de greutatea acelei tinereți veșnice pe care trebuia să o poarte! Putea fi ușor confundată la cei aproape 50 de ani ai săi cu o puștoaică abia ieșită de pe băncile facultății. Era una dintre minunile naturii, deși în pofida tinereții, prezenta niște trăsături aspre, în multe cazuri chiar masculine, de care era conștientă, și pe care le folosea deseori ca și redutabile arme în nenumăratele sale conflicte cu bărbații din jurul ei. Da, trăia într-o lume dominată de bărbați și trebuia să le facă față. Știa că nu e neapărat frumoasă, ducea mai mult înspre comun, dar avea acea aură de femeie puternică, ceea ce atrăgea o mulțime de bărbați. Rânjea ori de câte ori se gândea la toți acei bărbați care i-au căzut pradă de-a lungul timpului, și care încercau să pară niște îmblânzitori de lei când erau în preajma ei... nu erau nici pe departe! Spre deosebire de companionul din birou, femeia nu avea niciun pahar la vedere, niciun trabuc sau țigară, dar în schimb, avea privirea ațintită asupra unui monitor în care se derula un filmuleț. Era o înregistrare de la o cameră de supraveghere și îl arăta pe Arian împreună cu unul dintre „Ei”, porniți într-o conversație ce din păcate nu se auzea. Ambele personaje erau calme, povesteau liniștite, fiecare așteptându-și rândul și lăsându-l pe celălalt să termine ceea ce avea de spus. Dintr-odată, și fără ca chipurile sau gesturile lor să trădeze nici cea mai mică intenție de violență, interlocutorul lui Arian scoase un cuțit și începu să îl amenințe pe acesta cu el. Arian se retrase un pas înapoi și luă o poziție defensivă, lăsându-și greutatea pe piciorul din față pentru a putea pendula rapid înspre în spate în cazul în care „El” s-ar decide să atace. Dar deocamdată se priveau calm, și niciun mușchi nu le tresărea pe față, fiecare dintre ei fiind conștient de puterea pe care o deținea.

— Nu pot să cred că Arian e atât de nesăbuit... spuse dintr-odată femeia fără vârstă.

— Departe gândul! aruncă bărbatul vorbele și apoi cu un pufăit puternic continuă, Arian, nesăbuit?! Să știi că acum se vede că nu îl cunoști prea bine pe băiatul acesta. Poți să îi zici oricum, dar în niciun caz nu este nesăbuit, ceea ce a făcut aici face parte dintr-un plan bine pus la punct. Asta este ceea ce trebuie să faci!

— Cred că îi acorzi prea multă încredere acestui băiat, John, era prima dată când îi spunea pe nume, și a zis-o parcă cu părere de rău pentru el...

— Știi ce poate, și mai bine ai privi mai departe înregistrarea, ai să te convingi singură! Înainte să înceapă discuția, femeia apăsă-se butonul de pauză de pe monitor și acum se întindea să îi dea drumul, odată cu ea, întinzându-se și un sentiment acut de curiozitate! Voia să îl vadă pe Arian în acțiune, pentru că era prea lăudat, prea apreciat de toată lumea.

Atacul nu întârzie să apară, dar Arian era pregătit pentru ceea ce urmă. Una dintre capacitățile lui era să își creeze în minte o linie de derulare a evenimentelor. De fiecare dată când pornea o acțiune sau făcea o mișcare, întotdeauna știa cum le va face pe următoarele. Dacă cumva șirul acțiunii era întrerupt, se întorcea la locul unde a fost blocată sau cu un pas înainte și începea din nou să creeze și să recreeze, dar toate acestea doar atunci când venea vorba de acțiune. Doar atunci putea să acopere o plajă de probabilitate mult mai mare legat de reacțiile adversarilor, datorate propriilor sale reacții planificate. Când avea în față un interlocutor, îi era mai greu să prevadă o conversație și să știe exact încotro se va duce, deși de multe ori cei cu care conversa păreau a fi ușor de citit, cel puțin pentru el, și pasibili de control. Drept urmare, cu o mișcare rapidă se trase din față cuțitului în lateral, iar pumnul său lovi cu o rapiditate uluitoare adversarul său în zona axială a mâinii drepte, provocându-i acestuia aproape instantaneu paralizia temporară a brațului. Acesta scăpă cuțitul și pentru o secundă rămase uluit de ceea ce i s-a întâmplat, dar imediat se aruncă cu mâna cealaltă după cuțit. Lovitura scurtă de picior a lui Arian nu încetă să apară și îl lovi cu putere peste față, provocându-i o sângereare abundentă a nasului, demonstrând

eficacitatea loviturii. Din nou aceeași reacție de impasibilitate ca și când nu ar fi simțit nimic, iar Arian se văzu nevoit să îi aplice o priză complicată la mâna stângă, aplicând o presiune uriașă pe antebrațul acestuia, până când reuși să îi rupă osul în două, acesta ieșind prin piele, împrôscându-i pe amândoi cu sânge. În același timp, talpa lui Arian se îndreptă rapid către genunchiul drept al oponentului și o lovitură puternică urmată de un nou pârâit se auzi. Fără stabilitate și fără puterea de a-și utiliza vreo mână, „El” căzu la pământ, cu aceeași figură impasibilă. Arian se aplecă peste el, și începură din nou o conversație, de data aceasta Arian vorbea și celălalt asculta.

— Uimitor, într-adevăr. Parcă se zicea că „Ei” sunt niște luptători de neînvins, datorită uluitoarelor capacități mintale pe care le dețin, spuse femeia ca pentru sine

— Da, așa e, dar pentru asta a fost creat Arian, să fie mai bun ca ei, să îi domine, să fie mereu cu un pas în fața lor. Păcat că nu avem cum să auzim conversația lor, dar oricum bănuiesc că vorbesc în porcăria aia de limbă a „Lor”, pe care doar Arian o știe pe tot pământul ăsta. Este un mare dezavantaj faptul că nu avem acces la limba lor pentru a reuși să decodificăm ceea ce numesc „Ei” scris. Am fi avut acces la mult mai multe informații necesare și utile. Ce e și mai dificil e cealaltă metodă prin care comunică precum și legătura cu restul semenilor „Lor”. Făcu o mică pauză, timp în care o privea fix pe femeia din fața lui, așteptând parcă o reacție, reacție ce nu întârzie să apară:

— Ce naiba! strigă ea îngrozită, și își duse mâna la gură... nu se poate, de ce a făcut asta? Pe ecran era Arian cu mâna plină de o compoziție albicioasă, plină de sânge și moale, gelatinoasă chiar. Lângă el se vedea corpul fără viață a celui ce a fost un „El”, cu o gaură în mijlocul frunții, o gaură mare cât mâna lui Arian; din nou femeia își duse mâna la gură, de data aceasta instinctiv ca urmare a contracției stomacului la vederea unei asemenea atrocități!

— Atâta ar mai lipsi să îl mănânce acum, zise ea, parcă pentru a alunga senzația de slăbiciune ce părea că o cuprinsese. În același moment îl văzu pe Arian că se întoarce și privește cu un rânjel parcă inuman, animalic chiar, direct în camera de supraveghere, străpungând-o cu privirea și așteptând să îi spună: „Tu urmezi!”. Un fior rece îi trecu prin tot corpul, urmat de mici frisoane pe care reuși să

le controleze. În următorul moment, figura aceea animalică a lui Arian dispăruse de pe ecran și în locul lui apăruseră o mulțime de puncte mișcându-se haotic, semn că transmisia se încheiase.

— Poți să îmi explici și mie ce dracu' a fost asta? Femeia părea îngrozită, și dorea să afle cât mai multe pentru că simțea că sunt lucruri care îi erau ascunse.

— Da, o să afli în momentul în care o să descoperim și noi ce s-a întâmplat. Transmisia aceasta a fost interceptată acum patru zile într-o parcare subterană, unul dintre locurile de refugiu a lui Arian. Bănuim că probabil a știut că este urmărit, dar nu știm de ce a preferat să ne lase să asistăm la toată această scenă. Mai mult decât atât nu știm de ce a luat această decizie de a-l ucide pe acel „El”, și nici de ce a trebuit să îi spargă țeasta pentru a-i lua creierul. Pe lângă toate acestea, „Ei” au reușit să pună stăpânire pe centrul nostru din Nevada, și nu vor pleca de acolo până ce nu îl vor primi pe Arian. I-am dat lui Arian dispoziții clare în ceea ce privește această misiune, și-a cerut în continuare același onorariu, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ceea ce mă face să bănuiesc că a reușit să ia legătura cu „Ei”. Imediat după convorbirea noastră a cerut echipă de intervenție pentru a o salva pe Andreea dintr-un accident, noua lui parteneră, și a anunțat că va folosi Mașina, probabil pentru ca să o refacă pe Andreea la loc. Nu știu exact ce intenții are, dar sunt sigur că orice ar fi, are legătură cu ceea ce ai văzut mai devreme pe ecran.

— Nu ar fi mai bine să ne continuăm noi planurile așa cum le aveam stabilite inițial și să îl lăsăm pe Arian deoparte? stopă femeia plăcerea de a vorbi a bărbatului de lângă ea, și continuă pe un ton ferm:

— Deși, toate acțiunile noastre viitoare sunt strâns legate de ceea ce va reuși Arian să îndeplinească. Pentru că nu putem să îl controlăm mai mult, să avem puterea asupra lui, acum trebuie să ne pliăm după cum vor evolua acțiunile lui. În primul rând, va trebui să anunțăm Președintele despre ceea ce s-a întâmplat și despre existența „Lor” ...

— Ai înnebunit, femeie? sări John de pe scaun ca ars. Păi dacă divulgăm Președintelui existența „Lor”, și mai ales stadiul în care se află relațiile noastre cu Ei în momentul de față, nu facem altceva decât

să ne dăm singuri foc la paie, pentru că nu o să primim de la nimeni compasiune când vom fi aruncați în stradă! zise toate acestea pe nerăsuflăte și acum se așeza înapoi în scaun, gâfâind. Cu o batistă ce o scoase dintr-un buzunar interior al sacoului își șterse broboanele de sudoare ce i s-au format pe frunte.

— Nu am înnebunit deloc, ca să îți răspund la prima întrebare, și nimeni nu va fi aruncat în stradă, cel puțin nu noi! să sperăm că vor fi alții, la sugestiile noastre, dar să lăsăm asta pe mai încolo. Acum pentru compania noastră, e cel mai benefic moment un asemenea anunț, și mai ales dacă reușim un interviu în exclusivitate și să luăm toate drepturile de autor și de difuzare a acestui subiect atât de delicat, așa cum am stabilit, am arunca în aer prețul acțiunilor pe care trustul nostru de presă le are în momentul de față. Valoarea acțiunilor vor crește într-o săptămână de cel puțin trei ori, astfel că vom ajunge la o capitalizare pe piață de peste douăzeci de miliarde de dolari. Apoi vom începe să vindem participații mari, de peste un miliard fiecare, și vom încerca un exit în cel mai bun moment al pieții. În tot acest timp, trebuie să oferim informații utile și la zi cu tot ce se întâmplă între „Ei” și noi!

— Asta ar însemna că tot ceea ce s-a ascuns în ultimii cincizeci de ani să fie dat în vileag, toate controversile, toate misterele să fie elucidate. Am creat atâtea teorii conspiraționale încât și noi ne mai încurcăm câteodată în explicații și mai luăm câte o informație sau date de la o teorie ca să alimentăm o alta, iar acum va trebui să le dăm satisfacție fanilor noștri cei mai mari. Lumea o să fie bulversată, nu o să știm cum o să reacționeze, s-ar putea crea un haos, nu știm dacă suntem pregătiți pentru o asemenea reacție!

— Vom vedea! O putem face să pară o scurgere necontrolată de informații. Îi plantăm un aparat chiar Președintelui, în camera acestuia, și o să îl lăsăm să audă unele dintre conversațiile dintre noi sau dintre noi și „Ei”! un rânjel sălbatic apărui pe fața femeii, și se menținea insistent acolo, dovedind încredere în ceea ce spunea și convingere că planul ei este fără de cusur.

— Da, putem să facem așa ceva, era obosit John să o mai contrazică pe femeia de lângă el, așa că lăsă armele jos. Putem să ne folosim chiar și de discuțiile dintre „Ei” și Arian, astfel că decăderea lui

Arian va apărea odată cu deconspirarea provenienței lui.

— Nu Arian, de Arian încă mai avem nevoie! Ce naiba John, concentrează-te, femeia se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră. După ce numără de două ori pașii necesari pentru a străbate distanța de la birou la perete, se opri și continuă ațintindu-l cu privire pe John: Nu e un joc de strategie pe calculator, unul dintre acelea pe care le savurezi nopți întregi! Timpul lui Arian va sosi, zilele lui sunt numărate, dar nu acum, deocamdată mai avem nevoie de tot ceea ce înseamnă și reprezintă Arian.

— Bun, atunci să nu mai pierdem timp! Știu cum pot să fac în așa fel încât Președintele să afle tot ce se petrece în Nevada în acest moment, fără să bănuiască implicarea noastră... John spuse toate acestea uitându-se atent într-un punct fix, zâmbind.

— Foarte bine, dar să nu uiți, John, tot ce se va transmite, și toate informațiile, doar pe trustul nostru... din acest moment, toate se vor petrece foarte repede, așa că trebuie să ținem pasul cu ceea ce se întâmplă. În cel mult cinci zile va trebui să manipulăm întreaga media, canalul nostru să ajungă în toate colțurile lumii, și piața să își deschidă brațele în întâmpinarea noastră. Te voi face mai bogat decât ai visat vreodată, din nou acel zâmbet șiret pe fața ei ceea ce scotea la iveală o latură demonică, care combinată cu trăsăturile ei atât de naturale, crea o persoană incredibil de atractivă!

John era conștient de atractivitatea femeii, și pe măsură ce aceasta vorbea, mâinile lui se încleștară pe pielea fotoliului, și ochii îi sorbeau fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare trăsătură a feței. Un ușor gâfâit puse stăpânire pe el, în timp ce simțea dorința cum îl cuprinde, semiobscuritatea încăperii, mirosul ușor de tutun fin și aburii alcoolului făcând din el nimic mai mult decât un animal mânat doar de câteva instincte primare. Se ridică de pe fotoliu ușor, cu gesturi lente, în timp ce femeia rostea ultimele cuvinte, și trecu în partea cealaltă a mesei unde femeia stătea în picioare, așteptând o replică din partea lui. Și replica nu întârzie să apară! Cu o mișcare rapidă, John o prinse pe femeie de mâna dreaptă și o trase către el, răsucind-o în același timp, ca și când ar fi invitat-o la un vals! Femeia se răsuci o dată și se opri când bazinul ei lovi biroul, în timp ce simțea o mână puternică ce o apăsa de ceafă, obligând-o brutal să se aplece până ce sânii îi erau

striviți pe dosarele de pe birou. Cealaltă mână îi rupea brutal strampul și trăgea animalic de dantelă fină ce îi acoperea sexul. Mâna lui se opri din mișcare, putând să simtă căldura emanată de sexul femeii ce deja era ud și excitat, semn că acesteia nu îi displăcea deloc acest tip de barbarism contemporan. În următoarea secundă, aceasta se simți plină, conștientă că în câteva minute va avea parte de ceea ce în ultima vreme considerase un lux, un orgasm binevenit și îndelung așteptat. Ungھیile bărbatului îi zgâriau spatele, apoi o mână o prinse de ceafă și îi blocă mișcarea capului, ținând-o de birou, cu degetul mare pe jugulara acesteia. În câteva secunde, femeia simți nevoia să scoată un sunet, sunet ce părea mai mult a fi un horcăit, în timp ce o ușoară senzație de panică o cuprinse odată cu percepția acelui început de orgasm, ce transformă panica în plăcere pură. De acolo până la inconștiență nu a mai fost decât un lung orgasm, transformat în mintea ei într-o plăcere masochistă de a se autoconserva până ce creierul în lipsă de oxigen o lasă inertă să saliveze cu gura deschisă pe biroul plin de dosare. John se desprinsese ușor de ea, total satisfăcut, își trase pantalonii și își aprinsese tacticos un trabuc. Imediat ușa se deschise și doi bărbați îmbrăcați în costume negre au intrat, s-au oprit, așteptând ordinele lui John. Acesta a făcut un semn cu mâna către ei, la care unul dintre ei scoase din buzunar un micuț aparat de fotografiat și luă câteva cadre cu femeia ce rămăsese aplecată pe birou, cu fusta ridicată, sexul umflat și plin de sămânța lui John în plină vedere.

— Excelent, excelent! mormăi John și își frecă mulțumit palmele. Luați-o băieți și duceți-o într-o celulă, în curând o să mai avem nevoie de ea. Apoi se adresa celui care a făcut pozele: în zece minute vreau să am pozele pe birou, nu avem vreme de pierdut. Acum puteți să o luați și să plecați.

John se întoarse cu spatele la cei doi cât timp aceștia o luau pe femeie de acolo, timp în care găsi un moment pentru a zâmbi satisfăcut. Era tot ceea ce își putea oferi în aceste momente, pentru că știa că greul de abia acum începe, primul pas fiind făcut, de acum înainte tot ce trebuie să facă e să se țină de plan.

Trase un sertar al biroului și acesta scoase la iveală un telefon cu fir, vechi, cu un singur buton pe el, semn că orice convorbire trebuia să fie trecută printr-o centrală. Dar acesta e cazul uzual, comun, pentru

că telefonul din sertar îi făcea legătura direct cu Președintele. John puse mâna pe receptor, trase adânc aer în piept, și apăsă butonul care urma să puncteze următorul pas al planului său.

— Da John, te ascult, era vocea puțin surprinsă a Președintelui, dar o voce sigură și impunătoare totodată. Președintele avea de ce să fie surprins, pentru că acea linie este folosită doar în cazurile de înaltă securitate, lucru ce nu s-a mai întâmplat de peste doi ani, de la ultima tentativă de asasinat.

— Domnule Președinte, trebuie să îmi acordați o întrevedere în cel mai scurt timp! John miză pe efectul pe care îl producea utilizarea acestui mod de comunicație pentru a-și îndeplini scopul. Este vorba despre o mulțime de lucruri care vă sunt ascunse, Organizații care mănâncă banii statului, posibilitatea extincției Pământului. Toate acestea...

— Calmează-te John, îl întrerupse Președintele, și spune-mi prima dată de unde ai tu toate aceste informații? Și de ce nu le știi și eu? Pentru Dumnezeu John, ești lângă mine de atâta timp, ești Consilierul meu de atâta timp, am luat împreună atâtea decizii și vii să îmi spui acum că sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi?

— Din păcate da, dar nu putem să discutăm pe această linie, trebuie să ne întâlnim. Cu cât mai repede cu atât mai bine... din informațiile mele, poate să fie vorba despre câteva ore sau câteva zile, dar în niciun caz nu cred că va trece o săptămână...

— Și se va întâmpla ce? Mă exasperezi John, ce se va întâmpla? Haide cât de repede poți și discutăm...

— Vă mulțumesc pentru încrederea acordată domnule Președinte! John închise transmisia și de data asta puse mâna pe telefonul de pe birou, dar pe când să ridice receptorul, în ușă apărură cei doi bărbați în costume negre. Aduseseră pozele puse frumos într-un plic, și la fel cum au apărut, tot așa, la un semn discret al lui John, au dispărut din birou. John deschise plicul și se uită la prima poză..." păcat, poate că nu merita, dar acum nu mai e loc de dat înapoi" își spuse el și se ridică de pe fotoliu ca să se îndrepte către Președinte.

Maria se aplecă ușor peste Arian ca să îl întrebe ceva, dar în acel moment nava se desprinsese de pe sol, putând să simtă cum vibrează ușor, în timp ce impulsurile magnetice și câmpurile electromagnetice se creau în jurul navei. niciun zgomot nu se auzea, nicio lumină nu atrăgea atenția și dintr-odată fiecare a simțit că aparține în două locuri deodată. Simțurile le erau menținute dublate până în momentul în care timpul era reglat, pentru ca apoi totul să revină la normal. Tehnologia folosită pentru salturi a fost creată de Arian, după ce a reușit într-un raid să fotografieze mental toate datele tehnice ale acestui fenomen deținute de către „Ei” pe o navă de-a lor. Aceasta se întâmpla în timpul primei lupte. Un tun de particule ionizate, adunate ca urmare a interacțiunii câmpurilor magnetice formate de cercurile ce înconjurau aeronava era montat la bordul navei, tun care elibera o energie complementară cu ceea ce fizicienii denuceau implozie nucleară. Singura variabilă care apărea în calcul era timpul, pentru că aceasta energie degajată sub formă de implozie într-un spațiu deschis, nu făcea altceva decât să devoreze ceea ce însemna linearitatea spațiu timp și să comaseze două elemente într-unul singur. Astfel era creată o barieră de trecere către o altă dimensiune. Capacitatea de a controla trecerea era dată de către absorbția particulelor de energie pe măsura trecerii prin barieră până la întâlnirea punctului optim. Acest punct optim definea momentul spațiului în care se dorea să se ajungă, dar în care timpul urma să fie decalat. Uneori putea să fie un decalaj chiar și de câteva secunde. De aici senzația de existență bilaterală, ce putea fi corectată prin absorbția completă a particulelor ionizate și retransmiterea acestora către câmpurile magnetice ale aeronavei. Era o experiență uimitoare pentru cei care o încercau pentru prima dată. Creierul putea percepe imagini și trăiri din două locuri simultan, senzație asemănătoare cu aceea de déjà vu.

— Am ajuns, Arian, îl anunță George. Dacă ai vreo preferință pentru locul în care să aterizăm, te rog să ne spui.

— Da, ar trebui să se vadă deja, da într-adevăr, uite, se vede o casă!

Era de fapt un palat, ascuns în munți, într-o pădure deasă de brad. Aproape complet ascunsă de vederile călătorilor terestrii și cu sisteme avansate de camuflare pentru călătorii indiscreți aerieni, casa

aceea imensă părea a fi decupată din fanteziile celor mai mari arhitecți ai timpurilor. Nenumărate colțuri, înclinații, jocuri de imaginație și de vedere, scale geometrice, culori sublime, toate întrunite ofereau înspre locuire acea frumoasă casă. Au aterizat pe platforma de pe acoperiș, un loc special amenajat, iar doctorii s-au grăbit să coboare pentru a o transporta pe Andreea la Mașină.

— Bănuiesc că nu are rost să întreb unde ne aflăm, nu? zise George, în timp ce își verifica pușca mitralieră și făcea semne către ceilalți membri ai echipei lui să își ocupe fiecare câte o poziție strategică pe acoperișul casei.

— Crede-mă George, e mai bine să nu știi... oricum apreciez grija pe care mi-o porți, dar te pot asigura că aici nimeni nu o să reușească să ne atace, așa că măsurile de siguranță sunt aproape inutile. Mai bine ți-ai pune băieții să se odihnească puțin pentru că am o senzație neplăcută legată de Centrul de Comandă.

— Cu toate că te cunosc Arian, și de fapt tocmai pentru că te cunosc și te admir, nu o să fac ce mi-ai propus, ci din contră, o să fim foarte atenți la tot ce se petrece... nu vrem să te pierdem cumva! George știa că dacă Arian ar fi vrut, i-ar fi putut termina pe toți în mai puțin de un minut, ceea ce făcea să pară că paza și protecția lui nu erau necesare. Cu toate acestea era un loc necunoscut și nu știa la ce să se aștepte. Pe lângă acestea, instinctele îi spuneau să acorde o atenție sporită acestei situații. Se gândi că acei mulți ani în care servise în Armata Supremă, decorat de atâtea ori, ridicat în grad pentru merite pe câmpul de luptă, expert în lupte de guerilă, lupte corp la corp, în muniție și armament nu au fost în zadar, și ceea ce simțea acum era acea exultare dinaintea oricărei lupte ce urma să aibă loc. „Poate mă înșel” își spuse el, „poate ar trebui să îl ascult pe Arian”, dar cu rapiditate își alungă acest gând din minte.

— N-ai să mă pierzi, George, cel puțin nu azi, și îl bătu prietenește pe umăr, peste armura ce îl îmbrăca din cap până în picioare, transformându-i pe George și toată echipa lui în mici roboți. Trebuie să cobor să văd de oaspeți și să pregătesc Mașina pentru Andreea, s-ar putea să dureze câteva ore, o să trimit pe cineva să vă aducă niște gustări... țin să te anunț că nu o să ai posibilitate să comunici cu nimeni, aici nu funcționează nicio aparatură radio, și te

rog nu încerca să întrebi de ce!

— Am înțeles Arian, o să folosim doar stațiile portabile, și vreau să îți instalez și ție una, în caz că...

— Haide, George, devii paranoic, dar te ascult și te respect, așa că mă găsești jos când ai aparatul pregătit.

— Ok, în cinci minute o să cobor, doar să îmi informez echipa despre noua misiune! Fiecare pleacă în direcție diferită, unul către nava andocată și celălalt către o nișă în care se părea că ar fi o ușă care ca și toată casa aceea de altfel, era foarte bine camuflată.

Interiorul casei era computerizat în totalitate, astfel că locatarul nu avea prea multe de făcut, doar să vorbească și să dea indicații. Ultimele gadgeturi în materie de robotică puteau fi observate făcând ceea ce fiecare era menit să facă. Existau roboți pentru curățenie, pentru bucătărie, pentru servirea mesei, pentru relaxare. Fiecare dintre ei era realizat într-un fel destul de umanoid, doar că mișcărilor demonstau necesitatea existenței circuitelor și „creierelor” lor nu erau concepute pentru a se dezvolta singure pe baza percepției și memorării continue. Astfel că urmând niște reguli foarte simple, reușeau să facă mișcări complexe și să ducă la bun sfârșit lucrurile pe care trebuiau să le facă.

Arian se îndreptă înspre o cameră ce părea a fi birou, dar totodată putea fi studio video sau cinema, sau centru de jocuri video, ca mai totul în acea casă, totul părea interpretabil, totul putea lua alte forme. Orice putea fi altceva și acel altceva putea fi folosit în cu totul alte scopuri decât cel original. Dar pentru Arian nu reprezenta o problemă, pentru că mare parte din acele gadget-uri au fost comandate de către el și chiar instalate de el, așa că le cunoștea funcționalitatea. Se aruncă liniștit și comod pe un fotoliu imens cu acustică încorporată, funcții numeroase pentru vibromasaj și control funcții vitale. Că de obicei, cu o voce sigură se adresă computerului, cerându-i acestuia să îi facă legătura cu sala Mașinii și apoi să identifice locația Mariei în casă și să o cheme la el. Un ecran ieși din biroul din fața lui, și pe acesta o mulțime de funcții ce indicau de la temperatura interioară, exterioară, barometru, la scanare în timp real a locației pe o circumferință de aproximativ o milă, scanare în infraroșu a casei, senzori de mișcare și o mulțime de alți indicatori care pentru un ochi neavizat nu reprezentau

nimic. În centrul monitorului apăru o figură cunoscută cu o bonetă albă pe cap și un zâmbet amețitor de frumos:

— Bună dimineața, frumosule! era o asiatică cu o figură pronunțat europeană, ceea ce îi conferea o imagine angelică. Nu așteptă răspunsul lui Arian și continuă pe același ton vesel și plin de viață: bănuiesc că ești interesat de starea Mașinii și implicit de figura tristă și desfigurată a fetei pe care ai adus-o! À-propos, cine e? O nouă achiziție? Nu îți mai ajunge să te culci cu ele, mai trebuie să le și promiți viața veșnică și fericire? Mereu același nenorocit, spuse aceasta adăugând și un chicotit... Cât rămâi pe la noi?

— Mulțumesc pentru aprecieri, Liu, dar nu am acum timp să îți explic ce se întâmplă... și doar pentru confortul tău psihic, nu e doar o „alta tipa”, fata aceasta reprezintă viitorul nostru! Își duse o mână deasupra ochilor, cuprinzându-și fața și tâmplele, într-un gest de oboeală și tristețe. Pregătește-mi și mie „Odihnitorul”, te rog, după ce termini cu Andreea, am nevoie să mă refac. Și ca să îți răspund la ultima întrebare, nu o să stau destul încât să îți vizitez și ție patul... poate data viitoare!

— Mda... te cred! Mă rog, să trecem mai departe... Camera Mașinii e pregătită și te așteaptă pentru calibrări. În câteva minute o să primești și un raport complet legat de ceea ce s-a întâmplat cât timp ai lipsit. Sper că te satisface și te așteptăm jos! Închid acum că văd că ai musafiri... într-adevăr, în ușa deschisă bătea Maria, care a fost anunțată între timp că era căutată de către Arian.

Acesta închise transmisia, dar lăsă ecranul pe birou și o invită pe Maria să ia loc. Atinse un buton de pe suprafața ecranului, și în locul imaginii albastre apăru casa în format tridimensional. A navigat puțin prin camere până a ajuns chiar la biroul în care stăteau acum și selectă o opțiune dintre cele afișate pe margine. Un țipăt de groază se auzi în același timp din partea Mariei.

— Ce n...!

— Calmează-te... suntem tot în cameră!

— Nu se poate așa ceva, continuă ea să aibă expresia îngrozită... ce ai făcut, cum ai făcut așa ceva?

— E doar o iluzie optică, continuă Arian liniștit, ceea ce vezi tu acum e exteriorul casei, dar interiorul există la fel ca și mai înainte,

doar că nu poți să îl percepi... nu știu dacă are rost, dar o să încerc să îți explic! Încă o dată acea expresie obosită apăru pe figura de obicei rece și impasibilă a lui Arian. Ceru calculatorului să revină la camera obișnuită, astfel că în următorul moment, Maria se relaxă, pentru că stătea pe scaunul ei.

— E doar un moment de relaxare pe care îmi place să mi-l acord... după cum cred că ai văzut e o senzație extraordinară!

— Da, dar cum e posibil? Întreaga cameră a dispărut și nu eram decât noi doi plutind parcă la câțiva metri deasupra pământului? era încă uluită, când fără să o atenționeze, Arian modifică din nou structura camerei, astfel că aceasta din nou înfățișa exteriorul. Singura diferență e că nu se simțea briza și nici aerul rece de munte de afară, în rest, din cameră nu mai rămăsese decât corpurile lor.

— Este vorba despre tehnologie nano... toată această casă e construită pe bază de nanoboți, astfel că aceștia, interconectați, lucrează ca un imens sistem, putând să lucreze în echipe, cumulativ, individual sau în grup. Practic e foarte simplă ideea: nanoboții care acoperă toate zidurile exterioare și interioare sunt într-o continuă legătură. Cei de afară fotografiază și cartografiază la nivel de pixel ceea ce înregistrează și o transmit instantaneu la omologii lor din interiorul casei. În acest fel, cel din interior preia informația și o transformă într-o imagine, schimbând-o ori de câte ori este necesar. Astfel pot să creeze senzația de exterioritate și pot face să dispară camera cu totul. Îmi pare rău că te-am speriat, dar aceasta e oaza mea de liniște. În orice cameră se poate alege această opțiune... dacă nu îți este frică poți chiar să dormi în acest fel, e o senzație unică!

— Nu mulțumesc, mi-au ajuns toate experiențele trăite în ultimele două ore! Poți te rog să îmi spui ce caut eu aici, cine ești tu, ce vrei de la mine și cu ce te pot ajuta? Se pare că ai totul... tu, care acum câteva luni erai un... se poticni, pentru că a simțit că ceea ce voia să zică era total deplasat în acest context.

— Un nimeni... da, am fost și eu cândva un nimeni, într-adevăr! Dar asta a fost acum mulți ani... atât de mulți, nici nu mai știu câți au trecut! îi aruncă Mariei o privire melancolică și se adânci în ochii ei mari. Mă atașasem de tine, Maria, simțeam că lângă tine voi avea liniște, voi putea fugi de toți și de toate... dar nu a fost așa! Pentru că ai

fugit tu de mine...

— De ce m-ai mințit în legătură cu ceea ce ești?

— Bănuiesc că mă întrebi acest lucru pentru că nu ai altă întrebare în cap! Cum ai fi vrut să vin la tine și să îți spun: „Știi, sunt Arian, cel mai bogat om din lume, omul cu cel mai mare coeficient de inteligență de pe planeta” și așa mai departe? Cum poți să întrebi așa ceva? Maria se uita aproape șocată la el... auzea aceste lucruri pentru prima dată, deși până când a chemat-o Arian, își făcuse o mulțime de scenarii în legătură cu ceea ce se întâmplă, dar acum vedea că niciunul dintre planuri nu reflectat imaginea corectă.

— Nu, nu puteam face așa ceva, așa că am ales să mențin o situație incertă în legătură cu mine! Bănuiesc că următoarea întrebare e dacă te-am iubit sau nu? Răspunsul evident este, da, te-am iubit, nu știu dacă te mai iubesc încă, dar te-am iubit. Cu toate acestea tu reprezentați o parte dintr-o misiune, eu nu făceam altceva decât să te protejez și o făceam cum știam eu mai bine. În același timp ai fost supusă mai multor teste, cele mai multe psihanalitice, pentru a-ți evalua psihicul și forța interioară și pentru a vedea dacă ești pregătită să accepți ceea ce urma să se întâmple. Toate aceste teste le-ai trecut excelent, mai puțin unul! și aici Arian se opri, privind încruntat undeva departe, în spatele Mariei. Da, mai puțin unul, continuă el după un timp.

— Care ar fi acela? Maria era curioasă să vadă unde a greșit, deși adânc în interiorul ei știa deja răspunsul.

— Acceptabilitate, fidelitate și compromis... nu ești capabilă să utilizezi niciunul dintre cele menționate în nicio situație, ceea ce ar pune în pericol la un moment dat pe cei de lângă tine și chiar și pe tine. Dar acum aceste lucruri sunt cu mult mai. Ceea ce contează este motivul pentru care te afli aici. Nu te afli aici pentru că ai picat testul... da, asta ai făcut, ai picat testul! îi confirmă Arian ca și răspuns la expresia de nedumerire apărută pe chipul Mariei. Din punctul meu de vedere, trebuia să te alegi cu un glonte în cap pentru asta, dar la insistențele anumitor persoane, și la o gândire mai rece, ne-am dat seama că totuși ne-ai putea fi de folos chiar și așa.

Când auzi acest lucru, Maria sări ca arsă de pe scaun, reacție ce se pare că Arian o cunoștea și o aștepta, astfel că Maria nu apucă să

scoată vreun sunet deoarece Arian continuă pe același ton impasibil:

— Nu uita că îți cunosc reacțiile, și tocmai pentru tipul de reacție pe care l-ai avut acum ai picat și testul! Mă rog, unul dintre motive. Așa că te rog să iei loc și să mă lași să termin ce am de zis, apoi o să poți să pui întrebări.

Făcu o pauză, timp în care o analiză pe Maria ce încerca să depășească starea de învins și se așeza încet pe scaun.

— Bun, continuă Arian, acum că ne-am înțeles, haide să îți spun care este rolul tău în această poveste. Am să încep de la începuturi ca să înțelegi ceea ce ți se va cere și ceea ce reprezintă.

— Ceea ce bănuiesc că nu te va mira este posibilitatea existenței unor organisme asemănătoare noua în acest imens Univers, continuă el. Ei bine, aceștia există, sub denumirea generică de „Ei”. Au fost primele ființe din Univers și creatorii celorlalți. Datorită lor existăm pe acest Pământ. Acum, problema e că de-a lungul timpului, au avut numeroase intervenții pentru a distruge planeta, au dezvoltat tehnologii capabile să influențeze comportamentul uman, să influențeze și să controleze fenomenele pe care noi le considerăm naturale la nivel planetar. Ei sunt cei care au provocat distrugerea și extincția dinozaurilor cauzând era glaciară pentru că planeta avea nevoie de un moment de liniște și nu doar atât! Dacă acei dinozauri și acele specii ar mai fi populat planeta încă un milion de ani, ar fi urmat aceeași teorie evoluționista pe care o urmărim și noi și ar fi ajuns atât structural cât și intelectual la un nivel mult mai avansat, mai avansat chiar și decât „Ei”. Poate te întrebi cum ar putea să fie posibil acest lucru, ca un animal, un mamifer, să dezvolte capacități intelectuale atât de avansate. Ei bine, răspunsul suntem chiar noi, eu, tu, orice ființă vie de pe pământul acesta este dovada pură a evoluției constante sau chiar o hiperevoluție intelectuală. Afirm acest lucru pentru că am reușit în doar un secol să dezvoltăm și să creăm o lume incredibil de avansată, cu mai multe descoperiri decât în milenii întregi de existență.

— Dar totuși nu înțeleg cum ar fi putut acei dinozauri să își dezvolte creierul atât de mult încât să depășească inteligența extraterestrilor? Maria părea să ia puțin în derâdere ceea ce Arian îi spunea, dar acesta știa că e doar o chestiune de timp până îi va da dreptate în totalitate.

— Era vorba despre structura corporală. Cutia craniană, și implicit creierul acestor imense ființe erau foarte mari și bine dezvoltate. Din păcate le lipsea conștiința și subconștientul pe care noi le avem, și de multe ori le avem degeaba, pentru ca nu știm să le folosim. Dar pentru aceste animale, era doar o chestiune de timp până ce creierul lor putea să își dezvolte toate aceste funcții. Având o capacitate mare de stocare, și fiind capabili să își folosească mai bine de șaptezeci la sută din creierul lor poate și de zece ori mai mare și mai greu decât al nostru, aceștia începeau să dea dovadă de capacități mentale incredibile. Există baze de date ținute în mare secret, și care niciodată nu vor trebui să fie expuse publicului de larg consum, baze de date în care există scheleți de dinozauri ce prezintă o conformație vocală în zona gâtului care le-ar fi permis dezvoltarea unor capacități de comunicare foarte avansate. De asemenea, a fost descoperit un cimitir întreg, o vastă câmpie înghețată, un fenomen greu de explicat în momentul descoperirii, dar perfect inteligibil acum. Dinozauri criogenizați, perfect conservați, surprinși într-o zi obișnuită de viață. Acel îngheț a fost provocat de către acești „Ei”. Norocul nostru este că dintre toți acei dinozauri criogenizați, patru dintre ei sunt în deplinătatea capacităților fizice și mentale. Gândește-te, și aici Arian se ridică în picioare și vorbea din tot sufletul și cu o voce puțin tremurând, gândește-te că s-au păstrat acele celule vii, nici măcar una nu era deteriorată pe parcursul a atâtor milioane de ani. Și asta doar pentru ca noi să putem să vedem și să realizăm ceea ce era aproape să se întâmple...

— Vrei să spui că în acest moment există undeva pe Pământ dinozauri? din nou Maria părea uimită și neîncrezătoare în ceea ce auzea.

— Da, există! Sunt în stare perfectă și chiar capabili să se reproducă! Dar ce e mai important este că am văzut ce au însemnat cu adevărat acești dinozauri pentru Pământul nostru și motivul pentru care au fost exterminați. Au o capacitate foarte mare de adaptabilitate, pot să folosească orice teritoriu astfel ca să le fie util, comunică atât prin telepatie cât și prin limbaj, limbaj ce am reușit să îl descifrăm și astfel, poate aici chiar îți vine greu să crezi, dar acum putem chiar să comunicăm cu ei. Am putut să descoperim astfel de ce au fost aleși

spre extincție și de ce acea câmpie a fost trimisă înspre criogenizare. Totul la ei, începând de la celulele lor, sângele, creierul, organele, denotă o total diferită construcție decât la tot ceea ce cunoaștem noi în momentul acesta. Pentru ei nu există cromozomi, pentru ei există un fel de tehnologie nano. La fel cum îți explicam mai devreme despre nanoboții care mai devreme, în cameră, au dispărut lăsând loc exteriorului, la fel toate celulele lor pot să fie interschimbabile. Un exemplu ar fi că sângele lor poate să înlocuiască ficatul sau mai bine zis, celulele din sânge pot să repare celulele rele sau moarte din ficatul acestor animale. Fiecare celulă conține informație, fiecare celulă poate să transmită impulsuri și să recepționeze impulsuri, astfel că sunt capabil să se scaneze singuri și să se îngrijească singuri, să se repare singuri. Creierul lor lucrează bazat pe logică și pe analiză continuă, la fel ca și un robot. După cum îți spuneam sunt capabili să asimileze un volum incredibil de cunoștințe, le stochează într-un mod uimitor, astfel că în orice moment pot să utilizeze informația stocată trimițând un semnal sub formă de cod către zona în care este stocată informația, care la fel ca și o opțiune de „search” la un computer, caută, găsește și afișează informația. Este incredibil să vezi cu adevărat ce înseamnă ceea ce îți spun eu acum... să poți să porți o conversație cu ei... aș putea să stau să îi ascult ore întregi!

— Haide să ieșim, nu mai vreau să stau aici, o să continui povestea pe drum, spuse Arian și opri imaginea exterioară, astfel că apără din nou camera în jurul lor.

— Unde mergem?

— Vreau să îți arăt ceea ce îți spun acum, pentru că am nevoie să crezi în mine și în ceea ce urmează să faci sau în ceea ce urmează să percepi. Crede-mă, o să ai nevoie!

Maria era debusolată și Arian putea să vadă acest lucru pe chipul ei. O vedea că tinde să creadă dar pe de altă parte tinde să ia în derâdere ceea ce auzea acum. Cu toate acestea își permise un zâmbet pentru că știa că în final o va face să creadă, dar nu știa dacă va putea să facă față la ceea ce urmează. „Vom vedea! Sper că am făcut bine că nu i-am lăsat să o elimine și că am păstrat-o ca și rezervă pentru Andreea... bine gândit!” erau gândurile ce îi străbăteau creierul în timp ce se deplasau înspre ușă. Un ușor ciocănit în ușă, apoi ușa se deschise

timid, și George apăru în ținuta lui robotizată în cadrul ușii: Ți-am adus aparatul necesar, Arian! Te rog să o folosești, ca să putem să fim în legătură tot timpul!

— Mulțumesc, George, am să o folosesc. Am să părăsesc locația pentru câteva minute, poate jumătate de oră, trebuie să verific împrejurimile, George nu trebuia să știe tot ce se întâmplă și Arian era pregătit să îl pună la punct dacă acesta insistă să îl însoțească pentru a-l proteja.

— Am înțeles, Arian, nu o să te deranjeze nimeni, noi o să continuăm să asigurăm paza și protecția locației actuale. Cu toate acestea, în cazul în care ai nevoie de noi, te rog să nu eziți să ne contactezi.

— Am să o fac, George, dar nu va fi nevoie, te asigur, nu aici!

Arian se îndreptă urmat de Maria către un lift aflat undeva între două nișe, complet mascat datorită arhitecturii complexe cu multe ieșiri în relief, multe forme concave și convexe, a clădirii. În câteva secunde ajunseră la subsolul clădirii, primul nivel al subsolului după cum putea să observe Maria, după care mai urmau încă cincisprezece nivele la subsol! Au ieșit din lift ajungând undeva într-un soi de garaj, dar în care nu se aflau mașini, ci fel de fel de sisteme a căror utilitate sau proveniență nu putea să le vadă sau să le înțeleagă. I se păru totuși că recunoaște o placă asemănătoare cu cea de surf sau de snowboard dar cu un sistem de propulsie, și numeroase butoane aflate pe o consolă atașată plăcii. Bănuia că e sistemul de navigație a acelei plăci. Un alt aparat îi atrase atenția și observă că înspre acel robot se îndreptau. Arăta ca o felină, doar că părea să măsoare aproape un metru și jumătate înălțime și doi metri lungime. Stătea în poziție culcat și două locuri se vedeau pe spatele acestuia, ceea ce însemna că putea fi utilizat ca și mijloc de transport. Într-adevăr, Arian o invită să intre într-o cămaruță din spatele acelui robot, de unde după niciun minut ieși îmbrăcată într-un costum menit să o protejeze în cazul unei eventuale căzături și o cască ce îi afișa în timp real o multitudine de informații. Nu se putu abține să nu observe că deja începea să se obișnuiască cu toate aceste toate gadget-uri, afișaje, apariții tridimensionale, așa că următorul pas logic era să înceapă să se și folosească de toate informațiile ce îi apăreau pe afișaj. Îl văzu pe Arian

într-un costum la fel ca și al ei făcându-i un semn să se urce pe locul din spate.

— Doar nu mergem la călărie, spuse Maria, dar nu realizează că vorbea în cască cu voce tare.

— Ba da, acesta va fi mijlocul nostru de transport, sper că o să îți placă! vocea lui Arian îi umplu casca, în timp ce pe ecran îi apăru poza lui și informații legate de el. Începea să îi placă toată această poveste. Se gândea că nu poate fi un vis...

— Din câte îmi aduc aminte, continuă Arian, ție îți place să călărești! Mă gândesc că îți va face plăcere, dar haide mai bine să vedem, te invit să îți ocupi locul și să continuăm cu discuția începută în cameră.

— Haide să vedem... chiar încep să fiu curioasă în legătură cu ce urmează! Maria simți un imbold venit din adâncul stomacului să îl atingă pe Arian, și asta și făcu, în timp ce se așeza pe locul ei, în spatele lui. Se întinse într-un mod natural să îl cuprindă în brațe ca și când s-ar fi aflat pe motocicletă...

— Nu e nevoie să mă ții în brațe! și într-adevăr, nici nu termină Arian bine de zis că imensa felină-robot se puse în mișcare și se ridică de la pământ. Maria simți cum bazinul ei și picioarele se afundă într-o masă gelatinoasă în corpul de metal al robotului. Se uită în jos și scoase un sunet de uimire când văzu că de la bazin în jos nu mai vedea nimic, totul era acoperit într-un strat de substanță gelatinoasă ce spre surprinderea ei îi permitea să își miște picioarele înspre înainte și înapoi, putea să le întindă, dar nu putea să le depărteze sau să se ridice de pe șa. În același timp două linii de metal se pliară de pe corpul felinei-robot pe spatele ei, urcând până pe umerii acesteia și imobilizându-i corpul în întregime. Deși simțea că se poate mișca, știa că era protejată împotriva căzăturilor sau în fața unor alte eventuale pericole. Îi făcea plăcere pentru că se simțea în siguranță.

— Cum te simți? din nou în cască vocea lui Arian, ești gata? Haide să plecăm pentru că nu prea avem mult timp la dispoziție. Nu ți l-am prezentat pe transportatorul nostru, așa că să știi că el este F (elino) botul, dar mie îmi place să spun Fbot. Dintre toate mijloacele de transport, de acesta mă cel atașat îmi place cel mult.

— Până acum nu îmi face decât plăcere... și sunt uimită de ceea

ce văd și ceea ce se întâmplă, așa că încă o dată îți spun că sunt curioasă în privința a ceea ce urmează! Vreau doar să îți spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat între noi... chiar îmi pare rău! Maria a simțit instinctiv necesitatea de a exprima ceea ce simțea.

În casca sa, Arian monitoriza informațiile primite de la Maria, astfel că putea să vadă că pulsul acesteia îi creștea în timp ce zicea aceste cuvinte și presiunea arterială la fel, iar aparatura înregistra o emisie de lichid ce provenea din zona ochilor acesteia..." să fie oare adevărat?" Arian nu voia să se gândească acum la asta, așa că apăsă câteva butoane pe ceea ce părea a fi consola de control a Fbotului, iar acesta porni într-o mișcare ce Mariei i se părea puțin cam nesigure, dar în curând viteza amețitoare cu care acesta înainta prin pădurea ce înconjură casă, agilitatea cu care evita obstacolele, săriturile lungi combinate cu utilizarea cu eficacitate a tuturor elementelor de relief, o făcu pe aceasta să aibă încredere în ceea ce însemna Fbotul și chiar observă cu satisfacție că nivelul adrenalinei ei era în creștere, ceea ce însemna că îi face o reală plăcere această deplasare. În scurt timp pădurea se termină și în fața lor se întindea un câmp imens, nepopulat de către așezări umane, dar cu o varietate de plante și animale pe care Maria nu le mai văzuse în viața ei.

— Cred că putem să continuăm discuția, nu? Urmează un drum de cel puțin douăzeci de minute, așa că avem timp, continuă Arian.

— Dar unde mergem?

— Ai să vezi la momentul potrivit, acum vreau să continui ceea ce îți spuneam mai sus... trebuie să cunoști toate acestea! așa că, după cum îți spuneam, „Ei” au făcut o greșală în momentul în care au criogenizat acei dinozauri... probabil nu s-au gândit la faptul că la un moment dat, după milioane de ani, aceștia vor fi treziți la viață și vor putea să își spună povestea. Continua lor dezvoltare ar fi pus în pericol atât planeta cât și arealul ce oferea resursele necesare evoluției acestei imense specii, dar și acțiunile și intervențiile pe care „Ei” le făceau pentru a controla această dezvoltare. În momentul în care amenințarea pierderii controlului acestei specii, precum și statutul de forță intervenționistă asupra teritoriului, aceștia au intervenit cu extincția speciei existente și crearea unei specii noi. Astfel a apărut o nouă formă de viață pe Pământ, o formă intermediară, care la fel ca și prima

a fost exterminată, dar după mult mai puțin timp...

— Păi nu am apărut noi, după dinozauri? Despre ce intermediere vorbești?

— Da, am apărut noi, dar într-o formă greșită! Au fost doar câteva milenii în care acești intermediari au existat pentru că în scurt timp după ce au fost creați, au reușit să se dezvolte într-un ritm amețitor. Au reușit să respingă și să reziste războiul pornit de către chiar creatorii lor, au reușit să anihileze toți acei „Ei” care existau pe pământ, dar din păcate nu au reușit să creeze tehnologia necesară pentru a face față exterminării. Totuși, au avut timp să creeze Mașina, și aici vreau să precizez că războiul lor cu „Ei” a durat mai bine de două milenii!

— Adică vrei să zici că s-au luptat două mii de ani? Maria nu voia să creadă așa ceva...

— Da, exact, două mii de ani a durat lupta pentru supraviețuire. În tot acest timp „Ei” au folosit toate metodele și toate tehnologiile pe care le aveau pentru a-i extermina, de la încercarea unei noi ere glaciare sau inundații până la control mental și încercarea de pulverizare a planetei cu totul. Se simțeau în pericol și aveau și de ce... au făcut greșeala de a construi acești Intermediari prea aproape de forma și puterea lor. E un lucru ce poate fi exploatat pentru că asta înseamnă că și „Ei” sunt capabili de a face greșeli.

— Ai pomenit la un moment dat de „Mașină”, ce reprezintă această Mașină, despre care am auzit destule în ultimul timp?

— Da, Mașina... și Arian părea a avea o voce nostalgică... Mașina a fost creată pentru a proteja Intermediarii de „Ei”. Pentru că ritmul de populare al planetei creștea semnificativ, reproducerea Intermediarilor nu se realiza pe bază de interacțiune sexuală ci pur și simplu prin cultivarea embrionului într-un surogat care era sacrificat odată cu ajungerea la maturitate a embrionului. Surogatul putea transporta până la zece embrioni, a căror perioadă de gestație era de două săptămâni. Imaginează-ți ce evoluție incredibilă au putut avea acești intermediari! Bineînțeles că aveau o speranță mare de viață, ce se întindea undeva în jurul a câtorva sute de ani, astfel că natalitatea depășea cu mult mortalitatea, și de asemenea nivelul populației crescuse simțitor. Deși „Ei” prin toate acele atacuri au realizat genocid

la nivel planetar, nu au reușit să împingă rasa intermediară spre extincție, ci din contră, au reușit să o facă mai puternică, mai rapidă, mai evolutivă. Astfel că a fost creată Mașina, cu scopul primordial de a crea Omul Perfect. Dar ce însemna acest Om Perfect? Nu era altceva decât o clonă a acelor „Ei” a cărui misiune era să distrugă rasa lor. În timpul lungilor lupte ce au decurs de-a lungul anilor, Intermediarii au reușit să fure destul tehnologie și să evolueze pentru a se apăra și a respinge atacurile „Lor”. Până la urmă au realizat că nimic nu ar putea să evolueze mai bine decât un model al „Lor”, într-o concepție umano-intermediară. Mașina, după cum spuneam avea rolul de a crea Omul Perfect. Dar acesta nu putea fi creat de la zero, ci acest om trebuia găsit, trebuia să existe deja. Au fost făcute teste pe nenumărați subiecți, toate având același final... moartea acestora. Nu puteau să suporte modificările structurale survenite la nivelul sistemului osos, datorită creierului care nu era capabil să suporte acest lucru. Astfel că în timp, Mașina a reușit să ofere până la urmă singură, după o mulțime de teste prototipul scheletului uman perfect compatibil cu aceasta. Dar problema a apărut la modalitatea de a găsi acest schelet, și aici au intervenit „Ei” care au auzit despre existența Mașinii și utilitatea acesteia și au hotărât să facă un pact. În urma unei întâlniri între conducătorii celor două specii, s-a hotărât că metoda de încheiere a războiului să fie o simplă luptă între un „Ei” și Omul Perfect creat de Mașină. Intermediarii doreau extrem de mult să vadă Mașina găsind Omul Perfect și credeau în acest proiect și în faptul că aceasta era calea lor înspre libertate. În momentul în care „Ei” au oferit soluția la găsirea scheletului perfect pentru Mașină, intermediarii nici nu au mai stat pe gânduri și au acceptat pactul. Aici a fost greșeala lor... au găsit cu ajutorul unui scanner situat pe o navă de-a „Lor” două corpuri umane care se încadrau în scheletul osos perfect pe suprafața întregii planete... doar două! Unul era un tânăr de abia optsprezece ani, și cealaltă persoană era la cealaltă extremitate, undeva la peste două sute de ani. Intermediarii și-au pus toate speranțele în tânărul pe care Mașina l-a transformat în defavoarea bătrânului ce a murit în timp ce Mașina lucra. Dar Omul Perfect nu a avut timp să învețe ceea ce s-a schimbat cu corpul lui, cu mintea lui, și cu tot ceea ce putea să facă... cu toate acestea, l-a învins pe cel trimis ca și reprezentant al „Lor” ...

— Păi nu are nicio logică! Maria era captivată de povestea pe care Arian o înșira, dacă a reușit să îl elimine pe reprezentantul lor, de ce totuși au dispărut Intermediarii?

— Pentru simplul motiv că această luptă și acest pact a fost o cacealma! Arian părea nervos și vocea i se schimbă, „Ei”, în timp ce pregătirile pentru luptă se duceau, au finalizat cea mai puternică armă... armă ce avea să distrugă întregul concept de Intermediari! a urmat o pauză, ca și când Arian ar fi avut dificultăți în a continua această poveste, ca și când ar fi trăit acea poveste, au creat Bucla Atemporală, continuă el.

— Bucla Atemporală? ce mai vrea să însemne și asta? întrebă Maria simțind durere pentru specia de mult dispărută.

— Acest lucru însemna distorsionarea timpului și implicit a spațiului. Înseamnă lipsă percepției timpului, înseamnă că dacă faci un pas înainte, s-ar putea să ai două sute de ani, iar dacă faci un pas înapoi, poate o să ai doi ani! Dar pentru asta, dispozitivul trebuia plasat în două puncte cheie ale planetei, puncte ce urmau să interfereze cu câmpurile magnetice ale planetei reușind să creeze această distorsiune.

— Și pentru asta au avut nevoie de o diversiune, și au găsit-o în Mașină și în acea luptă, nu e așa? interveni Maria satisfăcută ca și un copil ce a dezlegat misterul.

— Exact așa s-a întâmplat! „Ei” nu au avut niciun moment intenția de a încheia vreun pact, ci au urmărit tot timpul extincția acestei rase prin orice mijloace. Au urmărit tot timpul să distragă atenția intermediarilor de la încercările „Lor” de finalizare a Buclei Atemporale.

— Cât de frumos, e incredibil! exclamă Maria la vederea unei văi verzi, cu râuri albastre și o mulțime de pomi cu o structură coralică, cascade supraetajate, culori vii și țipătoare. Fbotul se oprise chiar la marginea unui platou ce străjuia întreaga vale, de unde se putea observa toată această splendoare, un peisaj rupt parcă din altă lume, din alt spațiu.

— Lasă-mă să termin, nu mai am mult! spuse Arian. Am ajuns la cei patru despre care îți spuneam! Am venit să le cer sfatul în legătură cu ce are să se întâmple mai departe. Sper să îmi poată oferi o soluție.

După cum spuneam, au reușit să planteze dispozitivul pe planetă și să îl pornească, ducând astfel la crearea celei mai neasemuite arme... Bucla Atemporală! din nou Maria putea să simtă tristețea și nostalgia din vocea lui Arian și începu să se întrebe ce îi determina asemenea sentimente.

— La fiecare pas făcut, continuă Arian, Intermediarii dispăreau, unii apăreau doar ca să dispară din nou, alții mureau ca urmarea a acelor schimbări, unii rămâneau prinși și blocați între două lumi. Se vedeau obligați să privească cum timpul trecea cu o viteză uluitoare, schimbând totul în jurul lor în timp ce ei rămâneau neobservați. Tot datorită acestor treceri dintr-un nivel temporal în altul, schimbări majore se petreceau și la nivel planetar, astfel că deși acum erai pe vârful unui munte, la următorul pas făcut te puteai trezi pe fundul oceanului, și toate acestea doar pentru că pasul pe care l-ai făcut te-a trecut într-o altă dimensiune și într-un alt timp. Acolo unde mai devreme era un munte înalt, acum datorită trecerii timpului și schimbărilor survenite puteai găsi un ocean. Astfel au murit o mulțime de Intermediari, mai puțin unul...

— Omul Perfect, strigă din nou Maria!

— Da, într-adevăr, el a fost singurul supraviețuitor din rasa lui, aceasta datorându-se modificărilor pe care creierul său le suportase în timpul transformării. În momentul în care Bucla Atemporală a fost activată, în creierul său s-au produs nenumărate modificări ce îi permiteau să controleze spațiul și timpul din fața sa, și doar din fața sa. Nu putea să îl controleze pentru alții... a fost nevoit să vadă cum rasa lui apărea și dispărea, cum prietenii și semenii de-ai lui rămâneau blocați undeva între două spații, cum lumea se stingea în jurul său, cum toate acele războaie au fost duse în zadar. Și-a dat seama că Mașina ar fi putut fi salvarea, așa că a luat Mașina și a ascuns-o, pentru ca „El” să nu poată să o deschidă și să o folosească. Odată cu Mașina s-a ascuns și el, pentru că știa că va veni o zi în care rasa lui va apărea din nou, zi în care prezența lui și a Mașinii ar fi însemnat victoria

— Dar ce s-a întâmplat cu Bucla Atemporală după ce Intermediarii au fost distruși?

— Speram să mă întrebî acest lucru, spuse Arian. Apoi o să îți mai răspund la o întrebare, care sper să fie cea pe care cred eu că o vei

pune! și Arian zâmbi din nou. Nu e din cauză că nu aş vrea, dar nu mai dispunem de mult timp, și trebuie să discutăm și cu Cei Patru.

— După ce Intermediarii au dispărut, reluă Arian discuția, „Ei” au oprit Bucla Atemporală, alegând un timp în care lumea se afla undeva la început... un teritoriu vast, nepopulat, dar verde și curat. A fost o experiență cinică să vezi dintr-odată un teritoriu virgin în locul imenselor orașe și zone industriale unde Intermediarii își dezvoltau tehnologiile utilizându-și puterea lor mintală pentru a realiza cele mai impresionante arme. Acum nu, acum exista numai verde, și aici, au fost puse bazele unei lumi fără greșeli, aici s-a decis să se creeze din nou specia care să populeze această planetă. Așa a apărut omul... creat de către Dumnezeu...

— Dar cine? Cine a creat această nouă specie? Maria părea că s-a întrebat pe ea pentru că tot ea găsi răspunsul: Se pare că într-adevăr există Dumnezeu! Acum vreau să îți pun ultima întrebare...

— Te rog, sper să fie cea pe care mi-o doresc eu! Arian spera ca Maria să dea dovadă de inteligența persoanei pe care și-o dorea el să fie, deși concluzia de mai devreme l-a cam pus pe gânduri în ceea ce privește capacitățile Mariei. „Se poate oare să mă înșel în privința ei? Poate greșesc când o consider atât de capabilă... până acum nu a arătat decât prostie!”

— Unde s-a ascuns Omul Perfect? Pentru că în cazul în care nu există mai multe Mașini, acea „Mașina” este chiar cea din subsolul casei tale!

— Aceasta era întrebarea și îți mulțumesc că ai pus-o... din păcate, și Arian privind ceasul afișat între informațiile din cască constată că nu mai avea timp pentru alte discuții. Trebuie să ne grăbim și să mergem către Cei Patru, timpul trece...

— Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare și încă nu mi-ai spus care e rolul meu în povestea aceasta? Maria știa că avea să afle în curând răspunsul la toate întrebările, așa că încerca să nu mai insiste pe acest subiect și să încerce să adune cât mai multe informații utile.

— O să îl afli în curând... vei primi toate răspunsurile, te rog să ai încredere în mine, Maria, ultimul lucru pe care îl doresc e să pățești tu ceva! Arian era sincer și se întreba dacă nu interveniseră și alt fel de gânduri în percepția lui asupra Mariei.

În același moment simți brațele Mariei cum îi strâng mijlocul, și corpul ei se întinse până se lipi de al lui. „Să fie oare adevărat?” toate indicațiile din cască îi spuneau că da, și informațiile emise de corpul Mariei indicau că gestul făcut era chiar... afecțiune. Pentru moment, Arian nu a știut cum să reacționeze, s-a trezit puțin încurcat de către gestul Mariei. Drept răspuns a preferat să pornească Fbotul și să îl îndrepte înspre întâlnirea cu Cei Patru.

Au început să coboare povârnișul abrupt, Fbotul scoțându-și încă o dată în evidență capabilitățile tehnice prin care își menținea echilibrul pe acea pantă, efectuând totodată salturi uimitoare, pe care le-ar fi invidiat chiar și cel mai agil mamifer. Maria, aproape obișnuită cu Fbotul și adrenalina pe care acesta o oferea din belșug, putea să fie atentă și la peisajul ce îi înconjura și care dădea impresia unei lumi și structuri total diferite față de ceea ce cunoștea ea. Știa foarte bine din vastele sale cunoștințe de existența unor locuri pe Pământ ce ofereau structuri de relief rupte parcă dintr-o altă realitate. Dar aici totul era atât de diferit și totodată atât de cunoscut... mai ales că se apropiau cu o viteză amețitoare de un desiș format din fel de fel de plante și structuri arborescente pe care nu a reușit să le catalogheze în niciuna dintre familiile cunoscute pe Pământ. La intrarea în acel desiș trona o tulpină de ferigă imensă. La vederea acesteia și-a dat seama!

— Arian, vreau să te întreb ceva, și vreau să fii cât se poate de sincer cu mine! Maria spera să nu aibă dreptate, așteptând de la Arian să îi ofere răspunsul adevărat.

— Spune te rog, și dacă ceea ce mă întrebi face parte din ceea ce trebuie să aflu în următoarele 24 de ore, atunci da, te voi lămuri cât se poate de bine! spuse Arian păstrând un ton misterios.

— Spune-mi unde naiba ne aflăm? Sau oare să te întreb în ce dimensiune, în ce timp ne aflăm? Nici nu știu cum ar fi mai bine. Facem salturi în spațiu cu nava aceea atât de ciudată, și mă întreb „Dacă se pot face salturi prin spațiu, de ce nu s-ar putea face și prin timp”...apoi mergem să ne întâlnim cu patru dinozauri, și ultimul lucru ce m-a pus pe gânduri a fost acea ferigă imensă! spuse Maria arătând cu degetul feriga imensă de la marginea desișului. Din cunoștințele mele, au fost descoperite asemenea structuri fosilizate și datate în urmă cu o mulțime de milioane de ani...

— Raționamentul tău e bun, chiar foarte bun! Nu mă așteptam să îți dai seama atât de repede că tot ceea ce te înconjoară sunt de fapt elemente necunoscute, Arian își stăpâni un zâmbet de satisfacție datorat de capacitățile pe care Maria începea încet încet să le scoată în evidență, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva s-a înșelat mai devreme. Într-adevăr, ne aflăm într-un alt spațiu și timp... nu am putut să le oferim dinozaurilor condiții adecvate de viață, datorită poluării existente pe Pământul nostru. Lipsa aceasta a făcut ca deși capacitatea lor de autoconservare și adaptare a fost dusă aproape de extrem, îi vedeam în fiecare zi cum se stingeau. Decizia a venit în momentul în care unul dintre ei ne-a spus coordonatele către locul acesta pe care îl vezi acum. Din fericire, locul acesta îndeplinește condițiile ideale pentru Cei Patru, și spun din fericire, pentru că de fapt acest Pământ nu e chiar Pământul, ci o clonă a acestuia dintr-un viitor foarte îndepărtat din câte am putut să ne dăm seama până acum.

Arian opri Fbotul care între timp ajunsese aproape de liziera aceea deasă și pentru câteva secunde s-a oprit și a așteptat comanda lui Arian. Pentru Maria, ceea ce văzu îi smulse din nou un țipăt de uimire! În fața lor un copac a trecut într-o clipă dintr-o stare perfectă într-o stare moartă iar în următoarea clipă s-a transformat în cărbune, cărbune ce a fost spulberat de o adiere de vânt, împrăștiindu-se controlat și formând un fel de dală pe care se putea pași. În timp ce acel copac se transforma în praf, un altul îi lua loc crescând din pământ, o simplă și subțire tulpină, pentru ca în următoarea clipă să ajungă un arbore matur și plin de sevă. Dar acest al doilea arbore creștea la marginea acelei cărări, parcă pentru a suplini lipsa celui dispărut. La o privire aruncată mai atent de către Maria, aceasta observă că la fel se întâmplă chiar și cu firul de iarbă „când unul dispărea, un altul creștea instantaneu. În acest fel se deschise în fața lor o cărare, arătând mai mult cu un tunel natural. Era unica posibilitate de a intra în acel desiș și probabil de a ajunge la Cei Patru. Arian îndreptă Fbotul la început atent și nesigur, degajând un sentiment evident de protecție și siguranță, pentru ca apoi să înceapă să îi ofere din ce în ce mai multe impulsuri până ce în final atinseseră o viteză destul de mare care nu le mai permitea să observe periferic aproape nimic.

— Unde mergem? îl întrebă Maria după ce își acordă destul timp cât să se obișnuiască și să accepte ceea ce tocmai vedea.

— Bănuiesc că la Cei Patru... până acum se putea ajunge la ei fără niciun impediment, dar probabil că e ceva măsură de siguranță, deși sistemul acesta îmi este total necunoscut! chiar și Arian se arăta surprins de ceea ce vedea în jurul său, respectiv în fața sa în aceste momente.

Aleseseră amândoi să nu continue discuția și să aștepte să vadă ce urmează să se întâmple și unde îi va scoate acel tunel natural. Nu au avut mult de așteptat, pentru că în curând au început să aibă senzația de spațiu, și într-adevăr, la o privire mai atentă, acel tunel începea să se lărgească, luând forma unei pâlnii ce se finaliza într-o frumoasă și de un colorit intens, o poiană. În mijlocul aceste poieni, se aflau patru arbori care puteau fi asemuiți cu eucaliptul pământesc dar din nou Maria nu putea să le găsească asemănarea cu vreo familie de arbori cunoscută. Fiecare avea aproape o sută de metri înălțime, dar ieșea în evidență coroana care practic nu exista, fiind formată din niște frunze imense din care curgeau liane care se uneau cu frunza următoare apoi din acea frunză din nou curgeau liane. În acest mod continua construcția arborelui până aproape de jumătatea acestuia, de unde ultimele liane începeau să se apropie una de alta, să se contopească, ajungând aproape de baza copacului să fie o singură liană. Pe alocuri, lianele prezentau niște excrescențe care parcă prindeau viață la fiecare câteva secunde... păreau a se mări puțin, ca și când ceva s-ar fi mișcat înăuntru, la fel ca și fetusul la o femeie însărcinată. În continuare acea ultimă liană cobora subțindu-se continuu până ajungea la bază copacului, unde nu mai era decât un tub transparent în care se vedea un fluid cum urcă. Dar acest ultim detaliu nu a putut fi observat de către cei doi doar în momentul în care se aflau la câțiva metri de copac.

— Arian, eu nu văd niciun dinozaur, spuse Maria cu voce tare ceea ce și Arian gândea. Și copacii aceștia arată destul de ciudat, nu crezi?

— Așa e, dar în momentul acesta nu am răspuns la ce se întâmplă aici, și cred că sunt la fel de nedumerit ca și tine! Arian începu să cerceteze zona cu Fbotul la pas, folosindu-și casca pentru a scana întreaga zonă, căutând existența unor forme de viață. Spre

surprinderea lui în imaginea din cască, apăruseră patru forme umanoide la o distanță de doar câțiva metri de ei, dar aceasta doar în urma scanării cu unde radio de înaltă frecvență.

Au coborât amândoi de pe Fbot și un sentiment plăcut le străbătura corpurile în momentul în care picioarele lor au atins acea suprafața densă de iarbă. Era un sentiment straniu, un sentiment de contopire și de identificare cu structura organică ce îi înconjura. Dar în același timp, Arian se simți amenințat, și a putut să identifice o schimbare în corpul său, ca și când cineva încerca să fure ceva din el. Chiar asta se întâmpla... contactul cu acea structură organică a făcut posibilă copierea codului genetic a amândurora, și odată cu aceasta și toată informația pe care cei doi o dețineau sub forma de memorie și sentimente. Arian și-a dat seama mult prea târziu de acest lucru pentru a mai putea reacționa în vreun fel, dar totuși sperând că nu au reușit să fure chiar toată informația, a ridicat-o pe Maria în brațe și a aruncat-o pe Fbot, urmând ca și el să fie în următorul moment în șaua acestuia.

— Ce se întâmplă, de ce ai făcut asta? Maria încerca să își dea seama ce se întâmplă pentru că informațiile din casca ei păreau a arăta un nivel crescut al tensiunii lui Arian...

— Stai aici! Tu nu ai simțit nimic? ar fi vrut să spună că a simțit și ea

— Nu! Ce să simt? Vai, Arian, indicatorii tăi arată un nivel al stresului destul de mare, nu îmi spui și mie odată ce naiba se întâmplă?

— Am fost copiați!

— Cum adică? chiar se simțea surprinsă și i se părea greu să accepte și acest lucru. Simțea nevoia să îi spună lui Arian că toate acestea încep să o obosească, dar nu își putu termina gândul...

— Adică ne-au furat codul genetic, probabil ca să ne copieze, să ne cloneze! Dar nu pot încă să îmi dau seama cine a făcut asta, pentru că scanarea a indicat prezența unor forme de viață la doar câțiva metri în fața noastră!

— Ești sigur Arian că noi căutăm patru dinozauri? Mie mi se pare că sunt exact patru arbori, că sunt patru ființe umanoide scanate, chiar șase! Maria își duse mâna la cască în acel gest de a-și acoperi gura când rămâi cu ea căscată de uimire.

— Cred că mă văd nevoit să îți respect raționamentul, și se pare că da, am fost replicați deja!

Arian coborî din nou pe acea suprafață, pregătit pentru apărare în cazul unui eventual atac, deși își dădea seama că probabil acea structură era capabilă să le ofere o gamă foarte variată de pericole.

— Ne bucurăm că ați apărut, și îți mulțumim Arian încă o dată pentru că ne-ai oferit această nouă lume și o nouă șansă! era chiar copia lui Arian, cea care vorbea, dar căreia îi lipsea o mare parte din corp, nu avea o mână din umăr, cealaltă era ciuntită, șchiopăta, avea o față hidoasă, ca și când ar fi fost o operă de artă neterminată. Dar Arian știa că imaginea aceasta nu avea să mai dureze mult și într-adevăr, corpul acela ciuntit a început să crească și să se dezvolte până a ajuns o copie perfectă a lui Arian.

— Să înțeleg că voi îi reprezentați pe Cei Patru? Arian încă nu reușea să își dea seama care e legătura între cele patru ființe, dinozauri și acum replicile lor. Dar probabil că avea să afle în curând, așa că se hotărî să se lase condus în această discuție până va afla ce voia să știe.

— Nu îi reprezentăm, noi suntem Cei Patru, și dacă ne urmați, va vom și explica ce s-a întâmplat în timpul în care ai lipsit!

— Da, se pare că nu ați stat degeaba, dar haide să vedem, sunt curios să aflu de ce mi-a fost furat codul genetic fără consintământul meu? Încerca să intimideze, dar pe față celuilalt Arian nu se vedea nicio reacție.

— Ne pare rău pentru acest lucru, dar în acest moment, pentru a putea comunica am avut nevoie de replica voastră, și amintirile au venit împreună cu structura ADN-ului vostru. Vă putem asigura că nu le vom folosi în niciun fel și că sunt în siguranță cu noi. Adu-ți aminte Arian că noi nu știm coordonatele către lumea ta, ceea ce înseamnă că atâta timp cât noi suntem în siguranță, și voi sunteți în deplină siguranță. Ridică o mână, semn că trebuiau să se oprească și într-adevăr, înaintară încet, până când ajunseră la marginea unei prăpăstii. Adâncimea acesteia nu putea fi evaluată pentru că din interior urca o lumină puternică ce se completa cu lumina zilei, astfel că lumina de jos se unea cu lumina de afară tocmai pentru a masca existența acestei prăpăstii. De jur-împrejurul prăpastiei pereții erau acoperiți cu aceleași plante pe care le întâlneau și mai devreme. Pe

lângă acestea, cei patru arbori erau poziționați în jurul ei, din fiecare coborând în prăpastie lianele prin care circula fluidul în ambele sensuri.

— Dacă vrei să înțelegi cu adevărat ce se întâmplă aici, va trebui să coborâm în prăpastie ca să te întâlnești personal cu noi. De asemenea datorită amintirilor tale, știm de ce ai venit să ne cauți, precum și faptul că dacă îți vom cere să nu o iei cu tine în interior și pe Maria, tu tot o vei lua pentru că este persoana care este, și înseamnă ceea ce înseamnă pentru tine și nu numai!

Maria a vrut să sară și să intervină în discuție pentru a afla ce înseamnă ea pentru Arian și ce înseamnă acel „este persoană care este”, dar se abținu. Își zise că la un moment dat va dezlega toate itele acestui mister care îl înconjurau pe Arian.

— Aveți dreptate, așa că o s-o va urmăm! Arian era vădit agasat de faptul că s-a lăsat prins în această prostească capcană.

— Va trebui să aveți încredere în noi de data aceasta și să faceți ceea ce va face replica ta, Arian!

Imediat, replica lui Arian se lăsă să cadă în gol de pe buza prăpastiei, și odată cu dispariția acestuia, Arian se întoarse brusc către replica Mariei, cu pistolul scos și fără să clipească măcar, trase două gloanțe, în ambii ochi. În următorul moment o înșfăcă pe Maria și sări cu ea pe Fbot. Toată acea structură începu să vuiască și să trepideze, toate acele plante începură să evolueze foarte repede, înaintând înspre interior cu vădită intenție de a închide cercul astfel format. Voiau să îi prindă pe cei doi ca într-o colivie. Arian scoase la iveală stația radio pe care i-a dat-o George chiar înainte să plece și a încercat să comunice prin intermediul ei, dar nu primea răspuns decât o mulțime de interferențe. A realizat că cei patru bruiau undele emise, așa că fără să stea prea mult pe gânduri, porni Fbotul și îl ghidă înspre unul dintre cei patru arbori. Când ajunse la baza arborelui, Fbotul se aruncă în plan vertical pe scoarța arborelui și Arian îl trecu pe comanda de plan vertical, ceea ce însemna că picioarele Fbotului se întindeau ca să cuprindă copacul pe o suprafață cât mai mare, condiții care făceau urcarea destul de periculoasă. Arian își aminti că a fost testat și în aceste condiții, dar din păcate doar pe arbori de dimensiuni normale, nicidecum pe asemenea monștrii ai pădurilor. Dar în acest moment nu

mai era loc de îndoială, și era singura șansă de a scăpa vii din această situație. Observă în curând, pe măsură ce înaintau, că roțile puternic zimțate își făceau din plin datoria, asigurând o priză continuă și sigură, ceea ce îl mai liniști pe Arian. O simțea nervoasă și plină de adrenalină pe Maria în spatele lui, dar nu era timp pentru a o îmbărbăta acum, trebuie să o lase să o facă și singură! Pe la jumătatea arborelui mai încercă odată stația de emisie. Norocul era de partea lor, pentru că vocea încordată a lui George se auzi în stație:

— Arian, ce s-a întâmplat, unde sunteți? Sunteți bine?

— Nu cred că pot să spun că suntem chiar bine! George, tu poți să vezi unde mă aflu eu în momentul de față? Arian spera ca acest lucru să fie posibil și putea să jure că George nu l-a lăsat să plece fără să se asigure că îl va putea găsi. Și într-adevăr, nu se înșela.

— Binenințeles că vă pot localiza, dar spune-mi ce se întâmplă, Arian? Aveți nevoie de ajutor? Imediat, Arian îl auzi în stație cum da câteva ordine scurte și răspicate, și în câteva secunde, toată lumea primise de lucru.

— Unde ai pus transmițătorul?

— Unul e în stația de emisie și celălalt e pe hainele Mariei! Aaa, scuză-mă... mai este încă unul în părul tău...

— Bun, ajunge! George, vreau să pregătești cât poți de repede nava, și să arunci o bombă nucleară în transmițătorul stației de emisie!

Maria tresări în spate puternic când auzi de bombă nucleară și mai ales că erau atât de aproape de vârf. Mai mult, se părea că arborele începea să cedeze, de parcă ar fi auzit ce se punea la cale.

— În cât timp se va produce explozia? Vreau cel mai bun scenariu, George...

— Acum am apăsut butonul, și... a plecat! Bomba a fost lansată, mai aveți câteva secunde până la explozie!

— Perfect, perfect, îți mulțumesc George! Arian răsuflă ușurat, și își zise că o să se gândească cum o să îl recompenseze pe George pentru o asemenea dovadă de profesionalism... e un om extraordinar, gândi Arian în timp ce aruncă înspre prăpastie stația de emisie. În depărtare, pe cer, din vârful arborelui cei doi vedeau urma pe care o lăsa bomba ca urmare a frecării cu aerul... în câteva secunde avea să explodeze, avea să măture totul pe o rază de peste douăzeci de

kilometri pătrați, avea să aspire tot hidrogenul din atmosferă și avea să mai explodeze încă odată ca urmare a acumulării hidrogenului, pentru a omorî particulele de oxigen. Se crea astfel un vid și o presiune care mai provoca o ultimă implozie, care făcea ca nici măcar o bacterie să nu mai rămână în viață pe toată raza de acțiune a bombei. Era arma de foc de care îi plăcea lui Arian cel mai mult, pentru că existau și în miniatură. Puteau să acționeze pe raze mult mai mici, după preferințe, putea să acționeze și doar pe un metru pătrat, nu era necesar să depășească câțiva kilometri.

— Arian, privește arborele! auzi acesta în cască țipătul înspăimântat al Mariei. Și într-adevăr când își aruncă privirea înspre copac, acesta arăta ca și aceia pe care îi văzuseră mai devreme, îmbătrânit, uscat și aproape carbonizat. Arian întoarse Fbotul, iar în același timp acționă o comandă de pe consola de bord ce scoase la iveală un spațiu ascuns sub suprafața metalică din zona gâtului. Acolo se aflau cinci pucuri pentru distorsionarea spațiului și a timpului, același sistem pe care îl folosea tunul de la bordul navei, dar la o scară mult mai mică. A luat un puc temporal l-a armat și l-a lăsat să cadă... la nicio secundă după ce a aruncat pucul, roțile zimțate ale Fbotului nu au mai avut susținere, arborele transformându-se în praful ce mai devreme se așternea la picioarele lor, pentru a le arăta calea!

— Nu te speria, vom ieși de aici... trebuie să ieșim! Arian aproape a zburat în cască în timp ce începeau căderea liberă în urmărirea pucului temporal, iar bomba trecea la doar câțiva metri de ei, imprimându-le o mișcare de rotație. Maria a rămas încremenită de spaimă, dar declanșatorul pucului temporal a acționat la timp iar la un metru sub ei s-a deschis acea gaură de vierme ce avea să îi poarte înspre alte coordonate, scoțându-i din impasul în care se aflau. În acea fracțiune de secundă cât a durat până au trecut în celălalt spațiu, au văzut bomba căzând în mijlocul unui grup format din patru ființe, care încercau să se deplaseze, dar cu o mișcare prea lentă, gesturile prea desperate pentru a face vreo diferență. O fracțiune din explozie... destul cât să îi vadă pe Cei Patru cum cu expresii terifiante pe chipul lor își duceau instinctiv mâinile în încercarea de a-și acoperi fețele ca și cum acest lucru i-ar fi scăpat de efectul distrugător al bombei nucleare. O fracțiune de secundă și apoi nimic... a dispărut totul!

Coordonatele criptate în pucul temporal erau cele ale terasei lui Arian. George a fost destul de uimit să se trezească cu cei doi și un Fbot căzând din cer. Poate că în alte condiții nu ar fi fost nimic deosebit, dar acum, când au fost la un pas de moarte, toată lumea se bucura cu vădită considerație pentru Arian. Primul gest a lui Arian când s-a ridicat a fost să îl salute pe George cu deosebit respect, strângându-i mâna cu putere:

— Să știi că din acest moment îți datorez totul! Dar vom discuta în momentul în care toate acestea se vor fi terminat! pe George, acest gest a lui Arian l-a găsit foarte confuz și derutat și fără să știe cum să reacționeze

— Îți mulțumesc, dar mi-am făcut doar datoria... bâigui încurcat George, care se părea că sigur nu era prea obișnuit cu asemenea gesturi de afecțiune. Dar își reveni repede și reacțiile sale deveniseră prompte, împreună cu creierul care începea din nou să îi funcționeze la capacitate maximă, așa că întrebarea următoare veni aproape automat:

— Ce vrei să spui cu „atunci când toate acestea se vor fi terminat”? și ce s-a întâmplat aici? parcă ne-ai spus să stăm liniștiți pentru că nimic nu poate să conturbe liniștea de aici...

— Da, din păcate am fost amenințați chiar de către propriile noastre amintiri și memorii, aceasta fiind cauza pentru care am fost nevoiți să apelăm la bomba nucleară!

— Nu te înțeleg, sincer, dar nici nu mă chinui pentru că am încredere în raționamentul tău, Arian! Dar spune-ne te rog ce urmează... la ce ar mai trebui să ne așteptăm?

— Deocamdată, acest pericol a fost înlăturat și sper să nu mai apară și altceva. Totuși ar fi o idee bună, George, să fiți cu ochii în patru. Am să vă deschid și liniile de comunicare, astfel că veți putea recepționa tot ce se întâmplă în spațiul aerian, Arian se întoarce și o luă pe Maria de braț îndreptându-se spre casă.

— Vrei să spui că în tot acest timp puteam să avem liniile de comunicație deschise? Poate am fi putut să prevenim ce s-a întâmplat...

Arian se opri din mers, se întoarce și se uită atent la George, apoi își aruncă ochii asupra celorlalți membri ai echipei, ce fiecare

aștepta un răspuns în legătură cu ceea ce tocmai s-a întâmplat. Costumele lor îi protejau contra radiațiilor provocate de ciuperca nucleară, și căștile monitorizau și le afișau în timp real toate informațiile necesare și folositoare menținerii funcțiilor vitale la un procent ridicat. Astfel că nu aveau de ce să se simtă în pericol în ceea ce privește radiațiile sau alte interferențe biologice sau chimice. Arian ridică sprânceana dreaptă aproape fără să își dea seama, într-o mișcare interogatoare, făcându-i pe cei din fața lui să înțeleagă că nu era cazul să îi conteste deciziile sau să ceară alte explicații. Pentru că nimic nu mai era necesar să fie spus în continuare, Arian se întoarse din nou și de data aceasta intră în casă printr-o altă ușă, din nou mascată privirii, ușă ce dădea într-o anticameră în care erau curățați de praful radioactiv prin bombardarea acestuia cu particule de plumb. După această operație, camera s-a autovidat, vizierele căștilor devenind fumurii, pentru a contracara efectele luminii puternice ce a invadat anticamera.

— Nu te speria, îi spuse Arian lui Maria, e un fenomen de recuperare a celulelor distruse pe parcursul bombardării, astfel că nanoboții din care este construit costumul și care oferă toate informațiile pe care le vezi în cască, sunt refăcuți și repuși în funcțiune prin încărcarea softului necesar fiecăruia.

— Dacă nu mi-ai fi spus, aș fi crezut că suntem la solar, încercă Maria să destindă puțin atmosfera, o tentativă de umor pe care Arian nu l-a putut gustă deloc.

Odată ieșiți din anticameră, Arian rugă calculatorul să îi facă legătura cu sala Mașinii. În câteva secunde, chipul plăcut al doctorului Liu invadă ecranul și rânjetul ei obișnuit își făcu apariția:

— Am auzit că te-ai plictisit de lumea asta și ai vrea să o distrugi! Ți se pare că e jucăria ta de buzunar? și continuă cu un râs cristalin, râs ce lui Arian îi provocă un zâmbet venit din toată ființa lui, iar Mariei un sentiment neplăcut de competitivitate. Fără să îl lase să răspundă, Liu continuă:

— Arian, drăguțule, Andreea este pregătită pentru a face față Mașinii, dar pentru asta trebuie să vii să calibrezi Mașina, știi bine că doar tu poți să faci asta! și după ce termini, îți este pregătit și odihnitorul... la cum arăți, cred că trebuie să îl încarc de cel puțin două

ori! își duse mâna la gură ca să acopere râsul acela colorat ce o prindea atât de bine. Lui Arian i-a plăcut tot timpul de ființă aceea plăpândă și plină de viață care era doctorul Liu. Îl făcea să se simtă confortabil, să îi readucă un zâmbet pe buze, și deși tot timpul a crezut că e din cauza originii sale asiatice și a mediului de viață din care a venit, a fost destul de impresionat să audă că la originile credinței și învățăturilor budiste pe care Liu le practică, au stat fericirea și starea intensă de bine. Pentru ca un călugăr budist să ajungă în starea de tranziție necesară către adevăratul spirit Buddha, avea nevoie de liniștea sufletească, liniștea interioară redată de o stare complexă de bine, de cele mai multe ori aceștia fiind capabili să râdă zile întregi, pentru ca starea lor să se contopească cu mediul înconjurător. Ei credeau că prin acest lucru, întreaga lume va primi starea de spirit și totul se va propaga la fel ca și o undă de șoc, creând o lume plină de oameni satisfăcuți și plini de fericire. Din păcate niciunul dintre călugări nu a reușit să radă destul încât să propage acea undă de șoc...” poate e doar un mit, nu e posibil să râzi zile întregi” își zise Arian când a auzit pentru prima dată povestea această, dar după ce a cunoscut-o mai îndeaproape pe Liu, a început să se gândească mai serios la acest mit probabil foarte real.

— Da, mulțumesc frumoaso, o să coborâm imediat! Puteți să o așezați pe Andreea în poziție, după care ceru să fie încheiată transmisia.

Arian se întoarse către Maria și cu o voce gravă și dominatoare îi spuse ușor apropiindu-și buzele de urechea ei:

— Ai să vii cu mine acum, și am să te rog să fii foarte atentă la ce se petrece acolo jos, poate îți va fi de folos mai încolo, și te rog să nu mă întrebi de ce îți spun asta... vei afla la timpul potrivit! își retrase capul și îi aranjă o șuviță ce îi căzuse peste frunte și îi acoperea rebel o părțică din frumosul ei chip... Maria nu încercă să se retragă și gestul ei îl surprinse pe Arian. Buzele ei se întinseră după buzele lui și amândoi se pierdură la început timid, apoi din ce în ce mai ușor, lăsându-se duși de val, nemaicontând nici situația în care erau, nici trecutul, nici viitorul. Voiau amândoi să rămână așa, un tablou frumos pus pe perete, crescut în timpul unei existențe bivalente. Arian s-a trezit primul din acest moment și îi prinse capul Mariei în mâini, îi mai sărută plin de dorință încă o dată buzele după care cu o voce stinsă, îi

spuse încet:

— Nu știu ce fac, dar sper că fac bine... mi-ai lipsit, știi asta, nu?

— Speram să spui asta... Maria menținea aceeași voce scăzută în intensitate. Dacă m-ai fi lăsat să te descopăr, nu am fi ajuns niciodată în situația asta... am greșit că am plecat, dar în acel moment mi s-a părut a fi cea mai bună soluție! îl sărută și ea înapoi și apoi îl cuprinse cu brațele și îl strânse puternic tremurând cu fața lipită de gâtul lui.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, atât a mai putut să zică Maria, după care cuvintele îi fuseseră pierdute de un hohot de plâns. Arian simțea lacrimile Mariei cum se prelingeau de pe gât înspre spate, dar o ținea și el în continuare strâns în brațe și cu o mână o mângâia alintător pe păr.

— Haide, nu mai plânge, vedem noi ce va fi, o să fie bine, asta în cazul în care vom mai exista pe pământul acesta și mâine! o metodă destul de sadică de consolare venită din partea lui Arian.

Maria se îndepărta un pas, își șterse lacrimile și rimelul negru din jurul ochilor ce o făcea să pară sinistră dar în continuare frumoasă. Au pornit către liftul ascuns într-una dintre nișele din pereții camerelor, și au coborât până la subsolul douăzeci. Dar ușile liftului nu s-au deschis, ci doar exteriorul acestuia, lăsându-i pe cei doi într-o capsulă de sticlă. În felul acesta își continuară călătoria, Maria fiind mereu și mereu uimită de ceea ce vedea. Treceau prin încăperi pline de arme, de oameni care testau fel de fel de gadget-uri, de grupuri de oameni de știință discutând aprins în jurul unui microscop, de hangare în care erau depozitate numeroase nave, una mai futuristă decât cealaltă, de câmpuri întinse pline cu flori, de ape ce loveau puternic marginile capsulei, prin tuneluri în care nu puteai niciodată să știi cât timp ai stat sau cât de lungă a fost călătoria. Într-un final, Maria răsuflă ușurată, pentru că acea capsulă s-a oprit și s-a ridicat, permițându-le să pășească în exterior. Au coborât în fața unei uși care necesita inspecția retinei și amprente pentru a putea fi deschisă. Au trecut de această ușă și a urmat un hol în care pe măsură ce înaintau erau scanati de lasere de diferite culori evaluându-le și testându-le corpurile.

Când a deschis ușa ultimei încăperi, Arian era deja obișnuit să o audă pe Maria cum scoate acel sunet plin de uimire ce o caracteriza în

ultima vreme. Nu a putut să nu observe de asemenea că începe să fie iritat de acest sunet, dar pentru moment se hotărî să nu înceapă să analizeze acest nou sentiment, pentru că nu era timp de așa ceva. Maria avea și de ce să scoată acel sunet, pentru că în spatele unui geam gros, care străjuia acea cameră plină de pupitre de comandă și înțesată de oameni în halate albe, se afla ceea ce bănuia ea că era așa numita Mașina. Dar ce era și mai șocant era fata aceea cu vînatăi pe tot corpul, cu oasele rupte, dezbrăcată complet și cu mâinile și picioarele întinse înspre exterior în plan vertical. Nu părea a fi ținută de nimic, dar Maria era sigură că era prea departe pentru a distinge firele subțiri care susțineau greutatea corpului Andreei.

Mașina avea forma unui arc de cerc cu adâncime de aproape un metru din câte își putea da seama din poziția în care se afla. Nu avea niciun indiciu încrustat pe ea care să ateste faptul că ar fi cauza luptei ce se dă de milenii pe pământ și pentru pământ. Mai mult decât atât, a mirat-o simplitatea și duritatea construcției, cu nenumărate colțuri drepte, și mii de fisuri ce străbăteau toată suprafața interioară a acelei construcții. La fiecare capăt al unei fisuri se putea vedea un punct roșu ce sclipea în culoarea metalică închisă a mașinii. Arăta ca și cum ar fi fost făcută într-o altă epocă și doar utilitatea acesteia putea proba depășirea epocii construcției. Menținându-și un aer degajat, Maria acceptă realitatea pe care o avea în față și își aruncă privirea asupra lui Arian, pe care îl văzu privind cu o anume nostalgie Mașina din fața lui. Își dorea să știe la ce se gândea el în acest timp și ce anume însemna Andreea în toată această poveste, dar încă o dată își alungă gândurile de această natură din cap, spunându-și că le va afla pe toate la timpul potrivit.

Doctorul Liu ieșise între timp din camera Mașinii și se apropia zâmbitoare, ca de obicei. La vederea lui Arian stînd nemișcat și cu privirea ațintită înspre Mașină, preferase să se poziționeze puțin în lateralul lui și o jumătate de pas mai în spate. Intenția era ca vederea lui periferică să îi atenționeze creierul despre existența unei mișcări undeva în vecinătatea lui. Într-adevăr, Arian reacționează prompt, înainte chiar ca Liu să se apropie de el.

— Sper că ne aduci vești bune, doctore! o întrebare mai mult decât inutilă, dar menită să contracareze acea stare de spirit în cădere

ce invadase toată încăperea. Andreea e pregătită să facă față intervenției? Sau mai trebuie să așteptăm?

— Da drăguțele, Liu nu se putea abține să nu etaleze o mână veselă și zâmbitoare, deși știa că nu este momentul pentru așa ceva... Chiar te rugăm să mergi să calibrezi Mașina, pentru că Andreea este în acest moment indusă într-o stare antepremergătoare unei come, ceea ce creează mediul perfect transformărilor... creierul nu se opune în aceeași măsură și acceptă mai ușor modificările.

— Doctore, cred că ți-am dat specificații clare în ceea ce privește procesul de utilizare a Mașinii! tună Arian emanând o stare avansată de nervozitate. Am nevoie de ea să fie pe deplin conștientă despre ceea ce se întâmplă, continuă el pe aceeași voce. Toate persoanele din încăperea păreau cuprinse de panică la reacția lui Arian, astfel că acesta coborî tonul până la un nivel acceptabil autoritar, și continuă: suntem la un punct de a pierde războiul acesta nenorocit, Andreea este printre ultimele noastre șanse de reușită, dar nu putem să îndeplinim sarcinile pe care le avem doar pe jumătate pentru că tu crezi că ea nu merită să sufere. Trebuie să înțelegi tu prima dată, doctore, că nu este vorba despre suferința fizică aici, și nici despre musculatură, ci este vorba despre capacitatea unică a creierului uman de a accepta sau nu modificările pe care urmează să le primească atât la nivel muscular, osos, tegumentar, cât și la nivel neuronal. Așa că te rog să o scoți din acea stare, și vreau să îi adresez câteva cuvinte înainte de a începe procesul.

Maria a fost la început surprinsă de reacțiile înfricoșate ale celorlalți doctori, pentru ca apoi să se amuze pe măsură ce vedea că zâmbetul și starea de bine a doctorului Liu dispăreau și se estompau pe măsură ce Arian își ținea pledoaria, până ce deveniseră doar o mască tristă așezată pe acel corp plătând.

— Nu se poate așa ceva! Arian se întoarce către Maria și vorbea mai mult pentru el. Le-am dat specificații clare în ceea ce privește procesul... este primul de acest fel pe care îl întreprindem aici de când Mașina a fost repusă în funcțiune. Nu avem voie să greșim, și starea fizică a Andreei nu ne face sarcina mai ușoară!

O urmărea cu privirea în acest timp pe Liu cum îi administra un ser Andreei dintr-o seringă-pistol, în zona gâtului. Imediat pe fața

Andreei apăru o grimasă de durere, și Arian se grăbi să se îndrepte către camera Mașinii, dar mâna Mariei se întinse către el și îl trase înapoi.

— Nu știu ce urmează să se întâmple acolo, dar îmi doresc să te văd zâmbind... ar însemna că lucrurile merg pe calea cea bună! Maria era mult prea aproape de Arian, dar privirea acestuia ațintită asupra Andreei o făcu să își reprime dorința ce o împingea și să se retragă, eliberându-i în același timp și mâna din mâna ei.

Îl văzu pe Arian în următorul moment cum intră în încăperea Mașinii și cum se apropie de Andreea. Îi văzu buzele cum se mișcă, dar nu putea să distingă ce spune, și în boxe nu se auzea niciun sunet. Era sigură ca Arian blocase comunicația cu exteriorul camerei...

— Sunt aici, suntem aproape să câștigăm, Andreea, dar am nevoie de tine, lumea are nevoie de tine! Va trebui să complicăm puțin lucrurile, va trebui să devii unul dintre „Ei”, asta a fost menirea ta de la început! spunând acestea, Arian își deschise pumnul drept în care ținea un mic cub din care atârna un mănunchi de fire ce luate singular nu ar fi depășit grosimea de un micron, dar fiind că erau foarte multe, păreau a forma un mănunchi cu grosimea de aproape jumătate de centimetru. L-am luat acum două zile din creierul unui „El”, este modul în care reușesc să controleze orice corp de pe Pământ. Aceasta din păcate e structura finală, adică atunci când arată așa, și Arian ridică mâna cu palma întinsă pentru a se vedea clar cubul împreună cu mănunchiul de fire, atunci deja creierul este mort și corpul devine doar un surogat, fiind controlat în totalitate de aceste unelte.

— Cel care își spune Prozon, continuă Arian, a fost primul care a testat posibilitatea utilizării corpurilor surogat, împins chiar de către Marele lor Conducător. Cu timpul au învățat că cel mai ușor de controlat și de accesat erau creierele slabe, cele a căror activitate tindea către retardism sau a fost întreruptă din varii motive, gen paralizii sau come.

Arian se opri un moment pentru a o privi pe Andreea deoarece ceea ce avea să îi zică îl îngrozea chiar și pe el. Îi era greu să facă ce urma să facă, dar aceasta putea să însemne salvarea lor.

— Problema e că îți voi instala acest final în creierul tău! continuă cu o voce stinsă Arian. Am făcut câteva mici modificări, care

nu vor mai permite celui care coordonează toate aceste creiere de la distanță să aibă control și asupra ta. Vei fi capabilă să te porți exact ca și ei, să gândești ca ei, și să fii luată ca și unul dintre ei. Dar nu vei putea să fii controlată, ceea ce înseamnă că probabil vom avea doar foarte puțin timp la dispoziție până vei fi demascată. Mai multe îți voi spune după ce te vei trezi și după ce vei trece cu bine de următorul pas... Mașina!

Arian se întinse către Andreea și îi atinse degetele de la picioare, într-un gest de tandrețe și plin de durere, pentru că știa că ceea ce avea să urmeze ar putea să fie fatal atât pentru ei cât și pentru Andreea în cazul în care ceva mergea prost. Apoi se îndreptă rapid, ca și când ar fi fost rușinat de ceea ce a făcut și a început să manevreze o consolă pe care Maria nu o observase până atunci pentru că se află în interiorul peretelui aproape de piciorul stâng al Andreei. La o singură apăsare, un ecran hologramic a apărut central în fața mașinii, destul de mare pentru ca Arian să trebuiască să își întindă bine mâinile pentru a ajunge aproape de marginile acestuia. A început să manevreze obiectele de pe ecran cu mișcări rapizi, ceea ce dovedea că nu era prima dată când făcea acest lucru. Următorul lucru ce o surprinse pe Maria au fost fasciculele laser care ieșeau din fiecare punct roșu pe care îl observase mai devreme în structura Mașinii. Următoarea observație a fost că acestea erau cele care susțineau corpul Andreei și îl imobilizau în poziția în care stătea. De asemenea toate laserele plecau din punctele care erau în partea de jos a fiecărei fisuri, pe când punctul verde din celălalt capăt era deocamdată inactiv.

Atenția i-a fost în curând atrasă de mișcările din ce în ce mai ample pe care Arian le execută pe acea hologramă tridimensională, unde ceea ce părea la început a fi un simplu conglomerat de simboluri, acum deveniseră un șir ordonat în formă eliptică. Din acea formă, Arian extrăgea simbolurile necesare pentru a forma ceea ce păreau a fi formule matematice împreună cu ecuații fizice și mecanică cuantică, după care le aranja sub forma unui cub în partea de jos a ecranului. Pe măsură ce înainta în construirea formulelor, Mașina își crea sau își elimina câte o fisură, care aducea cu ea și un nou fascicol laser.

— E incredibil cât de simplu și totodată vital, nu-i așa? doctorul Liu apăruse lângă Maria și se lăsă cuprinsă de frumusețea Mașinii și

puterea acesteia. Nu cred că poți să îți imaginezi cât de veche este Mașina, dar am senzația că l-ai cunoscut pe Arian, nu?

— Așa credeam, că îl cunosc, dar se pare că nici măcar numele nu i-l știam! un oftat prelung porni din pieptul pronunțat al Mariei

— Ei bine, el este omul pentru care a fost creată Mașina!

— Vrei să spui că... Maria își duse mâna la gură, într-un gest de a-și ascunde surprinderea mult prea evidentă.

— Da, el e... nici azi nu știm cum a fost posibil acest lucru, dar legenda Mașinii spune că și el la rândul lui a fost creat pentru a putea crea Mașina în forma pe care o vezi acum.

— Legenda Mașinii? Mie mi-a povestit câte ceva despre cum a apărut Mașina, dar niciun moment nu m-am gândit că ar fi putut fi el, continuă Maria la fel de surprinsă ca și mai devreme

— Nimeni nu ar fi crezut, dar atunci când a fost construit locul acesta, a fost construit pentru că Mașina deja se afla aici, tot ce vezi în jurul tău a fost construit începând de la locația Mașinii. Ei bine, îți imaginezi că înainte de a începe să construim, în acest loc a fost doar o peșteră pe un teritoriu virgin. Plante și animale pe care nu le-am putut găsi corespondența cu structurile pe care le știam până acum. Un adevărat paradis însemna această planetă, curată, liberă și perfectă. Dar ca să revin la Legenda Mașinii, aceasta a fost formată în jurul unui obiect pe care Mașina îl ținea în centrul ei, în poziția în care o vezi acum pe Andreea. Era un jurnal, un jurnal ce reprezenta cea mai de preț moștenire a Intermediarilor. Dar ca să îl putem lua de acolo am avut din nou nevoie de Arian și de cunoștințele lui nelimitate, după ce doi dintre colegii noștri au încercat să îl ia dintre laserele ce îl țineau. Au sfârșit amândoi tăiați în bucăți de alte lasere menite să protejeze Mașina și acel Jurnal. Când în sfârșit, Jurnalul a ajuns în mâinile noastre, am reușit să îi facem câteva poze, înainte ca Arian să îl ia și să îl ascundă.

— Dar de ce a făcut acest lucru? Nu reprezenta una dintre cele mai mari descoperiri ale secolului?

— Ba da, dar nu putea să riște să fie descifrat acel limbaj, pentru că s-ar fi dezgolit pe el însuși!

— Cum așa? Era cumva vorba despre el în acel Jurnal?

— Legenda Mașinii, cum am denumit noi ceea ce a urmat, a fost

creată în jurul a celor câteva pagini pe care am reușit să le immortalizăm. Expertii noștri în lingvistică și mai ales cei ce se ocupă de codificări, programatori, au reușit în final să găsească un algoritm prin care simbolurile ce apăreau pe acele pagini să ia o formă. Din păcate am reușit să descifrăm doar o parte din simboluri și asta doar cu ajutorul unor programe concepute ulterior, special pentru acestea. Au trecut zeci de ani cred până când am reușit să descifrăm acele simboluri. Dar considerăm că a meritat. Fiecare simbol reprezenta viața unui Intermediar, memoriile lui, tot ceea ce a trăit de când s-a născut până în clipa în care a închis ochii.

— Dar asta înseamnă că era o bază de data, nicidecum o carte! Maria din nou părea confuză. După ce termini, continuă ea, vreau să îmi mai spui câți ani ai, pentru că ai vorbit mai devreme despre studii pe perioade de zeci de ani!

— O să îți explic mai încolo și acest aspect, pentru că da, ai dreptate, un obiect din puzzle lipsește. Dar haide mai bine să termin cu Legenda pentru că văd că și Arian se apropie de sfârșit.

Într-adevăr, Arian, în cealaltă cameră mai avea doar câteva simboluri pe care trebuia să le formeze în acele ecuații și formule pentru că apoi cubul realizat să fie pus în ordine lângă celelalte. Părea satisfăcut de munca lui, mai ales că a reușit să implementeze în sistemul Mașinii cubul furat din creierul celui „El”. Acum cubul era la nivelul capului lui Andreea, susținut de câteva lasere la fel ca și aceasta. Fiecare fir din mănunchi era susținut de câte un laser în mod separat pentru ca la momentul potrivit să fie realizată operația în cel mai scurt timp. Arian știa că până la urmă avea să îi reușescă această adaptare a Mașinii la condițiile actuale, așa că își permise și el un moment în care să se oprească din aranjarea simbolurilor. Își ridică ochii înspre corpul Andreei și se aruncă puțin în ochii ei mari și albaștri. Dar repede își reveni, pentru că timpul nu era de partea lor. Un gând rapid îi traversă cortexul dar nu îndeajuns de rapid ca să nu îi provoace o senzație de frison tegumentar, o reacție nervoasă la un stimul neplăcut. Se gândi la ipoteza ca „ei” să fi reușit să omoare timpul.

— Ei bine, da, era o bază de data, un computer pe care doar din greșeală l-am descoperit făcând o analogie cu un joc extraordinar de

simplu și utilizat în zilele noastre, tetris! Maria pufni în râs, părând că nu vrea să accepte o asemenea stupiditate. Din păcate, da, poți să râzi, dar logica tetrisului ne-a permis să decupăm simbolul, să îl împărțim în milioane de forme cubice, majoritatea construite în conglomerate de câte două, trei sau patru cuburi. Acestea odată decupate, conțineau informație audio, video. Poți să le echivalezi cu sistemul nostru binar, dar banalitatea sistemului binar față de complexitatea sistemului de stocare a informațiilor pe care acele conglomerate le ofereau, făcea ca specia noastră să pară o furnică în calea unui uriaș. Încetul cu încetul am pus cap la cap informația și apoi am decodat fiecare conglomerat în parte, le-am unit și în curând aveam în mână tot ceea ce însemna viața unui om. În urma multelor analize și ore petrecute în căutarea Mașinii, am descoperit în acele simboluri și viața unui om mai special. Acesta se numea Apron, dar în ultimii ani de viață a fost denumit „Bătrânul”. A dat dovadă de mic copil de capacități extraordinare și mult superioare față de cei din specia lui. Printre altele, a reușit chiar într-un anume punct din viața lui, să fie capabil să comunice la nivel subliminal cu „Ei”. Se pare că acest lucru i-a speriat pe „Ei” și atunci au hotărât să definitiveze Bomba Atemporală. Dar Bătrânul a venit cu un răspuns, creând și el arma perfectă... privirea doctorului Liu se îndreptă înspre Arian, care era foarte aproape de a finaliza procedurile. Da, el e! îi spuse ea Mariei, care nu își mai putea dezlipi privirea de pe Arian. Pe el Apron a reușit să îl creeze ca urmare a controlului asupra creierului unei femei intermediare. L-a făcut pe Marele Conducător să creadă că acea femeie este un „El” care putea să îi aducă un urmaș. Încearcă doar să îți imaginezi ce putere putea să aibă omul acela!

— Păi dacă a fost capabil să dispună de „Ei” cum voia, de ce nu i-a exterminat pe toți?

Doctorul Liu se aștepta la întrebarea aceasta, așa că îi răspunse foarte prompt:

— Pentru că nu era menirea lui să facă acest lucru! Pentru că el știa că avea să moară în curând, pentru că povara pe care o ducea, acea putere extraordinară îi rănea corpul și mintea de fiecare dată când o folosea. De aceea a preferat să creeze ceea ce ar fi putut fi mașina de luptă ce avea să-i scoată definitiv din luptă pe „Ei”. Astfel a reușit cu ultimele puteri să creeze un copil născut din contopirea celui mai

puternic „El” și o femelă de specie umană. Aici probabil se află secretul longevității lui Arian, drept dovadă că și tatăl său mai trăiește încă! și pe lângă acest lucru mai găsești și puterea umană în el, dovedită prin capacitatea de a iubi, de a ajuta, de a simți la fel ca și oricare. Aceasta este Legenda Mașinii, care de fapt nu ne spune mai nimic despre Mașină, dar ne oferă în schimb câteva detalii despre Arian. Celelalte vieți pe care am reușit să le decodificam, nu știau prea multe, iar Arian a luat cu el Jurnalul, tocmai pentru ca noi să nu descoperim ceea ce el probabil vrea să ascundă sau încercă să uite! Păcat, probabil că am fi avut o mulțime de lucruri noi de învățat de la el!

— Poate că e ceva acolo și Arian nu vrea să afle și altcineva! La asta nu v-ați gândit?

— Ba da, și până la urmă ne-am dat seama că e cel mai probabil ca acea carte să ascundă tainele Mașinii, modul în care aceasta a fost creată și concepută...

— Dar de ce nu ar vrea oare să dezvăluie acest lucru? De ce nu lasă pe nimeni să învețe să controleze Mașina? Maria părea destul de nedumerită față de noile descoperiri și la care trebuia să le facă față.

— Tu chiar nu înțelegi noțiunea de „Mașina”, nu-i așa? doctorul Liu își descoperi pentru prima dată o latură pe care Maria nu o văzuse până atunci, și anume nerăbdarea. Mașina reprezintă esența existenței noastre, dacă Mașina nu ar fi existat, noi nu am mai fi existat acum decât poate în trecut cu mult înaintea Intermediarilor. Ori o incursiune în trecut ar face ca revenirea noastră în acest timp dacă nu imposibilă, atunci cel mult foarte puțin probabilă! după cum ai văzut în amintirile lui Apron, Arian este pe jumătate extraterestru, este unul dintre „Ei”. Dar nu știm cum a apărut Mașina! Putem doar să presupunem că a fost creată de către Arian, și asta deoarece doar el este capabil să o facă funcțională și probabil că doar el are capacitatea necesară să realizeze o asemenea minune. Dar Arian nu vrea să colaboreze deloc cu noi, astfel că secretul Mașinii va rămâne nedeșlegat cu toate că deja știm destule despre Legenda Mașinii! cât despre noi, suntem atât de tineri pentru că suntem aici... haide, o să îți povestesc altă dată pentru că văd că a terminat Arian și se pregătește să pornească Mașina! Scuză-mă te rog, trebuie să mă asigur că Andreea rămâne în viață pe parcursul acestui tratament.

Creierul Mariei începea să tragă niște concluzii acum după ce auzise și povestirea lui Liu. Probabil ca Arian, după ce a fost creat de către Apron, a dezvoltat Mașina, dar fără să o poată folosi. A fost nevoie de acel pact cu „Ei” pentru a găsi persoana potrivită, persoană care s-a dovedit a fi chiar el.

Arian își îndreptă privirea către doctorul Liu așteptând o confirmare din partea acesteia. O ultimă privire aruncată înspre monitoare și un deget mare ridicat în sus îi confirmă lui Arian că putea să înceapă oricând dorea. Nu a mai stat pe gânduri și se îndreptă către ecranul hologramic în centrul căruia mai aștepta un ultim cub pentru a fi așezat în continuarea celorlalte.

Cu o mână sigură, atinse cubul de pe ecran și îl trase încet lângă celelalte. În clipa următoare, cubul, împreună cu ecranul hologramic au dispărut, iar de sub baza Mașinii începea să se ridice ceea ce părea a fi un câmp de forță, pentru a proteja Mașina de orice s-ar fi întâmplat în exteriorul său. Câmpul de forță forma o sferă perfectă în interiorul căruia se putea vedea clar Mașina, Andreea și acel cub pe care Arian îl plasase lângă capul Andreei. De data aceasta, datorită câmpurilor electromagnetice și electrostatice combinate cu stocarea unor cantități mari de energie nucleară utilizată reversibil, se puteau observa miile de lasere care susțineau și imobilizau corpul Andreei, precum și mănunchiul de lasere care susțineau fiecare fir ce ieșea din cub. Utilizarea energiei nucleare stocată între pereții atât de subțiri și transparenți ai acelei sfere era încă un element nou pentru oamenii de știință din acea încăpere care priveau uimiți la puterea negativă emanată de energia scutului. Puteau doar să presupună că negativitatea energiei se datorează necesității absorbției forței oricărei lovituri suferită. Acolo unde reacția normală ar fi de explozie prin atingere sau reacție chimică, aici puterea scutului creștea cu cât mai multă energie era disipată în interiorul sau prin lovire. Mașina era perfect protejată și pregătită pentru următorul pas. Un nou fenomen se petrecea acum în interiorul Mașinii, unde ceea ce mai devreme erau niște puncte verzi la capetele acelor fisurilor, acum acestea punându-se în mișcare, se îndreptau către celălalt capăt al fisurii, până ce se suprapuneau peste laserul menit să o imobilizeze pe Andreea. Arian urmărea atent tot procesul pentru a fi sigur că totul va decurge

corect și că Andreea va ieși de acolo vie și nevătămată. Pentru Andreea în schimb, incapacitatea de a se mișca, și vulnerabilitatea la care era obligată o făcea aproape să își piardă mințile. Transpira abundant, dând dovadă că glandele ei sudoripare reacționau intens la emoțiile prin care trecea Andreea. Doar ochii, pupilele și irisul se mai putea mișca. Agitația cu care privea în stânga și în dreapta și viteza cu care își mișca irisul arătau cât de speriată era și cât de neajutorată totodată. Toate acestea erau acompaniate de un fel de mârâit pe care era capabilă să îl scoată din gât, deoarece mare parte dintre mușchii laringieni erau imobilizați. În momentul în care punctele verzi mobile s-au suprapus peste laserele fixe, creierul i-a oferit un moment de liniște, iar ochii Andreei s-au odihnit în ochii lui Arian. O liniște interioară o cuprinse atunci când acesta îi zâmbi și îi șopti: „Ai încredere în mine, o să fie bine!”. Imediat pupilele i se dilată și din nou începu să transpire din abundență. Punctele verzi mobile nu erau altceva decât alte lasere, de data aceasta chirurgicale, care aveau rolul de a efectua incizii și de a reconfigura mușchii în zona în care incizia era făcută. Doar atunci a observat lumea că acele fisuri erau la rândul lor mobile, mișcându-se pe suprafața Mașinii, făcând ca fiecare milimetru din corpul Andreei să fie supus acestui calvar. Arian se întoarse rapid către doctorul Liu:

— Doctore, să fii foarte atentă la starea Andreei, procesul a început! Ai parametrii în care trebuie să se încadreze funcțiile vitale ale corpului ei în timpul acestui proces, te rog urmărește-i cu atenție, și dacă unul dintre ei a fost depășit, sau e pe cale să fie depășit, să mă anunți!

Apoi se întoarse din nou să o supravegheze pe Andreea și transformarea ei. La nivelul capului, laserele i-au deschis cutia craniană și acum introduceau cubul între cele două emisfere cerebrale lucrând la realizarea conexiunilor dintre nenumăratele terminații ale cubului cu legăturile sinaptice ale diferiților neuroni ce vor avea rolul de a dovedi faptul că la fel ca și alții, creierul Andreei era controlat de către un „Ei”. Un alt laser venit din spatele Andreei s-a poziționat în aceeași zonă a creierului și îi transmitea cunoștințe și informații, i le stoca și lucra în sistemul limbic și în zona hipotalamusului pentru a-i dezvolta capacitatea de a memora și de a lucra cu informațiile primite.

Era unul dintre laserele care avea cel mai mult de muncă în cadrul acestui proces. Restul laserelor operau în zona mușchilor și în zonele motrice, alții în zona feței, având rolul unui estetician. Un alt fenomen ce a apărut între timp a fost o scanare continuă începând de sus până jos cu o pânză de lasere care treceau prin corpul Andreei, preluând toată informația sub formă de secțiuni și reconstruind-o în imediata apropiere a Andreei. Astfel că ochii acesteia, încă vii și disperați, puteau să își vadă corpul clădit prin intermediul acestor secțiuni, secțiuni al căror rol era să semnaleze eventualele erori apărute în corpul ei. Odată ce o eroare era localizată, acea zonă era bombardată cu nanoboți care dacă puteau să remedieze defectul îl remediau, dacă trebuia înlocuită zonă respectivă, o înlocuiau. Dar a o înlocui, însemna a-și rescrie singuri softurile conform cu ceea ce avea nevoie secțiunea moartă pentru a putea funcționa în continuare. Într-un anumit fel aceștia realizau o clonă a organului sau zonei moarte și se poziționau în locul acesteia, luând forma și toate funcțiile pe care respectiva zonă le avea. Astfel că în curând, Andreea era mai sănătoasă ca niciodată, toate oasele rupte se aflau la locul lor, coloana era reparată, terminațiile nervoase realizate. După ce toate laserele se retrăseseră, un spațiu de câteva secunde în care se pregătea trecerea la ultimul pas o arăta pe Andreea ca un monstru, desfigurată, cu nenumăratele incizii realizate mai devreme și deschise, cu sângele șiroind din corpul ei, dar stocat în niște pungi asemănătoare cu pungile pentru perfuzii. Din acele pungi două tuburi plecau și îi returnau sângele înapoi în corp. S-a realizat astfel o extensie la sistemul circular, corpul Andreei nefiind nevoit să resimtă lipsă sângelui, și menținându-i astfel presiunea arterială constantă.

— Cum se simte? o întrebă Arian pe doctorul Liu, fără să își întoarcă privirea către aceasta.

— Toate funcțiile sunt normale, deși a apărut o anomalie la nivelul creierului...

— Ce fel de anomalie? Arian trebuia să știe toate detaliile legate de modificările structurale în corpul Andreei.

— Se pare că din momentul în care acel cub a fost atașat la creierul ei, acesta degajă o energie mult mai mare decât un creier obișnuit, aproape de două ori, ba nu, acum iarăși crește, e de trei ori

mai mare decât un creier obișnuit!

— Urmărește te rog în continuare cu atenție reacția aceasta, s-ar putea să fie datorată cubului care interacționează cu creierul ei. Dar deoarece acest lucru nu a mai fost făcut, nu știm în mod cert care sunt reacțiile la interferența cu acest obiect străin. Dacă am calculat corect, atunci activitatea cerebrală a Andreei ar trebui să crească de cel puțin cinci ori față de una normală!

— De cinci ori! se miră doctorul, și împreună cu un cor de alte voci din încăperea și un zumzet de șoapte ce o acompania. Dar niciun om nu e capabil să suporte o asemenea cantitate de energie... doar tu ai o asemenea capacitate!

— Sper ca până la urmă să acordați respectul și atenția cuvenită atât Mașinii cât și „Lor”, care, după cum vedeți dețin o capacitate neuronală atât de mare! Arian părea a fi puțin agitat, dar în continuare atenția îi era îndreptată înspre corpul Andreei.

— Ochii Andreei se îndreptară din nou în căutarea lui Arian, în așteptarea celui de al treilea val. Dar nu mai reuși să îl fixeze pentru că se trezi îmbrăcată într-o lumină puternică care la început îi provocă o durere incredibilă și greu de suportat. O dureau îngrozitor ochii și fiecare celulă din corpul ei simțea că îi explodează. Dar totul nu dură mai mult de câteva secunde, pentru că apoi să se simtă calmă, să se simtă bine, să se relaxeze, să accepte tratamentul. În timp ce toți mușchii ei erau relaxați, o nouă bandă orizontală începu să se deplase încet de sus către în jos, reparând în drumul ei tot ceea ce găsea stricat sau neconform cu scanarea anterioară. Fiecare incizie făcută mai devreme era închisă și pielea împreună cu țesutul și celulele refăcute, fiecare rid, dispărut, fiecare neregulă de pe corpul Andreei, îndepărtată. Acest ultim proces, era menit să îi confere feței corpul la care orice femeie visează... niciun defect, nicio cută, nicio greșală... totul era perfect, dar Andreea încă nu avea de unde să știe acest lucru. Sângele i-a fost pompat în totalitate în corp și coborârea scutului arăta faptul ca întregul proces s-a terminat. Arian se arătă mulțumit de rezultat și se îndreptă ca să o scoată pe Andreea din laserele ce o imobilizau. De data aceasta folosi consola ca să o așeze pe podea, apoi se aplecă peste ea:

— O să ai nevoie de recuperare, dar după cum ți-am promis,

totul s-a terminat bine! dacă ai ști cât mă bucur că ai rămas cu noi! spuse Arian, iar lacrima ce a picat pe chipul Andreei a exprimat mai mult pentru Andreea decât o mie de vorbe.

Ea încercă în zadar să își miște mâna, deși creierul își dorea acest lucru. Ar fi vrut să îl atingă, să îi atingă fața, să îi atingă buzele, și să îi atingă ochii și dâra aceea umedă pe care lacrimă a lăsat-o pe obrazul lui. Ar fi vrut să guste lacrima, ar fi vrut să știe, să simtă ce simte Arian acum. Simțea în schimb din nou acea durere îngrozitoare, și atunci realizează că i-a fost administrat un fel de drog, cel mai probabil un anestezic pentru a-i relaxa mușchii, și care începea să își facă efectul. Cu ultimele puteri rămase și cu un efort remarcabil, provocându-și singură o durere incredibilă, îi șopti sacadat lui Arian:

— C „e... caută-l p... p... pe Cel care's... s... se luptă cu Umbrele!

— Unde îl găsesc și de ce să îl caut? dar Arian puse întrebările degeaba.

Andreea își pierduse imediat cunoștința, lucru normal având în vedere chinurile prin care a trecut și mai ales deoarece a fost nevoită să le suporte în mod conștient. Îi lasă capul ușor pe podea și se întoarce către doctorii din camera vecină făcându-le un semn să vină să o ia de acolo. Imediat se întoarce către Mașină și acționează cea consolă pentru a apărea ecranul hologramic. Din câteva mișcări, redistribui toate cuburile formând nimic altceva decât câteva simboluri, aparent fără nicio logică. Îl luă pe unul dintre ele și îl apăsă la fel că și pe un buton, și întreaga Mașină redeveni un simplu obiect preistoric și fără viață, fără nicio urmă care să ateste utilizarea ei atât de recentă. Arian era mulțumit de ceea ce a reușit să realizeze, se simțea fericit pentru că a reușit să o salveze pe Andreea, dar nu își permitea să se exteriorizeze. În fața lui, o armată de doctori invadaseră camera și fiecare făcea câte ceva ca să faciliteze transportul Andreei în zona dedicată pentru refacere. Pe chipurile tuturor se putea citi bucurie, ușurare și satisfacție deoarece au fost printre puținii aleși să trăiască asemenea momente. Arian a mai rămas puțin să supravegheze modul în care Andreea era transportată și tratată, dar în curând își dădu seama că nu are de ce să își facă nici cea mai mică grijă în privința aceasta, mai ales atâta timp cât doctorul Liu era acolo, mereu agilă, mereu prezentă și mereu zâmbitoare. „Poate ar fi cazul să o răsplătesc

pentru toate eforturile ei”, acest gând îi invadă mintea și își dădu seama că se simțea excitat, și că ar fi dorit acum să profite de dorința continuă a doctoriței de a-l arunca în patul ei. Știa că era excitat din cauza succesului, și din cauza tuturor celor petrecute în ultimele ore. Abia acum a realizat că din momentul accidentului nu au trecut mai mult de trei ore. Cu toate acestea se simțea obosit și se întreba dacă ar fi cazul să își permită câteva ore de somn, sau să folosească Odihnitorul și să pornească mai departe în căutarea Celui care se luptă cu Umbrele. Apoi își aduse aminte de cuvintele lui Prozon, cum că vor da drumul la Bomba Atemporală din nou, se gândea că poate în acest moment, în celălalt spațiu nu mai există timp. Poate acolo era un haos complet, nefiind nimeni capabil, în afară de el, care să creeze un tunel format din mai multe găuri negre unite în care să se ascundă. Aceasta i-ar fi ferit pe toți de modificările temporale. Cu gândurile acestea în minte, o strigă pe doctorița care încă nu ieșise din încăpere:

— Liu, arareori Arian folosea doar prenumele ei, dar de data asta simțea că nu mai e nevoie să fie formal!

— Da drăguțule, la fel cum Arian gândise mai devreme, la fel și Liu și-a dat seama rapid de faptul că acesta îi spuse pe nume și un gând ce o făcu să roșească îi trecu prin minte! Cu ce pot să ajut un chip atât de obosit dar incredibil de frumos ca al tău?

— Pune te rog pe cineva să îmi pregătească Odihnitorul și setează-l pe maxim pentru o oră... și pregătește-mi și o pastilă pentru mai târziu.

— Dar ți-am spus de când ai venit că te așteaptă Odihnitorul, și pastila o să o ai până când procesul de odihnă se va încheia. Cât vrei să conțină pastila?

— Două zile cred că e de ajuns! Dacă nu, o să mă mai întorc o dată aici ca să îmi arunc puțin privirea în ochii tăi frumoși, așa că poți să pregătești Odihnitorul din nou! reacția pe care Arian spera să o obțină nu întârzie să apară... Liu îi sări în brațe și se cuibări la pieptul lui, fericită și zâmbitoare! niciunul dintre ei nu a realizat că Maria era în spatele lor, în cealaltă camera și că îi urmărește.

— Știam că nu îți sunt indiferentă! Te aștept, frumosule, sper să te întorci cât mai curând, Liu își schimbă atitudinea dintr-odată dându-și seama că nu era demn un comportament atât de

adolescentin, mai ales față de toți colegii ei. Dar până atunci o să avem grijă de Andreea și o s-o pregătim pentru un nou capitol în viața ei, spuse ea cu cea mai serioasă mină pe care o putea aborda.

Se întoarse rapid pe călcâie și plecă să ajute la pregătirea Andreei; nu mai suporta să stea acolo în fața lui Arian și să îl privească în ochi fără să nu își dorească să îl sechestreze și să îl folosească pentru îndeplinirea viselor pe care le suprima de atâta vreme. Arian o urmări cu privirea puțin, după care se îndreptă către camera în care îl aștepta Odihnitorul.

„O plăcere și o binefacere bine meritată” își zise el pe când se întindea în fotoliul atât de comod și pe bună dreptate denumit „Odihnitorul”. Imediat ce își relaxă mușchii și își lăsă capul pe spate, simți cum o mulțime de ace îi străpung pielea pentru nicio fracțiune de secundă, timp în care nu a avut timp nici să reacționeze. Fotoliul îi găsea toate terminațiile nervoase și descărca asupra lor o cantitate mică de energie, destul cât să îi producă un impuls care era transmis către creier. Creierul era la rândul său complet impregnat cu acele ieșite din fotoliu și legate la sinapsele cele mai importante ce se realizau în creierul său. De acolo preluau impulsurile trimise către creier și le stocau în porțiunile creierului care păreau a fi cele mai uzate, cele mai obosite. Aceasta făcea ca în scurt timp, cantitatea de energie de care creierul avea nevoie pentru a funcționa în parametrii optimi să fie refăcută și pe lângă aceasta și o cantitate de rezervă stocată în zona talamusului, undeva între cortex și cerebel. A urmat apoi scanarea întregului corp în căutarea de nereguli la nivel celular. Unde apăreau celule sau țesut moarte sau cu anomalii, acestea erau distruse și locul lor era luat de un nanobot care prelua toate funcțiile respectivei celule. A urmat apoi verificarea integrității softului nanoboților ce coexistau în corpul lui Arian. Era necesară verificarea datorită capacității nanoboților de a acoperii mai multe tipuri de celule. Dacă se întâmpla ca o anumită parte din corp să fie rănită și să aibă nevoie de asistentă urgentă, nanoboți care în cazuri normale asigurau anumite funcții vitale, preluau funcțiile celulelor rănite modificându-și softul în concordanță cu necesitățile momentului. Verificarea softurilor acestora nu făcea altceva decât să reseteze și să marcheze locurile părăsite de către nanoboți, locuri care ulterior aveau

să fie din nou populate cu celulele artificiale. În tot acest timp, impulsurile electrice continuau să fie trimise către terminațiile nervoase, și la o frecvență înaltă aveau rolul de a relaxa fiecare mușchi, ceea ce permite acestuia să elibereze o cantitate de enzime echivalentă cu cea eliberată în condițiile unui somn profund și de durată. De asemenea fibrele colagene din piele erau refăcute și întărite, iar pielea lui Arian, formată în compoziție cu o structură de tip XX, tehnologie total nouă pentru protecție corporală, îi transformau pielea într-o adevărată armură. Apăsarea succesivă a anumitor puncte cheie din corpul acestuia, un cod pe care doar Arian îl cunoștea, dezactiva armură de nanoboți, permițând eventualelor intervenții în interiorul corpului acestuia. Pericolul unei asemenea expunerii era anihilat de protecția pe care oamenii de genul lui George i-o ofereau, și pe care tocmai din aceste motive îi ținea în jurul lui. Ora petrecută sub acțiunea Odihnitorului trecuse ca o secundă în mintea lui Arian, și visul care i-a fost oferit l-a satisfăcut în întregime. Când s-a ridicat din Odihnitor, o văzu pe Maria cum moțăia și se chinuia să doarmă pe un scaun lângă el. Nu își aducea aminte să o fi rugat să vină să îi supravegheze somnul, dar probabil că i-a făcut plăcere, așa că se decisese să o lase să mai moțăie până ce avea să pregătească el totul. Dar nu își termină bine gândul că sunetul strident al unei alarme o trezi brusc pe Maria, făcând ca scaunul de sub ea să alunece. A căzut speriată la podea dând semne că nu realizează unde se află și ce caută acolo.

— Computer, motivul pentru care a pornit alarma este...? Arian era chiar curios să vadă cum se descurcă toate sistemele din casă într-un caz real, fără să pară că îi păsa de Maria care era încă la podea. Nu părea a fi prea speriat de faptul că cineva ar fi încercat să treacă de sistemele de securitate pentru a fura ceva.

— Seiful din biroul dumneavoastră a fost spart, se auzi vocea plăcută, feminină, a computerului. Va redăm imaginile acum.

Pe peretele din fața lor un tablou se transformă într-un ecran tridimensional, împărțit în 128 de cadrane, fiecare reprezentând imagini în timp real al diferitelor colțuri ale casei. Arian se apropie și fără să ezite, localizează un grup de cadrane pe care cu o mișcare rapidă și circulară a mâinii le izola de celelalte, iar apoi încă o mișcare a mâinii ce semăna mai mult cu o chemare, le aduse în prim plan. Aceleași

mişcări le execută până când se opri asupra unei singure imagini ce reprezenta biroul în care el și Maria au stat mai devreme. Ducând mâna înspre stânga, imaginea începu să se deruleze înapoi. Cu cât ducea mai mult mâna în stânga, cu atât imaginea se derula mai repede. În curând în imagine apărură o persoană. Arian opri imaginea și ceru computerului să îi redea imaginea hologramic din momentul în care persoana a intrat în birou pentru a sparge seiful și până când a ieșit. Un moment de magie și camera în care erau se transformă în biroul lui Arian. Acesta o trase pe Maria lângă el și se retraseră într-un colț, de unde se putea vedea seiful. Ușa biroului se deschise și Maria își înnăbusi un țipăt, ca și când i-ar fi fost frică să nu o audă persoana respectivă. Dar persoana înainta imperturbabilă către seif, și Arian a recunoscut un personaj de care uitase că există cu toată agitația prin care trecuseră. Se uitau cum personajul scoate un mic palm pad din buzunar, în care introduse mufa unui cablu ce avea la celălalt capăt o ventuză. Ventuza o lipi pe ușa seifului și porni palmul. Arian se apropie de el și se uită peste umăr la programul ce rula pe palm. La Maria nu îi venea să creadă că Arian privește și zâmbește.

— Ce e chiar așa de amuzant? Nu înțeleg, tocmai ești pe cale să fii jefuit!

— Mă bucur să văd că e cineva capabil să treacă de sistemele mele de siguranță, și pe lângă asta, cine a făcut programul ce rulează acum e într-adevăr un geniu. Se pare că trimite impulsuri la frecvențe înalte, ceea ce face ca ușa seifului să vibreze și astfel îi oferă o scanare completă a acesteia. Programul o interpretează și o transformă într-o imagine tridimensională, și îi izolează locurile fierbinți! Arian chiar era încântat de ceea ce vedea.

— Locurile fierbinți? Nu mai înțeleg nimic... Maria părea a fi depășită de situație, iar Arian nu a putut să nu observe acest lucru, și să nu se întrebe „pentru a câta oară e depășită de situație?”

— Adică punctele acelea pe care trebuie pusă o anumită presiune pentru a putea fi eliberate contactele ce țin ușa blocată. Ei bine, programul acesta, după ce localizează punctele, le calculează presiunea ce trebuie aplicată pe fiecare și cu ajutorul ventuzei trimite impulsuri mai mari sau mai mici și le canalizează către fiecare punct în parte până când contactul este eliberat. După cum vezi, deja a deschis

ușa... drace, la programul ăsta nici cel mai performant seif nu i-ar sta în cale! Arian începu deja să se gândească la o ușă ce nu poate fi spartă de programul minune.

— Să te ia naiba, Robert, am să te omor! De data aceasta, Arian nu mai era deloc încântat. Lângă el, imaginea hologramica îl arăta pe Robert cu cartea Legendei Mașinii în mână, mângâind-o ca și când ar fi știut ce reprezintă!

— Te rog să nu îl ameninți pe fratele meu! Maria se sperie de privirea pe care nu o mai văzuse niciodată pe chipul lui Arian și care în momentul acesta era ațintită asupra ei...” parca e privirea unui nebun” se gândi ea speriată, dându-se un pas mai în spate.

Arian se întoarse complet către ea, cu aceeași privire nebună în ochi și cu un rânjel dement pe față. Maria se sperie și mai făcu un pas înapoi, în timp ce Arian făcu un pas către ea. În spatele lui, în hologramă, Robert se îndreptă către ușă, punând cartea într-un rucsac mulat pe coloană. Când degetele lui Arian se încleștau în jurul gâtului fragil al Mariei, Robert trântea ușa și camera hologramica dispărea, totul în jurul lor revenind la normal.

— Tu mai trăiești doar pentru că vreau eu să trăiești, și până acum ai trăit pentru că au vrut alții să trăiești! îi spuse Arian păstrându-și aceeași privire nebună pe chip. Dacă fratele tău... Maria nu mai putea să scoată decât un horcăit în acest moment, dacă fratele tău nu se va răzgândi în cel mai scurt timp, și aici va trebui să intervii și tu, am să vă arunc pe amândoi într-o buclă temporală unde nu veți mai știți toată viața voastră dacă timpul care a trecut a fost un an sau o secundă, dacă mori azi sau mâine te naști, dacă trăiești sau dacă doar ai impresia că o faci!

Îi eliberă gâtul fără prea mare plăcere, la fel ca un drogat care se desparte de doză lui zilnică. Maria se prăbuși la pământ chinându-se să găsească o gură de aer. Inima îi bătea îngrozitor și încerca din răspuțeri să îi pompeze cât mai mult sânge către creier, privat mai devreme de acest privilegiu. Arian se aplecă asupra ei, o ridică de jos și o întinse pe fotoliul Odihnitorului, luându-i tandru o șuviță de păr ce îi acoperea ridicol de frumos față. Se îndreptă apoi grăbit către ușă în timp ce îi cerea computerului să îi facă legătura cu George și să localizeze poziția lui Robert.

— A fost din interior, Arian! se auzi vocea lui George venind parcă din toate colțurile camerei. Aici totul e în regulă, dar stai! Se pare că tocmai ce a părăsit perimetrul o masinărie care arată ca un animal de pradă. Și, și... lui George îi era greu să spună ceea ce vedea, și se pare că cineva o călărește!

— Atașează-i un localizator, George, e singura șansă să mai dăm de el! Grăbește-te! Arian se îndreaptă către garaj, unde se urcă pe placa pe care mai devreme o admirase Maria.

— L-am lovit cu raze alfa, astfel că îl putem localiza după emisia de raze pe care le va lăsa în urma lui de acum încolo. Trebuie să îți activezi în cască vederea pentru a intercepta razele alfa.

— Am făcut-o deja George, am să mă întorc imediat. De fapt, în caz că se întâmplă ceva, lovește-mă și pe mine cu raze și dacă nu mă întorc în jumătate de oră, porniți pe urma mea! și să o supravegheați pe Maria, e în camera Odihnitorului!

Arian deja ajunsese la limita emisiei radio, iar în cască nu mai auzea decât interferențe, așa că preferă să urmărească raza lăsată de Fbot, și să rumege puțin ce s-a întâmplat în ultimele zece minute. „Ce rol are Robert în toată această poveste?” Începură gândurile să își facă loc în creierul lui, „de ce a apărut acolo în Cluj, chiar în acel moment, chiar acolo? De ce a dispărut în momentul în care au aterizat pe casă lui și de unde știa despre carte? Aici ceva îmi scapă, ceva nu se leagă. Ce vrea să facă el cu cartea, pentru că oricum nu poate să o descifreze! Nu se poate! dacă a fost capabil să realizeze programul cu care a spart seiful, atunci sigur ar putea să realizeze un program care să îi descifreze cartea. Doar savanții mei au reușit până la urma să deslușească o mică parte din ea! Nu, nu poate să pună mâna pe Mașină, pur și simplu nu poate!” în fața lui Arian apăru Fbotul, mânuit cu dexteritate de Robert, încă un lucru uimitor la băiatul acesta. „Nu înțeleg, ce vrea Robert? Pentru cine lucrează? Cine are nevoie de carte și care dintre savanții mei a reușit să ia legătură cu exteriorul pentru a furniza informațiile legate de carte?” o mulțime de întrebări îi măcinau creierul. „Nu-i nimic, o să mă ocup de asta mai târziu, acum trebuie să îl prind pe Robert, și să îmi recuperez cartea”. Robert se îndrepta în partea opusă exploziei de mai devreme, astfel că norul de radiații era lăsat în spatele lor. Deoarece placa lui Arian nu trebuia să proceseze și

informațiile legate de relieful înconjurător, și nici nu realiza în mod continuu analize spectrale ale configurării solului, putea să dezvolte viteze mai mari decât o făcea Fbotul. Din această cauză, în curând Arian se afla la mai puțin de doi metri în spatele lui Robert.

Robert își întoarse capul simțind în ceafă zumzetul făcut de către placa lui Arian, și văzând că acesta e atât de aproape, își îndreptă Fbotul către o grotă pe care o văzuse mai devreme într-un munte. Spera că Arian cu placa lui să aibă probleme în urcarea pe verticală, deoarece grota se afla la o înălțime destul de mare și la capătul unui perete vertical. Spera că odată ajunși în întunericul grotei, să poată găsi o ascunzătoare pentru el și Fbot. Arian, care nu folosisese până atunci consolă decât pentru a conduce placa, acum, dându-și seamă de intențiile pe care le avea Robert, începu să lucreze febril cu o mână pe panoul de comandă, căutând o altă rută care să îl ducă și pe el în interiorul grotei. În câteva secunde, pe Robert era aruncată o țintă, astfel că pe un perimetru de aproape douăzeci de kilometri, consolă îl putea localiza cu o eroare de câțiva centimetri. Tot în acest interval, Arian a reușit să folosească toate hărțile disponibile ale zonei respective, a suprapus cele de suprafață cu cele ale subsolului, și a descoperit toate ramificațiile pe care grota spre care se îndrepta Robert le avea. A identificat rapid o intrare separată și mult mai ușor accesibilă, înspre care își îndreptă placa fără nicio ezitare, nemaiținând cont de Robert și de direcția de mers a acestuia.

Aproape în același timp au accesat fiecare câte o intrare separată a grotei și se îndreptau unul către celălalt. Dar o alertă la bordul consolelor îi atenționa pe amândoi în același timp că sub ei, se află un gol imens, și mai mult decât atât, în acel spațiu se găsea viață din belșug! Robert nu a mai stat pe gânduri și s-a îndreptat către intrarea în acel gol, iar Arian, urmărindu-i mișcările datorită țintei pe care o aruncase asupra lui, îl urmă către intrarea în gol. Ambii au văzut lumina ce străpungea întunericul ca o suliță la început, pentru ca pe măsură ce înaintau înspre ea să se mărească, devenind o rază, apoi un felinar, pentru ca într-un final să vadă ceea ce părea a fi intrarea în acel spațiu. Aparatele lor indicau existența unui ecosistem natural cu o biodiversitate incredibilă. Părea a fi o lume întreagă înserată în interiorul unei alte lumi. Arian analiză rapid datele oferite de către

consolă, dându-și seama că ecosistemul din fața lui acceptă corpul uman și oferea acestuia condițiile necesare pentru existență. Ceea ce l-a derutat a fost greutatea aerului și densitatea acestuia. Se părea că era rarefiat, la fel cum ar fi la o altitudine de câțiva mii de metri, dar cu o greutate mult mai mare decât aerul obișnuit. O singură explicație îi venea în minte în aceste momente, dar nu voia să țină cont de ea, era prea futuristă. Creierul lui funcționa la viteză maximă, astfel că imediat un semnal de alarmă îi străbătu creierul pentru a-l atenționa de faptul că Robert era fumător, ceea ce însemna că plămânii lui nu erau pregătiți pentru aerul atât de rarefiat și atât de greu de aici. Putea să facă un șoc pulmonar în momentul în care plămânii lui primeau aerul acela greu. Și apoi explicația pe care nu voise să o accepte mai devreme era imponderabilitatea. Datorită aerului greu, aveau să aibă și ei o greutate diferită față de cea pe care o au pe pământ, iar corpurile lor se vor comporta la fel ca și în imponderabilitate, deoarece greutatea lor nu substituia greutatea aerului. Acesta avea să îi țină suspendați atâta timp cât respiră regulat, dar în momentul în care își vor ține respirația, umplându-și plămânii cu aerul greu, aveau să coboare datorită greutății suplimentare adusă de aer în plămâni. Trebuiau să folosească principiul submersibilelor, care înmagazinau apa din mediul înconjurător pentru a coborî în adâncuri și o eliminau pentru a urca la suprafață. Era sigur că Robert nu avea de unde să presupună sau să știe toate acestea, doar dacă avea să își folosească panoul de comandă la capacitate maximă. Spera să îl găsească înainte să intre în șoc pulmonar și să își umple plămânii cu aerul greu ce avea să îi asigure o cădere liberă cu o accelerație aproape asemănătoare cu cea de pe pământ.

Robert simți contactul cu pământul atât de dur, la câțiva metri doar de lumina ce acum părea a fi lumina veșnică, sau într-un mod ironic se gândi el, luminița de la capătul tunelului. „Oare să fie adevărat? Sunt chiar mort și acum mă trezesc? Nu se poate... ce naiba s-a întâmplat cu mine? Ultima data știam că eram pe pisica acea robotică, pentru ca în următorul moment să mă trezesc la pământ”. Își mișcă puțin capul și atunci a văzut că și pisica era lângă el, în picioare, nemișcată. Și-a adus aminte că ultimul lucru pe care l-a văzut a fost un întuneric total al pisicii, ca și când cineva ar fi scos-o din priză, și toate

luminițele s-au stins. „Chiar nu știu ce s-a întâmplat! Uite un înger!” și începu să râdă nevrotic, „e bine totuși că sunt în rai și nu am ajuns în altă parte... deci până la urmă am murit! E trist”. Robert se uită către lumină și ceea ce la început părea a fi o formă mai mult diformă, acum se contura într-o persoană ce înainta către el în acea lumină puternică. Nu putea să își dea seama cine e persoana, și pe lângă asta se simțea atât de obosit, voia doar să meargă acolo unde credea că e, voia să dea mâna cu un înger! Persoana se apleca peste el și întinse mâna pentru a-i verifica pulsul probabil, în timp ce Robert încerca să își adapteze ochii pentru a vedea formă întunecată ce era aplecată peste el. Lumina ce îl înconjura era prea puternică pentru a distinge vreo trăsătură distinctă. Mai mult decât atât, efortul pe care l-a depus a fost prea mare, pentru că în următorul moment creierul lui încetă să mai răspundă la comenzi, și își pierdu cunoștința pentru ceea ce lui i se păru a fi o secundă.

— Unde naiba mă află? Mă simt de parcă plutesc!

— Exact asta și faci! Te rog să nu intri în panică și să nu îți dai jos nasul artificial de pe față. În cazul în care simți dureri în piept, să nu te sperii, este doar aerul pe care îl respiri și plămânii tăi distruși din cauza tutunului! Arian plutea și el lângă Robert și îl ținea de mână pentru a-i simți pulsul în mod continuu.

— Dar unde suntem? și cum e posibil să plutim? Robert aruncă o privire în jos și văzu într-adevăr cum la sute de metri sub el se derulau câmpii, dealuri, ape, împreună cu fauna și flora lor. Te rog spune-mi că am murit, și acum sunt în drum spre rai!

— Aș vrea să îți spun asta, dar din fericire trăiești, și mă bucur pentru asta pentru că am câteva întrebări la care aș vrea să răspunzi... sincer dacă se poate! se aștepta ca răspunsurile să fie greu de obținut

Cu glasul încă stins, Robert șopti:

— Nu am nimic de ascuns... întreabă-mă ce vrei tu... o să încerc să îți răspund cu acuratețe. Chipul lui Robert se schimonosi de durere, își simțea pieptul presat de o greutate foarte mare ce nu îl lăsa să respire. Pulsul îi crescuse, dar Arian, îi ridică nasul artificial de pe față și îl lasă să expire aerul greu pe care plămânii nu îl acceptau. Odată cu aerul expirat de către Robert, Arian s-a văzut nevoit să inspire mai mult aer pentru a compensa lipsa din plămânii lui Robert. Acest lucru

le permitea să coboare către pământ la o viteză acceptabilă și controlabilă totodată.

— Respiră normal, o să încerc să mențin o viteză constantă de coborâre!

— Am câteva întrebări să îți pun, continuă el în timp ce învăța să controleze aerul acela dens. În primul rând, aş vrea să știu de unde ai știut despre carte?

Ar fi vrut să aștepte să vorbească cu Robert când aveau să ajungă pe pământ dar, deși coborau cu o viteză considerabilă, avea totuși senzația că distanța care îi separă de solul de sub ei nu scădea de loc. Instinctiv se gândi că percepția îi joacă feste datorită schimbărilor climatice, așa că renunță să se mai gândească pe moment la coborâre, ci să se concentreze la ceea ce urma să se întâmple.

— Unul dintre savanții tăi a vândut o informație către unul dintre contractorii mei! spunea că ceea ce ar însemna sfârșitul dominației extraterestre și eliberarea rasei umane se găsește în această carte. Drept urmare am fost trimis să o caut și să o găsesc. Și bănuiesc că cu asta ți-am răspuns și la următoarea întrebare... acum știi că nu a fost nicio coincidentă faptul că mă aflu pe aceeași terasă cu tine!

— Bănuiesc că nu știi cine a fost savantul acela?

Un zâmbet se întinse pe fața lui Robert care deoarece expirase aerul greu, părea să înceapă să își revină:

— Nu înțeleg Arian, de ce mă întrebi ca și când nu ai afla răspunsurile? Nu am nimic de ascuns, așa că îți voi răspunde la orice întrebare cât de bine pot! Știi cine a fost savantul și da, am să îți spun cine e: Doctorul Liu!

— Da, mă așteptam să zici asta, dar îmi pare rău să aud asta! Cred că îmi doream să nu fie ea cea implicată...

— A făcut-o pentru tine, Arian, și pentru rasa umană, adică pentru noi! Ea consideră că și-a reparat prin acest fapt toate greșelile, greșeli ce au adus-o aici, unde o ții de aproape un mileniu!

— Dar cum a reușit să comunice cu exteriorul?

— Ea nu a reușit... nu a făcut niciun efort ca să comunice cu exteriorul. A fost contactată, cineva din exterior a contactat-o...

— Nu se poate! Bariera pe care am creat-o nu poate fi trecută, și

pe lângă asta nimeni nu știe coordonatele acestei locații, nici în spațiu și nici în timp.

— Dar cine a zis ceva de spațiu și timp, îl întrerupse Robert, cine a vorbit de coordonate? Adu-ți aminte că i-ai ținut aici pentru aproape un mileniu, dar în timpul real nu a trecut nici măcar un an! și în final de unde i-ai adus? Tot de pe planeta mamă, abia acum un an...

— Dar nu are nicio relevanță faptul că i-am adus acum un an sau acum o mie de ani, tot nu ar trebui să poată să comunice cu exteriorul, pentru Arian, acest schimb de cuvinte îi puse în mișcare toate sinapsele și toți neuronii începură să îi lucreze frebil

— Mă miră faptul ca nu reușești să privești mai departe de niște granițe mai mult sau mai puțin prestabilite, Robert știa foarte bine că nu era nicio fărâmbă de adevăr în afirmația lui, dar voia să îl tachineze pe Arian, și-a dat seama că se simțea bine când o făcea. Înainte de a-i aduce aici, fiecare dintre savanții tăi aveau o viață a lor, fiecare se simțea viu, fiecare avea un ideal, un scop. Scopul doctorului Liu a fost unul demn de o persoană ca și ea, demn de profesia ei, dar mai puțin demn sau benefic mai bine zis pentru sentimentele ei. Vezi tu, Arian, oricât de inteligent ai fi, oricât de frumo sau de deștept, în momentul în care iubești... iubești, nu faci nimic altceva decât să iubești. Iubești cu fiecare răsuflare, iubești cu fiecare unghie, cu fiecare răsărit, cu fiecare fir de păr. Așa iubea și ea, dar iubea un om ce era mai mult decât un om!

— Lasă-mă să ghicesc, acel om e chiar contractorul tău!

— Ai o minte într-adevăr sclipitoare, Arian! Robert anticipase că avea să primească răspunsul corect, și mai știa că dacă Arian nu știe totul, atunci cel puțin scenariul pe care și l-a construit nu e prea departe de adevăr. Lasă-mă te rog să continui, și vei vedea dacă raționamentul pe care sunt sigur că l-ai construit deja e cel corect sau nu. Acel om avea o capacitate deosebită, un dar sau un blestem, depinde cum îl privești și mai ales din ce punct al timpului îl privești. Atunci era un blestem, și deoarece era considerat de către unii o boală, și acel om a fost considerat un pericol pentru societatea în care trăia. În consecință, a fost capturat și închis pentru o lungă perioadă de timp.

— Și presupun că doctorul Liu s-a ocupat personal de boala lui, Arian nu se putea abține să nu intervină

— Așa e, din nou ai dreptate. S-a ocupat de boala lui pe parcursul a mai mulți ani, timp în care se părea că boala a intrat în regres, accesele devenind din ce în ce mai rare, și pentru aproape un an de zile acel om s-a considerat un om normal cu o viață normală. Atunci, în acea perioadă, cei doi au deveniți iubiți, și crede-mă, nu am văzut în viața mea oameni mai îndrăgostiți decât ei doi. Din fericire, acesta a fost și antidotul la boala lui, pentru că a reușit să își dezvolte capacitățile și să descopere puteri nebănuite în el. Credea la un moment dat că putea să își controleze accesele, dar în final a fost doborât de ele. Asta s-a întâmplat după ce i-ai răpit-o tu pe Liu... s-a chinuit câteva luni bune să accepte plecarea lui Liu și distanța care îl separa de aceasta. Pe lângă asta trebuia în mod constant să își controleze mintea. În final a fost doborât de amândouă, după cum spuneam.

— Ce fel de boală era?

— Nu e neapărat o boală, mie personal îmi place să îl numesc dar, respectiv blestem în acest moment. Este vorba de mintea lui care e prinsă undeva între două lumi. A reușit să le accepte pe amândouă, dar fizic nu ar trebui să poată să trăiască decât într-o singură lume. Problema e ca lumea cealaltă este lumea „Lor”, și „Ei” îl văd că trăiește printre ei. De cele mai multe ori aleg să îl ignore, dar atunci când întâlnește câte unul mai revoltat, de obicei se ajunge la o luptă în toată regula, cel puțin asta e explicația care ne-a oferit-o el. Și atunci oriunde se află, zona respectivă se transformă într-un câmp de luptă în care el se luptă cu fantome, pentru că niciun alt pământean nu e capabil să vadă ce vede el. Nimeni nu poate să îi vadă oponentii. Tot ce se poate vedea sunt mișcările nebunești pe care le face și sângele care curge atunci când nu reușește să scape. Dar toate aceste încercări i-au adus o anumită dexteritate, astfel că a reușit să ajungă un luptător de temut, și nimeni nu vrea să aibă de-a face cu el.

— Acum înțeleg, este vorba despre Cel care se luptă cu umbrele! Andreea mi-a spus despre el, dar până acum nu i-am văzut rolul în povestea noastră și nici nu am știut despre relația lui cu Liu. Și pe lângă asta, Liu singură s-a oferit voluntară pe perioada unui an contra unei importante sume de bani. În momentul în care a semnat contractul, știa toate condițiile în care lucrează acum, nu i-am ascuns

nimic și nici nu am obligat-o să vină aici. A fost încântată când a auzit că are la dispoziție un capital imens pentru dezvoltare, plus aparatură de ultima generație și puterea de a face aproape ce vrea. Aveam nevoie de ei, aveam nevoie de ea, pentru a dezvolta facilitatea pe care o am acum aici, singur nu aș fi reușit. Dar oricum, nu știu de ce îți spun ție toate acestea, tu ești doar hoțul, tu acum trebuie să îmi răspunzi la întrebări. Așa că te rog să îmi spui cum au reușit cei doi să comunice în tot acest timp? Altfel nu îmi explic cum a reușit Cel care se luptă cu Umbrele să afle despre carte.

— Aici intervine acel an în care cei doi au avut o relație foarte strânsă, Robert își revenise complet între timp și ajutat de nasul artificial și susținut în continuare de Arian, se îndreptă și el în timpul zborului, descoperind totodată că aerul acela greu îl susținea chiar și în poziția în picioare, deși plutea în continuare. Ți-am spus mai devreme că în timpul relației lor, a reușit să scape de existența în cele două lumi, dar și-a dezvoltat alte capacități. Una dintre aceste capacități era să construiască o lume paralelă cu alte persoane, nu doar cu „Ei”. Prima lume paralelă a fost construită chiar cu iubită lui, Liu!

— Nici nu e de mirare, acum se explică totul! Arian se lovi cu palmă peste frunte, dându-și seama cât de important e să îl găsească pe Cel care se luptă cu Umbrele. Asta înseamnă că în tot acest timp, iubitul lui Liu a fost mereu cu ea, mereu în contact, și în consecință știe tot ce s-a întâmplat aici. Trebuie să mă duci la el, trebuie să îl gălesc! Robert, e necesar să știu ce urmărește!

— Aici aș putea eu să îți dau câteva indicii, printre care și faptul că sunt sigur că nu îți vrea răul, nici ție și nici rasei umane. Dovada stă în anii îndelungați petrecuți în compania celeilalte lumi paralele, și a nenumăratelor lupte cu „Ei”. Nu știu să îți spun ce vrea să facă cu cartea, dar știu că avea nevoie de un programator, și m-a găsit pe mine.

— Deci tu ai realizat programul prin care ai spart seiful! Arian ar fi trebuit să pară uimit, dar se aștepta la asta. Robert, simt nevoia să te laud... acel program este opera unui geniu!

— Îți mulțumesc, dar să revenim, nu despre mine este vorba aici! Robert se simțea uimitor de bine și de încântat că Arian i-a făcut un asemenea compliment. Liu i-a furnizat toate informațiile necesare în tot acest timp, iar din câte știu eu, Cel care se luptă cu Umbrele vrea

să pornească o vendetă împotriva „lor”.

— Ei bine, singur nu va putea, dar poate reușim să îl ajutăm, sunt singur că vom putea avea o colaborare fructuoasă.

Arian începea să vadă utilitatea unei eventuale relații între el și Cel care se luptă cu Umbrele. Se puteau ajuta reciproc. Acest nou partener putea să modifice substanțial balanța de forțe și la fel și regulile jocului.

— Acum, revenind la tine, tu de ce ai acceptat această provocare?

— Pentru că am aflat cine ești cu adevărat, am văzut o poză cu tine și mi-am dat seama că aventura cu sora mea a fost doar o farsă! La un moment dat am vrut să mă răzbun, dar de când am ajuns aici și toate câte s-au întâmplat în ultima vreme, m-au făcut să îmi schimb poziția, astfel că acum vreau să mă implic și eu și să îmi pun la dispoziție toate cunoștințele pentru a schimba ceva!

Arian așteaptă câteva secunde, timp în care îi analiză lui Robert pulsul, pupilele, culoarea tenului, tot ce ar putea indica existența unor inadvertențe între spusele acestuia și dorințele lui reale. Concluzia a fost că Robert nu minte și însemna că într-adevăr își dorește cu adevărat să schimbe ceva. Totuși își propuse să țină un ochi mereu deschis pentru ceea ce însemna Robert în momentul acesta.

— După cum vezi, Robert, avem nevoie de toate forțele pentru a scăpa pentru totdeauna de „Ei”! așa că îți doresc bun venit în echipă, și sper să nu mă înșel în privința ta... à-propos, cred că nu are rost să îți mai menționez faptul că dacă reușești să îmi trădezi așteptările, nu voi ezita nicio clipă să te omor!

Robert îi aruncă un zâmbet ce însemna mai mult decât orice răspuns, și îi întinse mâna. Arian o strânse puternic în a lui, și tocmai se pregătea să mai zică ceva, când un sunet asurzitor dispersă toate particulele de aer greu din jurul lor, antrenându-i într-o cădere amețitoare.

— Ce naiba e asta? Robert se ținea strâns de mâna lui Arian, care încerca să expire cât mai mult aer, dar fără niciun efect vizibil.

Deși plămânii lui erau goi de aerul ce îl inspirase, căderea părea a nu fi încetinită deloc. Sunetul asurzitor continuă să le facă urechile să îi doară, și aerul din jurul lor să fie disipat. Se apropiau cu viteză de

pământ, și amândoi căutau febril o metodă de scăpa din asurzitoarea cursă. Arian scoase pistolul și începu să tragă înspre pământul de sub ei, unde deocamdată nu reușeau să distingă existența vreunui element care să provoace acel sunet. Arian trăgea în continuare mizând pe faptul că au avut o cădere verticală, ceea ce înseamnă că tunelul sunetului era perpendicular cu suprafața pământului. Ori dacă e produs de un element, de o armă, aceasta nu putea să fie decât la capătul tunelului, chiar sub ei, așa că spera ca în curând să aibă și contact vizual. Îi părea rău că și-a aruncat casca după ce Robert a picat de pe Fbot și nu și-a mai ridicat-o, pentru că l-ar fi ajutat enorm în aceste momente informațiile pe care le-ar fi primit de la ea. Acum trebuia să se bazeze pe vederea lui foarte bună și intuiție. Trebuia să existe ceva acolo jos care să producă acest sunet, și dacă reușea să îl elimine, ar putea să intre din nou în starea de levitație datorită aerului greu și bineînțeles, ar fi evitat un contact brutal cu pământul. El ar fi scăpat, datorită nanoboților din care era formată suprafața pielii lui, dar Robert sigur ar fi murit, și nu își permitea în momentul de față să îl piardă, de abia îl recrutase. La viteza aceasta de coborâre, Arian calculă mai puțin de douăzeci de secunde rămase, înainte să urmeze contactul cu pământul, ceea ce însemna că mai avea doar aproximativ cincisprezece secunde să localizeze ținta și să o distrugă. Și într-adevăr nu termină gândul bine, că sub el un punct albastru începea să crească în mărime și imediat observă și undele sonice produse de el. Atunci a realizat că nu contactul cu pământul avea să îi distrugă, ci puterea sunetului, care la bază spărgea bariera sunetului. Își simțea corpul că explodează și urechile îl dureau îngrozitor. Nanoboții au intrat în funcțiune protejându-i urechile lui Arian, disipând energia. La fel și pielea, sub acțiunea nanoboților care îi protejau restul corpului, ceea ce făcea ca Arian să nu mai simtă nicio durere. Acest lucru îi permitea să gândească o strategie pentru a-l salva pe Robert care în acest moment era expus în totalitate. Apoi trebuia să se gândească cum să scape și el din această situație dificilă. Robert avea fața tumefiată de la presiunea pe care sunetul o exercita asupra urechilor și asupra creierului, sângele îi curgea din urechi și din nas, iar nasul artificial era inutil în aceste momente. Arian nu a mai stat pe gânduri și a comutat pistolul pe impuls electromagnetic. Era singura cale de a trece de

bariera sunetului, gloanțele neputând înainta în acele unde. Un led verde aprins în partea dreaptă a pistolului îl anunță că pulsul electromagnetic e încărcat și pregătit, și fără nicio ezitare a apăsât pe trăgaci. Mai avea zece secunde până la impact, și pulsul electromagnetic nu a avut niciun efect! „Nu se poate!” dar nu mai avea timp să se gândească la altceva.

— E naturală chestia de mai jos! urlă el la Robert, trebuie să te salvez, ține-te bine, am să te scot din tunel, și atâta timp cât nu tragi aer în piept, vei fi bine, vei pluti! în timp ce îi spunea aceste cuvinte, Arian își comută pistolul pe unde de șoc, și îl îndreptă către pieptul lui Robert.

Robert se simți lovit în mai puțin de o miime de secundă de două ori. O dată șocul produs de pistolul lui Arian, și apoi trecerea prin zidul tunelului din nou în imponderabilitate. Durerea simțită îl făcu să deschidă ochii, îndeajuns pentru a vedea cum Arian dispare cu o viteză uluitoare către acea formă naturală. A mai observat și forma de pâlnie a tunelului, semănând cu o tornadă, doar că în loc de spirale, aici tunelul era format din inele provocate de undele sonice. În următorul moment își pierdu cunoștința și începu să cadă și el cu o viteză considerabil mai scăzută decât a lui Arian. Își pierduse nasul artificial la impactul cu zidul sonic al tunelului. Nu a mai reușit să apuce să vadă cum tunelul a dispărut, și odată cu el și sunetul acela asurzitor, iar Arian a fost oprit la câțiva metri de de acel punct albastru. Între timp devenise o cuvă plină cu apă albastră care nu era deranjată de nici cel mai mic val. Părea din sticlă. În jurul aceluia bazin, o faună și floră mai puțin cunoscută ascundea sute de ființe ce păreau a demonstra inteligență. O singură privire asupra uneia dintre acele ființe care stătea cu câțiva pași în față celorlalți, ținând impunător în mână un fel de toiag, a fost de ajuns pentru a realiza că acela e conducătorul lor. Semănau cu oamenii, dar nu putea să își dea seamă dacă erau oameni din trecut sau cei din viitor. Toți se uitau undeva deasupra lui, așa că își întoarse capul, bănuind că e vorba despre Robert, dar uimit să vadă că și acesta cobora cu destul de mare viteză către pământ. Avea să se lovească de apa aceea ca de sticlă, și mai mult ca sigur își va găsi sfârșitul acolo. Un val porni de la cel ce părea a fi conducătorul către celelalte ființe. Valul s-a propagat până la ultima ființă și apoi a început

să revină, de data aceasta având o formă cu totul schimbată. Se formase o cupolă care se închidea la trei suteșaizeci de grade. Centrul cupolei a luat forma unei plase concave, și imediat ce se închise, Robert a fost prins în acea plasă și lăsat ușor la pământ. Apoi din nou valul se retrase înspre ființele care erau cele mai în spate, și începu să revină din nou către conducător. Arian observa că doar conducătorul nu își schimbase formă, în rest, toată populația se contopise într-o formă comună pentru a conduce înspre salvarea lui Robert. Un nou val porni din partea conducătorului, dar de data aceasta nu se întâmplă nimic, valul nu a mai revenit. Arian nu a putut decât să presupună că în acest fel comunicau. Și într-adevăr începu să vadă sute de mici astfel de valuri, care se propagau chiar și doar între două ființe. Conducătorul începu să se miște înspre el, o mișcare lină și bipeda, dar fără ca picioarele lui să pară a face vreo mișcare. Atunci observă Arian că picioarele lor se terminau unite pe o placă organică sub care se putea observa o cuvă albastră la fel ca și cea deasupra căreia plutea acum. Cuvă îi susținea la o distanță de câțiva centimetri deasupra pământului. Făcea parte din corpul lor, așa că înaintarea sub această formă nu avea cum să le creeze niciun fel de probleme. Arian începu și el să coboare și deoarece nu mai avea impuls, se văzu obligat să atingă suprafața aceea netedă și albastră pentru a înainta și el către conducătorul acelor ființe. Un nou val, de data aceasta însoțit de o mișcare rapidă a mâinii în care ținea toiagul conducătorul îl atenționează că nu era cea mai bună idee să atingă acea suprafață. În consecință se opri și aștepta să se apropie conducătorul de el. Din nou înjură în gând lipsa căștii pe care o lăsase la intrarea în peșteră. De data aceasta știa că informațiile pe care le-ar fi putut primi de la cască i-ar fi conferit un avantaj net față de acele ființe, și pe lângă aceasta nu știa încă dacă avea să poată să comunice cu ele.

— Arian! conducătorul avea o voce ca un cântec, minunată și melodioasă, auzai în sunetul ei vocile a tuturor acelor ființe din jurul lui. Te așteptam, Arian!

Un nou val porni de la conducător, și din nou se formă cupola aceea de mai devreme, dar de data aceasta având două ochiuri de plasă, ce se închiseră sub picioarele lui Arian și sub placa organică a Conducătorului, ridicându-i pe amândoi înspre înaltul cerului. Arian

preferă să aștepte și să asculte ce are Conducătorul de spus. Trecuseră secunde bune până când Conducătorul începu din nou să vorbească pe tonul său melodios, timp în care amândoi se studiaseră reciproc:

— Profeția ne-a spus că viitorul nostru va depinde de cel care va coborî din ceruri și va distruge bazinul albastru. Noi nu am fi putut să ne salvăm altfel, deoarece nu ne puteam apropia de bazin. De câte ori încercam să îl distrugem, acesta își cobora asupra noastră sunetele și puțini reușeau să supraviețuiască. Eram o rasă numeroasă, dar am mai rămas doar cei pe care îi vezi aici. Ne numim Sorg și deoarece ne-ai salvat de la extincție, îți datorăm totul! dacă vreodată vei avea nevoie de ajutorul nostru, știi unde ne găsești. Acum, dacă mai dorești să afli altceva de la noi, îți suntem la dispoziție!

Arian îl privi cu atenție, încercând să surprindă elemente ce l-ar putea ajuta în aflarea a cât mai multor informații în legătură cu aceste ființe. Apoi se adresează către Conducător cu o voce fermă și sigur pe el.

— Aș dori să îmi răspundeți la o singură întrebare: Cine a realizat Profeția?

— Știam ca asta vei întreba, chiar Profeția a spus-o! Încă o dovadă care atestă faptul că tu ești cel despre care vorbește. Oricine altcineva ar fi avut o mie de întrebări, și poate, din greșeală, una dintre ele ar fi fost asta! Dar nu tu! Tu ai pus o singură întrebare, dar aceasta e întrebarea care îți aduce răspunsul la toate celelalte o mie.

— Vă mulțumesc pentru apreciere, dar aș vrea să îmi răspundeți la întrebare!

— Profeția ești tu, Arian! Tu ne-ai spus că ai să revii și ai să ne salvezi acum multe mii de ani. Am avut momente în care poporul nostru și-a pierdut speranța, modul în care Bazinul Albastru distrugea semeni de-ai noștri ne-a făcut să credem că existența ta este doar un mit, și că nu se va mai întâmpla niciodată ceea ce s-a întâmplat acum. Eram pe punctul de a lansa un atac final cu ultimele noastre forțe asupra Bazinului Albastru în momentul în care ai apărut tu, atac care probabil ar fi însemnat exterminarea definitivă a speciei noastre. Am trăit până acum înconjurați de sfaturile și învățăturile tale, și acum avem onoarea și fericirea de a te avea în fața noastră, în cel mai crucial moment al existenței noastre. După cum spuneam, tu ne-ai învățat tot ce știm acum, inclusiv limbajul acesta ciudat, care din păcate s-a

pierdut de-a lungul timpului. Sunt doar câțiva dintre noi, cei mai bătrâni care știm limbajul tău și care ne numim Păstrătorii Profeției. Tot noi suntem cei care transmitem mai departe toate cunoștințele noastre către cei care ne vor urma în păstrarea Profeției.

— Dar nu înțeleg... eu de ce nu îmi aduc aminte de voi? dacă eu sunt cel care a scris Profeția, atunci cum de nu am nicio amintire legată de aceste lucruri?

— Pentru că tu ai ales să nu știi! Pentru că te așteptai ca „Ei” să afle marele tău secret, și să te distrugă, împreună cu noi... dar asta nu avea să se întâmple deoarece ai ales să îți ștergi memoria în ceea ce privește locul acesta și să ne-o lași nouă în păstrare, împreună cu Mașina, până când momentul în care vei avea nevoie de amintiri va veni. Atunci doar vei putea să știi ce s-a întâmplat cu adevărat aici. Noi nu putem să îți spunem, pentru că nici noi nu știm! Ne-ai lăsat în Profeție doar ceea ce trebuia să auzim și să știm, dar mai este o parte pe care nu ne-ai împărtășit-o, o parte care este doar pentru tine, și ne gândim că partea aceea reprezintă memoria ta din perioada respectivă.

— Mașina? Ce știți voi despre Mașină?

— Profeția spune că tu ai apărut în mijlocul poporului nostru coborând din ceruri și aducând cu tine ceea ce numești a fi Mașina! Probabil te întrebi de ce Mașina nu e cu noi... teritoriul nostru a fost mult mai mare și mai extins, dar cu timpul, Mașina a rămas ascunsă la locul ei, acolo unde tu ai lăsat-o, dar noi ne-am retras către locul în care Chems-ul a început să se dezvolte! Am primit instrucțiuni clare din partea ta că Mașina să nu fie mișcată, regulă respectată până în ultima clipă. Strămoșii noștri au considerat că este destul de bine ascunsă în adâncul pământului pentru a nu putea fi găsită de către nimeni, ceea ce a dus la retragerea lor către actualul nostru cămin, Conducătorul Sorg arată mândru către imensul Chems.

— Pe lângă aceasta, continuă el explicațiile, în mod regulat erau trimiși câte doi reprezentanți pregătiți aproape un ciclu complet pentru a verifica existența Mașinii. În acest mod am reușit să păstrăm contactul cu Mașina și să ne asigurăm de existența ei. Dar din păcate, de când a apărut Bazinul Albastru, a început exterminarea speciei noastre, iar cei care trebuiau să fie trimiși să verifice existența Mașinii

au preferat să rămână să lupte alături de semenii lor. Din această cauză, timpul îndelungat trecut și lupta pentru supraviețuire pe parcursul atâtor generații au estompat existența Profetiei, și doar câțiva dintre noi, cei bătrâni mai menținem contactul cu ea.

— Unde se află Profetia? și cum pot să îmi recapăt memoria?

— Pentru ca acest lucru să se întâmple... va trebui să treci un test! vocea melodioasă a Sorgului conducător era plină de inflexiuni și Arian nu putea să citească nimic în ea.

— Tind să cred că tot eu am înființat testul acesta, ca să fiu sigur că eu sunt adevăratul Arian, nu?

— Da, ai dreptate! Dar după părerea noastră, este un test simplu și ușor de trecut, aceasta bineînțeles în condițiile în care tu ești cu adevărat acel Arian! Conducătorul își aruncă privirea înspre înaltul cerului că și când ar fi spus că doar un singur om ar putea să coboare de acolo

— În ce constă testul acesta? nu termină bine întrebarea că simți cum cupola începe să se pună în mișcare și în curând rula cu o viteză considerabilă. Unde ne deplasăm?

— Profetia a lăsat pentru tine criogenizat un specimen ce se pare că a fost creat special pentru acest lucru. Arian profetul, a folosit Mașina pentru a crea acest specimen, și i-a oferit toate capacitățile pentru a te înfrunta. Da, Arian, conducătorul observă uimire pe fața lui Arian, va trebui să câștigi o luptă cu un umanoid special creat pentru a lupta împotriva ta doar pentru a demonstra că tu ești cu adevărat Profetul!

— Să zicem că e așa cum susții tu, dar oricine s-ar putea lupta cu acest umanoid... nu? Arian își dăduse seama că întrebarea aceasta era la urma urmei îndeajuns de stupidă și nelalocul ei.

Conducătorul nu avea de unde să știe mai multe informații, și acest lucru îl dovedise pe parcursul discuției. Se resemnă și își spuse că trebuie să se relaxeze puțin pentru a gândi corect următoarele mișcări ce avea să le facă.

— Nu știu răspunsul la această întrebare! Arian se aștepta la răspunsul acesta, dar sperăm că îl vom afla în curând, continuă Sorgul. Știu doar să te anunț că în acest moment, umanoidul este trezit și pregătit pentru luptă, așa că te sfătuiesc să faci și tu același lucru!

Arian preferă să nu mai zică nimic, și se cufundă într-o analiză a tot ceea ce s-a întâmplat în ultima oră. „Doar o oră a trecut!” Nici lui nu îi venea să creadă că timpul este câteodată atât de liniștit și de încet, și câteodată atât de volatil. Uităm că noi suntem cei care modelează timpul, ca urmare a percepției noastre, timpul se creează și se formează și se conturează după necesitățile noastre. La fel și acum, toate acțiunile s-au petrecut cu o viteză... Și doar timpul este cel ce atestă faptul că lucrurile de mai devreme au avut loc într-adevăr.

În curând a simțit cum viteza cupolei scade, până ce în final s-au oprit și cupola a început să coboare, lăsându-i pe amândoi la pământ. Apoi din nou acel val de retragere, prin care cupola a dispărut, apărând în locul ei o mulțime de Sorgi. Abia atunci a reușit Arian să observe că se aflau într-o altă peșteră, la rândul ei imensă, în care nu se mai simțea imponderabilitatea atât de puternic, dar în schimb simțea o adiere de vânt fierbinte. Se gândi că singură posibilitate este ca acest loc să fie situat aproape de mantaua superioară a structurii terestre, formată în mare parte din magna. Acest lucru ar putea să explice și existența aerului greu, datorită polarizării excesive. Imediat ce corpul se obișnuie cu noile condiții, și ochii începură să străpungă semiobscuritatea peșterii, un sentiment de déjà vu îi cuprinse simțurile. În fața lui se ridica o construcție atât de familiară, o clădire imensă, cu o înălțime de peste două sute de metri din câte a putut să estimeze, și o suprafață ce acoperea peste zece hectare de pământ. Dar nu mărimea era ceea ce impresiona, ci faptul că întreaga clădire își schimba forma în mod continuu, transformându-se ca și când ar fi fost vie. Un robot complex, care putea să se adapteze și să se repare, care asigură toate necesitățile traiului și care își extindea în mod continuu baza, oferindu-și noi funcționalități și răspunzând cererilor locatarilor săi. Arian își aduse aminte cu plăcere despre perioada Intermediarilor când asemenea construcții integral robotizate luptau alături de oameni pentru a contracara atacurile neconținute ale „Lor”. Știa că el a avut un aport important la dezvoltarea acestor construcții gigantiști integral robotizate prin realizarea unor codificări transpuse la nivelul mainframe-ului fiecăre mașini în stadiul incipient. În momentul în care construcția manuală atingea un anumit punct de dezvoltare și asigura viitoarea construcție cu necesarul pentru dezvoltarea ulterioară,

mașina prelua singură activitatea de dezvoltare prin activarea softului conceput de Arian. Din acel moment, mașina se putea întreține singură, se repara singură, și susținea viața umană la cele mai bune standarde, oferind atât protecție, cât și condiții prielnice pentru trai. Oamenii care trăiau în interiorul construcției, puteau să execute mici modificări în cod, astfel că dacă doreau o casă normală, puteau să oprească dezvoltarea și să mențină în funcțiune doar capacitatea de reparare și mentenanță. La fel, dacă doreau să cultive pământul, sau să exploateze minerale, sau să facă sport, puteau să seteze mașina să se dezvolte pe domeniul dorit. A însemnat o minune a tehnologiei la vremea respectivă. Din păcate, în ultimele momente ale existenței Intermediarilor, „Ei” au reușit să realizeze și să strecoare un virus în rețea, virus ce conținea secvențe de cod ce odată înserate în codul sursă, au setat mașinile pentru autodistrugerea lor și distrugerea specimenelor umanoide existente pe teritoriul în care mașinile își dezvoltau activitatea. Arian își amintea cum vedea mașinile distrugându-se, și cu toate că a încercat să intervină, nu a mai reușit să facă nimic. S-a învinuit mult timp pentru această pierdere, și deși știa că nu acest lucru a cauzat exterminarea Intermediarilor, totuși au fost pierderi omenești uriașe. Iar acum stătea în fața unei mașini din timpul Intermediarilor, ce se pare că a scăpat de virusul ucigaș, dar nu își putea da seama deocamdată cum a reușit să facă acest lucru.

— Știi cumva cum a ajuns mașina această aici? se adresă Arian conducătorului.

— Știm doar că tu ai realizat-o, dar Profeția nu ne-a zis cum. Generații întregi au fost martore la dezvoltarea continuă a ceea ce tu ne-ai spus că se numește „Chems”. Din ceea ce înseamnă o casă simplă, a ajuns ceea ce vezi acum. Înainte era și mai mare, dar în timp, deoarece populația noastră a fost vădit micșorată, mare parte din ea nu și-a mai dovedit utilitatea, astfel că ea singură a recurs la distrugerea și reconstrucția unor părți din ea. Înăuntru vei găsi atât Profeția, cât și amintirile tale, precum și testul pe care trebuie să îl treci! Te invit să intrăm, pentru că știm că timpul este cel care în acest moment îți creează probleme.

Arian se uită la conducător ca și când atunci s-ar fi trezit dintr-un vis. Sentimentul de mai devreme, acel plăcut déjà vu se

estompase acum, lăsând în urmă lui un gol pe care Arian se chinuia să îl umple cu altceva. Minteă lui căuta un motiv pentru care să intre în acest joc, și îl găsi în curând, nu unul, ci chiar două. Primul motiv veni cu o întrebare către conducător:

— Cum se face că am fost de atâta timp atât de aproape de voi, și totuși să nu știu despre existența voastră? știu că am scanat toată planeta, înainte de a mă hotărî să mă stabilesc în această dimensiune, tocmai bazându-mă pe faptul că planeta este goală și nu mă poate deranja nimeni.

— Dar noi am știut tot timpul despre existența ta pe acest pământ, dar nu știam cine ești! Am presupus că dacă nu vom interacționa, șansele de a descoperi existența Mașinii ar fi minime, exceptând posibilitatea ca cineva să se fi stabilit în această zonă doar pentru a căuta Mașina. Se pare că ne-am înșelat, și că tu ai venit aici special pentru a fi aproape de Mașină. Dar după cum ți-am spus și mai devreme, lupta noastră pentru păstrarea speciei, și nevoia de a distruge Bazinul Albastru ne-au făcut să ne îndepărtăm privirile de la apărarea Mașinii! glasul conducătorului, deși melodios, căpătă o intonație baritonală ceea ce denota părere de rău și conștientizarea greșelii făcute față de rugămintea lui Arian.

Arian alese să nu mai continue discuția, atâta timp cât din nou Conducătorul nu mai părea a fi capabil de a oferi răspunsuri concrete. Ajunseseră între timp la intrarea în Chems, intrare păzită de doi ochi mobili situați în partea de sus a zidului, deasupra cărora tronau două arme de mici dimensiuni. A urmat o scanare cu laser a întregului corp, și Arian înțelese uitându-se în ochii Conducătorului și văzând privirile uimite ale mulțimii că această scanare avea să spună adevărul despre el, avea să scoată la iveală dacă el este cel așteptat de Profeție sau nu.

— Se pare că nu ne-am înșelat! Conducătorul era fericit, drept dovadă trilul intonat pe cuvintele rostite.

Și într-adevăr, imediat ușa se deschise creând o intrare înspre ceea ce însemna mii de tone de fier și cabluri, constituind cea mai mare mașină creată vreodată. Pașii lui Arian se îndreptau calmi pe holurile lungi, fără să ceară nicio explicație, nicio direcție. În spatele lui, Conducătorul îl urma, pe când restul populației dispărea în grupuri pe celelalte holuri ce intersectau direcția de mers a lui Arian. Cu mâinile

împreunate la spate, fruntea puțin aplecată, dar ochii observând în detaliu tot ce îl înconjura, Arian își continuă drumul, în curând urmat doar de Conducător.

— Se pare că știi să te îndrepti singur înspre Profeție! Conducătorul părea puțin uimit, dar era conștient că Arian deținea o explicație logică

— Adu-ți aminte că eu am construit aceste mașini, eu le-am integrat softul pentru dezvoltare! intonația era plină de durere, durerea cumulată a milioaneilor de suflete ce își găsiseră sfârșitul între fiarele creației lui. Și cu ele mi-am distrus special!

Al doilea motiv pentru care își dorise mai devreme să rămână era găsirea amintirilor pierdute și odată cu ele aflarea motivului pentru care acest Chems există aici. Se opri în fața unui panou de control, și începu să se joace cu softul acestuia, aceleași cuburi ce reprezentau enciptari la fel ca și la Mașină. Conducătorul privea uimit la zecile de cuburi și inscripțiile de pe ele și încerca să înțeleagă ce vrea Arian să facă. În curând simți cum toată Chems începe să tremure și să se miște.

— Ce se întâmplă? întrebă Conducătorul vădit speriat

— Aduc Camera de Control la noi. Pentru ca acest lucru să se întâmple, Chems trebuie să fie reconfigurat și să își modifice structura interioară. Stai liniștit, niciunul dintre semenii tăi nu are să pățească nimic. Am codificat foarte bine softul, și l-am pregătit pentru tot ceea ce avea să urmeze, inclusiv pentru decimarea populației voastre... Arian aruncă o privire Conducătorului, care încurcat de cele ce auzea ridică din umeri în semn de neputință.

— De unde am știut eu ce are să se întâmple? spera să nu fie ceea ce îi trecea acum prin cap.

Partea de hol din fața lor se rupse de la jumătate și începuse să își modifice structura, transformând totul într-o cameră care necesita o parolă. Arian nu mai pierdu timpul știind că nu are de unde să știe parola, așa că din nou începu să se joace cu cuburile și cu simbolurile indescifrabile pe care le forma. Luă un cub, extrăgea un simbol din el, după care trăgea simbolul peste alte cuburi. Din cuburile peste care a trecut erau extrase un set de alte simboluri ce se alăturau primului. Dintre aceste ultime simboluri, Arian extrăgea doar două pe care la

alătura primului, pe restul eliminându-le. Cu cele trei simboluri obținute, forma un cub, pe ale cărui fețe se puteau vedea cele trei simboluri. Restul fețelor erau goale. Cubul format îl arunca înapoi în mijlocul celorlalte, și apoi singur, revenea în centrul ecranului, dar de data aceasta cu toate fețele acoperite. A repetat de câteva ori mișcarea, alegând de fiecare dată cu grijă simbolurile inițiale. Aceste prime simboluri formau linii de cod în care informația era deținută. Fiecare curbă, colț sau linie a simbolului reprezenta o enciptare, astfel ca simbolul întreg era un conglomerat de informații. Simbolul corect ales, aruncat printre celelalte, extrăgea informația legată de ceea ce se dorea. Cubul reprezenta amestecarea informației inițial, pentru ca ulterior să formeze punțile de legătură și nodurile din circuitul logic. Pentru Arian citirea simbolurilor era o joacă de copil, atâta timp cât o mare parte din secvențele de cod păstrau amprenta geniului lui. În curând ușa era deschisă și Arian urmat îndeaproape de Conducător, care încă era uimit de cele ce a văzut, pășiră înăuntru. Centrul de Control era plin de ecrane hologramice și despărțit printr-un geam gros de ceea ce părea a fi o arenă. La vederea arenei, Arian încercă să își reprime un nou gând dureros. Dar acesta reuși să iasă la iveală, aducându-i în minte nenumăratele lupte pe care le-a dus în astfel de arene pe parcursul Intermediarilor împotriva „Lor”. Reuși să își scoată din minte crimele aduse de arenele ce existau în fiecare astfel de casă în perioadă Intermediarilor, și încercă să se concentreze mai departe la găsirea amintirilor. Arian se întoarse către Conducător în speranța că avea să îi poată răspundă la următoarea întrebare:

— Oare are vreun sens să te întreb dacă știi unde îmi găsesc amintirile?

— Profeția a spus că trebuie să treci testul, nu știi mai mult de atât! Profeția se află chiar în fața ta, Arian! Conducătorul se apropie de unul dintre ecrane și apăsă un cub hologramic. Chipul lui Arian invadă ecranul și începu să vorbească, dar după doar câteva minute, Arian și-a dat seama că ar asculta fără niciun sens monologul interactiv al celui alt Arian. Era dedicat în mare măsură Sorgilor.

— Nu se poate! Trebuie să fie ceva lăsat aici doar pentru mine! era puțin exasperat datorită timpului pe care îl pierdea cu căutările în codificare, dar se părea că nu are altă alternativă.

— Pot să te ajut cu citirea mai rapidă a mesajului, Conducătorul părea a fi o persoană foarte sociabilă

— Dacă îmi spui ce înseamnă acel „mai rapid”, atunci o să îți spun dacă merită sau nu! Arian se aștepta la orice din partea Sorgilor acum.

— O atingere, doar atât are să dureze, o atingere, Conducătorul întinse mâna înspre fruntea lui Arian, ca și când ar fi vrut să exemplifice ce înseamnă o atingere.

— În cazul acesta, chiar te rog! după cum spuneam și mai devreme, timpul nu e chiar prietenul meu cel mai bun în aceste momente.

Conducătorul aruncă în spatele său acel val prin care ei comunicau. În câteva secunde își făcu apariția în ușă un copil destul de plâpând și cu o privire blândă și înțeleghătoare. Copilul se apropie de Arian, puse mâna pe cubul hologramic pe care mai devreme apăsase Conducătorul, și întinse mâna cealaltă către fruntea lui Arian. Acesta a închis ochii pentru o clipă, acceptând atingerea, pentru ca în următorul moment, să îi arunce Conducătorului o privire plină de mulțumire. Se întoarse către ecrane și privi în jos înspre arenă. Manevră rapid câteva cuburi și o ușă se deschise sub el concomitent cu o alta în cealaltă parte a arenei. Pe acea ușă se năpusti un corp ciudat, părând a fi umanoid, fără niciun fir de păr pe el, plin de cicatrici, de lovituri și sânge din câte putea să își dea seama Arian de la distanța aceea. Corpul părea a fi format din mai multe elemente adunate parcă în grabă, unite **m** și mai mare grabă și total disproporționale. Nu părea a deține vreun strop de inteligență, drept dovadă modul hilar aproape în care își mișca picioarele, ca și când nu l-ar fi învățat nimeni să umble în modul biped. Arian se îndreaptă și el către ușa ce permitea intrarea în arenă. Pe măsură ce se apropia de acel corp îi vedea ochii injectați și gura plină de sânge, mâinile la fel, cu niște unghii groase, murdare și ascuțite la fiecare deget, niște veritabile arme. Arian nu a stat pe gânduri niciun moment și înainta către el, pregătindu-se pentru ceea ce va urma. La mai puțin de trei metri de acel corp, scoase pistolul și îi descărcă în zona inimii două cartușe. Oponentul hidos căzu la pământ instantaneu, fără nici cea mai mică urmă de reflex. Arian se apropie și se aplecă peste el, dar în următorul moment, unghiile acelea murdare

se înfipseră în gâtul lui, deschizându-i niște răni adânci. Doi stropi de sânge se prelinseră pe fața hidoasă a oponentului, stârnindu-i acestuia niște accese ce îl făceau să se contorsioneze, dar fără să slăbească strânsoarea. Încerca din răputeri să își apropie colții de fața și gâtul lui Arian, încercând să îl muște. Ochii injectați și privirea nebună a acestuia, cu pupilele dilatate arătau dependența, probabil dependența la mirosul cărnii umane sau la gustul sângelui. Arian îi simțea respriația oribilă pe fața lui și își spuse că prea mult i-a permis acelui corp diform să se apropie de el, așa că îi aplică două lovituri în zona axială, care la prima vedere păreau să nu aibă niciun efect vizibil. Nu a mai stat mult pe gânduri și cu pumnul încheștat îi mai aplică o lovitură în care a pus mare parte din forța imensă pe care o deținea. Lovitura a avut efectul scontat, adică și-a lăsat oponentul cu capul într-o baltă de sânge, și cu o gaură începând din zona gurii până în ceafă. Încă o lovitură aplicată în zona frunții, o nouă gaură în capul oponentului. De data aceasta, scoase din creierul acestuia un mic cub, aproape la fel cu cel pe care i l-a înserat Andreei.

— În sfârșit, toată această mizerie începea să devină ridicolă! Arian, se ridică și se îndreptă către ușa de la Centrul de Control. Acolo, îl aștepta Conducătorul, într-o poziție aplecată, pe cât îi permitea stabilitatea cuvei. La fel în spatele lui, în număr mare veniți să observe lupta lui Arian o mulțime de Sorgi, care la vederea lui Arian, se aplecaseră și ei.

— Ce se întâmplă, ridică-te, de ce vă închinați? Arian nu era deloc fericit de ipostaza în care era pus.

Conducătorul își ridică puțin privirea din pământ și îi spuse:

— Mărite Conducător, noi suntem doar niște sclavi în fața Mariei tale, poți să dispui de noi cum crezi de cuviință. Vom face tot ce dorești, și promitem obediență și respect față de înaltul nostru Conducător, Marele Arian!

— Ce naiba se petrece aici, e vreo glumă sau altceva? lui Arian nu îi venea să creadă ceea ce vedea. „Nu am acum timp de prostii dintre acestea, dar totuși se pare că nu o să scap de ei prea curând, așa că poate ar fi mai bine să le fac jocul” se gândi Arian și îi prinse foarte bine această idee.

În curând era din nou pe cupolă, de data aceasta singur,

Conducătorul fiind undeva în mulțime, nu mai voia să urce alături de el. Se îndreptau spre locul unde îl lăsase pe Robert, lângă Bazinul Albastru. Robert îl aștepta liniștit, păzit de câțiva Sorgi care rămăseseră acolo cu el. Rămase mirat când Arian a fost lăsat jos de acea cupolă imensă, și care imediat dispăru, lăsând în locul ei o mulțime de Sorgi. Nu se simțea în stare să găsească sau chiar să ceară explicații, încă nu se obișnuise cu aerul greu și plămâinii lui plângeau după oxigen. Arian se îndreptă către el, ținând în mână acoperită de sânge închegat un mănunchi de fire, și avându-l alături pe unul dintre Sorgi. „Acesta probabil e conducătorul lor” își spuse Robert.

— Robert, mă bucur să văd că ești în regulă! Se pare că nu mai ai probleme cu aerul, Arian chiar se bucură să îl găsească teafăr.

— Da, într-adevăr, sunt mai bine! nu știa ce să facă, să ceară mai multe explicații, sau să aibă răbdare până va găsi Arian că e necesar să i se confeseze. Pot să știu și eu ce s-a întâmplat și cine sunteți voi? Înjură în gând faptul că nu s-a putut abține, dar acum gata, întrebarea a fost lansată.

— E poveste lungă, dar am să ți-o spun pe drum, acum trebuie să plecăm de aici cât mai repede! Am aflat tot ce trebuia să aflăm, și ne-am ales și cu niște aliați de nădejde! Arian se întoarse și întinse mâna către Conducător, care la vederea mâinii întinse se aruncă din nou în poziția aceea serviabilă, și după el toți Sorgii.

— Ridică-te, Mare Conducător, i se adresă Arian pe un ton autoritar. Din acest moment, te proclam Conducătorul tuturor Sorgilor iar un Conducător ca și tine nu trebuie să se aplece în fața mea. Ridică-te, deci, și ai grijă de semenii tăi!

Un freamăt și mii de valuri traversară mulțimea de Sorgi, iar Conducătorul lor se ridica în fața lui Arian, își aruncă o privire către mulțimea din spatele lui, apoi pentru un moment își pierdu privirile în adâncul Bazinului Albastru, parcă nevenindu-i să creadă că războiul s-a terminat. Pe când îi poposiră ochii pe Arian, aceștia îi erau înlacrimiți, și fericiți în același timp.

— Încă o dată, poporul Sorg îți mulțumește, Mare Arian! Sperăm să te revedem în curând. Acum că nu mai avem niciun război de dus, am avea nevoie de niște sfaturi pe care să ne fundamentăm viitoarea structură socială și economică.

— Nu cred că mai aveți nevoie de mine pentru acest lucru, deși Arian se simțea împlinit că îi putea ajuta, știa că nu mai are cu ce. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face pentru voi este numirea ta în fruntea poporului tău. Am încredere că sub mâna ta, vei dezvolta și îți vei conduce poporul înspre un trai liniștit și în perfectă comuniune cu tot ce vă înconjoară.

Conducătorul nu mai zise nimic, dar se întoarse către poporul său, și le transmise un val nou. Din exterior se formă cupola, dar de data aceasta împreună cu un freamăt la început, pentru ca apoi freamătul să se transforme în zumzet, zumzetul în versuri și versurile într-o melodioasă înșiruire de cuvinte. Cupola formă trei plase de data aceasta atât pentru Conducător cât și pentru Robert. Imediat ce toți trei erau la locul lor, cupola începu să se înalțe, urcând în înaltul cerului, acompaniată de melodia ce nu încetase niciun moment. În curând începură să vadă partea de sus a peșterii. Conducătorul privea melancolic înspre tunelul ce se apropia și avea să îi ia pe cei doi, rămânând în schimb cu părerea de rău, că aveau să rămână în continuare închiși într-o lume limitată! A privit atent cum Robert și Arian erau lăsați din plasele lor pe pământul tunelului, în timp ce o senzație că avea să îi revadă pe cei doi mai repede decât se aștepta îi pune stăpânire pe tot corpul. Odată cu acea senzație, și privind în ochii lui Arian pentru ultima dată înainte ca cei doi să dispară în întunericul tunelului, își dădu seama că sunt liberi, că nu mai au cu cine să se războiască și moartea nu mai are ce căuta între ei. „Trebuie să ieșim din această lume, trebuie să explorăm, trebuie să ne dezvoltăm, trebuie să trăim!” era prima hotărâre pe care o luă ca și Conducător al poporului Sorg.

Arian mai aruncă o privire peste umăr la Conducător și văzu în ochii lui acea hotărâre și determinare pe care o vezi la un om care operat de cancer, s-a vindecat, oferindu-i-se o a doua șansă la viață. Ar fi vrut să îi spună că nu are de ce să își facă grija, are să se descurce, dar nu mai era necesar, a văzut mai mult decât trebuia în ochii Conducătorului. Se îndreptă cu Robert către Fbotul ce îl trântise mai devreme pe acesta la pământ și îi introduse un cod care îl readuse la viață. Abia acum și-a dat seama Robert că Arian a fost cel care mai devreme îi scurtcircuitase Fbotul cu ajutorul consolei plăcii lui.

— Mă duc în partea cealaltă să îmi iau placa și ne vedem la ieșire. Să nu te duci singur către casă, s-ar putea să te elimine George! Așteaptă-mă afară. Arian se întoarce și o luă la fugă către marginea tunelului și se aruncă în aerul greu ce îl purtă către intrarea unde își lăsase placa mai devreme.

În curând amândoi se aflau în drum către casă, fiecare aruncat în gândurile sale; Arian rumegând întâlnirea cu poporul Sorg și Robert încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat acolo jos și cine erau umanoizii aceia ce păreau să îl venereze pe Arian. Respira cu plăcere aerul nemaismînd în plămâni nicio durere, dar cu gândul la renunțarea la acel viciu deloc productiv, fumatul. Numai gândul că ar fi putut să moară acolo dacă ar mai fi respirat mult timp aerul acela greu și dacă nu era Arian, îl determină să ia o decizie ce probabil că nu o va regreta, deși știa că îi va fi foarte greu să ducă la bun sfârșit acest lucru. Își aduse aminte cât de greu a respirat în primele clipe în dimensiunea aceasta. Era din cauză că aerul este atât de pur, fără nici cea mai mică urmă de poluare. Plămânii lui parcă nu erau pregătiți să accepte existența unui aer curat, fără niciun gram de toxine în el, ei fiind obișnuiți cu o mulțime de elemente poluante, cu un regim dur de întreținere, și într-un stadiu avansat de necrofilie. Se întreba oare cât mai avea până ce un cancer îl doboră, sau până ce un infarct puneă stăpânire pe inima lui datorită vaselor de sânge îngroșate din cauza nicotinei și a dioxidului de carbon. „Nu, nu se poate, dacă nici acum nu am găsit motivele și exemplele necesare pentru a renunța la viciul acesta tâmpit, atunci nu știu când am să o mai fac!”. Își promise că va face tot posibilul pentru a păstra vii în amintire momentele de mai devreme astfel că de fiecare dată când dependența îl va îndemna să își aprindă o țigară, el să aibă o armă împotriva ei. Spera să meargă, și în același timp un sentiment de exaltare îl cuprinse și o senzație de putere și de confort psihic că a reușit să își arunce din minte dependența de țigări. Îi venea să strige de bucurie, dar pentru că trebuia să se abțină, se îndreptă doar de spate și își permise un zâmbet larg și lung, ce se termină în momentul în care Fbotul se opri în fața garajului casei lui Arian, înconjurat de oamenii lui George.

— Lăsați armele jos! strigă Arian la ei venind în viteză pe placă.

George rămase puțin surprins, dar îl ascultă și le făcu semn

subordonaților săi să asculte de Arian și să nu mai țină armele îndreptate înspre Robert.

— George, în jumătate de oră vreau să fie toată lumea pregătită de plecare.

Intră în casă, urmat de Robert și se îndreaptă înspre liftul ascuns în perete. Ținea într-o mână cartea și în cealaltă mână cubul extras din capul acelui hidos specimen. Opri liftul doar în apropierea camerei Mașinii. Aruncă o privire către Robert, care spre deosebire de sora lui, părea că e familiarizat cu locurile acestea.

— Ai reușit să ajungi și aici, nu? Arian se gândea că Robert a spart și sistemele de siguranță și a intrat în toate zonele, umblând nestingherit, probabil observând ce s-a întâmplat cu Andreea și cu Mașina.

— Da, nu pot să zic că a fost ușor, dar nici extraordinar de dificil. Cred că sistemele tale de siguranță pot fi îmbunătățite, și te-aș ajuta cu plăcere să o faci, nu ar dura mult, probabil câteva zile, Robert se bucură că îi putea fi de ajutor și că în sfârșit există un om care vedea în el potențialul pe care îl deținea și ce abia aștepta să fie exploatat.

Arian îi aruncă o privire ce părea să îi zică „Ești nebun? Crezi că ne permitem să pierdem câteva zile? Poate dacă cereai câteva ore sau minute... dar nu zile!”. Apoi își întoarse privirile căutând pe cineva. Se îndreaptă către un panou de pe perete și ceru calculatorului să o găsească pe doctorul Liu și să îi transmită că vrea să o vadă în cel mai scurt timp în camera Mașinii.

— Așteaptă-mă te rog afară, îi spuse el lui Robert și acesta ascultă fără să mai pună nicio întrebare. Era curios să vadă cum funcționa sistemul logic al Mașinii și acele simboluri. La urma urmei era un programator!

Arian se întoarse către panoul de control al Mașinii unde după o singură atingere apărău acel ecran hologramic de mai devreme. Se urcă în interiorul Mașinii unde mai devreme a stat Andreea, și începu să manevreze de acolo simbolurile și cuburile de pe ecran. Poziționează cubul în centrul Mașinii, undeva chiar în spatele sau, și îl lasă pe mână laserelor care la fel ca în cazul Andreei începură să despartă fiecare fir din mănunchi. Doctorul Liu intră în camera Mașinii, destul de bulversată să îl vadă pe Arian manevrând din nou Mașina.

— Am înțeles că ai vrut să mă vezi, se adresă ea pe același ton încântător lui Arian.

— Da, vreau să îți spun că misiunea ta în cadrul acestui complex s-a încheiat conform contractului! Nu intenționez să te țin mai mult aici, cred că ai făcut o treabă excelentă, dar e timpul să ne despărțim! Arian îi spuse toate acestea fără ca măcar să se uite la ea, ci din contră se juca în continuare cu ecranul

Lui Liu îi dispăru orice zâmbet de pe față și dintr-odată izbucni:

— Ce vrei să spui, că mă concediezi? era efectiv un urlet, la auzul căruia Arian își ridică ochii din ecran, se uită atent la ea și îi spuse:

— Nu te concediez, ți-a expirat contractul și nu mai am nevoie de serviciile tale!

— Ești un nenorocit! Adică vrei să îmi iei toată munca pe care am depus-o aici, toate descoperirile și să le dai la un știu ce alt nenorocit de doctor? Asta vrei? și mai ai și tupeul să vii să îmi spui că mi-a expirat contractul! Din câte știu eu, contractul l-am făcut pentru un an de zile, și la ultima mea verificare, adică acum două zile, sunt aici de exact 983 de ani șapte luni și două zile! și tu vii acum să îmi spui că mi-a expirat contractul?!? era foarte frumoasă în ipostaza aceasta nervoasă, și fără să își dea seama, cuvintele ieșeau atât în engleză, cât și în chineză. Pentru Arian nu asta era o problemă, pentru că oricum înțelegea și vorbea fluent o mulțime de limbi, problema e că nu și-a dat seamă că a trecut chiar atât de mult timp aici.

— Ei bine, continuă el ca și când Liu nu ar fi zis nimic mai devreme, contractul tău era semnat pentru un an de zile din lumea de unde ai venit. Ei bine, azi, în acea lume, te vei întoarce exact după un an de zile după ce am semnat contractul. Ai uitat că aici suntem într-o altă dimensiune? Aici a trecut mult mai mult timp, dar pe Pământ nu a trecut decât un singur an!

— Vrei să îmi spui, că toți prietenii mei, părinții, rudele, toată lumea trăiește, și că sunt doar cu un an mai bătrâni decât atunci când am semnat contractul? Scuză-mă Arian, dar sunt confuză... eu am măsurat aici anii pe care ți i-am spus mai sus, și acum tu vii și îmi spui ceva imposibil... Liu simți nevoia să se așeze, căci picioarele îi tremurau.

— Ar trebui să îți vezi fața, Arian zâmbea la vederea stării de

spirit a doctorului! Aici v-a fost afectată percepția asupra trecerii timpului, și pe lângă asta, aerul pe care îl respirați este un aer special, format în mare parte din niște toxine ce se găsesc din belșug în plantele ce cresc deasupra noastră. Aceste toxine acționează asupra tuturor celulelor din corp, suprascriindu-le la nivelul la care le-au găsit. Asta înseamnă că dacă respiri tot timpul acest aer, celulele tale își vor păstra nivelul și construcția celor pe care le aveai la prima inspirație a aerului. Acest lucru înseamnă pentru corpul tău că nu va suferi nicio modificare... vei rămâne veșnic tânără! Mă mir că încă nu ai reușit să descoperiți această toxină din aer, deși ai făcut o mulțime de teste!

— Deși sunt om de știință, Arian, și pentru mine orice lucru are o explicație empirică, de data aceasta simt că îți bați joc de mine și de tot ceea ce înseamnă știință! Liu părea furioasă, și Arian era sigur că dacă ar fi avut o armă la îndemână l-ar fi atacat fără să mai gândească nicio secundă. Vrei să îmi spui că aerul pe care îl respirăm este Elixirul Tinereții?

— Da, poți să îmi spui și așa, eu încă nu m-am gândit să îi dau o denumire. Vezi tu, așa a fost posibilă și existența mea atâta timp pe Pământul acesta și nu numai în această dimensiune, ci chiar în dimensiunea noastră, unde eram privat de această toxină... corpul meu produce această toxină, astfel că eu nu am nevoie să respir aerul acesta ca să rămân la același nivel. Scuză-mă te rog un minut!

Terminase de manevrat simbolurile și cuburile și acum laserele îi imobilizaseră capul. Liu se apropie de el, și abia atunci observă cubul ce era susținut de lasere care începură să conducă firele înspre zona în care se găsea hipocampusul. Această zonă era chiar sub lobul temporal, astfel că toate firele trebuiau să pătrundă până stabileau o conexiune cu rețelele neuronale din hipocampus. Liu nu avea de unde să știe în ce zonă a creierului aveau să fie trimise firele, dar bănuia că avea ceva de a face cu memoria, datorită zonei înspre care se îndreptau laserele.

Întregul proces, nu dură mai mult de un minut, și la final, firele au fost scoase, laserele oprite, și Arian se prăbuși la pământ încercând să tragă aer în piept din răspuțeri. Liu se repezi asupra lui și îi luă capul în mâini, punându-l în poziția culcat, unde îi era mai ușor să

respire, îi verifică răspunsul pupilelor la stimul luminos și pulsul. Toate erau în regulă și în câteva minute Arian își reveni complet, dar pe chip i se citea nemulțumire și nedumerire.

— Ce a fost asta? Liu era curioasă ce putea să îl afecteze așa de tare pe Arian.

— O amintire uitată, ascunsă și regăsită! și acum sunt fascinat de ceea ce tocmai am aflat și de ceea ce mi-am adus aminte. Pregătește-te te rog, o să plecăm în curând, se apropie de ea, îi luă capul în mâini și o sărută pe buzele roșii și supărate. Nu îmi doresc să pleci, continuă el, dar nu mai permit să stai aici, nu mai ești în siguranță! Arian se întoarse către Mașină pentru a o închide, dar Liu îl prinse de mână, îl întoarse înapoi către ea și se aruncă înspre buzele lui, pornind un sărut nebunesc și excitant.

— Te vreau, Arian, te vreau de atâția ani... am uitat ce am avut acasă, am ales să trăiesc doar ca să te văd pe tine, și îmi pare rău că niciodată nu am avut curajul să fac ce fac acum! Liu nu mai ținea cont că poate o vede cineva, că în camera de lângă ei încă mai erau savanți ce monitorizau procesele prin care a trecut Mașina și Arian.

— Computer, sigilează camera, fonic, vizual, lumina la treizeci la sută și lansează modul exterior. O ridică pe Liu în brațe, în timp ce Computerul transforma camera în pădurea de afară, dar lăsând-o fără nicio comunicație cu exteriorul. Arian o așază pe Liu pe suportul Mașinii și se aplecă asupra ei, uitându-se pentru câteva momente atent în ochii ei frumoși, în timp ce îi mângâia umărul, urcând ușor pe gât și apoi pe chipul ei de o frumusețe sălbatică. Pereții camerei acum procesau imaginile din afara casei, oferindu-le senzația că se aflau în exteriorul casei, liberi și nestingheriți de nimeni, în acel decor format din fauna și flora atât de sălbatică și virgină. Liu a vrut să spună ceva, dar un deget al lui Arian peste buzele ei îi opri orice intenție de a ruina momentul din cauza câtorva cuvinte. Ușor, Arian începu să o descheie la nasturii halatului alb, și în curând, Liu se găsea goală și splendidă în fața lui, uitându-se la el ca și o virgină ce experimentează gustul fructului interzis pentru prima dată. Urmă ea să îi dea jos hainele de pe el, cu grijă, de parcă i-ar fi fost frică să nu se spargă. Deși nu era prima dată când îl vedea pe Arian dezbrăcat, era la fel de surprinsă ca de fiecare dată de perfecțiunea corpului lui, de mușchii puternic reliefati

și de o simetrie extraordinară. Nu se putu abține să nu îi mângâie pielea tânără și întinsă pe mușchii ieșiți în evidență, o piele puțin închisă la culoare, ce scotea și mai mult în evidență corpul parcă sculptat al lui Arian. Acesta o împinse în spate ușor, până ce Liu se afla întinsă pe spate, începând să o sărute pe buze, pe ochi, pe frunte, nas, urechi, gât, se opri puțin mai mult asupra frumoșilor ei sâni pentru ca apoi să coboare către zona fierbinte dintre picioarele ei. Un geamăt la început timid, pentru ca imediat Liu să se lase purtată pe niște valuri imense, un tsunami simțind că trece prin corpul ei. Închise ochii iar când îi deschise, Arian era întins lângă ea, susținându-și capul într-o mână și uitându-se cu un zâmbet ștrengăresc la ea. Cu cealaltă mână îi mângâia ușor sânul. Se întinse către ea, o sărută pe vârful nasului, și apoi se ridică și începu să se îmbrace.

— Ce mi-ai făcut? Liu era confuză, nu își aducea aminte nimic, simțea doar acea senzație de plăcere imensă și urmele unui orgasm ale cărui valuri încă mai circulau prin venele ei, trimițându-i semnale electrice către creier.

— Îmi pare rău, dar nu aveam timp pentru așa ceva, așa că am comprimat timpul. Ceea ce s-a întâmplat în două ore, în realitate a fost doar o secundă! Nu te speria, în câteva minute vei avea memoria la loc... sper doar că o să rememorezi cu plăcere orele de mai devreme! Arian era îmbrăcat și pregătit de plecare, când un prim flashback îi apărui în minte lui Liu. Se îmbujoră toată și începu să gâfâie în timp ce își recăpăta memoria.

— Da, ai tendința să re trăiești pentru scurt timp ceea ce s-a întâmplat în perioadă aceea! Arian zâmbea văzând-o cum resimte un orgasm intens, pentru ca apoi să deschidă ochii, să îl privească și să îi șoptească „Mulțumesc!”. Sper să îți mai aduci aminte din când în când și de mine după ce vei pleca în cealaltă dimensiune, continuă el mai mult ironic.

— Nu fi rău, Arian, bineînțeles că o să ne mai întâlnim atâta timp cât îți dorești și tu lucrul acesta! Liu abia reușea să articuleze cuvintele, dar încet, începuse să se îmbrace și ea, încă afectată de imaginile din creierul ei care îi arătau ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Simțea un déjà vu, dar se simțea excelent, că și când ar fi trăit de două ori acele senzații extraordinare.

— Haide, trebuie să plecăm! spuse Arian și se opri să o privească pe Liu în timp ce își acoperea corpul frumos cu câte un inutil obiect vestimentar.

Comandă computerului să revină la camera inițială, indiferenți la discuțiile și privirile pe care doctorii din camera alăturată le aruncau, Arian o mai sărută încă o dată pe Liu înainte să iasă din cameră. O trimise apoi să își pregătească lucrurile pentru că aveau să plece în jumătate de oră. Se îndreptă către Robert care muncea ceva la un calculator

— Haide, Robert, trebuie să punem cartea din nou în seif! Ce lucrezi acolo? Arian își aruncă o privire peste umărul lui Robert și văzu că acesta verifica sistemele de securitate, și după expresia de pe fața lui nu părea deloc satisfăcut.

— Am aruncat o privire la modul în care ai configurat sistemele! Sunt bune, dar nu foarte bune! Adică eu, continuă Robert, dacă le studiez puțin, aș putea să le sparg pe toate! Poate dacă m-ai lasă puțin timp cu ele, aș putea să le rescui și să le fac imbatabile.

— Nu acum, nu avem acum timp pentru așa ceva! Trebuie să plecăm, dar am sentimentul că vom reveni în curând aici și atunci ai să ai timp să te ocupi de ele. Acum dă-mi cartea și du-te să o aduci pe sora ta. Va veni și ea cu noi! Arian luă cartea din mână lui Robert și cu mână cealaltă se întinse și îl prinse pe Robert de ceafă lovindu-l violent cu capul de masă.

— Ce dracu'! reuși să îngâne Robert ridicându-și capul cu nasul și gura pline de sânge. De ce ai făcut asta? părea a nu conștientiza situația în care era pus și nici motivul. Savanții din cameră se retraseră într-un colț așteptând să vadă urmarea, niciunul dintre ei neavând puterea să intervină.

— Lipsește o pagină din carte, ce ai făcut cu ea? simțurile dezvoltate ale lui Arian coroborate cu informațiile primite de la milioanele de nanoboți ce îi acopereau corpul îl anunțaseră despre o diferență în greutatea cărții, chiar dacă aproape insesizabilă. Cel ce se luptă cu Umbrele este în legătură și cu tine, nu-i așa? urlă Arian la Robert

Privirea lui Robert coborî încet către pământ, și nu a mai fost nevoie de nimic altceva pentru a continua conversația. Arian se

prăbuși pe un scaun și își luă capul în mâini. „Nu se poate să fiu înconjurat numai de oameni care urmăresc cu totul alte scopuri sau de trădători. Ar trebui să dau un exemplu, dar nu am timp acum... niciodată nu am timp pentru așa ceva! Am să îi fac jocul Celui ce se luptă cu Umbrele până la capăt, am să observ loialitatea lui Robert față de el și apoi am să iau o decizie în privința lui Robert”.

— Ridică-te! Arian aproape îi smulse brațul din umăr lui Robert forțându-l să se ridice de pe scaun. Vreau să știu de ce nu mi-ai spus că Cel ce se luptă cu Umbrele a stabilit o conexiune și cu creierul tău? Și de ce ți-a spus să rupi foaia aceea?

— Nu știu de ce mi-a spus să rup foaia, dar știu unde am pus-o! și în legătură cu conexiunea, când acesta face o conexiune cu cineva, respectiva persoană nu e neapărat obligată să știe că cineva vede același lucru... doar dacă el îți spune, ori nici mie, și nici lui Liu nu ne-a spus că a fost stabilită conexiunea. Despre pagina lipsă, îți spun că este la mine, este în perfectă stare de funcționare, și se poate citi totul de pe ea... era îndeajuns să o ceri! Robert se așază din nou pe scaun, simțindu-se obosit și pe de-o parte depășit de toate aceste situații. Ideea era să intru în sistemele tale de securitate, să le sparg, și apoi să te conving că trebuie refăcute și întărite și că doar eu pot să fac acest lucru. Dacă te convingeam, urmă să pun o secvență de cod, ce mi-ar fi permis la o dată ulterioară să vin și să am acces oricând în incintă, la orice nivel, și fără niciun fel de constrângeri.

— Te omor! Arian avea pe față din nou expresia aceea de nebulie, își pierduse din nou cumpătul. Robert observă pumnul încheștat și simți că e la o distanță de doi pași de moarte, așa că închise ochii!

III

După ce se îmbracă, Liu ieși din camera Mașinii și nemaiavând putere să dea ochii cu restul savanților din încăpere, foști colegi atâția ani de zile, porni în cealaltă direcție, către încăperile personalului. Pe drum începu să se gândească la tot ce i-a spus Arian înainte de a face dragoste. Se gândea că avea să plece acasă, și că acolo încă îi va găsi pe cei dragi, îl va găsi pe EL. Timpul a estompat frumoasa lor poveste de iubire și lupta ce au dat-o amândoi pentru a încerca să îl scape de acea

boală nimicitoare. Apoi, când a luat decizia de a munci pentru Arian, a trebuit să renunțe la el pentru un an de zile, dar știa că avea să se întoarcă și dacă ar fi vrut, cu banii pe care i-ar fi câștigat pe contractul oferit de Arian avea să poată să trăiască toată viața în lux, fără să fie obligată să mai muncească niciodată. Își dorea liniște financiară, și își dorea pentru copiii ei să nu fie obligați să treacă prin neajunsurile și mizeriile prin care a trecut ea în copilărie. Împreună cu el a luat decizia de a pleca și au fost de acord că un an de zile nu e mult. Apoi își aduse aminte că a trecut primul an aici și cum Arian a venit și le-a prelungit contractul pentru o perioadă nedeterminată, oferindu-le în fiecare an o mulțime de motive științifice pentru care să rămână. În timp, au uitat de existența altei vieți decât cea de aici, și aici credea Liu că au intrat în joc și câteva neurotoxine probabil administrate regulat de către Arian pentru a estompa aceste dureri și a uita trecerea timpului. Arian i-a ținut captivi aici, dar cu toate astea nu era supărată pe el. Nu era și nici nu avea de ce să fie, pentru că dacă Arian are dreptate și în exterior, în cealaltă dimensiune nu a trecut decât un an de zile, atunci toată această așteptare și muncă nu s-a dovedit a fi în van. Pe lângă acest aspect, cunoștințele acumulate în cei aproape o mie de ani de existență în această incintă, și descoperirea existenței tinereții veșnice, înseamnă un pas uriaș pentru omenire. „Trebuie să iau o specie de plantă pentru a demonstra lumii despre existența acestei posibilități” își spuse ea. Atunci un semnal de alarmă îi se aprinse în creier, și își aduse aminte de discuția avută cu Arian și de faptul că acesta a zis că lui îi produce corpul această toxină a tinereții veșnice. „Dar cum pot să aflu oare care este plantă aceea și cum de ne-a scăpat un asemenea aspect după toate testele pe care le-am făcut pe corpul lui Arian de-a lungul timpului. „Nu se poate! Trebuie să o fi găsit, dar”...își duse mâna la gură, și aproape că se prăbuși la pământ: „Mașina! să fiu a naibii!” își aduse aminte că în timp ce Andreea era modificată de către Mașină, a observat o fluctuație neobișnuită de substanțe plecând de la Mașină către cortexul Andreei și apoi răspândite de acesta în tot corpul, oferind o luminozitate neobișnuită a întregului corp. În acel moment, deoarece activitatea cerebrală rămăsese aproape nemodificată, pulsul și funcțiile vitale fiind la un nivel excelent, a trecut cu vederea acea anomalie. Dar acum, privind în retrospectivă, era gata să bage mâna în

foc că acela a fost momentul în care cortexul a fost încărcat cu substanțele al căror nume nu și le aducea aminte acum, dar putea să revadă oricând înregistrările cu desfășurarea modificărilor Andreei. „Trebuie să îi fac o scanare Andreei, să mă conving că într-adevăr am dreptate, și atunci misterul este rezolvat, înseamnă că și Arian, tot de la Mașină deține această importantă descoperire. Asta înseamnă că nu plantele produc această toxină, plantele fiind doar o diversivune!” își îndreaptă atentă pașii înspre zona de recuperare în care Andreea era ținută pentru a-și reface corpul și creierul, fiind pregătită pentru contactul cu exteriorul. Trebuia să treacă printr-o serie de teste, inclusiv lupte corp la corp, teste de inteligență, tactice și psihologice. Așa că acum nu i-ar fi greu să îi spună că are nevoie de o scanare pentru pregătirea unui test. Ajunse la ușa ce o despărțea de Andreea și privi prin geamul pe jumătate mat. Andreea dormea liniștită. „Nu are de ce să fie un lucru ieșit din comun!” se încurajă Liu. Bătu încet la ușă și intra în încăpere.

— Bună Andreea! aceasta se întoarse către Liu și se uită mirată la ea, cu ochii încă umpluți cu cearcane și încă evident obosită după chinurile la care creierul și corpul i-a fost supus.

— Doctore Liu! Mă bucur că ai venit, și mă mir totodată. Se zvonește că Arian v-ar fi cerut să plecați.

— Este doar o neînțelegere, te asigur, Andreea! Liu încerca să nu schimbe nimic din poziția feței, sau din zâmbetul ei nelipsit, pentru că știa că mai ales acum, după ce a trecut prin Mașină, Andreea, la fel ca și Arian era capabilă să miroase de la distanță o minciună. Am venit să îți fac o scanare pentru că o să începem în curând testele finale. Nu o să dureze mult.

— Mă mir să aud că m-am înșelat, dar presupun că poate fi ca și efect al modificărilor Mașinii.

— Se poate ca încă să nu fii obișnuită cu schimbările din corpul tău, dar tocmai din cauza aceasta trebuie să rulăm testele, ca să putem să îți spunem ce s-a modificat și ce nu. Acum, dacă nu te superi, am să te rog să te relaxezi și să te întinzi pe spate. Liu începu să aibă încredere mai mare în ea, mai ales că a văzut-o pe Andreea cum o ascultă fără să comenteze nimic. Își luă aparatul care semăna cu un playstation, cu un ecran mare în centru și câteva butoane pe laterale. A

atașat de la aparat două fire în zona cortexului Andreei. Apoi puse aparatul pe pieptul Andreei și apăsă unul dintre butoane. Ceea ce părea a fi ecranul aparatului era de fapt un ecran hologramic care odată pornit, începu să transmită o imagine la jumătate de metru deasupra corpului Andreei, reprezentând corpul acesteia pe o scară de unu la unu. Astfel că Liu avea acces la tot corpul acesteia și la toate modificările aduse, depinzând de selecția pe care o făcea din butoanele de pe aparat. Funcție de opțiunile pe care le alegea, acea hologramă se transforma, aducând doar sistemul muscular dacă asta se dorea sau doar sistemul osos, sau doar cel limfatic. Putea de asemenea să selecteze o vedere la nivel celular sau doar terminațiile nervoase. Dar Liu a delimitat doar zona din cortex care a fost impregnată cu acele substanțe și a cerut să afișeze principalele sinapse din acea zonă. Astfel a observat că una dintre sinapse crea o legătură la nivel celular cu toate celulele corpului, controlând nivelul de alimentare cu impulsuri electrice a acestora. Acea sinapsă semăna cu un aparat de măsurat voltajul bateriilor. A selectat doar acea sinapsă și a observat că într-adevăr avea dreptate... se dădu doi pași mai în spate și se uită la hologramă corpului Andreei, în care apăreau toate celulele din corpul ei, absolut toate. Vedea clar cum din acea sinapsă pleca la fiecare inspirație câte un val de energie care modificau structura celulelor suprascriind informația cu informația memorată la ultima inspirație. În acest fel, celula rămânea mereu la același nivel ca și la ultima inspirație. Liu selectă o zonă a corpului, apoi o mări până ajunse la nivel celular, și se opri când în locul corpului hologramic, se aflau doar câteva celule.

— Te rog să inspiri și să ții aerul în tine până când îți spun eu să îi dai drumul! din nou Liu a fost bucuroasă să observe că Andreea o ascultă fără să pună întrebări.

— Poți să respiri acum!

Liu observă modificările apărute la celulele afișate, iar una dintre ele, din lipsă de oxigen, chiar muri. În momentul în care Andreea inspiră, celulele au revenit la nivelul de mai devreme, inclusiv cea care murise, acum fiind din nou vie și nevătămată.

— Incredibil! Liu scăpă această remarcă și Andreea realizează că scopul vizitei era cu totul altul decât pregătirea testelor.

Un șoc trecu prin corpul Andreei, aceasta își dădu ochii peste cap de câteva ori, dar își reveni înainte ca Liu să aibă timp să intervină. I se adresă lui Liu ca și când nu ar fi pățit nimic, dar totuși cu o privire destul de impacientată și foarte obosită.

— Doctore Liu, dacă nu mă înșel, în acest moment Arian este pregătit să îl omoare pe Robert! Ai la dispoziție mai puțin de un minut să o găsești pe sora lui, Maria și să îl salvezi din mâinile lui Arian! Te rog, fă-o, Robert nu trebuie să moară, este foarte necesar să trăiască! Andreea o privi cu ochii stinși și obosiți. Du-te!

Liu o luă la fugă pe coridor, mulțumind în gând că încăperea în care era închisă Maria era chiar lângă cea de recuperare a Andreei. Pe Maria o găsisese într-o stare de agitație, lovind cu pumnii ușa și urlând că trebuie să iasă, strigând că simte că ceva rău se va întâmpla!

— Haide, repede, Arian vrea să îl omoare pe fratele tău! Nu prea mai avem timp, e în camera de control, fugi! Liu alerga în spatele ei, gândindu-se la legătura care trebuie să existe între Maria și Robert, cei doi fiind frați gemeni. Maria a simțit pericolul în care era pus fratele său și plângea pentru că nu putea să facă nimic să îl salveze.

Liu se opri la câțiva metri de camera de control și îl văzu pe Arian prin geam cum își aruncă pumnul către capul lui Robert, acel pumn care putea să distrugă un perete de beton. Știa că în fața acelei forțe, țeasta lui Robert nu era altceva deca o bucată de spumă poliuretanică, avea să îl străpungă mai puternic decât un glonț, și avea să îl omoare. Își duse mâinile la ochi și nu auzi decât urletul lui Maria, și biroul cum trosnește rupându-se sub puterea loviturii.

— Arian, nu! în încăperea intră Maria alergând, și țipă la Arian care lansase deja pumnul înspre țeasta lui Robert, te rog, nu face asta! continuă Maria, izbucnind în plâns. Arian se trezi parcă dintr-un somn adânc, și dându-și seama ce face, reuși să schimbe traiectoria pumnului, astfel că lovi masa și tastatura biroului rupându-le în două. Robert îi văzu chipul calm al lui Arian, o diferență imensă față de fața pe care o avusese mai devreme și realizează că e în siguranță. Maria se aruncă la gâtul fratelui său, plângând. Ai înnebunit? De ce ai vrut să îl omori? strigă ea uitându-se speriată la Arian.

Arian se uită nedumerit la cei doi, strânse cartea în mână, se întoarse și plecă uitându-se atent la reacțiile îngrozite ale savanților și

apoi la privirea plină de compasiune a lui Liu. „Ce se întâmplă cu mine? De ce îmi pierd controlul atât de des? Înainte aveam câte un acces de acest gen o dată la un secol sau chiar mai rar, dar acum... am avut deja trei într-o săptămână! Ceva s-a modificat în sistemul meu, și o să aflu ce!” Cu gânduri de acest gen în minte, se îndreaptă către biroul său, unde ascunse din nou în seif cartea împreună cu cubul din care extrase amintirile lipsă. Apoi rescrise codul de securitate pentru a preveni o altă eventuală spargere a seifului, bazându-se pe impulsurile sonice pe care le-a folosit Robert ca să treacă de sistem. După ce închise seiful, a folosit stația de emisie-recepție ca să îl anunțe pe George că în câteva minute vor pleca.

— Suntem pregătiți de plecare, Arian, dar poate că ar fi bine să vii să vezi ce se întâmplă aici sus... s-a înnegrit tot cerul! Ar trebui să ne pregătim și pentru altceva în afară de plecare?

— Da, pregătiți-vă de luptă, s-ar putea să ne fi fost descoperită poziția! George, că să câștigăm timp, în cazul în care într-adevăr suntem invadați, anunță-mă și voi camufla întreaga zonă. Ne va ajuta să mai câștigă ceva timp înainte să ne găsească.

— Cine să ne găsească Arian? dacă știi, spune-mi și mie, ca să știu pentru ce să îi pregătesc pe băieții mei! George trebuia să afle cât mai multe detalii, cu riscul de a-l supăra pe Arian, dar altfel nu își putea pregăti apărarea.

— „Ei”! Doar „Ei” ne pot găsi în această dimensiune, pentru că doar „Ei” au tehnologia necesară să sară dintr-o dimensiune în alta.

Afară, toți se cutremurară la auzul acestei vești. Adică s-ar putea să fie „Ei”, cei de care se povestea atâta, cei care își doresc dispariția omenirii atât de mult. Lui George îi luă ceva timp să își revină, dar în curând, vocea lui răsuna autoritar pe suprafața din zona navei, dând ordine și pregătind armele disponibile pentru a face față unui eventual atac. Trebuia de asemenea să se asigure că soldații lui erau pregătiți să dea ochii cu „Ei”, deși nici el nu era sigur că e capabil de așa ceva. Arian apără în curând pe platformă, uitându-se spre cerul întunecat unde norii formaseră o spirală paralelă cu curbura pământului. O singură privire a fost de ajuns pentru ca Arian să își dea seama că nu sunt în pericol.

— Pregătiți-vă de plecare, nu suntem în pericol, ne-au ratat de

data aceasta! Au trecut la câteva minute depărtare de noi. Arian se gândea cine ar fi putut să le transmită locația lor, chiar dacă nu atât de exactă, dar îndeajuns încât „Ei” să poată face încercări de a o găsi. Se pare că sunt chiar foarte aproape de a reuși. „E doar o chestiune de timp până când vor găsi breșa și dimensiunea cuantică corectă. Trebuie să plecăm de aici și să le-o luăm înainte!” Se gândi la cei patru dinozauri care ar fi avut timpul necesar să transmită măcar o parte din informația pe care au furat-o din Arian, înainte de a-i distruge. Sau ar fi putut fi Cel care se luptă cu Umbrele, care a reușit să stabilească o legătură cu două persoane din această dimensiune. Poate are o metodă de calcul a distanței legăturii sau o metodă de localizare a spațiului în care își duceau activitatea conexiunile sale. Se poate ca „Ei”, fiind atâta timp în contact cu el, să îi monitorizeze activitatea cerebrală și astfel să descopere unde erau aruncate impulsurile electrice din creierul lui. Nu avea de unde să știe acest lucru până nu avea să îl cunoască pe Cel care se luptă cu Umbrele, și să îl citească. Ca să facă acest lucru, trebuia mai întâi să îl găsească. Dacă totuși nu era el, cel care oferea informații „Lor”, atunci înseamnă că e cineva din interiorul incintei, unul dintre savanți, care a reușit cumva să transmită informații în cealaltă dimensiune. Își spuse că se va întoarce curând aici și va găsi trădătorul dacă e unul dintre savanți. „Dar acum trebuie să fac ceva mult mai important decât să găsesc trădătorul... trebuie din nou să ascund Mașina!”. Alergă până la lift, apoi în camera Mașinii, unde câțiva savanți se învârteau în jurul ei, făcând diferite măsurători.

— Plecați de lângă Mașină! strigă Arian la ei. Ieșiți din cameră, altfel vă așteaptă o moarte deloc plăcută. Arian din nou văzu pe fețele lor acea groază, o frică față de el, și nu înțelegea de ce sunt în ultima vreme atât de îngroziți de apariția lui prin zonă. „Sigur e din cauza acceselor mele din ultima vreme, dar prea puțin contează ce cred ei în aceste momente”, își spuse Arian și se urcă pe pedestalul Mașinii, ridicându-și mâinile și atingând partea superioară a cupolei. Apoi închise ochii.

Savanții din cameră de control au asistat cu stupoare cum în fața lor, în camera Mașinii spațiul și timpul putea să fie manipulat de către un om. Acum realiza fiecare dintre ei de ce Arian este atât de respectat și motivele luptei pe care o ducea. Toată lupta era dusă pentru ca ei să

poată să își revadă familiile, să aibă la cine să se întoarcă acasă, să aibă un pământ pe care să calce fără să le fie teamă că mâine nu vor mai exista.

În jurul lui Arian se crea un câmp de forțe asemănător unui uragan, dar care în exteriorul său nu mișcă absolut niciun fir de păr. Această mișcare rapidă a particulelor de aer din jurul lui Arian, dilata timpul și spațiul și cuantifica materia într-un alt timp și în alt spațiu. Reușea până într-acolo încât să stabilească el unde și când avea să se transpună.

Când deschise ochii se afla în ceea ce părea a fi o încăpere fără nicio ușă, dar cu câteva hublouri. Prin hublouri se vedea fundul unui ocean împreună cu o bogată faună și floră marină. „Locul perfect!” își zise Arian, care a creat acest buncăr cu multe mii de ani în urmă, ca și plan de rezervă pentru situații ca și ceea ce s-a întâmplat azi. Era cea mai bună ascunzătoare, în cel mai adânc punct al oceanului, undeva la peste douăzeci de kilometri adâncime, și din nou într-un timp și spațiu diferit. Buncărul menținea nivelul radiațiilor emise de către Mașină la un nivel apropiat de zero, și pe lângă aceasta, undeva la doisprezece kilometri adâncime a lansat o pânză hologramică ce denatura adâncimea reală a acelei zone prin imitarea solului marin. De asemenea, pânză ecranează orice undă transmisă din exterior, ceea ce ar face imposibilă orice scanare venită din exterior. O ascunzătoare perfectă. Arian lasă Mașina acolo în acel buncăr, și se întoarce înapoi în camera de control.

— Anunțați-o pe Liu că plecăm în momentul acesta, strigă Arian la savanți și se îndreaptă către Robert și Maria, care stăteau pe câte un scaun și se țineau de mâini. Maria încă avea ochii înecați în lacrimi.

— Haideți, trebuie să plecăm, nu mai putem pierde niciun minut. O să vă lămurii voi la un moment dat despre ceea ce s-a întâmplat mai devreme, dar acum am nevoie de ajutorul vostru! nu prea îi convenea să zică asta, dar trebuia să îi convingă cumva că nu el este cel de care trebuie să le fie frică.

Cei doi se ridicară de pe scaun, și îl urmară pe Arian în lift, apoi pe platformă. Liu era deja acolo, pregătită pentru plecare. Arian aruncă o privire scurtă către George, care îi confirmă dintr-o mișcare de sus în jos a capului că nu s-a întâmplat nimic deosebit și că pot pleca oricând

doresc.

— Să mergem atunci! Arian se opri pe scara navei, se întoarse către toți cei adunați pe platformă și le adresă câteva cuvinte: Vreau să vă atenționez înainte de a pleca despre posibilitatea ca în lumea noastră, în cealaltă dimensiune să fi început războiul. De asemenea ne-ar putea aștepta intrarea direct într-un val de bucle atemporale, asta în cazul în care „Ei” s-au ținut de cuvânt și au declanșat din nou bomba atemporală. Atâta timp cât suntem împreună nu are de ce să vă fie frică. În schimb, dacă e liniște și încă nu s-a întâmplat nimic pe pământ, am să vă rog să rămânem împreună și să ne rugăm că vom reuși să oprim la timp distrugerea rasei umane. În ambele cazuri, vă mulțumesc pentru că ați fost alături de mine și pentru că ați dat dovadă de curaj și loialitate, privirea lui se opri puțin mai mult asupra lui Robert și Maria. Iar unii dintre voi trebuie să conștientizați că victoria în lupta ce urmează să se dea, stă în mâinile voastre! de data aceasta se opri cu privirea asupra lui Liu.

— Trebuie să plecăm, avem o specie de salvat!

Imediat ce toată lumea se afla în navă, trapa se închise, George ridică naveta, și Arian îi dădu din nou acel card care de data aceasta conținea coordonatele pentru a se întoarce pe pământ. Tunul era armat și trase la câțiva metri în fața lor, formând acea gaură neagră prin care avea să îi ducă înspre noile coordonate. Toată lumea închise ochii în așteptarea apariției pământului.

John aproape alergă pe coridoarele înguste ce făceau legătura dintre zona subterană, zonă ce asigura transportul și legătura dintre toate instituțiile importante ale Washingtonului cu Casa Albă. În curând se îndrepta înspre etajele superioare ale Casei Albe. Știa că își aduse aportul la dezvoltarea mijloacelor de comunicare și la micșorarea timpului de răspuns în ceea ce privește mijloacele de transport către Casa Albă. Știa că timpul președintelui este foarte prețios, și includerea în acesta a întârzierilor consilierilor săi din cauza traficului sau alte motive ar însemna să întârzie luarea unor decizii, ceea ce ar putea duce la un efect de domino asupra tuturor instituțiilor sau ramurilor sociale implicate în respectivul proiect. Din această cauză a venit cu mai bine de treizeci de ani în urmă cu propunerea construirii unor rețele subterane complexe pentru a asigura

transportul rapid atât a președintelui, cât și a celor cu care urma să se întâlnească președintele. În timp, au dezvoltat atât de bine aceste rețele, încât din orice punct al orașului s-ar pleca, nu durează mai mult de cinci minute pentru a apărea în apropierea președintelui. Dar nu doar pentru acest lucru era John atât de apreciat în cadrul demnitarilor de la Casa Albă, ci mai mult pentru dovada de imparțialitate și capacitatea acestuia de a gândi analitic orice problemă.

Acum alerga către birourile președintelui, cu un plic în mână calculând din mers riscurile la care era supus planul său. Ceea ce făcuse mai devreme cu Kim nu a însemnat decât prima parte a planului său. Se săturase să ascundă toate mârșăviile tuturor, și să fie de fiecare dată pus în situația de a oferi declarații false, dovezi false. „E timpul meu acum, am tăcut destul și am înghițit destule! E rândul meu!”, cu gândul acesta în cap, deschise ușa de la biroul președintelui.

Președintele stătea liniștit pe scaunul său din Camera Ovală, și savura un trabuc, unica lui plăcere, deoarece soția lui nu îi dădea voie să pufăie trabuc în altă parte.

— Intră John, te așteptam să mă lămurești ce e atât de urgent și de ce îmi spui că mai avem o săptămână! Președintele părea a fi neîncrezător în ceea ce îi spusese John la telefon mai devreme.

— Alex, John își permitea să vorbească la persoana întâi cu Președintele, astfel că atunci când erau doar ei doi i se adresa cu o formă prescurtată a prenumelui său Alexander, Alexander Smith. Nu are niciun sens să îți explic deocamdată, îți înmânez dosarul acesta și plicul, și mai bine îmi pui tu întrebări pe măsură ce le studiezi! John se lăsă să alunece într-un fotoliu foarte confortabil din fața biroului și începu să îi studieze lui Alex mișcările.

Președintele deschise prima dată plicul, în care erau puse pozele de mai devreme.

— Ce naiba e asta? E... e... Kim! Cine i-a făcut așa ceva? Vreau să îi găsești și să îi execuți! Președintele aproape urlă la John, privirea lui întunecându-se pe măsură ce se uita la următoarea poză, apoi la următoarea.

— Calmează-te, Alex, se pare că pozele au fost făcute cu voința lui Kim, și cei care ne-au trimis pozele, sunt aproape sigur că aparțin

de administrație! știu că ești atașat foarte mult de ea, știu că îți este amantă de atâta vreme, știu că ai de gând ca după ce se încheie mandatul să îți părăsești soția și să rămâi cu Kim. Din păcate acest lucru nu mai e posibil. Tot ce pot să îți spun acum, și după cum vezi și în ultimele poze, este undeva închisă și ținută în lanțuri, după ce a căzut în cursa lor de bunăvoie. Scrisoarea care încheie acest șir de poze îți explică mai multe despre ce se întâmplă!

Președintele despătură foaia de hârtie ce însemna scrisoarea de la cei care o țin pe Kim și începu să citească cu fruntea încruntată și aproape negru de furie:

„Doamna Kim este în custodia noastră, domnule Ministru al Apărării, ceea ce înseamnă că vrem să ajungem direct la Președinte. După cum cred că ți-ai dat seama, știm despre legătura dintre Președinte și doamna Kim, astfel că cererile noastre aveți să le găsiți destul de pertinente. În primul rând țin să precizez faptul că doamna Kim a aderat de ceva vreme la organizația noastră, astfel că primele poze, cele care o înfățișează în ipostazele acelea mai mult decât vulgare nu au fost făcute cu acordul dânzei, dar partida de sex da, a fost cu acordul ei. Aceasta a venit ca urmare a anumitor dezacorduri în ceea ce privește politicile media și anumite ramuri ale organizației noastre. Sunteți de acord cu mine că nu vă putem divulga date exacte, pentru că ar însemna să ne distrugem imunitatea actuală. Cererile noastre sunt simple și ușor de îndeplinit. Prima cerere este să îl anunțați pe Președinte cu privire la situația doamnei Kim. Iar a doua cerere este ca Președintele să fie înștiințat în privința „Lor”, să fie înștiințat despre existența Centrului de Comandă.

Dacă doriți să o mai vedeți pe doamna Kim în viață, va trebui să faceți publice toate datele în legătură cu existența „Lor”. Prin public înseamnă un unic post de televiziune, pe care îl veți afla ulterior, după ce vă hotărâți să organizați declarația. În cazul în care nu respectați înțelegerea și informațiile apar pe alte posturi, tot acest joc are să se termine deloc plăcut pentru Președinte. Aveți la dispoziție o zi din momentul în care ați deschis plicul cu pozele.

Vă mulțumesc pentru atenția acordată și sper ca termenii menționați mai sus să fie respectați, în caz contrar, nu doar că doamna Kim va dispărea, dar le vom da și „Lor” tot sprijinul pentru a declanșa

ultima ofensivă împotriva rasei umane”.

Președintele lăsa să îi scape din mână foaia, își puse coatele pe birou și își luă capul în mâini. A stat așa aproape un minut, după care revenind în poziția inițială, spuse calm:

— Când ai deschis plicul John?

— Cu aproape jumătate de oră în urmă, Alex. Am pregătit deja o echipă care mă așteaptă cu indicațiile pe care mi le vei dat. Vrem să descoperim cine a trimis plicul, ca să putem să organizăm o misiune de salvare a doamnei Kim.

— Lasă-mă cu asta, John! tună președintele și bătu cu pumnul în masă. Spune-mi cine sunt acești „Ei” sau „Lor”, sau cum le zice. Despre ce naiba vorbea nebunul acesta în scrisoare. Poți să îmi spui acest lucru, John? Pentru că mi se pare că eu sunt singurul din lumea aceasta care nu știe un lucru de o asemenea importanță.

— Da, Alex, îți spun tot! John începu să îi explice despre existența „Lor” pe pământ și faptul că în acest moment au preluat controlul Zonei 51. Îi spuse și despre existența lui Arian și îl rugă să studieze dosarul acela gros, pentru că acolo avea să afle toate detaliile legate de „Ei”. Nimeni nu mai știe despre existența lor, Alex, concluzionează John. Cei care muncesc în Zona 51, sunt oameni care nu vor spune niciodată ce s-a întâmplat acolo, și asta pot să ți-o garantez, aducându-ți mai multe dovezi. Doar GOA știa despre existența lor, și acum ați aflat și dumneavoastră. Dar se pare că mai e ceva care a aflat și care dorește să publice întreaga poveste, dar din păcate încă nu am reușit să ne dăm seama ce urmărește. Un lucru e clar, că în momentul în care va scoate la iveală existența lor, întreaga lume va putea fi manipulată, după cum dorește presa. Trebuie să înțelegi un lucru, Alex, singurul lor scop este exterminarea rasei umane, și acest lucru a început de acum mai bine de două zile.

— Și tu doar acum vii să îmi spui ca s-ar putea ca într-o săptămână să nu mai existăm pe pământul acesta? John, începi să mă dezamăgești! Președintele făcu un gest de lehamite din mână și se lăsă pe spătarul scaunului ergonomic.

— Ascultă-mă Alex, nu mă acuza pe nedrept! John se ridică amenințător în picioare. Nu te-am anunțat pentru simplul motiv că instaurarea haosului prin cultivarea cultului legii marțiale nu ar fi

făcut decât rău, și ar fi grăbit distrugerea noastră. Nu te-am anunțat pentru că lucrăm de ceva timp la o metodă de a contracara atacul acestora și chiar în acest moment aștept să se întoarcă Arian, dintr-o altă dimensiune. El ar putea să dețină cheia la ceea ce ar însemna salvarea noastră. Înțelege, te rog, că armele noastre nu au nicio putere asupra lor, lupta cu ei se duce la alt nivel. Nu ai să vezi un război cu oameni pe front căzuți și mamele și soțiile îndurerate plângându-și fii și bărbatii. Nu!

— Și ce propui atunci, John, ce vrei să fac? Președintele privea exasperat undeva adânc în ochii lui John. Tu îmi propui să stau cu mâinile în sân și să nu fac nimic, în timp ce numărătoarea inversă a început și s-ar putea ca într-o săptămână să nu mai existăm?

— Exact! deși acum că a apărut această amenințare, totuși va trebui să anunțăm lumea despre existența „Lor”. Asta o veți face dumneavoastră, dar în niciun caz nu avem să le dăm satisfacție prin acceptarea provocării făcute. Vom anunța lumea despre existența acestor ființe, ca aliații noștri, ca prietenii noștri. Dacă vă veți uita în dosarul pe care vi l-am adus, veți vedea că forma lor este una umanoidă, ceea ce îi face aproape imposibil de detectat. Singura metodă de a-i detecta este activitatea lor cerebrală intensă și scanarea creierului, care conține un cub legat la creierul unui corp uman. Din această cauză, credibilitatea dumneavoastră în fața oamenilor va face ca existența acestor extratereștrii să fie acceptată și oamenii să creadă că suntem în cele mai bune relații cu ei.

— Dar cum să facem asta, John... oamenii nu vor vrea să vadă o dovadă? Tu mi-ai zis că nu suntem deloc în relații bune cu ei, ceea ce înseamnă că...

— Lasă asta pe seama mea, Alex. Problema e că au cerut un singur post de televiziune, ceea ce mă face să cred că există anumite rațiuni economice. O să verificăm posturile importante și acționarii acestora să vedem care dintre ei ar putea să tindă înspre o asemenea amenințare. Sperăm să îi găsim înainte ca anunțul să fie făcut public, în caz contrar, s-ar putea să ne fi semnat condamnarea la moarte! John își făcu o cruce, și aștepta o dovadă de receptivitate din partea președintelui.

— La ora douăsprezece fix vom organiza conferința și vom

prezenta lumii întregi prima colaborare cu o specie extraterestră. Îți mulțumesc John, că ești aproape de mine și că îți aperi țara, am să țin cont de acest lucru, președintele se ridică între timp și depăși biroul, oprindu-se în fața lui John. A întins mâna acestuia care a refuzat, luându-l în schimb în brațe pe Alex.

— Dumnezeu să ne ajute, John! ochii președintelui erau în lacrimi

— Nu există Dumnezeu, Alex! încă îl strângea pe Președinte în brațe. Dumnezeu sunt „Ei”, „Ei” ne-au creat, ei ne-au făcut să fim ceea ce suntem. Și acum, noi trebuie să ne luptăm cu chiar creatorii noștri, Alex. Avem o misiune foarte dificilă, și sper să realizezi și tu acest lucru. Încă o dată îți spun că toate detaliile le găsești în dosarul pe care l-am pregătit pentru tine. Trebuie să plec acum, pentru că am de pregătit o luptă împotriva lor și vreau să aflăm ceva și despre cei care ne obligă să facem declarația. Îți promit că o vom readuce pe Kim, Alex, dar acum trebuie să fii tare, trebuie să îți dai seama că țara are nevoie de tine mai mult ca oricând. Declarația ta de mâine va modifica starea de spirit nu numai a SUA, ci a întregii lumi.

John se întoarce și ieși din birou, lăsându-l pe Alex căzut într-un fotoliu, fără vlagă, fără măcar să denote că el ar fi președintele suprem. „Îmi este scârbă de omul acesta. Trebuie să mă duc să mă spăl pe mâini, că m-a atins!” John era acum mai mult decât sigur că nimeni nu merită să fie respectat mai mult decât el. Dacă planul lui va fi dus la îndeplinire, și acum John își frecă fericit mâinile, pentru că primele două mutări au decurs perfect, dacă totul va fi bine, atunci va primi răsplata pe care și-o dorea de atâta timp!

John se îndreptă din nou înspre culoarele strâmte ce aveau să îl scoată la rețeaua subterană care îl va duce în mai puțin de cinci minute la biroul lui din sediul GOA.

Rămas în birou, Președintele se aruncă asupra dosarului și începu să îl citească agitat pagină cu pagină. Era un dosar gros de mai bine de cinci sute de pagini. Cu toate acestea, acolo existau și înregistrări, poze, stenograme, tot ce era necesar și util pentru a înțelege ceea ce înseamnă „Ei”. La final, pe ultima pagină, îi atrase atenția imaginea din centru, care în mod aproape incredibil, se mișca. Era o înregistrare video. Președintele scoase foaia din dosar și o ridică,

o întoarce pe toate părțile, o pipăi, dar nici pe departe nu arăta ca un ecran. Și cu toate acestea, imaginea continua să fi e vie, derulându-se mai departe. Își spuse că are să afle până la urmă ce înseamnă asta, are să îl întrebe pe John. O privire mai atentă aruncată pe suprafața paginii și atenția i-a fost acaparată de notițele de pe margine care indicau faptul că acea înregistrare era mai mult decât o înregistrare. Era o transmisie în timp real a ceea ce părea să fie Zona 51, imagine transmisă de camerele de luat vederi din incintă. Astfel că Președintele a putut să realizeze primul contact cu cei care se intitulau „Ei”, îi putea privi, îi putea analiza, putea să audă limba „Lor” ciudată.

— Îți mulțumesc, John! președintele simțea că ar putea să reușească cumva să salveze omenirea de la acest pericol, doar că încă nu știa exact cum avea să facă acest lucru. A început să se simtă dintr-odată foarte obosit, așa că se lăsă pe spătarul fotoliului imens, își aruncă picioarele pe birou și închise ochii...

O lovitură puternică le făcu nava să se clatine, toți cei din interior fiind aruncați unii în alții. Cei doi piloți își duseră mâna deasupra ochilor când două flash-uri puternice au umplut cabina cu o lumină albă. Imediat un tunet asurzitor a făcu ca nava să fie zguduită din nou. George și Arian s-au aruncat amândoi către scaunele piloților pentru a vedea ce se întâmplă. Sub ei se întindea un ocean învolburat pe suprafața căruia se vedeau pe alocuri pete roșiatice, iar deasupra lor, cerul era împânzit cu o mulțime de nave ce păreau a zbura în sincron. Dar toate acestea doar pentru o miime de secundă, pentru că de fapt sincronul reprezenta o formație de luptă iar aparent, dușmanul era oceanul.

— Cred că am nimerit exact în mijlocul unui război! zise unul dintre piloți, ridicându-și privirea în încercarea de a cuprinde o porțiune cât mai mare din cer. Da, priviți, sunt și deasupra noastră! Sunt peste tot! vocea pilotului era schimonosită de frică.

Arian privea și el gânditor, încercând să înțeleagă ce a mers prost și unde se aflau acum.

— Acelea sunt nave de luptă... și cred că se pregătesc pentru un atac asupra oceanului de sub noi sau împotriva a ceea ce găzduiește oceanul acesta. Pregătiți-vă pentru un nou salt, urgent, înainte să declanșeze atacul! strigă Arian la piloți și se întinse peste ei,

dezechilibrând puțin nava. Tastă pe panoul de control în grabă câteva coordonate și apăsă butonul pentru armarea tunului.

Un sunet puternic îi prinse la mijloc, sunet venit din oceanul ce acum părea că s-a rupt în două. Sunetul era amplificat de miile de nave de luptă ce își antrenară motoarele în cădere către ciudățenia ce ieșise din apă. Tunul navei lor trase și deschise gaura de vierme ce avea să îi scoată din nenorocita aceea de luptă ce nici măcar nu le aparținea, nici măcar nu știa cine contra cui se luptă. Arian împinse cu putere manșa înspre înainte, pentru a intra cât mai repede în gaura de vierme, dar navele de deasupra lor probabil speriate de apariția găurii de vierme au deschis focul asupra ei. Absorbția șocurilor produse de proiectilele ce loveau și explodau pe suprafața exterioară a găurii au disipat imediat învelișul de materie ce susținea forma acesteia. La câțiva metri în fața lor, Arian a văzut cum gaura de vierme se închide și dispare, înainte ca ei să poată trece. În schimb au intrat chiar sub tirul nemilos al navelor de deasupra, care încă trăgeau după gaura de vierme.

— Țineți-vă bine, ne prăbușim! strigă Arian la cei din spatele său, și îl dădu la o parte pe unul dintre piloți, punându-se în locul lui. Nava era zdruncinată de loviturile pe care le încasa, dar încă rezista, datorită scutului electromagnetic pe care cercurile concentrice îl produceau. Cu toate acestea, chiar dacă nu a suferit daune majore și aparent fără niciun motiv, nava se afla în picaj.

— Ce naiba se întâmplă? Arian se uita la toate indicatoarele care arătau mici defecțiuni, dar niciunul îndeajuns de mare ca să provoace acest picaj. Motoarele funcționează, nu? Întrebă el pe pilotul rămas lângă el.

— Toate funcționează normal, nu pot să îmi dau seama de ce picam cu asemenea viteză, pilotul era la fel de nedumerit ca și Arian. Și dacă nu facem nimic, în curând o să ne lovim de structura aceea imensă ce a ieșit de sub apă, vocea lor era tremurată și mișcările din ce în ce mai grele, datorită forțelor la care îi supunea viteza cu care cădeau.

— S-ar părea că nu! Arian arătă cu mâna un punct luminos sub ei, care creștea în intensitate și în mărime. S-ar putea ca ei să fie cei ce ne provoacă această cădere, și poate că acesta e și motivul pentru care navele de mai sus stau la o înălțime atât de mare. Nava lor

continua să fie lovită de o mulțime de proiectile, care spre satisfacția lui Arian nu păreau să afecteze cu nimic structura exterioară, ceea ce era bine, pentru că îi demonstra capacitățile de apărare ale navei. Cu toate acestea, nava era zdruncinată puternic atât din cauza proiectilelor cât și din cauza vitezei cu care cădeau.

Pe măsură ce se apropiau de construcția de sub ei, o trapă începuse să se deschidă în structura în care aveau să intre. Imediat ce au trecut de trapă, viteza lor a scăzut considerabil și nava a fost repusă pe orizontală, ceea ce acum le conferea o anumită libertate de mișcare. Arian se ridică de la locul lui și îl luă pe George deoparte.

— Ascultă-mă George, nu avem timp pentru evenimente de genul acesta. Trebuie să ieșim de aici în mai puțin de jumătate de oră. Nu știu cum s-a întâmplat și ce eroare a intervenit astfel că am ajuns aici, dar vreau să știu dacă sunteți pregătiți să atacăm nava aceasta? Arian emana o asemenea determinare și o siguranță încât George părea o furnică în calea lui în aceste momente.

— Da, Arian, avem puterea de foc necesară, dar gândește-te că nici măcar nu știm cu cine avem de a face, care e tehnologia de care dispun și la ce să ne așteptăm din partea lor. Poate nu au vrut decât să ne salveze din mijlocul acelei lupte...

— Dar asta nu ai de unde să știi, nu-i așa? îl întrerupse nerăbdător Arian. Ascultă-mă bine, George, și te rog să nu îmi mai contești modul în care gândesc de acum înainte. Am să îți explic raționamentul, dar să fie pentru ultima dată când mă contrazici. În oricare dintre cazurile pe care le-ai menționat mai sus, fie că ne sunt prieteni, fie că ne sunt dușmani, în ambele vom avea o mulțime de timp de pierdut. În prima ipostază o să pierdem timp până probabil vom reuși să comunicăm, iar dacă reușim să comunicăm va trebui să le observăm obiceiurile. Probabil că nu ne vor lăsa să plecăm până ce nu ne vor fi auzit povestea și până ce nu au făcut pe gazdele ospitaliere. În cel de-al doilea caz vom ajunge într-o temniță de unde nu vom scăpa decât prin forță sau prin judecată. Ori dacă va trebui să așteptăm judecata... o să dureze o veșnicie. În ambele cazuri, timpul nu e de partea noastră, George, și trebuie să vezi asta. În schimb, dacă îi atacăm de cum ne coborâm din nava, și luăm controlul navei lor, vom putea să ieșim de aici în maxim jumătate de oră.

„Ești nebun!” asta își spunea George în timp ce Arian îi derula șirul întâmplărilor. „Nu pot să cred că fac asta dar sper, sper să nu se înșele!”

— Am înțeles ideea, Arian, așa o să facem! Se întoarse către subordonații lui, cinci la număr, își făcu cruce, și le ordonă să se pregătească pentru luptă. Le explică în câteva cuvinte ce aveau de făcut, adică pe scurt, să tragă în oricine le apare în cale.

— Oameni buni! strigă pilotul rămas în cabină, cred că ar fi bine să vedeți asta!

Toată lumea întoarse capul către el și se uitau cum hangarul în care se aflau se umplea cu apă. În curând se aflau în totalitate sub apă. Apa era aproape incoloră, datorită luminii albe ce se propaga atât de clar din toate zonele hangarului. De undeva de jos, de sub ei, începea să se vadă puțin mișcare, semn că cineva se va ocupa de ei în curând. Într-adevăr, o formă ce se unduia în apă executând mișcări largi de înot, se îndrepta rapid către ei. În capul fiecăruia se conturase deja forma ihtiofila a corpului de mai jos ce înainta rapid, cu corpul fără niciun fir de păr, degetele lipite cu un fel de membrane, corpul alungit, alunecos și acoperit cu o mucoasă ce îi micșora frecarea cu apa, favorizându-i o viteză de înaintare superioară. Dar imaginea din capul lor reprezenta imaginea omului derivat din pește, imagine prezentată, văzută și acceptată în numeroase filme și ilustrații. În curând corpul ce înainta înspre ei se transformă într-un corp uman, la fel ca și oricare dintre ei. În fiecare nară avea câte un dispozitiv al cărui rol era să extragă oxigenul din apă, oferindu-l înspre utilizare. Din acele dispozitive porneau două tuburi, care se uneau cu alte două tuburi ce ieșeau din masca ce îi acoperea gura. Tuburile îi înconjurau corpul până la tălpi. Se părea că aceste tuburi aveau rolul de a transporta hidrogenul rămas după extragerea oxigenului și utilizarea acestuia sub formă de combustibil ce îi oferea utilizatorului un surplus de viteză. Labele picioarelor aveau acele extensii pe care le folosesc scafandrii pentru a manipula mai bine apa, iar zona inghinală îi era acoperită vederii de un material ce permitea o frecare slabă cu apa. Corpul acestui om era unul de invidiat, chiar și Arian se întreba dacă nu cumva arată mai bine decât corpul lui. „E o tâmpenie, la ce pot să mă gândesc eu în aceste momente... dacă arată mai bine decât mine sau

nu!” și se întoarse către doctorul Liu.

— Liu, te rog scanează-l rapid și spune-mi tot ce trebuie să știu despre construcția lor. S-ar putea să fie unica șansă de a obține astfel de informații despre ei.

Liu îl ascultă, își scoase imediat „playstation-ul” începând să îl scaneze.

— E uman, Arian, are construcția la fel ca și a noastră, chiar identică. E genom uman, dar, stai! Liu apăsă câteva butoane, și în fața lor apăru corpul hologramic al omului de afară. Priviți aici! și arătă către mâna dreaptă a acestuia, cum cumulează un nivel foarte mare de energie și creierul transmite impulsuri doar în acel sens, aproape ignorând celelalte funcționalități ale corpului. E ca și când ar vrea să își transpună tot corpul în mâna dreaptă, îngăimă Liu.

— Priviți! strigă dintr-odată Maria.

Când se întoarseră către om, acesta plutea în fața lor conferindu-le un sentiment de real. Cu toate acestea, el se afla în exterior dar cu mâna dreaptă lipită de geam.

— Asta este! spuse Liu. Energia și informația ce ajunsese în mână a făcut posibilă transpunerea corpului sau în partea aceasta a geamului. Cu toate acestea bănuiesc că dacă îl atingem nu este decât tot un altfel de hologramă, și Liu întinse mâna să îl atingă dar se dădu doi pași înapoi speriată. E... e... e real, îngăimă ea, nu se poate așa ceva!

— Omul deschise ochii și întinse mâna înspre ei. Toți se retraseră mai în spate.

— Se poate, spuse el cu o voce foarte umană. Avem capacitatea de a ne dematerializa o parte din corp sau tot corpul și de a-l trimite oriunde vrem pentru a extrage informații. Dacă mă veți omorî aici, toată informația va rămâne stocată în cel de dincolo, eu aş dispărea. Aş apărea din nou în el, așa că vă anunț că nu are niciun sens să vă chinuiți să mă omorâți. Puteți să mă considerați o unică celulă din corpul lui, de altfel chiar asta sunt, o celulă din corpul lui. Restul până la forma actuală e doar manipularea materiei din jurul vostru.

— Ce dorești? Și de ce ne-ați forțat să coborâm aici? întrebă Arian pe un ton autoritar.

— Înainte de toate aş vrea să ne cunoaștem! vocea îi era calmă și își aruncă privirea asupra fiecăruia în parte, până ajunsese la Arian,

care rânjea satisfăcut.

— Vrei să ne cunoaștem, nu-i așa? Nenorocitul! Poate ca de la „Ei” ai reușit să afli câte ceva, dar ca să reușești să intri în capul meu, îți trebuie mai mult decât atât! Arian a fost atenționat de toate fibrele din corpul lui și mai ales de cele nanobotice despre tentativa de furt informațional, ceea ce îl făcu să le blocheze pe toate în timp util. „Oricum” se gândi el „acesta e mult mai slab decât Cei Patru! și pe lângă aceasta, Cei Patru i-au furat întreg codul genetic împreună cu toată informația deținută, pe când acesta vrea să ajungă direct la cortex”. Spera să nu fie nevoit să îi distrugă și pe aceștia la fel cum a făcut cu Cei Patru.

— Tu ești un specimen interesant, se adresă el lui Arian, informațiile ce le deții asupra ta nu pot fi decriptate. Mă numesc Atehoo, și reprezintă rasa umană de pe planeta Isphor. Mai marele nostru îmi transmite că dorește să te vadă și vrea să poarte o discuție cu...

— Transmite-i mai marelui tău să ia discuția și să și-o bage în fundul lui mare, noi trebuie să plecăm de aici, și așa vrea să vadă că încercați să ne o... Arian căzu ca secerat la pământ. Într-un moment de neatenție, Atehoo i-a atins mâna și Arian se materializă de partea cealaltă a geamului în apa limpede ca și cristalul.

— Ce îi faceți? îl omorâți! El nu poate să respire ca și voi! Liu se zbătea să scape din mâinile lui George.

— O să îl aducem înapoi teafăr și neavatămat! Avem nevoie de el. Corpul lui Atehoo se dematerializa revenind în corpul din apă, luându-și acum mâna de pe geam, semn că „transmisia” era încheiată.

Toți cei rămași în navă se întrebau ce avea să se întâmple, și cel mai important lucru, cum ar putea să îl salveze pe Arian și cum ar putea să reușească să plece de aici fără să mai piardă prea mult timp. Dar cu Arian întins la podea, nu prea aveau ce să facă și nici nu știau cum să îl aducă înapoi. În primul rând nu aveau cum să părăsească nava deoarece dacă ar deschide ușa, toată nava ar fi fost inundată iar măștile de oxigen nu ar face mult timp față. Apoi mai era problema înotului. Au văzut agilitatea cu care acești oameni ai oceanului înotau și au conștientizat că nu ar fi putut să le facă față în cazul unei lupte sub apă. Pe lângă acest lucru, încă tot nu știau care era capacitatea și

metoda de a se apăra a acelor oameni.

— Propun să așteptăm o oră, se ridică Robert în picioare și luă cuvântul. O oră e de ajuns pentru Arian să rezolve orice problemă cu oricine, chiar dacă acest oricine înseamnă o specie întreagă. În cazul în care nu se întoarce într-o oră, putem să ieșim să încercăm un atac asupra lor. Am observat că în momentul în care au coborât cu el înspre ceea ce pare o intrare luminată acolo jos, și Robert se apropie de geam încercând să străpungă cu privirea apa ce îl înconjura, nu i-au dat lui Arian niciun dispozitiv pentru a respira. Acest lucru mă face să cred ori că nu aveau la ei, lucru destul de improbabil, dar valid, ori că acolo jos, undeva, nu mai este apă ci aer. Acolo, Arian nu ar mai fi avut nevoie de dispozitive pentru respirat artificiale.

— Eu sunt alături de tine, interveni George, dar atâta timp cât nu punem în pericol siguranța tuturor celor din navă. Consider că e imprudent să presupunem că vom găsi aer acolo jos. În cazul în care nu vom găsi, ce facem? Murim în cel mult o oră asfixiați! George dorea și el să îl salveze pe Arian, dar nu putea să se gândească doar la el și să nu ia în considerare celelalte persoane din navă. Dacă ar deschide trapa, ar fi foarte probabil că vor muri toți. Nu putea să permită așa ceva.

Robert se așeză la locul lui și cântărea opțiunile pe care le aveau în momentul de față. Clătină din cap spunându-și că nu sunt chiar cele mai bune.

Arian deschise ochii și începu să tușească violent, simțindu-și plămânii plini de apă. Se chinuia să elimine apa și să găsească o gură proaspătă de oxigen, care nu întârzie să apară. Un înger era aplecat asupra lui, preocupat cu readucerea lui la viață. Buzele îngerului blond se apropiară de buzele lui Arian, oferindu-i un val de aer cald în tot corpul, împreună cu un frison și un fad sentiment de excitație. Vederea începea să îi funcționeze mai bine, în curând fiind în parametrii optimi, așteptând cu nerăbdare să privească îngerul în ochi și să îi mulțumească. Se uită la ea, o zeitățe coborâtă pe pământ pentru a-l salva de la înec. Perfecțiunea era definită folosind persoana care stătea în fața lui și care acum manevra câteva aparate. Din câte putea să observe se aflau la infirmerie, lumina albă, aparatele cu sunetele lor constante și curățenia specifică acestor locuri întărindu-i această presupunere. Apoi mai era ea, îngerul, cea care îmbrăcăta în totalitate

în alb, cu părul prins în coadă și acum cu gura acoperită de o mască, ea, cea care îl salvase de la o moarte cruntă.

— Bine ai revenit printre noi, Arian! îi șopti ea la ureche, aruncând către el un parfum dulce și îndeajuns de incitant încât să îți dorești să îl mai simți încă odată și încă odată și încă odată. Ar fi fost păcat să fie pierdut un specimen ca și tine, continuă ea pe același ton șmecheresc. Dacă nu am ști că vii de pe altă planetă, aș fi crezut că ești unul dintre ai noștri... te trădează corpul!

Lui Arian îi era încă greu să vorbească, la prima încercare se îneca din nou și începu să tușească convulsiv, eliminând apa ce îi mai rămăsese în plămâni. Ce i se părea ciudat, era faptul că nanoboții nu au intrat până acum în funcțiune, și că plămânii îl dureau. Ar fi trebuit să își revină complet până în acest moment, corpul lui să reacționeze singur la apa aflată încă în plămâni și să o elimine din sistem. Nu își putea da seama de ce nu s-a întâmplat acest lucru.

O durere intensă în creierul lui Arian îl făcu să se chircească pe masă de durere, pentru ca în următoarea secundă, durerea să dispară la fel de brutal cum și apăruse. În urma sa, însă activitatea neuronală a crescut simțitor și Arian a început să aibă flashbackuri cu ceea ce în curând a realizat că ar fi această nouă specie peste care au dat acum. Cumva, și încă nu știa cum, cineva i-a oferit tot necesarul de informație pentru a ști cu cine avea de a face. Acum știa că nu erau pe Pământ, ci pe o planetă dintr-un alt sistem solar într-un timp nu foarte îndepărtat de cel de pe Pământ. Planeta era aproape în întregime acoperită de ape, și cei care au populat planeta, sunt imigranți pământeni. Acum își explica de ce nu dețin capacitatea de a respira sub apă. Cu toate acestea, au venit pregătiți pentru a trăi în acest mediu și au reușit ca dintr-o bază inițială destul de mică, să construiască structuri submerisibile impresionante, printre care aceasta pe care se afla acum. Între timp au descoperit și „apa”. Arian vedea în minte generațiile care se dezvoltău și trăiau în perfectă armonie cu mediul înconjurător, hrana fiind preparată și dezvoltată bazându-se pe calitățile apei. Deoarece nu doreau distrugerea mediului înconjurător, această populație a reușit să creeze hrana ce avea să acopere necesarul de proteine din corpul omenesc timp de mai bine o săptămână. În acest fel, ei mâncau doar o dată pe săptămână și nici atunci nu aveau nevoie

de mai mult de un bol de mâncare. Comuniunea cu mediul înconjurător, cu speciile care trăiau în apele acelor oceane și chiar cu indigenii au devenit cele mai importante deziderate ale pământenilor. Protejarea și slăvirea mediului înconjurător și a „apei”, care le oferea întreg necesarul existențial, a devenit misiunea lor primordială. Astfel au ajuns în aceste zile, când atacați de către o specie extraterestră, și-au unit forțele în încercarea de a salva planeta de invazie. Atacatorii erau la fel ca și primii pământeni care au venit să populeze planeta. Se aflau în căutare de planete vii pe care să le populeze și ale căror resurse să le utilizeze. Acest lucru nu puteau să îl permită niciunul dintre locuitorii actuali ai planetei. Atât indigenii, care mențineau trăsături umanoide combinate cu trăsături de mamifere acvaticе, cât și oamenii s-au aliat împotriva acestui dușman comun. Lupta era destul de inegală, deoarece invadatorii dețineau o putere de foc mult mai mare decât băștinașii. Pe lângă puterea de foc mai aveau de partea lor și strategia, tactica și experiența în astfel de războaie.

— Ești bine? parcă visezi cu ochii deschiși! se aplecă Eoma asupra lui, atingându-i fruntea cu degetele.

— Da, Eoma, sunt bine! o văzut pe aceasta cum își duce mâna la gură.

— De unde îmi știi numele?

— Nu ești tu Eoma, fiica lui Strah și a lui Esher, generația a doua din clanul nou format Matoo, derivat din regatul Ocean? pentru Arian, lucrurile deveniseră foarte clare, și atunci a fost momentul în care a realizat puterea „apei”. „Apa” a fost cea care i-a invadat corpul și creierul și i-a oferit toate aceste informații. Acum știa tot ceea ce s-a întâmplat din momentul venirii primilor oameni și chiar ce s-a întâmplat înainte de ei. Acum simțea că lumea aceasta era formată dintr-un singur organism. Vedea cum „apa” s-a chinuit ani de-a rândul să accepte mirosurile și mizeria provocată de existența acestor oameni. Dar în final, acest organism a considerat că oamenii merită o șansă, în consecință au fost acceptați, fiind ulterior considerați fii planetei, peștii oceanelor, și apărătorii acesteia.

— Uimitor! lui Arian nu îi venea să creadă, parcă totul e ca un vis, dar cu toate acestea, în acest moment, știa exact ce trebuia să facă, și mai ales știa cum aveau să scape de pe planeta aceasta.

— De unde știi cine suntem noi? Nu țin minte să se mai fi povestit vreodată atâtea despre alte apariții de pe ceea ce noi numim...

— „Pământul Vechi”! continuă Arian fără să își dea seama. Da, știu, Eoma! „Apa”, „apa” este de vină, aici ați greșit voi timp de mulți ani. Trebuie să vorbesc cu tatăl tău, cu conducătorul clanului Matoo.

— Ești nebun! Cred că moartea clinică în care te-ai aflat atâtea timp ți-a afectat gândurile! Îi puse o mână pe piept și îl apăsă ușor în semn că nu are voie să se ridice. Arian îi înșfăcă mâna, dezechilibrând-o, și trăgând-o ușor peste el. În următorul moment, fețele lor se aflau la câțiva centimetri unul de altul și amândoi se priveau adânc în ochi. „E de o frumusețe rară. Arian, nu face vreo prostie acum!” dar prea târziu se gândi Arian la aceste lucruri pentru că toate gândurile i se blocau când Eoma își aruncă buzele asupra buzelor lui. Se contopiră într-un sărut pentru câteva momente, după care Eoma sări ca arsă și îi dădu o palmă peste față, prefăcându-se exagerat de indignată

— Să nu mă mai atingi niciodată! Cum îți permiți să mă atingi... tu... un om murdar, ce vii din alte timpuri să pui mâna pe mine! Prea... un gest de lehamite și de scârbă destul de teatral făcut de ea, aruncându-și ochii înspre capătul camerei, la legătura dintre perete și tavan. Atunci observă Arian firul ce străbătea toată camera, un fir strălucitor ce monitoriza tot ce se întâmplă în cameră și probabil în întreaga incintă din toate unghiurile posibile. Și tot atunci își aduse aminte că știa despre această monitorizare. Încă îi era greu să proceseze toate informațiile pe care le primise în ultimele minute, dar într-o foarte mare măsură se descurca excelent.

— Îmi pare rău, frumoasă Eoma, la aceste cuvinte Arian o văzută pe Eoma cum pune capul în pământ și își ascunde un zâmbet și o roșeață în obraji. Trebuie urgent să vorbesc cu tatăl tău, altfel soarta voastră pe această planetă se apropie de apus.

— Ce vrei să spui cu asta? Își ridică ea ochii speriată.

— Nu am timp acum, dar vei afla în curând! Anunță-l te rog pe tatăl tău că sunt în drum către el, și Arian se ridică în picioare de pe masă, observând cu mirare că este gol.

— Nu înțeleg... își duse el mâna prin păr încurcat, dacă mi-ați făcut doar resuscitare, ce treabă ați avut cu partea de jos a corpului

meu?

— Nu mai insistă pe tema asta când o văzu pe Eoma cum roșește din nou.

— Îmi pare rău, spuse ea, și se întoarse cu spatele. Am să îl anunț pe tatăl meu că vei pleca înspre camerele lui.

Arian se îndreptă către ieșire, dar îi atrase atenția un ecran din apa în care informația era produsă și procesată. Câteva flash-uri, puțină căutare în memorie în legătură cu aceste lucruri și în curând se juca cu ecranul din apă creând anumite valuri care trimiteau cererea pentru ca la întoarcere să aducă informația cerută. După niciun minut, Arian se întoarse și se îndreptă din nou către Eoma, îi puse o mână pe umăr și o întoarse către el.

— Ce faci, ai înnebunit? Vrei să ne omoare pe amândoi? și se trase doi pași mai în spate. Arian zâmbi și îi spuse că a dezactivat monitorizarea, așa că în acest moment nu mai e nimeni care să vadă sau să audă ce se întâmplă acolo.

— Cum ai făcut așa ceva? Nici eu nu știu, de fapt sunt foarte puțini dintre noi care știu să facă asemenea modificări! Cine ești tu? dar răspunsul nu mai veni pentru că în următorul moment amândoi se luptau unul cu buzele celuilalt într-un sărut plin de viață și de dorință. Dar momentul de fericire nu a fost menit să dureze prea mult... în ușa infirmeriei se auzeau bătăi puternice și voci care o strigau pe Eoma.

Arian se desprinse din îmbrățișarea pătimașă și alergă înspre un colț al încăperii în care erau așezate două cercuri unul peste celălalt. Reacționând la simplă atingere a lui Arian, cele două cercuri se desprinsesă unul de celălalt. Unul urca pe verticală până la nivelul înălțimii lui Arian, iar celălalt coborî până la nivelul podelei. Arian intra între ele și dispăru aproape instantaneu, în timp ce ușa de sticlă era pulverizată, câțiva soldați nervoși dând buzna în infirmerie.

— A folosit Dhaka-ul! strigă unul dintre ei la ceilalți, prinzând momentul în care cele două cercuri reveneau la poziția inițială, unul asupra celuilalt. Mă duc după el! și soldatul se aruncă în urmărirea lui Arian.

Arian se simțea amețit la ieșirea din cele două cercuri, dar bănuia că așa trebuie să se simtă deoarece corpul i-a fost încă o dată dematerializat și apoi materializat în altă zonă a acelei structuri.

Mulțimea în gând apei care i-a oferit toate aceste informații și creierului său care e capabil să proceseze atât de rapid o cantitate atât de mare de informație. În spatele său auzi un fâșâit, și când se întoarce a văzut activate din nou acele cercuri. „M-au văzut când am intrat în ele” își spuse și se pregăti să îl primească pe cel care are să vină. Spre surprinderea lui, era Eoma!

— Ce cauți aici? o întrebă el. Cum m-ai găsit?

— Știu unde să te caut, și un zâmbet ștrengăresc apăru pe fața ei frumoasă. Îi prinse capul în mâini, sărutându-l lung și pasional. Apoi se depărtă un pas spunându-i că trebuie să se grăbească.

— Te voi duce eu la tatăl meu. Dar trebuie să te anunț că nu o să fie prea fericit când o să ne vadă! mai vreau să îmi promiți ceva... și făcu o pauză mai lungă așteptându-l pe Arian să îi acorde atenția cuvenită. Acesta realizează că e un moment destul de important pentru ea și se opri din analiza continuă a tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele minute pentru a o asculta.

— Spune te rog, continuă...

— Vreau să îmi promiți că ai să mă iei de aici! Trebuie să fug! Tatăl meu a promis zeilor și apei că mă va oferi drept ofrandă dacă îl vor ajuta să câștige această bătălie. Vezi tu, eu sunt un om de știință, sunt medic aici și am reușit să fac câteva descoperiri destul de importante. Printre altele, am descoperit compoziția „apei” și cum aceasta face posibil schimbul de informații, sau cum își protejează mediul și structura. Dar această descoperire am înțeles-o cu adevărat abia acum, când te-am întâlnit pe tine și am văzut că într-adevăr această legătură există. Ce nu am înțeles e de ce te-a ales numai pe tine, și nu și pe noi. Arian părea destul de surprins să audă acest lucru.

— Îmi spui că voi nu dețineți informațiile pe care le-am primit eu acum? „Apa” nu vă oferă și vouă aceste informații?

— Nu, nu a oferit la nimeni, doar știm că există asemenea legături între „apa” și mediul înconjurător. A fost mai demult un șaman care putea să vadă anumite lucruri. El a observat puterea pe care o are „apa” în acest loc. Din cauza lui am învățat să respectăm acest loc și să stabilim o legătură puternică cu natura și cu ceea ce ne oferă ea, Eoma se lăsă puțin să cadă pe gânduri apoi continuă, nu știu de ce te-a ales pe tine, sau ce te face pe tine un om atât de special încât să îți ofere o

asemenea informație?

— Vom vedea! Acum, mă poți conduce la tatăl tău, te rog? nu cred că mai avem prea mult timp de pierdut. Am văzut ce vă așteaptă afară și cred că invadatorii voștri nu au deloc cele mai frumoase gânduri!

Eoma nu a mai zis nimic și a ieșit din încăpere, urmată îndeaproape de Arian care a luat din mers un cearșaf pentru a improviza o togă în jurul corpului. Se aflau în încăperile care deserveau necesitățile conducătorului clanului din câte putea să își dea seama.

— Cum e posibil așa ceva? întrebă Arian, măcinat de curiozitate și supărat că nu putea să își dea el seama ce se întâmplă. Nu am mers până acum deloc regulat sau în linie dreaptă, și cu toate acestea, în dreapta tot timpul există un hublou cu vedere la ocean.

— Nu e real! Eoma își înăbuși un râs plăcut, deși surprinsă de perspicacitatea de care a dat dovadă Arian. Sunt doar niște pereți de apă, un fel de tablouri, în care „apa” își adaugă singură forma exterioară pe care a avut-o ultima dată în memorie. Este doar un alt mod de a arăta legătura „apei” cu mediul înconjurător și capacitatea acesteia de a stoca informații și de a le arăta mai departe.

Arian se aștepta la acest răspuns și i-a prins bine confirmarea venită din partea Eomei. Înaintea unei uși, Eoma se opri și îi șopti lui Arian:

— Trebuie să te uiți în ochii lui, să îl lași să vorbească și abia apoi să vorbești tu. Te va considera inferior rasei noastre și din această cauză îți va cere să te închini în fața lui. Dacă nu o faci, s-ar putea să aleagă să te dematerializeze. Nu uita că vrea să mă omoare și pe mine! acestea au fost ultimele cuvinte înainte ca Eoma să îl mai sărute o dată pe buze și cu ochii în lacrimi deschise ușa de la ceea ce părea a fi încăperea conducătorului.

La fel ca și toți ceilalți, Arian observă un corp parcă sculptat, dar lovit de trecerea anilor. Părul îi era alb și prins într-o coadă lungă, împletită, iar pe frunte ridurile îi arătau trecerea nemiloasă a anilor. Pielea era puțin lăsată dar acest lucru Arian a putut să îl observe doar când se apropie de el. Mușchii în schimb îi erau toți proeminenți și puternici. Chipul avea trăsături colțuroase, dure, cu nasul ascuțit și

ochii puțin intrați în orbite. Aducea puțin cu chipul frumos al Eomei. În dreapta conducătorului stătea o femeie în vârstă, dar de o frumusețe rară. Acum a văzut Arian cu cine seamănă într-adevăr Eoma. Timp de câteva secunde nu își putu dezlipi privirea de la chipul acelei femei, peste ale cărei trăsături timpul nu își spuse cuvântul la fel ca și peste chipul bărbatului ei.

Arian alese să îngenuncheze singur, pentru că nu mai avea dispoziția să piardă timpul cu certuri pe teme atât de puerile ca și: „Eu nu îngenunchez în fața nimănui!”

— Mărite conducător Strah, am venit în fața ta pentru a-mi oferi cunoștințele primite de la „Apa” și pentru a vă ajuta să scăpați de invazia ce vă așteaptă la suprafață. De asemenea aș dori ca de îndată ce mă veți asculta să ne lăsați pe mine și echipajul meu să plecăm deoarece avem o misiune importantă de îndeplinit...

— Tăcere, sclavule! tună Strah, la auzul căruia Arian abia se abținu să nu se ridice și să îl omoare. Cum îți permiți să vii în fața mea și să îmi vorbești Mie, cel care deține controlul clanului Mahoo?

— Tată, interveni și Eoma în apărarea lui Arian, cred că mai bine l-ai asculta pentru că a primit învățăturile „Apei”. Acum în el se află toată istoria noastră și toată istoria lumii în care trăim! Tot ce „Apa” știe, l-a învățat și pe el. Eoma se aplecă umilă și supusă în fața tatălui sau în speranța ca cuvintele ei au fost auzite și înțelese.

— Spune-mi de unde vii, sclavule! Strah continuă pe același ton de parcă nici măcar nu auzise ceea ce Eoma îi spuse mai devreme.

— Pentru Arian era deja prea mult și nu neapărat pentru că nu mai putea să îndure cuvintele pe care Strah i le adresa, ci pentru că deja simțea că pierde prea mult timp și dacă ar mai fi rămas în aceeași poziție cine știe unde s-ar mai ajunge.

— Se ridică în picioare și observă chipul îngâmfat al lui Strah cum rămâne șocat de gestul lui. Se uită fix în ochii lui și îi spuse:

— Ascultă-mă bine, pentru că nu o să îți spun a doua oară! Voi existați aici, pentru că așa vrea planeta aceasta, pentru că așa vor locuitorii săi, pentru că așa vrea „Apa”. Ați fost acceptați să coexistați pentru că la început le-a fost milă de voi și de copiii voștri, așa că v-au oferit adăpost în adâncurile oceanelor. Ați avut noroc cu faptul că prima voastră construcție recicla absolut totul, nu ați eliminat nicio

toxina în apă... credeți-mă când vă spun că dacă ați fi umplut cu cea mai mică moleculă de toxină apă, ați fi fost striviți într-o clipă. Existența voastră v-a fost îndelung monitorizată și shamanul a primit informația tocmai pentru a realiza tranziția în totalitate și pentru a putea fi acceptați ca și fii planetei, fii oceanelor, fii „Apei”. Problema a fost că el nu a putut să suporte o cantitate prea mare de informație, astfel că „Apa” a trebuit să se selecteze cele mai importante lucruri pe care voi trebuie să le știți pentru a coexista în pace. Se pare că acest proiect a fost de bun augur, pentru că în scurt timp ați fost acceptați în sânul familiei.

— De unde știi tu toate acestea, sclavule? vocea lui Saher își pierduse din aroganța impunătoare de mai devreme.

— Dacă îmi mai zici o dată „sclavule”, am să vin lângă tine și am să îți rup mână cu care vrei să scoți acea armă de la brâu, apoi am să îți rup piciorul de sprijin și în momentul în care vei fi în genunchi în fața mea urlând de durere, am să te lovesc în frunte atât de puternic încât mâna mea va intra în cutia ta craniană și va ieși de acolo împreună cu creierii tăi gelatinoși și albi! Arian a exprimat această amenințare atât de clar, cu o voce calmă și cu ochii ațintiți în ochii conducătorului încât acesta a ales să se prăbușească pe scaunul său. Părea obosit și Arian vedea acum pe chipul lui o mulțime de sentimente contradictorii.

— Bun, mă bucur că ne-am înțeles. Acum planeta vă cere tuturor celor care coabitați pe fundurile oceanelor ei să vă ridicați și să luptați. Împreună cu ea și cu locuitorii ei, va trebui să vă apărați și să acceptați eventualele pierderi de vieți omenești.

— Dar noi nu am mai dus un război de atâtea secole! Nu știm cum să ne apărăm, cum să luptăm! conducătorul îngăimă cu un glas stins aceste cuvinte.

Arian aruncă o privire către Eoma întrebând-o parcă „Acest om e tatăl tău? Conducătorul întregului clan Mahoo?”, dar pe chipul ei se vedea aceeași nedumerire. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce se întâmpla cu tatăl ei.

— Nu trebuie să știți nimic. Trebuie doar să acceptați lupta ce o aveți în față și pierderile umane. Pentru a scăpa de cei din ceruri, planeta va conlucra cu voi. Distrugerea lor va veni tot din ceruri, voi trebuie doar să urcați la suprafață și să folosiți sistemele de

transformare a apei în mâncare sau în alte stări solide. Ideea este că trebuie să evaporati o cantitate destul de mare de apă, pentru a se forma un uragan la nivel planetar. Acest lucru este posibil, pentru că la o încălzire maximă și continuă a navelor voastre, acest uragan s-ar produce în mai puțin de jumătate de oră. Din momentul producerii lui, voi trebuie doar să mențineți un nivel ridicat de apă în atmosferă. De distrugerea mașinilor de luptă se va ocupa planeta!

— De ce nu poate să coexiste și cu ei la fel cum coexistă cu noi? pe chipul lui Saher se citea spaimă și o frică aproape copilărească.

Arian se întoarse către soția lui Strah, apoi se uită la Eoma.

— Îmi pare rău, dar nici eu nu am timp pentru așa ceva, și nici cei care așteaptă să vă invadeze nu cred că vor mai aștepta până se va naște un conducător care să fie cu adevărat conducător, Arian era cu adevărat indignat și spera să nu fie toată această colonie umană la fel ca și conducătorul lor. Cu cine trebuie să vorbesc, care să mă înțeleagă și pe care clanul să îl respecte?

— Fratele meu, Atehoo, este cel de care ai nevoie, Arian! spuse Eoma și se îndreptă către un ecran jucându-se puțin cu apa. S-a auzit imediat numele lui Atehoo pe toate punțile platformei anunțat că era chemat în încăperile tatălui său.

— Vreau să te întreb, Eoma, fratele tău are încredere în tine?

— Da, are, mă iubește mult prea mult și a înțeles importanța muncii mele pentru semenii noștri.

— Atunci vreau să îi explici că trebuie să mă asculte și să facă ceea ce voi spune. Despre ceea ce am discutat aici cu tatăl tău, o să îi spui tu mai încolo, acum nu mai avem timp ca să mai explic încă odată la altcineva.

— Nici nu e nevoie să mai repeți încă o dată, Arian, toată discuția a fost înregistrată și începând din acest moment fratele meu poate să o asculte. Eoma era pregătită pentru aproape orice situație, lucru care îi plăcea lui Arian, mai ales acum când tatăl ei nu mai avea nicio putere să o amenințe cu moartea ca și ofrandă adusă zeilor.

Se simțea liberă și exulta de fericire deși specia ei se afla aproape pe cale de exterminare. Se aruncă în brațele lui Arian și îl sărută pe acesta înfocată. Părinții Eomei priveau surprinși această scenă fără să intervină. În acel moment intră în cameră fratele ei,

Atehoo, care la vederea acestei priveliști se aruncă asupra lui Arian, cu vădită intenție de a-l ucide. Arian îl observă, se retrase la timp ferind-o totodată și pe Eoma din calea sabiei nesăbuitului ei frate. Apoi cu o mișcare scurtă de picior îi aplică o lovitură în spatele genunchiului care îi biciui mușchiul aproape rupându-l. Atehoo pică la pământ și își trase piciorul lovit sub el, strângând din dinți de durere.

— Îți va trece imediat durerea, Atehoo, spuse Arian. Aș vrea să te ridici, și să nu mă consideri dușmanul tău. Dușmanul tău e acolo sus, și Arian ridică mâna cu degetul arătător în sus, arătând înspre cerul ce mai devreme era acoperit de mulțimea navelor inamice. Trebuie să îți ajuți planeta mamă, pentru că în aceste momente vă cere ajutorul. Trebuie să evaporati cât mai multă apă în atmosferă, apă pe care planeta urmează să o folosească pentru a forma furtuni de intensitate foarte mare însoțite de descărcări electrice ce vor viza navele inamice. Vântul de asemenea va sufla cu peste douasute de kilometri per oră, astfel că nimic nu va mai sta în calea ucigașei furtuni. Dar acest lucru trebuie făcut în maxim jumătate de oră, altfel inamicii își vor da seama și vor reuși să scape, ba mai mult, vor putea chiar să își creeze o tactică de apărare împotriva unui asemenea atac.

Atehoo se ridicase încet de jos și se uită insistent către sora lui, în timp ce Arian vorbea, întrebând-o parcă „Despre ce naiba vorbește nebunul acesta aici?”

— Are dreptate, Atehoo, interveni Eoma care observă privirea întrebătoare a fratelui ei. Tatăl nostru, după cum vezi nu vrea să intervină, dar e unica noastră șansă pentru a ne salva pe noi și planeta în care trăim!

— Ești convinsă că ceea ce spune acest străin este calea corectă?

— Da, a primit lumina „Apei”. Duce cu el darul suprem, conține toată informația planetei noastre, și poate stabili legătura între noi și planetă, Atehoo! Eoma era fericită să spună aceste lucruri unui om care o și asculta.

— Am încredere în tine, Eoma, și în faptul că pentru tine știința este mai presus decât viața însăși. În acest caz, să nu mai pierdem timpul și să ne recâștigăm dreptul de a locui pe această planetă fără a fi amenințați de alți invadatori.

Arian îi aruncă o privire Eomei prin care îi mulțumea pentru

ajutor, această primind-o zâmbitoare. Se îndreptară toți trei către zona de lansare, acolo unde se afla și nava lui Arian. Până ajunseră acolo, discuțiile continuară:

— Trebuie să înștiințăm fiecare platformă că trebuie să urce la suprafață. Deoarece știu că nu este nicio metodă de a lua legătura cu toate platformele, Arian îi zâmbi lui Atehoo când acesta întoarse capul surprins la auzul acestei informații, am să vă ofer eu, adică „Apa” o metodă de a comunica tuturor noile ordine.

— Putem să știm și noi cum vei face acest lucru? Întrebă curioasă Eoma.

— Da, vom ieși în ocean, eu și Atehoo și voi transmite „Apei” decizia pe care ați luat-o, iar „Apa” se va ocupa de transmiterea informației mai departe la toate celelalte platforme.

— Bine, am înțeles că „Apa” va transmite, dar cum o va face? Eoma încă simțea că nu aflase totul.

— Atehoo o va face, el îi va informa pe toți în același timp. „Apa” îi va lua celulele și îi va materializa corpul în fiecare platformă. De acolo depinde doar de el să îi convingă să iasă la suprafață.

— Și dacă nu o să reușească să îi convingă? Eoma știa că era o întrebare mai mult decât tâmpită, dar toată lumea ar fi vrut să afle răspunsul la această întrebare.

Arian își aruncă privirea în spate, uitându-se la tatăl lor, conducătorul care mai devreme tremura de frică, și care acum îi urma tăcut și cu privirea în pământ, împreună cu soția lui.

— În acest caz veți ajunge toți ca el, și arătă în spate către tatăl lor, poate chiar mai rău! Sunt sigur că veți ajunge niște sclavi pentru cei care o să vă cucerească.

La auzul acestor cuvinte și mai ales la auzul cuvântului „sclav”, toată lumea începu să murmure și să vocifereze, iar Eoma îl prinse de mână strângându-l cu putere. Arian a fost satisfăcut de puterea pe care acest cuvânt o are asupra acestor oameni. Ajunseră la ocean unde Arian primi un dispozitiv pentru respirat la fel ca și ceilalți. Înainte să iasă în „Apă”, îl prinse de mână pe Atehoo și îi spuse:

— Anunță pe toată lumea că veți ajunge niște sclavi dacă nu acceptați să vă ridicați să luptați! Aceasta are să vă fie soarta!

Cu acestea spuse, Arian se lăsă invadat de apa ce intra prin

hublourile deschise. În clipa următoare îl văzu pe Atehoo cum rămâne nemișcat. „Apa” preluase toată informația și trimise corpul lui Atehoo către toate platformele.

Nu trecuse nici jumătate de oră, dar agitația cuprinse interiorul navei, toată lumea imaginându-și diferite scenarii. Sperau că Arian este bine, și că nu au să fie nevoiți să deschidă trapa. Știau că dacă mai întârzie mult, vor trebui să iasă după el, dar sperau să nu trebuiască să o facă. Descumpănit, Robert se ridică de la locul lui, își privi ceasul de la mână și înaintă către scaunul gol al pilotului care se retrase mai în spate pe o banchetă. Se uita pierdut la pereții acelei platforme, când o mișcare în partea de jos a bazinului, undeva în zona unde a fost dus Arian îi atrase atenția.

Se ridică în picioare și se aplecă peste consola de bord în exterior, în încercarea de a vedea mai bine ce se întâmplă. Și-a concentrat privirea până când au început să îl doară ochii, dar a reușit să distingă un corp ce părea a fi inert și încă unul care începea să crească înotând în direcția lor. Așteptă puțin pentru a fi sigur că acel corp se îndreaptă într-adevar către ei înainte să dea alarma. Îi spuse lui Liu să își pregătească scannerul ca să fie pregătită în cazul în care vor fi nevoiți să se dematerializeze.

— E Arian! strigă Robert și nava se dezechilibra când toți au sărit în picioare la auzul aceste vești.

Într-adevăr, Arian înota aproape la fel de agil cum o făcuse mai devreme Atehoo, utilizând dispozitivele lor de respirație. Se apropie cu viteză de nava lor și se opri în fața geamului, uitându-se la ei rânjind. Își puse o mână pe geam, dar nimic nu se întâmplă, nu a reușit să se dematerializeze și să treacă în partea cealaltă a geamului. Se gândi că ceva nu a făcut bine și a mai încercat încă o dată. Același efect! apoi realizează că nu a pune mâna pe geam e important, ci crearea unei conexiuni cu „Apa” pentru a-i transmite imaginea dematerializată în punctul în care dorea, materializând-o acolo. Dar cu toate acestea nu a reușit să se dematerializeze. Închise ochii pentru a căuta în informația primită de la „Apă” despre cum poate să obțină capacitatea de dematerializare, când o mână poposi pe umărul său. Se întoarse rapid și în fața lui o văzu pe frumoasa Eoma, cu părul unduindu-se în apa clară și cu ochii ei mari mai frumoși ca niciodată. Zâmbea, arătându-i

cuțitul pe care îl ținea în mână. Atunci a procesat Arian informația primită de la „Apă”, corelată cu imaginea cuțitului. A luat cuțitul și și-a crestat puțin pielea, lăsând un strop de sânge să răzbată în apa limpede. ADN-ul i-a fost analizat de către „apă” iar în următorul moment imaginea lui, materializată, a apărut în navă.

— Arian, ne bucurăm că ești întreg! Robert nu mai știa ce să zică, așa că în numele tuturor a sărit pe el și l-a luat în brațe. Nici el nu știa dacă era bucuros pentru că Arian era teafăr și liber sau din cauză că nu mai era nevoie să deschidă trapă pentru a înota spre a încerca să îl salveze. Urma să venim să te salvăm, continuă el, dar am hotărât să așteptăm pentru că deschiderea trapei ar fi putut însemna distrugerea navei și poate chiar și a noastră. Am decis să îți dăm o perioadă de o oră pentru a scăpa de acolo. Dacă în acest timp nu apăreai, atunci am fi riscat și am fi venit după tine.

— Vă mulțumesc, prieteni, dar nu trebuia să vă gândiți să deschideți trapa. Oricum, abia a trecut o jumătate de oră! Arian era impresionat de devotamentul de care au dat dovadă și mai ales de reacția lui Robert.

— Am să vă rog să așteptați, continuă el, mai am câteva lucruri de rezolvat aici. Cei de jos sunt oameni ca și noi, nu aveți de ce să vă temeți, iar cei de sus sunt invadatorii. Nu putem să plecăm fără să îi ajutăm. Mai durează puțin și am să mă întorc, rugămintea mea e să stați aici, și orice s-ar întâmpla, orice auziți să nu vă mai gândiți să părăsiți nava. O să revin și o să plecăm de aici, vă promit!

O văzu pe Liu că vrea să zică ceva, o văzu pe Maria că era cu ochii în lacrimi, și îl văzu pe George cum regretă tot ce a zis mai devreme. Alese să nu mai continue discuția și să plece înapoi la Eoma. Dematerializarea și citirea informației de către corpul rămas inert în exterior se făcu instantaneu și semăna cu o primă gură de aer după ce îți țineai respirația o perioadă mai lungă de timp. Eoma era în fața lui, îi ținuse corpul inert în brațe tot timpul, și acum îi mângâia tandru fața fără să-și dea seama că atât Liu cât și Maria se uitau cu ură și invidie la ea. Arian se lăsă purtat de Eoma înspre partea de jos a hangarului, la intrarea în platformă, unde Atehoo îi aștepta revenit din pelerinajul la celelalte platforme.

Doar la intrarea în incinta platformei și doar după ce și-au dat

jos dispozitivele au putut afla cum au decurs întâlnirile cu celelalte platforme și cu platforma mamă.

— A fost incredibil, spuse Atehoo vădit încântat de rezultatele pe care le-au avut discuțiile purtate cu fiecare conducător de platformă. La nimeni nu îi venea să creadă că a apărut un nou șaman, dar după ce le-am spus ce ești capabil să faci, cum m-ai doborât și cum planeta ne cere ajutorul, toți au devenit brusc interesați! Dar pe toți i-am convins cu adevărat abia după ce le-am spus despre posibilitatea de a deveni sclavi în propria noastră lume dacă nu ne ridicăm și luptăm împotriva invadatorilor.

— Foarte bine ai procedat, Atehoo! Arian îi puse mâna pe umăr în semn de recunoștință. Acum, va trebui să ieșim din nou, eu pentru a anunța „Apa” despre decizia de a o ajuta, și tu pentru a merge din nou la fiecare și a-i anunța despre necesitatea unei sincronizări în evoluția lor. Trebuie să existe o singură mișcare din partea tuturor, astfel că în aer să fie evaporată cât mai multă apă.

Cei doi se îndreptară din nou către intrarea în apă, iar Arian după ce oferă noile informații „Apei” trase trupul lui Atehoo înăuntrul platformei, așteptând revenirea lui. Simți cum platforma începe să vibreze și să urce înspre suprafață. Simțea acest lucru în urechi, cauzate de depresiune, deși aparatele de compensare a presiunii funcționau la capacitate maximă. Apoi a urmat o voce ce anunța în toată platforma că partea superioară a platformei trebuie evacuată, deoarece există posibilitatea să fie avariata. Se dorea limitarea pierderilor de vieți omenești, dar probabil că acest lucru nu avea cum să se întâmple. Erau prea multe nave afară, prea mare puterea de foc și căldura emanată de platforme nu putea să absoarbă toate șocurile și energia produse de exploziile de la suprafața lor. Astfel că invariabil, aveau să sufere avarii și implicit pierderi de vieți omenești. Din nou aceea voce atât de impasibilă, anunța acum sigilarea căilor de acces către partea superioară a platformei, pentru a nu fi inundat restul navei în caz de avarie.

Arian știa că în momentul în care Atehoo va reveni, va trebui să dispară. Aveau o singură fereastră deschisă înspre a scăpa din această lume.

Se bucură când mâna Eomei îi atinse capul și apoi fața, urmând

ca buzele ei să se apropie de ale lui. Un nou sărut ce le tulbură gândirea, le făcea mințile să se revolte și simțurile să o ia razna.

— Știi că trebuie să plec... Îi șopti el ușor.

— Da, știu! Dar nu pot să îmi las poporul, nu acum, când am descoperit atâtea! Nu pot să îmi părăsesc fratele pentru că nu știu dacă se va descurca la conducere și dacă tatăl nostru va accepta să predea conducerea după ce tu nu vei mai fi.

— O parte din mine îmi spune să lupt pentru tine, și o parte îmi spune că aparții acestei lumi și că țiți este rezervat un viitor strălucit în față. În legătură cu ultima parte, cred că „Apa” a vorbit! spuse Arian râzând.

Eoma îl strânse în brațe și cu lacrimi în ochi îi spuse:

— Îmi doresc să te revăd, sper să revii la mine, am să te aștept, Arian! după care un plâns în hohote o cuprinse.

— Am să revin, țiți promit că o să ne reîntâlnim, poate chiar mai repede decât crezi! Arian simțea nevoia să o consoleze dar nu a mai reușit pentru că jos, lângă ei, Atehoo prinse viață și se ridica în picioare.

Îi văzu pe sora lui și pe Arian prinși în mirajul și durerea despărțirii și renunță să mai zică ceva. Se retrase câțiva pași mai încolo, așteptând liniștit. Simțea și el o părere de rău după Arian și faptul că pleca, îi producea un nod în stomac, deoarece avea să trebuiască să țină piept unui tată dezlănțuit și lovit în orgoliu. Mai era apoi și responsabilitatea conducerii unui întreg clan. Arian se îndreptă spre el, lăsând-o pe Eoma plângând în genunchi.

Pentru cei doi, cuvintele nu mai erau necesare. O strângere puternică de mână și privirea susținută cu mândrie în ochii celuilalt denotând o putere fără margini au spus totul. Arian îi luă cuțitul din teacă și mai aruncă o ultimă privire înspre Eoma înainte de a și-l înfige adânc în inimă. Eoma a scos un țipăt îngrozită, și și-a dus mâna la ochi, izbucnind în plâns.

Aproape instantaneu, corpul lui Arian se dematerializă și cuțitul a căzut pe podea sunând asurzitor de dureros atât pentru Atehoo cât și pentru Eoma. Aceasta deschise ochii la auzul sunetului metalic, privind mirată la locul unde ar fi trebuit să fie Arian întins, mort. Atehoo se îndreptă către un ecran ce reprezenta un panou de control, iar când

platforma ajunse la suprafață, dădu comandă pentru a se deschide trapa și pentru a goli bazinul de apă.

Arian se ridică de jos, trăgând adânc aer în piept. Așteptă câteva secunde până ce realizează ce se întâmplă și unde se află. Apoi îi mai trebuie aproape un minut ca să proceseze toate informațiile pe care le primise de la „Apa”. Și-a dat seama că în forma lui actuală, corpul procesa toate aceste informații mult mai repede decât corpul materializat. Se îndreaptă către scaunele piloților și întinse mâna până ce atinse geamul. Astfel transmise și ultimele informații „Apei”, rugând-o totodată să le dea răgazul să plece din acea zonă.

Se întoarce către pasagerii navei, care nu scosese un cuvânt până atunci și li se adresează:

— O să plecăm de aici, Arian nu era deloc fericit când spunea acest lucru, deoarece Eoma exista în fiecare sinapsă din creierul său. Ce o să vedeți afară s-ar putea să fie puțin cam înfricoșător, dar să sperăm că nu trebuie să ne schimbăm strategia. Ideea e că în momentul în care trapa se va deschide și apa va fi golită din hangar, avem mai puțin de jumătate de minut ca să ne ridicăm și să armăm tunul pentru coordonatele de acasă, înainte ca nenorocitele de nave de mai sus să înceapă să tragă.

„Apa” începea să scadă și în curând hangarul era gol, ceea ce le-a permis să pornească nava și să aștepte deschiderea trapei. Arian a introdus de data această manual coordonatele către casă, deoarece din acest punct nu mai era nicio problemă dacă cineva avea să descopere coordonatele. Intenționa să afle care a fost motivul pentru care stickul nu a funcționat, fiind sigur că l-a configurat pentru întoarcerea acasă. Își dorea ca această planetă și aceste noi coordonate să rămână în log-ul navei. Putea astfel ca mai târziu să se întoarcă să o vadă pe Eoma.

Un sunet puternic îl trezi din gândurile lui. Își aruncă privirea în sus, observând trapa cum începe să se deschidă. Cerul era la fel cum îl lăsaseră, împânzit de nemiloasele nave invadatoare. Trebuia să se ridice cât mai repede deasupra platformei deoarece suprafața acesteia deja era de un roșu încins, culoare oferită de apa care se evaporă la atingerea platformei, eliberând o cantitate foarte mare de vapori în atmosferă. Toate navele de deasupra și-au încetat activitatea privind

spectacolul oferit de suprafața oceanului devenită roșie acum. Aburii produși prin evaporare începeau să se ridice către înaltul cerului, înspre ele. Arian nu a mai stat să privească și ei spectacolul vizual impresionant, ci a armat tunul și a tras cu particulele ionizate la câțiva metri în fața navei. Știa că nu o să dureze mult până când navele de deasupra aveau să înceapă din nou atacul. Un nou rând de proiectile le-ar putea distruge pentru totdeauna posibilitatea de a dispărea din acel loc.

— Dumnezeu se va aibă în pază! le transmise el celor de sub el, o expresie ce a folosit-o instinctiv, în secunda următoare aducându-și aminte despre inexistența acestei zeități montată la superlativ în mințile oamenilor. Cu toate acestea era un mod de a exprima dorința de a fi salvați și de a scăpa de invadatori.

Întră în gaura de vierme chiar în momentul în care navele de luptă au apărut la un nivel atât de jos și atât de aproape de platforme încât proiectilele lansate puteau să provoace daune serioase învelișului exterior al acestora. Dar nu a mai reușit să vadă urmarea. Își imaginează doar că tactica folosită era una dintre cele mai bune, planeta obligând navele să coboare la nivelul apei, ceața ascunzând privirilor platformele. De la acest nivel nu se vor mai putea ridica deoarece deasupra lor furtuna începuse să se formeze. Totul dispăru în următorul moment.

IV

John ajunsese în biroul lui și îi chemă pe cei doi agenți care mai devreme se ocupaseră de corpul inconștient al lui Kim.

— Găsiți-l pe Arian urgent! le spuse el pe un ton autoritar.

— Îl căutăm, domnule, de mai bine de o zi, dar nu l-am găsit. Nava lui a fost detectată în zona orașului din România în care și-a petrecut ultimii ani. Apoi am detectat cu ajutorul sateliților noștri energia degajată de navă la trecerea într-o altă dimensiune. De atunci scanarea continuă pe toată suprafața Pământului, dar nicio asemenea degajare de energie nu a mai fost anunțată.

— La dracu'! John bătu revoltat cu pumnul în masă. Trebuia să fie la mine în birou de mai bine de două ore. Până acum totul a mers conform planului, dar fără Arian nu o să putem să continuăm.

Trimiteti-l la mine pe ofiterul cu relațiile comerciale și am nevoie urgent de raportul despre Zona 51! le făcu celor doi semn cu mâna că sunt liberi să plece și se lăsă pe spătarul scaunului aprinzându-și un trabuc. Își turnă puțin whisky pe fundul unui pahar de cristal și începu să îi savureze aroma minunată combinată cu mirosul tutunului.

În pragul ușii apăru un tânăr ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. John îl observă și îl invită să ia loc pe scaunul din fața lui. Îl analiză puțin, parcă nici lui nevenindu-i să creadă că își pune încrederea în acest puști, dar apoi își aduse aminte cât de talentat este și cât de bine își cunoaște meseria.

— Suntem pe punctul de a porni afacerea, Lewis, începu John parcă spunând o poveste. Din acest moment ai exact până la ora 12 să închei toate contractele. Crezi că poți să o faci?

— Nu am nevoie de atâta timp, domnule, zâmbi Lewis pe sub cele câteva fire răzlețe de mustață. Contractele sunt pregătite, trebuie doar completate ora și durata. Acum le cunoaștem pe amândouă, așa că nu mai e nicio problemă. În ceea ce privește legătura cu companiile, am lăsat câte un om la toate cele zece companii pentru a fi tot timpul în contact cu ce se întâmplă la sediile lor. Valorile sunt uriașe așa că am ales să mergem pe cincizeci la sută înainte și restul ulterior.

— E bine așa, bine gândit! S-au încheiat negocierile și cu celelalte trusturi de presă? Am auzit că au existat câteva accidente stupide ieri și azi ce s-au soldat cu moartea a câtorva CEO al unora dintre trusturi! John știa clar despre ce vorbește, și încă o dată aruncă o privire mirată înspre acel copil ce părea o stâncă.

— Aveți dreptate, un singur trust ne mai stă în cale, un om ce nu poate fi convins într-un timp atât de scurt...

— Să-l ia naiba de nenorocit bătrân și schizofrenic! John interveni lovind biroul cu pumnul încleștat. O să îl demolez, rânji el având în ochi o privire ce îi dădu lui Lewis un fior pe șira spinării. O să îl fac să își dorească să nu se fi născut pe lumea aceasta! Bun! Ai verde de la mine să începi să semnezi contractele și până la ora zece dimineața vreau să fie de la toate companiile partea de cincizeci la sută în cont. Apoi vei cumpăra cu banii aceștia toate trusturile și tot ce există televiziune și radio în țara aceasta. O să îi arăt eu nemernicului cine e cel mai puternic!

— Totul este pregătit, domnule John, așteptam doar acordul dumneavoastră. Până la ora 11 veți avea puterea asupra a mai mult de șaptezeci la sută din drepturile de televiziune la nivel național. Am anunțat și televiziunile importante și toți își doresc drepturi de televizare iar prețul pe care l-am cerut nu i-a speriat pe niciunul, comparativ cu promisiunea că ceea ce o să cumpere, le va aduce mai mulți bani decât ar fi visat vreodată.

— Foarte bine, foarte bine! John își freca satisfăcut palmele și își șterse fruntea transpirată cu un șervețel. Acum ne mai rămâne doar să urmărim evoluția acțiunilor la bursă după ce se vor anunța toate aceste achiziții.

John își aduse aminte de Kim, și regretă că a fost nevoit să o arunce în temniță, poate i-ar fi fost mai de folos aici, lângă el. Dar acum era prea târziu și deși cunoștințele ei în domeniu l-ar fi putut ajuta, gândul că mai trebuia să împartă cu cineva puterea îl făcu să o lase pe Kim acolo unde era: în celula ei, încătușată, murdară, și înfometată.

— De asemenea vreau să vinzi cinci participații de câte un miliard de dolari fiecare în momentul în care capitalizarea corporației noastre pe bursă va depăși valoarea de zece miliarde.

— Dar domnule, acum abia dacă avem cinci sute de milioane capitalizare! Credeți că va crește atâta? Lewis părea puțin șocat, dar știa și el că e destul de probabil că acest lucru să se întâmple.

— Nu doar cred Lewis, sunt convins de asta! spuse John, din nou satisfăcut de ceea ce realizase și de planul său. Un singur lucru vreau din partea voastră, a tuturor! John făcu o pauză puțin mai lungă înainte să continue pentru a amplifica importanța a ceea ce urma să spună. Arian nu trebuie să afle nimic din ceea ce se întâmplă și ceea ce facem noi aici!

— Este foarte probabil să afle, o să audă din presă despre această mișcare importantă de forțe pe domeniul media, sugeră Lewis.

— Da, poate să afle, dar nu are cum să facă legătura cu noi, nu are de unde să știe că noi suntem cei care am pus la cale acest complot! Voi ajunge președinte în scurt timp, Lewis, și ar fi bine să fii pe aproape când se va întâmpla lucrul acesta, John se ridică de pe scaun și se îndreptă către steagul Americii, ce era ținut pe un pedestal într-un suport frumos ornamentat, într-un colț al camerei.

Lewis se ridică și el și se întoarce să plece, spunându-și că a auzit destul. Îl speria gândul că Arian nu știe ce se întâmplă. Dacă cumva ar afla despre acest complot, Lewis era sigur că niciunul dintre ei nu ar mai exista pe Pământ, sau dacă ar mai fi, și-ar duce existența la fel ca și Kim acum. Din nou acel fior rece pe șira spinării și simți cum îi transpiră palmele. „Nu e deloc un semn bun” își spuse el.

— Lewis! strigă John după el chiar înainte să părăsească biroul. Lewis, John se apropie de el și îi puse o mână pe umăr, privindu-l părintește în ochi, îmi place de tine și te consider ca și copilul meu, dar nu mă face să mă îndoiesc în privința ta!

Deși chipul îi rămase calm, și un zâmbet îi încerca figura, Lewis își simțea palmele transpirând și mai tare, dar se ținea bine. Se întoarce la fel de calm și plecă să rezolve problemele care le mai stăteau în cale. Se opri doi pași mai încolo și se întoarce către John:

— Am uitat să vă spun! Am creat o corporație nouă ca și acoperire pentru contractele cu restul țărilor din lumea întreagă. În acest fel posibilitatea de a descoperi cine se află în spatele acestei afaceri devine aproape imposibilă. Restul tranzacțiilor se vor face pe compania mamă.

John îl privea acum cu admirație pe acest tânăr și nu își putu suprima un zâmbet de satisfacție.

— Foarte bine ai făcut! Să îmi spui doar cum se numește și unde e locația ei!

— Numele nu contează prea mult, iar locația este în statul Delaware, la parterul unui bloc pe o stradă de la periferie. E cel mai bun paradis fiscal din lume, domnule John, și alegerea acestei locații îmi aparține.

— Mă bucur sincer că ești lângă mine, Lewis! Ai să vezi că puterile tale vor fi nelimitate. Dar acum haide să ne ocupăm de contracte și să vedem ce pretenții mai au „Ei”.

De data aceasta Lewis se întoarce și se îndepărtă de John, permițându-și un zâmbet discret, o infimă exteriorizare a ceea ce simțea acum.

În ușa lui John apăruseră din nou cei doi agenți. Erau la fel ca și doi siamezi, niciodată despărțiți, niciodată separați.

— Am adus raportul despre ce s-a întâmplat în Zona 51 în

ultimele douăzeci și patru de ore, domnule! unul dintre ei vorbea, iar celălalt îi înmână dosarul, apoi se întoarseră și dispărură din cadrul ușii.

John începu să răsfoiască dosarul, dar în curând se plictisi pentru că nu conținea nicio informație prețioasă. Același lucru pe care îl știa de ceva vreme, adică faptul că „Ei” au luat controlul bazei și pe lângă asta, totuși, a aflat un amănunt destul de ciudat. Arian a luat legătura cu Zonă 51 înainte de a dispărea. Din păcate, nu avea cum să asculte înregistrarea pentru că era encriptată doar pentru sistemele din bază 51.

Apăsă pe butonul de la speakerul de pe birou și îi ceru secretarei să îl găsească și să îl trimită la el pe generalul Clove, șeful departamentului de contraspionaj. Era și el implicat în această goană după putere și își avea rolul lui. Acum era momentul în care putea să vadă dacă generalul este sau nu de partea lui. Implicarea generalului însemna că a început o altă etapă a planului său.

În mai puțin de jumătate de oră, timp în care John a mai aruncat o privire peste dosarul despre Zona 51, a apărut și generalul. Acesta era îmbrăcat într-o ținută lejeră, nimic care să arate faptul că e unul dintre cei mai influenți oameni din țară. Deoarece deținea cele mai multe informații, aceasta îi conferea și o putere de manipulare extraordinară.

— Generale, mă bucur că ai venit într-un timp atât de scurt! John îi făcu semn să ia un loc, dar generalul preferă să rămână în picioare, era mult mai demn pentru el fiind în fața unui superior. A venit vremea în care loialitatea ta trebuie demonstrată, generale. Trebuie să acționăm conform planului elaborat și pentru ca acest lucru să se întâmple, următoarea mișcare îți aparține.

Generalul Clove scoase dintr-o mapă un minidisk pe care îl înmână lui John. Din nou John își frecă satisfăcut mâinile și luă minidisk-ul introducându-l în unitatea de citit. Pe ecranul din fața sa apără un reportaj în exclusivitate, datat cu ziua de azi. Postul de televiziune aparținea trustului care avea să îl transforme în cel mai puternic om din lume.

— Frumos, într-adevăr, o operă magnifică! șoptea John doar pentru el, jubilând de fericire.

Privea mai departe atent la imaginile transmise în direct dintr-un oraș al Americii unde nave ca și cea a lui Arian apăreau din neant, luptându-se cu armata americană. Soldații americani cădeau răpuși de luminițele albastre ce plecau din nave și se transformau într-un val acid la atingerea pământului, ucigând tot ce le stătea în cale pe o distanță de peste douăzeci de metri. Apoi o navă a fost doborâtă și din ea soldații au scos câțiva „Ei”, pe care i-au executat cu sânge rece. În momentul în care acei extratereștrii au fost scoși din navă, reporterul care prezenta agitat împreună cu cameramanul care filma pelicula în timp ce mergea, au trecut pe un alt spectru de vedere ce permitea să se vadă activitatea cerebrală enormă pe care „Ei” o aveau. A urmat dispariția activității cerebrale în momentul în care cei doi „Ei” au fost executați cu câte un glonte în cap, după care câteva cuvinte agitate și speriate ale reporterului de la sol și încheierea transmisiei.

— Frumos, frumos, spuse din nou John. Excelentă reprezentatie, și o abordare foarte bună, Generale. Țin să te felicit și mă bucur că ai decis să ni te alături.

— John, nu știu ce să zic în privința acestui truc! dacă o să afle „Ei” și într-adevăr vor declanșa un război împotriva noastră? Știi bine că un glonte nu i-ar putea omori niciodată!

— Eu știu asta, tu știi asta, dar restul oamenilor nu știu asta! Nu considera acest lucru un impediment.

— Dar John, e un lucru imoral...

— Ascultă-mă! tună din nou John și îl văzu pe general cum îi dispare paloarea din obraji. Nu te-am chemat ca să îți cer părerea! dacă vrei să îți mai păstrezi postul și dacă vrei să mai exiști pe lumea această, ar fi bine să mă asculți și să faci ceea ce îți spun acum. Am avut o înțelegere, adu-ți aminte! Voi ați fost cei care ați falsificat aselenizarea în 1961, nu-i așa? Stai să îmi aduc aminte, și John mima că gândește profund, chiar tatăl tău a fost cel care a coordonat toată această înșelătorie!

— Ok, John, am făcut așa cum ai cerut, ți-am adus filmulețul. Ce am spus mai devreme a fost doar o supoziție, la urma urmei încă mai sunt șeful departamentul de contraspionaj și e de datoria mea să mă gândesc și la lucrurile acestea negative! generalul a cedat foarte ușor, apăsător de amintirea groaznică a celei mai mari înșelătorii a tuturor

timpurilor. Mai mult decât atât, aceasta a fost coordonată chiar de tatăl său! Știa că dezvăluirea acestor fapte, iar în acest moment John avea toate dovezile și toate filmulețele pentru a o putea face, avea să îl denigreze instantaneu.

— Dacă nu mai ai altceva de adăugat, și John spuse aceste cuvinte pe un ton cât se poate de acru, poți să pleci și vreau câte un raport al activității tale de două ori pe zi.

Generalul salută foarte milităros deși nu era îmbrăcat în ținuta de serviciu, apoi se întoarse pe călcâie și ieși din biroul întunecat înjurând în gând situația în care a fost obligat să intre. Nu știa unde avea să ducă tot planul acesta, dar știa că sunt oameni mari și influenți implicați. „De fapt ce naiba”, gândea el, „și eu sunt unul dintre ei!”. Doar că acum simțea apăsarea faptei tatălui său mai mult ca niciodată, mai ales că reportajul pe care i l-a dat lui John reprezenta doar o altă înșelătorie, mult mai complexă de data aceasta datorită tehnicii utilizate. „Poate că aceasta este moștenirea tatălui meu către mine! Și acum eu trebuie să o duc mai departe!” gândurile sale îl obligară să se așeze obosit pe o bancă înainte de ieșirea din sediul GOA. Își luă capul în mâini, și cu ochii aproape în lacrimi, se întrebă: „Ce am făcut! Tată, ce am făcut?”

Înapoi în biroul său, John revedea satisfăcut reportajul. A fost întrerupt de către cei doi agenți care îl anunțară că au reperat energia produsă de nava lui Arian în apropiere de casa lui din Aspen.

— Ce naiba face acolo? În loc să vină la mine să îmi raporteze! Vreau să îl văd imediat, le spuse agenților.

Arian răsuflă ușurat când navă lor trecu cu bine în partea cealaltă a găurii de vierme, o trecere destul de bruscă de la un război la pacea calmă și liniștea oferită de munții ce înconjurau cabana din Aspen. Zăpada era spulberată și măturată de nava ce ateriză pe platforma din fața cabanei. Toți erau bucuroși că au scăpat din acel război ce nici măcar nu le aparținea.

— Sper că de data aceasta suntem în dimensiunea corectă, spuse Liu destul de neîncrezătoare.

Arian îi răspunse cu un zâmbet și deschise trapa navei pentru a coborî.

— Arian, strigă George în urma lui, ești căutat pe frecvența

Camerei de Control.

Un gest de lehamite făcut din mână și Arian își continuă coborârea fără să se mai întoarcă. Îl auzea pe George în schimb în spatele lui cum răspunde la apel și cum dădea explicații în legătură cu activitatea lui Arian. Acesta simțea nevoia să spargă câteva capete în zona de vârf a politicii sau să îi trimită pe ei pe câmpul de luptă, și să îl lase în pace. Voia să aibă câteva minute de liniște după care avea să pornească mai departe în misiunea sa.

— John parcă a înnebunit, îi spuse George care alergase să îl prindă din urmă. Vrea cu orice preț să discute cu tine și a recurs chiar la amenințări, atât la adresa ta cât și la adresa mea și a echipajului meu.

— E în regulă, George, am să îi scot eu în curând toată nebunia din cap și lui John, dar acum nu am timp să mă ocup de el. Contactează-l și transmite-i că o să iau eu legătura cu el atunci când o să pot, și că până atunci tu vei fi legătura noastră. Să îți transmită ție orice cerere ar avea! Pe lângă asta am să te rog să te ocupi de plasarea unui dispozitiv de urmărire asupra lui Liu. Vreau să știu în orice moment unde este.

George se simțea privilegiat să audă asemenea lucruri din partea lui Arian, demonstrându-i încă o dată că avea încredere în el și în capacitățile sale. Încântat, se întoarse înapoi către navă pentru a îndeplini ordinele primite.

— Și George, după ce aranjați cu nava, să intrați să mâncați și voi ceva, ar trebui să fim în siguranță aici o perioadă de timp.

Ceasul arăta ora opt dimineața. Asta însemna că trecuseră exact zece ore de când „Ei” au lansat amenințarea cu eliberarea Bombei Atemporale. „Dacă nu au făcut-o până acum, înseamnă că mai avem o șansă de a scăpa teferi” își spuse el. „Dar de ce nu s-au ținut de cuvânt? Ce s-a întâmplat? Trebuie să iau legătura cu ei să văd care le este poziția!”

Se îndreptă către Liu și o prinse de mână întorcând-o către el:

— Liu, îmi pare rău să zic asta, dar din acest moment ești liberă să pleci! Noi mai rămânem puțin aici, mai am câteva probleme de rezolvat, și apoi ne vom îndreptă către Washington DC. Dacă crezi că putem să te lăsăm pe undeva, să îmi spui.

Liu a văzut în ochii lui că despărțirea aceasta nu îi crea deloc plăcere și și-a dat seama că o durea și pe ea faptul că nu îl mai avea în preajmă. A realizat atunci că percepția timpului din dimensiunea cealaltă a avut ca efect dispariția sentimentelor pentru tot ceea ce înseamnă casă și pământ. Îi era greu acum să găsească sentimentele și emoțiile pe care le-a lăsat vii cu atâta timp în urmă.

— Da, o să te rog dacă poți să ocolești până în Miami, am să mă duc la părinții mei să îi vizitez.

— Hmm... nu avem timp pentru un asemenea ocol, dar am să îl rog pe George să te ducă acum până acolo, nu ar trebui să dureze mai mult de câteva minute. Și Liu, încă ceva! Arian părea fâstâcit în fața ei în aceste momente, mă bucur pentru ce s-a întâmplat între noi!

Liu îi zâmbi frumos, și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe colțul gurii, atingându-i cu mâna fața. Nici nu bănuia că Arian știa despre existența prietenului ei și că avea să se reîntâlnească mult prea repede. Se întoarse apoi și porni către navă, iar Arian rămase pe loc până când nava se ridică și dispăru în înaltul cerului. Era mulțumit pentru că știa că Liu merge să se întâlnească cu Cel ce se luptă cu Umbrele, deoarece ea nu avea părinți pe care să îi poată vizita. „Perfect, eu mă pot ocupa de „Ei” aici, în timp ce George îi va plasa dispozitivul de urmărire și în mai puțin de jumătate de oră vom pleca să ne întâlnim cu prietenul ei” un zâmbet își permise Arian în urma acestui gând, umbrit imediat de discuția ce avea să o poarte cu „Ei”.

Calculatorul îi stabilise legătura pe aceeași frecvență pe care o făcuse din mașină pentru a evita interceptările eventualilor indiscreți. Se afla în biroul lui din cabana imensă, cu privire înspre pârtiile de schi de pe partea această a versantului. Zăpada era perfectă pentru o tură cu skiurile, ceea ce îl făcu să își dorească să le încerce o dată înainte de a pleca mai departe deși știa că nu avea timp pentru așa ceva. Își promise că acesta avea să fie primul lucru pe care îl va face când toate acestea se vor fi terminat. Cu gândurile înfipite în zăpada de pe muntele din fața lui, nu realizează când o față descompusă și hidoasă apărură pe ecranul tridimensional. Vocea acestuia îl trezi din visare și îl făcu să revină cu picioarele pe pământ:

— Arian, în sfârșit! Te-ai gândit că poate ar fi timpul să discutăm, nu-i așa? spuse Prozon pe un ton puțin ironic.

— Da, Prozon, Arian renunță la ideea de a-l enerva pe „El” pentru că avea nevoie de cât mai multe informații. Ascultă-mă, spune-mi și mie care este motivul pentru care faceți voi toate acestea? Care este scopul vostru, pentru că văd că timpul încă este la fel cum îl știu eu de multă vreme, nu v-ați jucat cu el. Arian continuă să joace rolul unui necunosător, la fel ca și în prima discuție, unde s-a prefăcut că nu știe nimic despre posibilitatea manipulării timpului.

— Ultima discuție s-a terminat brusc, spuse Prozon, fără ca măcar să reușim să îți expunem situația actuală și ceea ce dorim de la voi.

— Da, sunt curios ce v-am putea noi oferi, fără ca voi să fiți capabili să vă luați singuri! lui Arian îi părea rău că a încheiat prea repede discuția din mașină pentru că ar fi aflat mai devreme motivele ce au stat la baza atacului asupra Zonei 51.

— În primul rând o vrem pe cea pe care voi o numiți Maria și care din informațiile noastre a fost protejată ta pentru o perioadă destul de mare de timp.

Pentru Arian, auzul acestei cereri nu era un șoc prea mare, și chiar în aceste momente se bucura că au nevoie de Maria. Acest lucru însemna că s-au înșelat și „Ei” asupra ei la fel cum s-a înșelat și el. De fapt nu de Maria au nevoie, ci de Robert!

— Așa... foarte bine, o să o aveți pe Maria! dacă mai aveți și alte cereri... Dar înainte mă consider îndreptățit să pun și eu câteva întrebări, acum că eu v-am satisfăcut una dintre cereri.

— Am să îți răspund la o singură întrebare, Arian, așa că ai grijă ce întrebare pui! Arian vedea chipul lui Prozon cum se descompune și nu își putea explica de ce. Își dorea să întrebe ce se întâmplă cu chipul lui, dar își spuse că sunt lucruri mai importante pe care trebuie să le afle.

— Cum ați hotărât să distrugeți rasa umană? era cea mai simplă întrebare pentru situația dată.

Prozon simulă ceea ce ar fi vrut să însemne un râs în hohote, dar care din păcate se transformă într-un maxilar rupt ce atârna grotesc pe fața lui. Dinții se desprindeau unul câte unul, iar pielea se descompunea.

— Pot să îți spun că în mare parte vă veți distruge singuri, noi

doar v-am oferit motivul și vă vom ajuta să finalizați. Nu are să fie un efort prea mare din partea noastră, dar voi, voi vă puteți blama de pe acum pentru extincția speciei voastre.

Arian rămase mut de uimire la auzul acestei vești și nu știa ce să creadă, unde voia să ajungă Prozon cu aceste afirmații!

— Dar... atunci înseamnă că amenințările și evoluția voastră în ultimele zile au fost doar un joc de culise?

— Ajunge! Nu vei mai afla nimic în acest moment, vocea lui Prozon până în acest moment calmă și inexpressivă, a devenit acum parcă temătoare. Ai o jumătate de oră să ne-o înmânezi pe Maria, altfel ne vedem obligați să ne ținem de cuvânt în ceea ce privește timpul. Trebuie să o aduci personal în Zona 51.

— Când o vom avea pe Maria, continuă Prozon, vom discuta și următorii pași, adică despre Mașină! și cred că știi foarte bine, Arian, că acesta este de fapt scopul existenței noastre pe acest pământ.

Arian închise transmisia pentru că știa că nu are să afle mai multe de la Prozon. Era mulțumit deoarece încă se pare că nu au aflat despre dispariția celui pe care Arian l-a omorât pentru a-i luat Cubul. Dar nu știa ce să creadă în privința faptului că lumea se va distruge singură și că „Ei” doar au dat o mână de ajutor pentru ca acest lucru să se întâmple. Apoi ce se întâmpla cu fața lui, de ce se descompunea așa? „Trebuie să îl găsesc pe Cel care se luptă cu Umbrele, e unica șansă de a afla ce înseamnă conspirația aceasta despre care se vorbește!” Ieși din birou setându-și cronometrul ceasului pentru o jumătate de oră. Spera ca între timp George să se fi întors, iar Liu să își fi regăsit iubirea.

— Maria, trebuie să vii cu mine! i se adresă el fetei, care stătea necăjită și obosită pe o canapea, alături de fratele ei. Robert am să te rog să rămâi și să monitorizezi activitățile din întreaga lume. Vreau să știu dacă ceva suspect se întâmplă!

— Suspect în ce sens? Trebuie să fii puțin mai specific, ca să știu înspre ce să mă îndrept!

— Suspect în sensul unui eveniment care să conducă înspre exterminarea speciei noastre. O activitate produsă de către om! nici el nu știa exact la ce ar trebui să se refere când vorbea despre a căuta ceva suspect, dar avea încredere în capacitatea lui Robert.

— Da, încălzirea globală, distrugerea pădurilor, poluarea! îi

enumeră Robert câteva elemente ce într-adevăr aveau să ducă înspre distrugerea planetei.

Arian nu mai continuă, presupuse că Robert a înțeles ceea ce i s-a cerut, așa că o luă pe Maria și se îndreptă cu ea înspre ieșire. După toate prin câte trecuse, Maria nu mai avea puterea să lupte, se simțea obosită și voia ca toate acestea să se termine mai repede. Nici nu o interesa unde o ducea Arian.

George tocmai ce aterizase și se pregătea să oprească nava, când îl văzu pe Arian ieșind din casă. Un semn scurt din mână al acestuia îl făcu pe George să înțeleagă că vor porni din nou la drum.

— Vezi locația lui Liu? îl întreabă Arian pe George. George a dat din cap în semn că da și îi arătă un ecran pe care Liu era ținută sub urmărire de peste douăzeci de sateliți. Informațiile primite erau în timp real și imaginea era foarte bună.

— Pare că așteaptă pe cineva! comentă George imaginile primite, și da, acum se întâlnește cu un bărbat! Se săruta! Arian veni lângă el uitându-se atent la acel bărbat. Nu părea să fie un inamic de temut, dar știa că de cele mai multe ori imaginea exterioară înșală ochiul așa că își spuse că e mai bine să fie prudent. Cei doi se îndreptară înspre o biserică ce se afla peste drum de ei și intrară înăuntru.

— Repede, George, trebuie să ajungem la biserică aceea, avem nevoie de băiatul acesta! Arian își aruncă ochii pe ceasul de la mână și își spuse că cele două ore rămase până la începerea conferinței ar trebui să fie mai mult decât suficient.

George se folosi de tun pentru a crea gaura de vierme care avea să îi transpună instantaneu în fața bisericii unde au intrat cei doi. Arian coborî din nava urmat de George, Maria și încă doi soldați. Mai aveau doi pași până la gardul ce împrejmuia biserica, când un geam se sparge iar ușa a fost trântită de perete. Lumea se îmbulzea să iasă afară speriată și îngrozită. Arian se aruncă agil înspre fereastra spartă și intră înăuntru. În biserică îl văzu pe Cel care se luptă cu Umbrele înconjurat și lovit de șase „Ei”, iar un altul se târa pe jos lângă geamul spart. Cel care se luptă cu Umbrele era la pământ, acoperindu-și fața și mâinile de loviturile puternice ale „Lor”. Arian scoase arma și trase câteva gloanțe în direcția lor. Atunci și-a dat seama că „Ei” sunt într-o

altă dimensiune deoarece gloanțele treceau prin „Ei”, oprindu-se în altarul bisericii. Putea să îi vadă pe „Ei” la fel cum îi vedea și Cel care se luptă cu Umbrele. Se aruncă în mijlocul lor aplicându-le cu o agilitate de felină lovituri în zonele cele mai dureroase ale corpului. Având și ei corp uman, Arian știa din timpurile Intermediarilor că punctele slabe ale corpului lor sunt aceleași ca și al oricărui alt pământean. Se ferea de loviturile lor și para lovituri ce îi erau adresate Celui care se luptă cu Umbrele. A reușit să rupă mâna unuia dintre „Ei” și piciorul în două locuri la altul, astfel că cei doi au fost scoși din luptă, iar ceilalți, la vederea semenilor lor la pământ urlând de durere au făcut primul pas în spate. Arian îl ajută pe Cel care se luptă cu Umbrele să se ridice, privind cu coada ochilor mișcările adversarilor săi. Aceștia își pregăteau ultimul atac și au făcut-o în următorul moment, aruncându-se efectiv asupra celor doi. Dar Arian deja avea pregătite loviturile cu care intenționa să mai scoată cel puțin încă doi dintre „Ei” din joc. O lovitură dată cu podul palmei la baza nasului, deasupra buzei superioare îl lăsa aproape inconștient și cu ochii în lacrimi pe primul oponent, pentru următorul fiindu-i adresată o lovitură în zona ficatului având ca finalitate două coaste rupte și o fisură puternică a ficatului. Durerea a explodat în capul adversarului care se aruncă la pământ capitulând în fața unei forțe ca a lui Arian. Ceilalți doi au fost luat în primire de către Cel care se luptă cu Umbrele, eliminând și el pe unul dintre „Ei”. Arian îi bloca acestuia atacul asupra ultimului adversar rămas în picioare și se îndreptă către el.

— Spune-mi care este motivul pentru care îl păstrați pe și aici Arian neștiind cum îl cunosc „Ei” pe Cel care se luptă cu Umbrele arată cu degetul către acesta. Pe el, aici, între aceste două lumi? văzând că se teme, Arian continuă îndreptându-se amenințător către „El”.

— Prietenii tăi suferă îngrozitor acum, îi spuse Arian uitându-se la ceilalți care se târau pe jos cu chipurile schimonosite de durere. Dar ceea ce vei suferi tu dacă nu îmi răspunzi la întrebare nici nu o să îi putem găsi un termen de comparație față de ceea ce vezi tu acum în jurul tău. Am nevoie de un răspuns simplu și apoi puteți să plecați, iar în cazul în care mai reveniți...

— Bine, bine! Am priceput ideea, scuiă celălalt vorbele.

George, Maria, Liu și cei doi soldați s-au uitat înmărmuriți la

acea demonstrație de forță pe care Arian o arătase, „Dar împotriva cui?” se întrebau ei. Nu vedeau pe nimeni acolo, era ca și când cei doi mimau o luptă, diferența făcând-o sângele de pe fața Celui care se luptă cu Umbrele. Apoi l-au văzut pe Arian vorbind și gesticulând către cineva pe care din nou ei nu puteau să îl vadă sau să îl perceapă.

— „Omul”! zicând aceasta, îndreptă degetul către Cel care se luptă cu Umbrele. „Omul” reprezintă liantul existenței noastre pe acest pământ. Creierul lui menține deschisă dimensiunea prin care putem să accesăm lumea voastră, putem să punem stăpânire pe trupurile voastre, pentru ca apoi să putem coexista cu voi.

— Pe Arian l-a surprins puțin auzul acestei afirmații și abia atunci a realizat importanța pe care Cel care se luptă cu Umbrele o are în acest război. Moartea lui ar fi însemnat închiderea porții către dimensiunea de unde veneau ei, dar însemna totodată și blocarea celor care existau deja pe pământ. Îi obliga pe aceștia să rămână pe pământ până se găsea o altă modalitate de a intra în lumea aceasta. Arian era nedumerit totuși într-o privință:

— Mai spune-mi atunci, dacă el reprezintă acum poarta către dimensiunea voastră, atunci cine reprezenta cheia intrării în lumea noastră pe timpul existenței Intermediarilor?

— Nu știu cine ești tu, și de unde știi despre existența Intermediarilor, dar pentru că ai pus această întrebare, sunt chiar fericit să îți ofer răspunsul. În prima parte a timpurilor Conducătorul nostru Suprem a reușit să mențină deschisă mereu câte o poartă către toate planetele pe care le invadaserăm și pe care am construit viață. Reușea acest lucru doar prin puterea minții lui. Cu timpul însă, a obosit și a preferat să ofere fiecărei lumi câte un specimen care să țină loc de poartă. Pe planeta voastră, a fost creat cel care se numea Arian, și deoarece lumea voastră era atât de avansată și apropiată de a noastră, a fost unicul creat prin contopirea Conducătorului nostru cu o persoană feminină intermediară. Cu toate acestea, inteligența intermediarilor a reușit să îl scoată pe Arian de sub influența Conducătorului nostru printr-o greșeală. Apoi a urmat descoperirea și construirea Mașinii care a dus inevitabil la distrugerea speciei voastre, având ca efect dispariția lumii într-o dimensiune pe care abia de ceva vreme am reușit să o regăsim, după îndelungate căutări.

— Ce s-a întâmplat cu Conducătorul Suprem? întrebă Arian dându-și seama că nu știa nimic despre aceste lucruri.

— Nu știm! A dispărut la scurt timp după ce a fost creat Arian. Multă vreme l-am considerat pe Arian răspunzător pentru asta, dar cu timpul, ne-am obișnuit cu ideea și cu Prozon ca și conducător.

— Acum o întrebare puțin mai delicată și care merită un răspuns pe măsură! Arian spera că va mai afla câteva răspunsuri la întrebări. Ce știi despre o conspirație venită din partea speciei umane pentru distrugerea acesteia? Oamenii se împing singuri către exterminare, ce înseamnă acest lucru?

Un ușor zâmbet apărui pe chipul celui „El” și se pregătea să înceapă să vorbească, când aruncă o privire speriată în față ca și când ar fi văzut ceva îngrozitor acolo. Arian se întoarce și el să vadă ce e acolo, dar nu putea să observe nimic iar pe când se întoarce toată lumea dispăruse, iar legătura a fost ruptă. Se aruncă asupra Celui care se luptă cu Umbrele, scuturându-l și strigând la el să refacă legătura.

— Nu pot să refac legătura, ei apar când vor, nu pot să îi controlez, îmi pare rău! și căzu la pământ în genunchi aproape fără suflare.

— Asta nu are să rămână așa, îi șopti la ureche Arian aplecat asupra lui. O să te învăț cum să îți controlezi gândurile și cum să controlezi legăturile cu „Ei” și cu dimensiunea lor. Am nevoie de tine acum să intri în echipa mea pentru a salva lumea!

Liu alergase și ea lângă ei când a văzut ca prietenul ei este la pământ. Îi efectua în viteză câteva analize pentru a vedea cât de gravă este starea lui. Dar după câteva minute, și o injecție cu adrenalină, acesta își reveni și se ridică în picioare. Arian îi mulțumi din mers lui Liu, o mulțumire pe care Liu nu știa cum să o interpreteze și pentru ce era adusă.

— M-ai adus direct la el, Liu, o lămură Arian văzând că nu înțelegea de ce îi mulțumea.

— Asta înseamnă că te-ai folosit de mine! Ești un nenorocit, Arian!

— Liu! strigă Arian în urma ei, am nevoie de tine să vii înapoi, de data aceasta poți să ai grijă și de prietenul tău, va veni și el! Trebuie să îl ajutăm, trebuie să îl legăm la Mașină!

— Se numește Abel și este de origine cehă, spre satisfacerea curiozității tale, îi aruncă Liu din mers lui Arian.

Arian rămase puțin gânditor în urmă, analizând ceea ce tocmai aflate de la acel „El”. Ce i se părea straniu era faptul că deși în mod normal ar fi trebuit să aibă pe timpul Intermediarilor o atitudine la fel ca și Abel, el nu a simțit niciodată existența lor în jurul lui sau apariția lor prin intermediul lui. Acum însă, când aflate aceste lucruri și a realizat că din nou a contribuit la distrugerea Intermediarilor, era mai hotărât decât niciodată să elimine această specie, în frunte cu Conducătorul lor Suprem, adică tatăl lui. Se poate ca memoria să îi joace feste, sau imaginile să fie estompate de trecerea timpului. „Hmmm... un lucru interesant! Se pare că mai sunt câteva discontinuități în memorie, câteva întreruperi! Cea pe care am recuperat-o din cubul luptătorului din Chems nu era singura care îmi lipsea! Interesant!”

„Totuși”, își spuse el, „au trecut peste un milion de ani de când am apărut pe acest pământ! Se poate să fi uitat mare parte din cele ce s-au întâmplat în primii ani ai existenței mele. Trebuie să citesc cartea Legendei Mașinii, va trebui să descifrez ce spune... sigur e ceva ce mie îmi scapă și acolo voi găsi răspunsuri!”

George se apropie de Arian, și îi spuse că John așteaptă de ceva vreme să vorbească cu el.

— E puțin cam irascibil! îi șopti George la ureche.

Arian nu avea dispoziția necesară pentru a primi ordine de la un om care nu are nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmpla, dar deoarece acest om este totodată și finanțatorul său mai trebuia să îi acorde puțină atenție din când în când. Se îndreptă către navă, cerându-le tuturor să îi acorde un minut pentru a putea comunica cu Ministrul Apărării.

În ecran apăru chipul vizibil iritat al lui John. În colțul gurii ținea un trabuc care din cauza nervilor era tot mușcat. Părea nerăbdător și își privea nemulțumit ceasul, iar Arian se întreba ce anume ar fi putut să îi provoace starea aceasta.

— Îmi pare bine că îmi acorzi puțină atenție, scuipe John cuvintele cu o vădită ironie în glas. Te aștept să apari pe planeta aceasta de mai bine de trei ore, iar când binevoiești să apari, te prefaci

că nu ne cunoști și îți vezi de ale tale.

— John, vorbești în totală necunoștință de cauză! comparativ cu John, Arian era calm și calculat. Vezi tu, din câte țin eu minte, noi doi am avut o înțelegere. Tu îmi dai misiunile, misiuni pe care toată armata ta nu e capabilă să le rezolve, și mă plătești pentru ele. Și pe lângă aceasta am mai convenit ca tu să nu îți bagi nasul în felul în care îți rezolv ție misiunile decât la cererea mea expresă, pentru a șterge urmele sau pentru a oferi un ajutor. Te rog exprimă-te frumos în continuare și ține minte ce ți-am spus acum, pentru că nu o să mai repet încă o dată.

John îi aruncă o privire de gheață știind că se află la mâna lui Arian și că doar Arian mai putea să stea în calea planului său. Tocmai din această cauză trebuie să se asigure că Arian avea să dispară definitiv din peisaj. Deocamdată se hotărî că cea mai bună decizie e să îi facă jocul acestuia.

— Iartă-mă Arian, dar treburile au început să miroase pe aici!

— Tot timpul au mirosit a putrefacție, John, tot timpul miroase așa în zona voastră pe acolo! nu se abținu Arian să nu comenteze.

— Da, dar de data aceasta a ajuns mirosul prea sus. Președintele e amenințat cu divulgarea în presă a unui război ireal cu „Ei” și eliminarea lui Kim!

— Pfuu! lui Arian nu-i venea să creadă ce auzea. Președintele încă mai e cu curva aia bătrână? și Arian începu să radă cu poftă. Nu e indicat ca lumea să afle despre existența „Lor”, nu acum, încă nu sunt pregătiți, continuă Arian redevenind serios.

— Credem că e o conspirație la mijloc. La ora douăsprezece fix, Președintele trebuie să iasă să dea o declarație despre existența „Lor”. Deoarece conspiratorii au spus că vor anunța războiul doar dacă după declarație lumea nu va fi făcută să creadă în existența „lor”, trebuie să facem în așa fel încât Președintele să pară credibil. Avem nevoie de un „El” viu și dispus să dea mâna cu Președintele în fața întregii lumi.

— Ai înnebunit, John? Arian a devenit impacientat. Cum naiba să îți aduc un extraterestru acum, când „Ei” mai au puțin și ne distrug lumea. Cred că ție îți arde de glume, John! Nu am timp de asemenea prostii, și Arian se întoarse să încheie transmisia.

— Arian! Dacă nu respectăm condițiile lor, au zis că dețin

metode prin care să declanșeze războiul cu „Ei”. Nu cred că e un lucru indicat în aceste momente delicate.

Arian a stat puțin pe gânduri, după care se întoarse către John și îi spuse:

— Nu știu ce lucrați voi acolo, conspirații, uneltiri și scrisori aruncate de la unul la altul! Dar John, roagă-te să nu aflu ce se întâmplă, pentru că o să îmi dedic tot timpul pentru a transforma mirosul putred în miros de petale de trandafiri, Arian era calm când zicea toate acestea dar John știa cu cine are de a face și îi veni în minte chipul lui Arian din înregistrarea cu uciderea celui „El”.

— O să îți aduc un „El”, John, la doisprezece fără zece minute îl vei avea! Arian se aplecă aproape de ecran și se uită în ochii lui John. Tu miroși a putrefacție, John, pot să îți simt mirosul infect de aici! Arian închise transmisia și se lăsă pe spătarul scaunului pilotului.

„Ce naiba se întâmplă și aici? Nu e de ajuns o luptă, mai trebuie să ne jucăm și prin culise? Nenorociți!”

Arian se uită la ceas. Mai aveau două minute pentru a o duce pe Maria la „Ei”, și ea încă nu știa nimic, nu știa ce o așteaptă. „La naiba! Iarăși trebuie să dau explicații și să curgă lacrimi!” Arian ar fi vrut să o teleporteze direct în brațele „Lor” dar știa că e necesar să fie de față pentru a afla ce intenții au cu ea și ce intenții de viitor au „Ei”. Îi chemă pe toți în navă și îi spuse lui George să îi ducă în Zona 51. George introdu-se coordonatele și în următoarea secundă se aflau deasupra unei platforme, în dreptul unui hangar. În fața lor se pierdea în deșertul salin pista de decolare lungă de peste cinci kilometri.

— Maria, vino cu mine, restul rămâneți aici și mă așteptați! Arian întinse mâna să o ia pe Maria, dar aceasta se trase mai în spate.

— Ce se întâmplă, Arian? Unde mă duci? De ce numai eu? Maria simțea că ceva nu e bine.

— Pentru că pe tine te vor, Maria, dar nu am acum timp să îți explic! Vino, nu mai avem mult timp la dispoziție! Arian continua să țină mâna întinsă.

— Nu merg niciunde până nu îmi spui de ce mă vor pe mine! Maria începu să plângă, speriată de ceea ce auzea.

Arian îi făcu un semn discret lui Liu, care se apropie grijulie de Maria arătând compasiune și tendința de a o consola. Maria simți o

împunsătură în umăr, pentru ca în următorul moment ochii să i se încetezeze și să îi simtă grei. A adormit aproape instantaneu. Arian se aruncă asupra ei, o luă în brațe și coborî din navă îndreptându-se către hangar. Imediat după ce a închis ușa hangarului, prin crăpăturile hangarului și la îmbinarea neetanșă între ușă și perete, cei din navă au putut să vadă o lumină puternică, un flash. Apoi nimic, liniște.

John răspunse la telefonul la al cărui capăt era Președintele:

— Da, Alex, sunt aici, cu ce te pot ajuta? John juca rolul celui mai bun confident și consilier al Președintelui.

— John, mai avem două ore până la declarația în presă, pe vocea Președintelui se citea impacientarea și neliniștea. Eu nu am niciun discurs, nu știm încă cine va difuza această declarație, ofițerul meu cu relațiile cu presa nu știe absolut nimic!

— Liniștește-te, Alex, toate se vor afla într-un timp util. Cu atât mai bine că nu știe nimeni despre această declarație pentru că astfel nu pot să existe scurgeri de informații. Gândește-te la un discurs convingător, Alex, trebuie să îi faci pe oameni să creadă că „Ei” ne sunt prieteni, nu dușmani. Dacă reușești să faci asta, sunt sigur că vom putea evita extincția omenirii! nici el nu credea ce spunea, dar trebuia să îl mențină speriat pe Președinte.

— Bine, John, și îți mulțumesc pentru acel ecran! Am reușit să aflu mai multe despre comportamentul lor, și se pare că colaborează bine cu oamenii, deși am văzut la un moment dat un grup de soldați închiși și doctori speriați alergând. Voiam să te întreb ce înseamnă acest lucru?

— E doar un experiment social! John jubila în sinea lui. Calculează modul de interacționare între cele două specii și legăturile neuronale care se stabilesc între ei în diferite ipostaze. Una dintre ipostaze este și frica. Au trebuit să inducă oamenilor frica pentru a putea calcula factorul de necesitate socială a participanților.

— Nu înțeleg mai nimic, dar am încredere în tine. O să continui să-i urmăresc să văd ce se mai întâmplă și așteptăm declarația.

Președintele închise telefonul și John rămase surprins cu receptorul la ureche. „Una rece, una caldă, una rece, una caldă!” se gândea el.

— Nu îmi vine să cred cât de ușor de manipulat e acest

măscărici care deține titulatura de Președinte. L-am făcut să creadă că ceea ce a văzut el la Zona 51 este doar un joc, nimic real. Incredibil! John vorbea cu el însuși dar de data aceasta cu voce tare.

Își sună secretara și o rugă să îl cheme rapid la el pe Lewis. „Dacă toate merg conform planului, nu o să avem nevoie de planul de rezervă și o să fie totul terminat la jumătate de oră după ce Președintele va da declarația”. Din nou John își frecă satisfăcut mâinile, în așteptarea lui Lewis, care nu întârzie să apară.

— Hei, fiule, ce vești îmi aduci? Lewis rămase puțin surprins în dreptul ușii pentru că nu îl mai văzuse niciodată pe John atât de fericit.

— Banii pentru publicitatea în timpul de emisie al declarației sunt virtual în cont, ceea ce înseamnă că putem să dispunem de ei, dacă vom atinge ratingul promis! În momentul în care cifrele de rating vor arăta cinci sute de milioane de utilizatori unici în această perioadă, banii se vor debloca automat și vor cădea în conturile noastre. Până atunci nu avem niciun drept asupra lor.

John se întunecă la față când auzi acest lucru, și se pregătea să înceapă să urle la Lewis, dar acesta ridică tacticos o mână cu toate degetele răsfirate.

— Lasă-mă să continui, John! Cred că îți va plăcea ce vei auzi mai departe.

John alese să facă un simplu gest cu mâna care îi dădea posibilitatea lui Lewis să spună mai departe.

— Nu avem drept de uzufruct asupra lor, John, dar asta nu înseamnă că nu îi vedem în cont! Pentru a perfecta celelalte achiziții, trebuie să demonstrăm că avem acești bani în cont, ori în momentul de față suntem mai bogați cu aproape opt miliarde de dolari, John! Bursa încă nu a aflat despre intenția de a achiziționa atâtea trusturi, dar în momentul în care vor afla, acțiunile noastre vor înregistra un tsunami! și deoarece în piață suntem limitați zilnic la o anumită creștere, am ales să trecem la licitație cu strigare în afara pieței pentru cele cinci pachete de acțiuni.

Lewis privea fața lui John cum se luminează din nou și cum își recapătă acel zâmbet straniu ce îi dădea fiori, dar continuă cu prezentarea:

— Iar cele cinci pachete de acțiuni nu vor fi vândute la prețul la

care ai spus tu, ci licitația va începe de la acel preț! Sper că mă urmărești, John! Pentru fiecare pachet scos în piață am creat câte o firmă care să liciteze împotriva celorlalți posibili cumpărători pentru a ridica prețul. Gândește-te la aceste firme ca la niște iepuri într-o cursă de alergare de zece mii de metri. Ei sunt cei care dau tonul și lansează posibilitatea unei lupte!

— Genial, genial, Lewis, John bătea copilărește din palme! Nimeni nu s-ar fi gândit mai bine decât tine la aceste lucruri. Încă o dată Lewis, bine jucat, felicitări!

— Ți mulțumesc, John, dar mai bine așteptăm finalul. Și oricum, nu aș fi reușit fără ajutorul și nenumăratele tale legături și oameni care îți sunt datori. Crede-mă că m-am folosit de fiecare dintre ei pentru a reuși să fac acest lucru posibil!

Acestea fiind zise, Lewis se retrase cu același fior pe șira spinării pe care îl simțise și data trecută, doar că de data aceasta nu era frică, ci exaltare. Pe John îl lăsase în al nouălea cer, ceea ce nu îi făcea de loc plăcere. Lewis era un om cerebral, iar vederea unei exuberanțe atât de copilărești la un om care este Ministrul Apărării i se părea un lucru de neconceput. Ministrul Apărării avea și el meritele lui, dar munca dificilă îi stătea lui în spate și nu mai voia să o ducă mult timp. Cu gândurile acestea în cap și cu un zâmbet pe chip, se îndreptă să rezolve ultimele detalii legate de achizițiile ce urmau a fi făcute.

În hangar îi așteptau doi „Ei” care urmau să le arate drumul. Maria își reveni din starea de inconștiență la timp pentru a-i vedea pe cei doi în fața ei. Reacția a fost una normală pentru ea... își duse mâna la gură, înăbușindu-și un sentiment de greață la vederea celor doi. Erau la fel de descompuși și desfigurați ca și Prozon, iar Arian nu înțelegea de ce arătau atât de rău. „O să încerc să aflu cât mai multe despre ce se petrece aici” își spuse el și se îndreptă către cei doi, trăgând-o de mână pe Maria care încerca să se opună. Își blocă orice gând care putea să îi transforme compasiunea față de Maria într-o dorință arzătoare de a o feri de ceea ce avea să se întâmple.

— O să vă ducem la Mărețul Prozon, spuse unul dintre cei doi după ce Arian și Maria se opriseră în fața lor. Vă rugăm să nu vă împotriviți, destinul vostru este scris!

— De unde știi tu ce destin avem noi? strigă Maria revoltată

pentru că nu știa ce se petrece și care e rolul ei în această poveste.

— E menirea noastră să știm! Dar acum trebuie să mergem, Mărețul Prozon așteaptă! dacă mai aveți alte întrebări, el o să vă lămurească!

Unul dintre ei înaintă și întinse mâinile, apoi le depărtă ca și când ar fi vrut să dea la o parte o perdea. Puterea minții lui a făcut ca particulele ionizate din zona în care a întins mâinile să intre în contact cu pielea lui, transmițându-i impulsuri către creier. Aceste impulsuri erau preluate și retrimise imediat înapoi sub formă de descărcări electromagnetice care dispersa particulele ionizate și crea o fisură în continuitatea timp-spațiu, ducând la apariția unei mici găuri de vierme. Pe măsură ce primea impulsuri de la particule, creierul lui trimitea informație găurii de vierme în legătură cu coordonatele destinației lor. Le-a făcut semn celor doi să pășească cu încredere în gaura de vierme, ceea ce și făcură, Arian nedorind să se împotrivească. Închiderea găurii de vierme a produs lumina puternică văzută de cei din navă.

Gaura de vierme se deschise chiar în fața lui Prozon și cei patru au ieșit din ea unul după celălalt. Prozon arăta chiar mai rău decât înainte cu jumătate de oră când Arian vorbise cu el. Așteaptă până ce gaura de vierme se închise și abia apoi îi adresă lui Prozon prima întrebare:

— Ce se întâmplă cu voi toți? De ce arătați așa de rău?

— Un salut probabil că ar fi fost mai indicat, Arian, dar necioplit mereu! așa te cunoaștem! fața lui Prozon din nou nu indica nimic, dar în voce i se putea simți scârba cu care vorbește.

Își îndreptă privirea către Maria, și o măsură din cap până în picioare, ignorându-l complet pe Arian. Se uită îndelung la ea, în timp ce Maria îi arunca priviri întrebătoare lui Arian. Maria se enervă și mai tare și intră într-o stare de agitație când îl văzu pe Arian zâmbind:

— Chiar nu e momentul să râzi, nenorocitul! îi spuse ea printre dinți.

— Ea este! spuse satisfăcut Prozon către Arian. Sincer să fiu, continuă el, nu mă așteptam să te conformezi atât de repede. Se pare că semenii tăi contează mai mult pentru tine decât orice altceva. E bine de știut că cel mai puternic om are și puncte slabe!

— Nu te încrede prea mult în ce zici, Prozon! Arian îi tăie elanul fără niciun resentiment. Mă mir să te aud spunând că nu aveai încredere că îți aduc marfa pe care ai comandat-o!

— Marfă? Eu sunt o marfă pentru tine? Nesimțitul! Maria sări ca arsă când a auzit cum se discută despre ea. Nu știu cum am putut să cred că între noi mai poate fi ceva! și se lăsă să cadă în genunchi.

— Acum spune-mi, Prozon, ce se întâmplă cu voi? Arian continuă mimând indiferență și o degajare totală față de scena făcută de Maria. De ce arătați în halul ăsta?

Prozon își duse o mână la față, și cu un deget își apăsă obrazul. Degetul intră cu totul în obraz, de parcă ar fi fost gelatină, și într-adevăr, când l-a scos afară, nu a curs niciun strop de sânge, ci doar o substanță gelatinoasă de culoare roșie. „Ce naiba e aia?” Arian așteptă ca Prozon să termine demonstrația și să îl lămurească despre situația în care erau.

— După cum vezi, corpurile surogat nu ne mai suportă! A intervenit o reacție la nivel celular despre care nu știm de unde provine. Acesta este unul dintre motivele pentru care am luat controlul asupra bazei 51. Aici sunt singurii oameni de știință care ar putea să descopere fenomenul. Dar ei încă nu au fost capabili să ne ajute, astfel că după cum vezi legătura cu corpurile surogat se distruge. O să devenim în curând „Noi”, cei care suntem cu adevărat și o să vedeți adevărata noastră formă dacă această descompunere nu va înceta.

— Și scopul pentru care Maria se află aici, este...? Arian a lansat această întrebare, deși Maria se afla lângă el și îl putea auzi. Trebuia să afle până la urmă care îi este poziția în această luptă.

— Maria este aici pentru mine, Arian. Corpul meu va intra în corpul Mariei și își va lăsa amprenta genetică asupra a ceea ce urmează să crească în pântecul ei. Mai exact, particula corpului meu se va contopi cu genele copilului. Tu va trebui să completezi acest procedeu! Din reuniunea noastră va apărea cel care va conduce lumile, Stăpânul Nostru de mult apus!

— Adică va trebui să port în pânțe copilul vostru? îngăimă Maria printre lacrimi.

— Taci, femeie! tună Prozon, într-un mod bizar, deoarece chipul lui nu arăta nimic, niciun mușchi nu se clinti pe fața lui. Corpul tău

Maria, conține genomul uman perfect, iar Arian conține genele combinate cu particula Conducătorului Suprem! lui Arian nu îi venea să creadă că Prozon știa despre proveniența lui.

— Da Arian, știu despre apariția ta, știu că tu ești cel care a apărut pe timpul Intermediarilor! Dar acum, pentru a salva lumea ta de la extincție, trebuie să mi te supui! Îți cer doar să procreezi cu Maria! Sămânța pe care o vei depune va fi combinată cu particula pe care o voi lăsa eu în corpul ei!

— Ești nebun! Vrei să îl dai jos de la putere pe Conducătorul vostru Suprem! O să te distrugă...

— El nu mai există de mult, Arian, și acum dacă nu facem ceva, o să pierdem toate porțile către lumile pe care le-am creat, pentru că eu nu am puterea necesară de a-i controla pe toți cei care dețin porțile. Trebuie să creez pe cineva mai puternic, care să continue opera începută de Conducătorul Suprem!

— De unde ai aflat despre existența mea? Arian nu se putea gândi decât la Abel, singurul care a avut legătură cu dimensiunea cealaltă prin intermediul lui Liu. Și „Ei” au avut o legătură strânsă cu Abel, controlându-i mintea!

— De la cel care reprezintă Poarta către lumea voastră, Arian. Nu are rost să îți explic pentru că pierdem timpul! Nasul lui Prozon se desprinsese și pica încet susținut de un fir din acea gelatină roșiatică.

Arian preferă să nu zică nimic și îi părea bine că Prozon nu putea să îi citească mintea, iar Maria nu știa mai nimic despre Abel. Dacă Prozon nu știe că ei îl au pe Abel, adică Poarta „Lor”, atunci trebuie să mențină acest statut cât mai mult timp și să îl facă pe Prozon în continuare să creadă că nu știe nimic despre Abel.

— A găsit înregistrările cu anii apariției tale, Arian, și mai mult, a descoperit locația aproximativă a Mașinii!

— Nu se poate! Arian se prefăcu șocat și în acel moment creierul lui aruncă asupra Mariei o pânză neuronală de protecție, care avea să îi protejeze acesteia creierul de eventualele incursiuni ale lui Prozon în memoriile ei. Nu se poate să fi descoperit Mașina... era atât de bine ascunsă! continuă Arian teatrul.

— Ba da, se poate! și chiar în timp ce noi discutăm, toți cei din bază lucrează la descoperirea locației exacte în care se află Mașina. Au

estimat că în cel mult câteva zile o vor descoperi! Dar acum, i se adresează Prozon lui Arian, acum trebuie să ajungem la motivul vizitei voastre aici. Vă invit să începeți procreerea pentru că nu avem mult timp la dispoziție.

— Ce? Maria își recăpătă vocea, așa că zbiera cu putere. Vreți să vă folosiți de noi acum? Mai bine mor decât să duc acest monstru în pânțele.

Prozon îi făcu un semn lui Arian, care se îndreptă către Maria și încercă să o potolească. Dar acesta se zbătea înfricoșată în brațele lui Arian care îi șoptea cuvinte liniștitoare la ureche. Din păcate nu aveau niciun efect, iar Arian presat din nou de trecerea nemiloasă a timpului, o lovi puternic pe Maria peste față. Intenția a fost ca Maria să nu fie conștientă în timp ce atât el cât și Prozon vor profita de ea. Corpul Mariei atârna inert în brațele lui Arian și doar suflul încet demonstra existența vieții. Arian o întinse pe unul dintre birourile care mobilau încăperea ce părea a fi sediul central a lui Prozon. O dezbracă încet, aducându-și aminte de clipele în care făceau dragoste și momentele în care se iubeau. Pe măsură ce îi dădea jos câte o haină, pe Arian îl copleșeau amintiri, amintiri legate de fiecare părticică din corpul Mariei. „Nu pot să fac așa ceva! Nu pot!” și se retrase în spate doi pași, cu ochii ațintiți asupra corpului ei aproape gol.

— Să înțeleg că nu vrei să duci la îndeplinire menirea ta? Nu înțelegi, Arian, acesta îți este destinul! Prozon se aplecă puțin către Arian de parcă ar fi vrut să se facă mi bine înțeles. Am să îți arăt care îți este destinul, Arian!

Prozon transmise un mesaj telepatic, care a fost imediat recepționat de către toată specia, având în vedere faptul că dețin o gândire colectivă. Fiecare poate să audă în orice moment ceea ce se întâmplă la nivelul întregii lor specii. Singura problemă e că doar cei aleși conducători au capacitatea de a menține tot timpul deschis acest tip de comunicare, acesta fiind principalul factor care stătea la baza unei astfel de alegeri. Un „El” aparținând nivelurilor de jos a societății, era capabil să recepționeze gândurile a cel mult o mie de alți „Ei”. În rest, oricare are posibilitatea de a bloca atât gândurile lor către alții, cât și gândurile altora către ei. Singurul Conducător are capacitatea mentală de a sparge orice barieră impusă de gândurile celorlalți și de a

transmite un mesaj către toată specia, sau de a primi și a asculta tot timpul gândurile și mesajele celorlalți. A asculta și a înțelege fiecare gând în parte a miliarde de specimene, era ceva ce pe oricine ar fi speriat. Prozon din fericire nu avea această capacitate, ceea ce nu îl făcea cu adevărat Conducător. Putea să transmită un mesaj către toată specia, dar nu era capabil să asculte simultan gândurile atâtor miliarde de indivizi. Arian știa despre toate acestea de la acel „El” pe care l-a omorât cu câteva zile înainte. Știa că Prozon pregătea ceva pentru a deveni Conducătorul Suprem și abia acum a realizat că acest copil pe care și-l dorește va fi ochii și urechile sale în această lume. Împreună aveau să poată să conducă întreaga specie.

Prozon îi făcu un semn lui Arian să privească într-un ecran aflat pe unul dintre birouri. Pe ecran apăruse o imagine a uneia dintre camerele de luat vederi din incintă. Se vedeau acolo o mulțime de aproape douăzeci de oameni, în general soldați și câțiva oameni de știință sau doctori judecând după halatele lor albe. Erau înconjurați de câțiva „Ei” și păreau foarte speriați și agitați.

— Privește-i Arian bine și deschide-ți mintea pentru a-i și auzi! îi șopti Prozon apropiindu-se de urechea lui. Arian îl ascultă și își focusa creierul asupra acelei încăperi, căutând-o în întreaga incintă. După ce o identifică, creierul lui capta toate informațiile emise de gândurile acelor care erau în încăpere și rămase surprins să audă din partea multora rugăciuni!

— Se roagă! continuă Prozon. La cine se roagă? La Dumnezeu? Spune-mi Arian, știi cine este Dumnezeu?

— Voi sunteți!

— Ai dreptate, Arian! Prozon continuă satisfăcut. Noi am creat mitul, noi am fost considerați de diferitele culturi ale lumii voastre drept creatorii lumii. Noi suntem zeii, noi suntem Buddha, noi suntem Allah, noi suntem Dumnezeu! Am cultivat pe rând imaginea aceasta pentru că am considerat social etic ca omul să conțină un surplus mintal spiritual. E singura lume în care am introdus acest gen de judecată, am creat un mare experiment social, și privește Arian! Privește cât de mult am avansat! Nici acum, când sunt în pragul dispariției, lumea nu poate să realizeze că a fost creată după chipul și asemănarea... lui Dumnezeu! Adică după forma fizică pe care am ales-o

noi acum multe miliarde de ani!

— Dar voi a-ți apărut pe pământ abia în momentul în care l-ați găsit pe Abel! Cum poți să vii să îmi spui acum că voi ați introdus acest mit? Arian simțea că ceva nu se leagă, ori a greșit el undeva în raționament, ori acești „Ei” își conferă mult prea multe merite.

— Da, așa e! Dar Arian, la fel cum tu datezi de atâtea milioane de ani, ce te face să crezi că specia noastră nu a putut regăsi pământul acum zece mii de ani? Abel a fost găsit atunci, și deși profeția spune că a fost omorât de fratele său, Cain, nu e adevărat! În acel moment existau cel mult un milion de oameni pe pământ, apăruiți doar din cauza ta și a Mașinii!

Arian își lasă capul în pământ și își aduse aminte de momentele ce au urmat după Bomba Atemporală. El reîntors pe noul pământ, unde totul era curat și verde, dar care după o primă scanare nu părea a fi populat de loc. Știind că apariția oamenilor depinde de el, s-a întors în dimensiunea unde a ascuns Mașina și cu ajutorul acesteia a creat două persoane. Dar nu le-a oferit genele cu multă informație, ci i-a lăsat să evolueze singuri, preferând să stea deoparte și să îi urmărească.

— Da, Arian! Prozon era mulțumit de efectul pe care această discuție îl lăsase asupra lui Arian. Deși noi am creat această lume, oamenii și implicit pe tine, responsabil pentru această ultimă parte a existenței voastre ești tu, Arian! Tu reprezinți Dumnezeuul lor pentru acești ultimi zece mii de ani.

— Și în aceste condiții cum s-a putut întâmpla să nu ne lovim unii de alții? Cum de nu am aflat despre existența voastră? De atâta timp...

— Pentru că am ales să păstrăm tăcerea și să stăm cât mai ascunși. Căutam Mașina, Arian, ori lumea nu era pregătită să ne primească și nici să ne ajute. Abel a apărut ca și o anomalie genetică rezultată din activarea unui cod ADN pe care tu în momentul în care i-ai creat pe primii oameni ai încercat să îl ascunzi, codificându-l. Ei bine, acest cod s-a activat și a apărut Abel pentru ca imediat să apărem și noi! Pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic despre această activare și despre posibila noastră apariție, am ales să înscenăm moartea lui Abel și am aruncat vinovăția în spatele fratelui său, Cain.

— Dar toate acestea le-am aflat și noi de curând, inclusiv descifrarea codului ADN al lui Abel, cu ajutorul savanților voștri. Doar așa am putut să aflăm adevărul despre ultima voastră apariție, așa am găsit codul tău în spatele codului lor. Așa am descoperit existența particulei Conducătorului Suprem în codul tău, Arian și astfel, odată cu găsirea ta, specia noastră își poate relua cursul.

Prozon termină discursul, satisfăcut de tot ceea ce a realizat în ultima vreme și de tot ceea ce a aflat și a descoperit. Îl invită din nou pe Arian să privească mai departe și să asculte oamenii din cameră.

— Uite unde va ajunge frumoasa ta creație, Arian, dacă nu mi te supui! Prozon transmite un nou ordin către acei „Ei” care erau în cameră.

Arian a văzut atunci din nou imaginea ce nu o mai văzuse de pe vremea intermediarilor, imaginea „Lor” reală. Toți acei „Ei” din cameră își părăsiseră corpurile intrate în descompunere și se îndreptau acum către oamenii ce priveau stupefiați la ceea ce se întâmplă în jurul lor. Cuburile care făceau legătura cu corpul uman părăseau creierul și toate legăturile cu acesta erau întrerupte. Surogatul pică la pământ, mort! Cuburile împreună cu acel mananunchi de fire care pornea din ele, formau acum un fel de pelerină transparentă care se mișca în continuu și încărcată cu rețele neuronale care transmiteau informația și o procesau pentru ca apoi să o ducă înspre cub. Cubul avea puterea a câtorva mii de procesoare de ultimă generație produse de către om. La contactul cu pielea umană, cubul fura informația și se dematerializa, intrând în creierul uman prin foliculii din piele. Se poziționa în creier unde pelerina revenea din nou la acel mănunchi de fire care preluau controlul persoanei respective prin legăturile neuronale pe care le realiza.

Se putea întâmpla situația în care cubul considera că persoana era incompatibilă. În acest caz făcea legăturile dintre sinapse, fura toată informația deținută de persoană și ieșea. Persoana atacată astfel murea, deoarece toate sinapsele îi erau rupte în momentul în care mănunchiul de fire se desprindea pentru a ieși. Acum toate acele forme se îndreptau înspre oamenii speriați căutând fiecare surrogatul compatibil. Arian privea, știind că nu mai poate nimeni să îi oprească în a-și găsi surrogatul, privea cum se apropiau de un om, intrau în el și

apoi ieșeau doar pentru a intra în următoarea victimă. Trebuia să privească, trebuia să vadă ceea ce pot să facă acești monștri doar pentru a putea să revină să îi înfrunte ulterior. Creierul lui primea acum și informații vizuale din cameră, nu doar gândurile persoanelor de acolo. Următorul pas a fost transpunerea lui în cameră, undeva lângă un perete de unde putea să observe întreaga scenă, dar fără să aibă putere să intervină. Vedea acum toate conexiunile pe care acele cuburi le făceau în creierul fiecărui posibil surogat. Vedea fluxul de energie transmis în corpul victimelor care cobora până la punctele extreme ale nervilor la care se făcuse legătura și care transmiteau înapoi informația. Odată ce fluxul de energie străbătea lungimea sistemului neuronal al victimei, acesta era impregnat cu codul sursă al cubului, care în ochii lui Arian reprezenta o lumina fluorescentă albă. Vedea legăturile dintre cub și victimă sub forma întregului sistem neuronal fluorescent. Apoi vedea cum cubul iese din corpul victimei pentru a urmări o altă, iar în momentul ruperii legăturii, a sinapselor, lumina fluorescentă se stingea începând din zona creierului către extremități. Victima pica cu întreg sistemul neuronal distrus, ars, deoarece nu suporta suprascrierea cu codul sursă fără susținerea din partea cubului.

— Asta se va întâmpla cu întreaga rasă umană, Arian! Nu mai avem nevoie de Bomba Atemporală, de dilatarea timpului! Prozon din nou părea mulțumit de ceea ce a reușit să îndeplinească și de descoperirile făcute.

— Nu puteți să faceți așa ceva! Arian își reveni din șoc, și mintea lui începea să lucreze pentru a construi un plan.

— Acum, dacă vrei să îi opresc din a mai face mai multe victime, te rog să continui ce ai început! Prozon știa că dacă Arian va accepta această situație, atunci războiul lui cu lumea e pe jumătate câștigat.

Arian i-a făcut un semn din cap, un semn de supunere, iar Prozon i-a oprit pe cei cinci „Ei” care deja omorâseră aproape douăzeci de oameni din acea încăpere, majoritatea soldați. Fiecare a rămas legat la victima în care erau când Prozon le-a transmis să se oprească. „Curios lucru” își spuse Arian „asta înseamnă că totuși, nu ține de compatibilitate cub-surogat! Pot să alegă pe oricine!”. S-a îndreptat docil către biroul pe care Maria încă inconștientă și goală îl aștepta.

Intră în ea rugându-se să termine cât mai repede, să nu mai prelungească acest chin mult timp. Prozon aștepta liniștit momentul în care aura lui Arian va deveni strălucitoare, semn că finalul era aproape. Acesta nu întârzie să apară, și în curând Arian își lăsa toată sămânța în interiorul cald al Mariei.

— Foarte bine, foarte bine! Prozon își frecă mâinile și corpul lui pică la pământ, inert în momentul în care cubul ieși din creierul surogatului.

Arian era încă în interiorul Mariei când l-a văzut pe Prozon cum atinge doar cubul de fruntea Mariei, fără a intra în ea. În schimb pelerina înregistra o activitate mult mai intensă decât de obicei, adunând un flux mare de energie în partea de jos a acesteia, parte care în curând se contopi cu corpul Mariei. Imediat a ieșit afară iar activitatea neuronală a pelerinei a revenit la un flux normal. Creierul lui Arian din nou înregistra informații legate de sistemul neuronal de data aceasta al Mariei și a văzut un intens flux de energie străbătându-i tot corpul și adunându-se în zona inghinală în apropierea uterului. Acolo s-a creat uniunea dintre cele trei forme de viață, ovulul Mariei, sămânța lui Arian și particula lui Prozon, rezultând o celulă a cărui ritm de creștere era mult superior unei gestante normale. Arian a estimat perioada de gestație la două zile, ceea ce însemna că avea două zile să salveze populația acestui pământ!

Prozon nu a mai putut să intre în corpul vechi, deoarece întregul sistem neuronal al acestuia era ars, ceea ce îl făcu să înceapă să își caute o victimă.

— Faci o greșală, Prozon! spuse Arian la vederea cubului apropiindu-se de el, cu vădita intenție de a-i ataca sistemul nervos.

Prozon se apropie de fruntea lui Arian, încercând să acceseze informații despre creierul acestuia. În momentul în care un colț al cubului s-a apropiat la câțiva milimetri de fruntea lui Arian, acesta a eliberat o cantitate atât de mare de energie încât l-a trântit pe Prozon de peretele ce se afla la câțiva metri depărtare. Rămase puțin acolo uitându-se la pelerina transparentă a lui Prozon... jumătate era arsă! Activitatea neuronală a pelerinei începea să revină și să prindă contur din nou, dar deocamdată mult mai slab decât înainte.

— Jumătate dintre echipele din fiecare încăpere vreau să îi

găsiți pe Arian și pe Maria. Vă uploadez informația acum! Prozon transmitea această comunicație către toți „Ei” din incinta Zonei 51. Își revenea cu greu din șocul de mai devreme și aproape nici nu știa ce s-a întâmplat cu el. A vrut să își ducă mâna la frunte, dar nu mai era în niciun corp, și îl percepea pe Arian ca și un flux imens de energie! Nu a mai văzut niciodată pe cineva să emane un asemenea flux... poate doar pe Conducătorul Suprem. I-a atras atenția și fluxul de energie emise de uterul Mariei, în care se dezvolta ceea ce avea să fie viitorul stăpân al Universului.

Arian se aruncă asupra Mariei, o ridică în brațe și ieși cu ea afară din încăpere. Se afla la capătul unui hol lung, de-a lungul căruia se aflau o mulțime de uși și intersecții cu holuri la fel de lungi. Nu avea nici cea mai mică idee unde se află, deoarece au fost aduși acolo prin comprimarea spațiului și a timpului.

Maria începea să dea semne că devine conștientă, iar Arian simțea energia degajată de apropierea unor „Ei”. Le simțea până și undele de comunicare dintre ei, la fel cum mai devreme a simțit transmisia efectuată de Prozon.

— Ceva s-a schimbat! spuse Arian. Până acum nu simțeam aceste unde, dar acum... pot să îi văd! și într-adevăr, Arian se uită în sus și în jos și vedea mai departe de pereții și holurile lungi care îi înconjură. Îi vedea pe ei, vedea fluxurile de energie, vedea undele transmise de la unul la altul pentru a comunica, îi percepea sub forma unor sisteme neuronale. Le vedea cubul.

A început să alerge, cu Maria în brațe, urmărind zonele în care nu există niciun „Ei”. Aruncă o privire la ceas și a văzut că mai are jumătate de oră ca să îi ducă lui John un „Ei”. „Să-l ia naiba și pe John! Nu știu ce are de gând să facă, dar sper ca Robert să fi aflat ceva. Acum trebuie să mă concentrez să găsesc o ieșire din bază!”

Privirea lui Arian a rămas puțin ațintită asupra unei locații aflate la aproape un kilometru depărtare de locul unde se afla el, la același nivel! Era un spațiu imens, gol, semănând cu un hangar. Spera ca acolo să găsească ceva util pentru a scăpa din această Zonă și din labirinturile de coridoare. Maria își revenise aproape complet și acum îl ținea puternic în brațe, în timp ce el alergea cu corpul aplecat puțin înspre în față către zona liberă pe care o văzuse mai devreme.

— Ce s-a întâmplat? De ce fugim? reuși ea să articuleze câteva cuvinte.

— O să îți spun mai încolo, acum trebuie să găsim o metodă să ieșim de aici! Arian alerga ca și când nu ar fi avut niciun surplus de greutate în brațe, ca și când Maria nu ar fi existat.

— Dar unde suntem? mai întrebă ea pentru ca apoi să se strâmba de durere resimțind lovitura primită de la Arian în tâmplă și acum amplificată de fuga lui Arian.

— Nenorocitul! și începu să îl lovească cu palmele și să dea din picioare până ce îl obligă pe Arian să încetinească și să se oprească.

Știa că Maria își recăpătase memoria și că își aducea aminte despre ultimele cuvinte pe care le auzise înainte ca Arian să o lase înconștientă. Dar cu toate acestea, nu avea timp acum de explicații. Se uită în jurul lui la o mulțime de „Ei” care erau din ce în ce mai aproape. Lui Arian i se păru că aceștia nu respectă trasee drepte și nu i-au colțurile de la intersecția holurilor ci foloseau încăperile pentru a comunica cu holul următor, astfel că îi vedea mergând în zigzag sau în diagonală chiar. Mai aveau aproximativ cinci sute de metri până la hangar și ceva îi atrăgea pe „Ei” exact către locația lor. Arian se uită în pânțele Mariei și văzu fluxul de energie degajat de către fătul care creștea acolo.

— De ce mă simt atât de... și Maria își duse mâinile la burtă, simțind cum i se umflă și cum starea ei se schimbă, metabolismul ei se modificându-se în fiecare clipă.

Arian nu mai putea să aștepte și nici să dea explicații. Îi aplică Mariei presiune pe un punct din zona gâtului în apropiere de jugulară, împreună cu acționarea unui nerv din zona lombară a coloanei care au avut ca efect provocarea unui leșin acesteia. O luă din nou în brațe și începu să alerge, chinuindu-și creierul să arunce un scut peste emisia de energie oferită de făt. Energia îi atrăgea pe acei „Ei”, care își trimiteau undele pentru a o găsi. Dar chiar și pentru el era prea mult. Puterea fătului era mult prea mare și creștea mult prea repede pentru a-i putea face față și pentru a-l mai putea ascunde. Trebuia să se preocupe să observe continuu locația „Lor”, să acopere creierul Mariei pentru a nu mai permite niciunui „El” să îi modifice destinul și să alerge cu surplusul de greutate în brațe, pe care, în mod ciudat pentru

Arian, începea să îl simtă. Nu s-a mai simțit niciodată obosit, dar acum, datorită efortului depus de către creierul său, mușchii săi au emis mult mai multe enzime necesare alimentării creierului decât în mod obișnuit. Mai avea de alergat două sute de metri până la acel hangar, și primii „Ei” apăruseră în urma lui, iar viteza lui a început să scadă considerabil.

— Suntem pe urmele tale, Arian! era vocea lui Prozon pe care o simțea aproape în spatele lui. Aruncă o privire peste umăr și a văzut un „El” descompus, cu o față căreia îi lipsea un ochi, buza de sus și obrazul îi atârna sărind hidos în sus și în jos după cum alerga. Picioarele și mâinile păreau a se ține într-un fir de ață. Cu toate acestea, era la aproape doi metri în spatele său și a întins mâna pentru a-l prinde. Arian s-a oprit brusc din alergat și s-a întors aplicându-i o secerare de picior la nivelul genunchilor aceluia „El”. Ambele picioare i-au fost amputate și „El” s-a trezit aruncat pe burtă. Arian și-a continuat mișcarea de rotație pornind în alergare din nou când a ajuns să îndeplinească cele trei suteșazeci de grade.

La următoarea intersecție de holuri îl așteptau deja alți doi „Ei”, la fel de hidoși și descompuși, cu mâinile întinse către el. Încercau să îi pătrundă în minte și să îi atace gândurile, dar Arian preferă să își apere creierul decât să își menajeze mușchii. Încercările lor de a lovi creierul lui Arian cu emisii de fluxuri de energie s-a dovedit inutilă. Următoarea mișcare logică pe care Arian a reușit să o anticipeze, era ieșirea cubului din corpul surogaților pentru a încerca să intre în corpul lui. Arian spera să mai aibă destulă putere în el pentru a elibera cantitatea necesară de energie pentru a-i prăji pe cei doi oponenți. A strâns-o puternic pe Maria în brațe și s-a aruncat înspre cei doi, observând periferic alți doi „Ei” venind către ei pe holul din dreapta și încă trei pe holul din stânga.

O privire aruncată în urma sa, și i-a văzut pe toți, o mulțime de „Ei” opriți și uitându-se după el. A ajuns aproape de ușa de la intrarea în hangar, când creierul său l-a atenționat despre o altă mulțime de „Ei” care îl așteptau în hangar. Arian deschise ușa și mulțumi în gând pentru ce a văzut în interior. În centrul hangarului trona o navă imensă, înconjurată de oameni în alb care munceau frenetic și printre ei, purtându-se perfect natural, peste o sută de „Ei”. O singură privire

asupra navei îi fusese îndeajuns pentru a-și aduce aminte că aparținea unei lumi la fel ca și a lor. Era doar o altă specie controlată de către „Ei” și care încerca să se salveze. Au venit pe pământ pentru a-i anunța pe oameni despre acest pericol, dar oamenii i-au atacat și le-au doborât nava. „Nici nu e de mirare că în toate poveștile, corpurile extraterestre sunt tot timpul umanoide! Doar toți suntem făcuți după chipul și asemănarea „Lor” își spuse Arian aducându-și aminte că a încercat să le explice oamenilor ce se întâmplă de fapt. Dar aceștia, printre care și John, pe atunci un tânăr dornic de afirmare, au efectuat experimente pe cei care rămăseseră în viață după prăbușirea navei. În scurt timp i-au omorât pe toți. Explicația lor a fost că au încercat să afle informații de la ei, dar că din păcate cererile lor au fost prost percepute.

Arian știa să piloteze acea navă, o făcuse pe timpul Intermediarilor, timp în care păstrau legături strânse cu multe planete, acordându-și ajutor reciproc și făcând comerț. Își adună ultimele puteri și se îndreptă liniștit către liftul care avea să îi ducă în mijlocul acelei mulțimi combinate de oameni și „Ei”. O ținea în continuare în brațe pe Maria, într-un mod protectiv.

— Am să vă distrug pe toți! le transmise Arian o undă celor de jos în timp ce liftul îl cobora către ei. Creierul lui se adapta foarte repede, astfel că a reușit să învețe să comunice cu ei în doar câteva minute, mai exact de când l-a prăjit pe Prozon. Renunțați și plecați dacă vreți să mai rămâneți în viață și nu vreți să vă irosiți milioanele de ani pe care i-ați trăit până acum! continuă el pe un ton amenințător.

Ușile se deschiseră, dar niciunul nu părea să aibă de gând să renunțe, din contră, se adunaseră în semicerc în fața ușilor, așteptându-l. Arian își concentrează forțele asupra lor și creierul lui transmise o undă de energie către ei arzându-le la toți sistemele neuronale. Se uita la ei cum pică la pământ, dar nu a fost îndeajuns. Unda nu i-a distrus pe toți, ci doar pe cei aflați pe o rază de câțiva metri. Eliberarea unei asemenea cantități de energie l-a secat de putere pe Arian care a căzut într-un genunchi, împovărat de greutatea Mariei. Se ridică cu greu, și înainta împleticindu-se, încercând să își trimită impulsuri către mușchi. Savanții se dădeau la o parte din fața lui, făcându-le loc să treacă înspre navă. Dar printre ei se aflau și „Ei”. Aceștia încercau să se apropie de Arian, dar creierul lui încă reacționa

instinctiv și reușea să mai emită câte un impuls de energie care să ardă circuitele neuronale ale „Lor”.

— Unde mă duci? Maria i-a văzut chipul schimonosit de durere, urât, parcă nu mai era el.

— Trebuie să ajungem la navă! spuse cu greu Arian ridicând ochii tocmai la timp pentru a vedea o lovitură venind către el. Se lăsă să cadă în față pentru a evita impactul cu ceea ce părea a fi o bătă de baseball, și căzu peste Maria.

— Ce se întâmplă cu tine? Nu ai fost niciodată așa! Maria încerca să înțeleagă unde se află și ce e cu mulțimea aceea de oameni care îi înconjură.

— Sunt slăbit... am pierdut energie... trebuie să te protejez! Arian se chinuia să vorbească, în timp ce creierul lui menținea funcțiile vitale operative.

— Dar nu ziceai că nanoboții sunt cei care te protejează? Cum poți să fii slăbit? fără să își dea seama, Maria tocmai i-a oferit salvarea lor.

„Nanoboti! De ce nu m-am gândit eu până acum la asta? De ce nu au intrat în funcțiune până acum? Probabil i-am dezactivat la primul contact cu Prozon!”. Își apăsă câteva puncte de pe suprafața corpului și toți nanoboții au revenit la viață. Pielea lui Arian era protejată acum, funcțiile vitale au fost preluate de către ei ca să dea posibilitate creierului să se reîncarce și să pornească ofensiva.

Arian se ridică de la pământ, luă un halat de pe un doctor și o îmbracă pe Maria. Apoi o ridică de jos, și începu să răspundă atacurilor acelor „Ei”, rotindu-se în cerc în jurul Mariei, părând, lovind și prăjind cuburile celor care se încumetau să îi atace. Arian simțea energia eliberată de prezența lui Prozon prin preajmă. Asta însemna că așteaptă să intre în creierul Mariei... ” Trebuie să găesc o soluție!”. Se învârtea protectiv în jurul Mariei și arunca priviri rapide acelor „Ei” care strângeau cercul în jurul lor amenințător.

— Pe „Ei”, băieți! se auzi un strigăt de undeva din spate, urmat de un urlat războinic venit din piepturile a peste o sută de oameni.

Acei „Ei” care se adunaseră în jurul lor reprezentau ultimii care mai păzeau acea sală imensă, și se pare că toți uitaseră să se mai preocupe de existența prizonierilor umani. Savanții s-au aruncat

asupra „Lor” cu orice aveau la îndemână, fiindu-le relativ ușor să îi doboare datorită stadiului avansat de descompunere în care se aflau.

— Haide, o luă Arian de mână pe Maria și o trase după el. Nu avem timp, trebuie să ajungem la navă! era necesar să profite de momentul de nedumerire și de surprindere al „Lor” înregistrat în urma atacului oamenilor.

Au început să alerge, făcându-și loc prin mulțimea care se lupta acolo, Arian protejând-o continuu pe Maria. Ieșirea din mulțimea revoltată împotriva „Lor” a însemnat câțiva metri până la navă. În spatele lor, savanții erau înrobiți, transformați în „Ei” pe măsură ce câte un alt „El” era ucis și cubul îl părăsea pentru a intra în creierul altui om, apoi în altul, și în altul până ce își găseau gazda potrivită.

— Cum naiba intrăm în nava asta? Maria se uita neputincioasă la forma de farfurie a navei, arătând la fel ca în multele povești auzite cu și despre extraterestrii. Era susținută de un picior central care arată ca un cilindru cu capetele lărgite sub formă de pâlnie. Arian se îndreptă sigur către piciorul acela și îi activă un panou de comandă.

— Ar fi bine să te grăbești Arian! Se pare că vin după noi și nu sunt fericiți deloc...

Nu mai apucă Maria să termine propoziția pentru că s-a trezit înhățată și trasă din fața „Lor”, intrând în următorul moment în navă. În interior, Maria a găsit doar o imensă cameră goală.

— Ce e asta? E o glumă sau au furat tot ce era în navă? Nu o să putem să plecăm niciodată de aici! Maria aproape că plângea, iar Arian încercă să pună această slăbiciune pe seama a ceea ce s-a întâmplat în ultimele minute.

— Ascultă-mă! și Arian a fost nevoit să o zdruncine puțin ca să își revină. Vezi toate cadranele acestea? atunci abia a observat Maria că toată podeaua navei era împărțită în cadrane delimitate de canale ce emanau o lumină verzuie. Eu o să mă duc la comanda navei, ca să ieșim de aici, și Arian arată cu mâna un punct unde Maria din nou nu a văzut nimic, era gol.

— Dar nu înțeleg... ce comandă, ce cadrane! Arian, nava e goală!

Arian o împinse aproape brutal în primul cadran. Imediat cadranul se umplu de gândurile Mariei, deloc frumoase... o înconjurau din nou acei „Ei”, așa că Maria începu să țipe speriată. Imediat Arian

intră în cadranul ei și controla imaginile, ducând-o pe Maria pe nisipul fierbinte de la malul unui ocean luând-o în brațe în încercarea de a o liniști.

— În aceste cadrane poți să crezi ce vrei tu, creierul tău le controlează. Uite, dacă vrei mergem în vârf la Himalaya! În următorul moment Maria tremura de frig pe un vârf de munte, pentru ca imediat să revină înapoi la ocean.

— Ai văzut? Nu e chiar așa de greu! Haide, încearcă și tu, Arian vorbea cu ea ca și cu un copil mic.

Maria a început cu imagini haotice, până când încet, încet și-a canalizat gândirea către un singur punct, împinsă de glasul lui Arian care îi spunea ce să facă. A reușit astfel să rămână mai mult timp la o singură imagine. Arian i-a arătat că putea inclusiv să pună mâna pe un obiect pe care să îl simtă ca fiind real. Maria a luat o piatră de pe jos, a pipăit-o mirându-se de înregistrările pe care i le transmitea pielea la atingerea acelei pietre. Creierul știa că nu e reală, dar mâna îi spunea cu totul altceva. Se năștea astfel un conflict care a avut ca și finalitate aruncarea pietrei în depărtare. Piatra a lovit apa lacului la zece metri de locul unde stăteau ei, stârnind numeroase valuri și implicat un zgomot destul de familiar. Un nou conflict apărea. Cadranele nu aveau mai mult de patru metri pătrați, și totuși chiar dacă ar fi fost vorba despre o hologramă, atunci cum poate să îi manipuleze simțurile astfel încât să o facă să simtă ceea ce se întâmplă în jurul ei?

— Te las să găsești mai multe răspunsuri, îi șopti Arian amuzat de comportamentul Mariei. Eu o să mă duc să pilotez nava pentru că trebuie să și plecăm de aici!

Maria se uita pierdută în ochii lui, ținându-se cu mână de burta care crescuse vizibil.

— Ce mi-ai făcut? Ce am în mine? Maria îl prinse de mână și se rugă acum pentru niște răspunsuri.

— Acesta îți este destinul, pentru acest lucru ai fost creată, Maria! Nimic în lumea aceasta nu e întâmplător... e doar menirea ta! Și Arian ieși din cadran, îndreptându-se către un alt cadran mai mic, din centrul navei.

O vedea pe Maria cum privește fascinată în jurul ei, cum construiește și își folosește mintea pentru a descoperi funcționalitatea

cadranelor. El intră în cadranul acela mic, unde creierul i se conecta la sistemele de control ale navei, imaginile pe care le dorea umplând cadranul la 360 de grade în jurul lui. Erau imagini din exteriorul navei, precum și o mulțime de alte informații. Un fotoliu pentru pilotaj acoperit cu touchscreen-uri a apărut din neant, și deși din exterior nu se vedea decât Arian și nimic altceva, în interiorul cadranului acesta se așeza confortabil pe scaun. Din exterior privit, Arian stătea suspendat, fără să fie susținut de nimic.

— Să-i prăjim puțin pe nemernicii aceștia! spuse Arian, aruncând o privire sub el și uitându-se la toți acei „Ei” care priveau momentan neputincioși cum nava începuse să se rotească.

Mișcarea de rotație a părții de jos a navei era cea care îi imprima mișcarea de înaintare precum și evoluția acesteia în timpul zborului. Deși imperceptibilă, toată partea de jos era mobilă, și odată începută mișcarea de rotație, viteza pe care o dezvolta nu permitea ochiului să observe mișcarea pe toate cele trei axe. Controlul zborului îl deținea pilotul care era de ajuns să se gândească la traiectoria navei, pentru ca aceasta să răspundă cerințelor. Singurele momente în care era necesară intervenția manuală era doar pentru selectarea altor tipuri de date, și pentru a trece nava pe diferite moduri, cum ar fi modul de luptă. Dar și acest lucru se făcea de pe fotoliul de pilotaj.

Odată ce creierul lui Arian s-a conectat la sistemele navei, acesta a trecut nava pe modul de atac și a armat un impuls ce trimitea electroni în formă pură către țintă. Electronii se descărcau în țintă și încărcau toate moleculele din care era formată materia cu energie, transformând molecula într-o mininovă. Căldura și energia emanată se disipa într-o secundă și din țintă nu mai rămânea decât un nor de fum. La acest impuls Arian a uploadat energie direct de la creierul său, energie ce avea să atace mult mai eficient sistemele nervoase ale „Lor”.

Prozon privea neputincios cum viitorul Conducător Suprem le era furat împreună cu nava de care aveau atât de disperat nevoie. Apoi semnele că nava se pregătește de atac l-au făcut să își spună că i-a ajuns și că s-a săturat de Arian și de existența lui. A văzut fascicolul ce a plecat din lateralul navei, din îmbinarea celor două farfurii. A reușit să își creeze un câmp de forță în jurul său care să îl protejeze de orice ar fi fost aceea armă. Scutul l-a protejat pe deplin, dar Prozon se uită la

ceilalți „Ei” cum se transformă rând pe rând în mininove, pentru ca în următorul moment să dispară cu tot cu corpurile surogat.

— E prea mult! lui Prozon nu-i venea să creadă cât de avansat era Arian. Știa că mai există și pe celelalte lumi câte o anomalie de genul lui Arian, dar niciunul nu era atât de puternic ca și acesta. Știa că în timp au fost nevoiți să se lupte cu multe dintre aceste anomalii, dar de fiecare dată au învins! Dar de data aceasta a trebuit să stea să privească cum mai bine de douăzeci de „Ei” au fost distruși de un singur om într-o secundă.

Cuburile lor nu se puteau conecta la creierul lui Arian și chiar el a văzut ce a pățit dacă a încercat să intre în mintea lui. Știa că aceasta nu e o soluție. „Trebuie să ne recuperăm Conducătorul Suprem”, își spuse Prozon, înainte de a efectua o ultimă încercare de conectare cu creierul Mariei. Arian îi proteja în continuare creierul, ceea ce făcea imposibil accesul în mintea acesteia.

Arian a văzut câmpul de forță creat de Prozon în jurul lui, și și-a dat seama că nu a reușit să îl atingă. În schimb era sigur că l-a pus pe gânduri în legătură cu distrugerea atâtor „Ei”. Un zâmbet îi lumina fața lui Arian. „Nu le-am mai produs atâtea avarii de pe vremea Intermediarilor! Am și uitat cât de bine mă simt când văd cum pică atâția „Ei” deodată”. Aruncă o privire asupra Mariei și o văzu cum stătea și ea întinsă la aproape un metru deasupra podelei, fără a avea nicio susținere. „Ma întreb ce a creat acolo? Săraca de ea, nici nu știe ce o așteaptă și în ce a intrat!”. Cu aceste lucruri în minte, Arian a comandat navei să deschidă drumul de acces către exterior. O rachetă armată cu ceea ce păreau a fi nanoboți iubitori de metale a fost lansată înspre tavan, care în curând s-a dovedit a fi de fapt o poartă către un tunel ce avea să îi arunce în exterior. Niciodată nu i-au plăcut navele acestea lui Arian, deoarece nu îi ofereau nicio senzație de zbor. Se simțea la comanda navigației navei ca și în fața plasmei de pe peretele casei sale jucându-se. Cadranele se roteau și ele pe toate cele trei axe, dar tot timpul în sens opus mișcărilor navei. Absorbția avansată a șocurilor, a vitezei, a oricărui tip de mișcare, lăsa impresia că nava nu se deplasa. Maria nu știa că au ieșit la suprafață și că executau tonouri la viteze ce depășeau Mach 5.

Un kilometru în spatele lor a văzut nava în care George și restul

echipei îl așteptau. A marcat nava și a transmis o cerere de acceptare a frecvenței.

— George! se auzi vocea lui Arian în toată nava după ce George a acceptat acea bizară cerere. Sunt chiar în fața voastră, în farfuria zburătoare! toți au ieșit afară, sau la geam, pentru a vedea ceea ce doar în teoriile conspirației auziseră.

— Dar nu se poate... astea sunt mituri, teorii! George, deși deținea un grad mare de acceptabilitate, de data aceasta îi era foarte greu să creadă ceea ce vedea.

— Și pe ce bază crezi că se creează orice mit, orice teorie, George? Acceptă adevărul și poate o să vă iau să facem o tură cu această frumusețe. Sau poate chiar o să v-o împrumut, deoarece mie nu îmi place!

George nu știa ce să zică, era încă speriat de ceea ce tocmai vedea.

— Ascultă-mă, și în următorul moment George a primit și semnal video. Îl vedea pe Arian nemișcat, suspendat în aer și având o poziție de parcă ar sta pe un fotoliu, într-o cameră mare și goală!

— Îți bați joc de mine, Arian? George se simțea fraierit și umilit.

— George, de câte ori te-am rugat să ai încredere în mine? Sunt o mulțime de lucruri care va depășesc imaginația și gândirea, motivul fiind creierul vostru care a fost creat pentru un singur scop: de a servi în cel mai bun mod interesele acestor „Ei”. Control total! Aceasta se întâmplă, asta vor acum. Nu avem timp de așa ceva, George, acceptă realitatea și ascultă ce vreau de la tine.

— Ok, a fost tot ce George a putut să îngaiame înainte de a începe să își pună creierul să lucreze pentru a accepta realitatea oferită de Arian.

— Punct de întâlnire, cabana din Aspen! Timpul estimat, două minute! George, acum! Arian se răsti la el, pentru că avea încă imagini cu echipă lui afară, privind uimiți la farfurie.

Cu coada ochilor i-a văzut pe cei doi inseparabili stând în ușa biroului, așteptând să fie chemați înăuntru. John nu își aducea aminte să îi fi chemat, și știa că ei nu vin de capul lor decât dacă ceva important s-a întâmplat. Le făcu semn cu mâna să intre și să vorbească.

— Avem probleme, domnule! spuse unul dintre ei, în timp ce

celălalt îi înmână un raport de două pagini, iar pe ultima pagină era și o imagine de tip video, un ecran la fel ca și cel primit de către președinte.

— Da, bănuiam! Voi nu puteți niciodată să veniți aici și să îmi dați o veste bună! când vă văd așa, ca mai devreme, simt că aș vrea să vă trag câte un glonț în cap și apoi să îmi trag și mie unul! John era într-adevăr pe atât de supărat pe cât de mortuară a însemnat amenințarea către cei doi.

Aruncase o privire pe înregistrarea video și apoi peste raport. De data aceasta era nervos!

— Vreți să spuneți că Arian a furat nava din Zona 51 și împreună cu nava lor sunt acum pe platforma din fața cabanei lui din Aspen? ultimele cuvinte au fost un urlet sugrumat de lipsă aerului. Omul ăsta e nebun? Cum poate să parcheze o farfurie zburătoare în fața cabanei lui din Aspen? Cuuum? se ridică și îl luă pe unul dintre ei de guler.

— Vreau să vorbesc cu Arian, acum! se uită la ceas și continuă, mai are exact douăzeci de minute până la conferința de presă unde trebuie să aducă un „El”. Mai bine nu! se răzgândi John, mai bine nu! Tu! și întinse degetul către cel care vorbea de obicei dintre cei doi. Tu îl suni și îi transmiți că Ministrul Apărării speră că în farfuria aceea extraterestră nenorocită să fie un „El” că altfel...

— Domnule, în raportul ce vi l-am înmănat scrie că am luat deja legătura cu el! și ne-a transmis că a omorât, mă scuzați, „a prăjit”, acestea au fost cuvintele lui exacte, o mulțime dintre „Ei” în Zona 51, dar nu are niciunul cu el. De asemenea spune că ar fi bine să vă calmați, înainte să pățiți vreun infarct. Apoi mai spune că va ajunge la timp, să nu vă faceți prea multe probleme!

Lui John nu îi venea să creadă ceea ce tocmai auzea. Nu putea să înțeleagă cum un angajat, căci până la urmă și Arian este tot un angajat, poate să vorbească cu el așa. Dar ce îl deranja cel mai tare era modul în care acesta i se adresa, fără niciun pic de respect, fără niciun pic de teamă, fără să îi pese de nimic.

— Am să îl „prăjesc” eu pe el cât de curând! Cu mine nu vorbește nimeni așa, s-a înțeles? John urlă isteric în încăpere justificându-se în fața celor doi.

— Domnule, noi suntem doar mesageri! Raportul de pe masă vă poate spune mai multe! amândoi erau în picioare și se uitau pe jumătate speriați și pe jumătate amuzați la reacțiile lui John.

— Ieșiți afară! Vreau să vorbesc cu Kim, aduceți-o imediat aici! abia se mai putea controla, își simțea inima că explodează, așa că se așează și încercă să se calmeze.

Kim apărură în câteva minute în cadrul ușii, șifonată, cu urme roșii pe gât și cu părul nearanjat. A constatat cu plăcere că și așa arată incredibil de provocator și de bine. Îi făcu semn să ia loc, în timp ce el își turnă un pahar de whisky, ronțând capătul unui trabuc. Era cea mai bună terapie pentru menținerea nervilor la un nivel scăzut. Kim îi arată cu degetele nivelul de whisky în paharul dedicat ei, și John se conformă.

„Se pare că încă are nevoie de mine! E un prost, exact așa cum am bănuț!” Kim își aplică pe față un zâmbet dedicat în totalitate lui John, deși gândea cu totul altceva. „Dar cu toate acestea trebuie să mă folosesc de șansa ce mi se oferă și să obțin cât mai multe!”

— Te pot ajuta cu ceva, John? sparse ea gheața care încinsese atmosfera. Mă gândesc că nu m-ai violat și apoi m-ai aruncat într-o celulă doar pentru a-ți satisface o dorință pur masculină!

Singurul lucru ce îl știa John în acest moment, e că va trebui să plătească cu vârf și îndesat reactivarea lui Kim. Era un gând care îl măcina.

— Spune-mi care îți sunt cerințele dacă te chem să revii în joc?

— Nu poți să întrebi așa ceva, John! E lipsit de bun simț! Își permitea să își bată joc de John. „Am să te fac să îmi mănânci din palmă și apoi o să te distrug!” gândi ea din nou cu zâmbetul pe buze. Dar dacă tot ai întrebat, continuă ea, vreau să revin ca și CEO al trustului tău media și vreau jumătate din tot ceea ce se va câștiga... jumătate John!

— Ai înnebunit, femeie? sări John ca și ars de pe scaun. Cum crezi că îți voi da jumătate și să te mai numesc și CEO! John părea foarte surprins și controversat.

Kim se ridică elegant de pe scaun și îi făcu cu mâna în timp ce se îndrepta către ușă, legănându-și șoldurile ce formau un posterior superb.

— Puteți să mă duceți înapoi în celulă mea, băieți! se adresă ea

celor doi agenți care așteptau la ieșirea din birou. Se pare că am terminat negocierile aici! Fără niciun rezultat! și a oftat prelung.

— Așteaptă o secundă! lui John nu îi venea să creadă cât de folosit era și cât de manipulat, dar nu avea ce să facă și nici arme cu care să contracareze. Sunt de acord cu cererile tale! Numirea va fi anunțată după conferința de presă ce va avea loc în mai puțin de cincisprezece minute. Ocupă-te imediat de organizarea conferinței, eu o să îl anunț pe Președinte când și unde va avea loc.

Kim zâmbea satisfăcută... a obținut tot ce și-a dorit!

— Bun, mă bucur să văd că ai devenit un tip rațional, John, spuse ea întorcându-se către el. Ține minte că președintele nu trebuie să afle nimic despre faptul că am revenit și că nu mai sunt prin nu știu ce închisori, cel puțin nu acum, înainte de conferință.

— Trimite un echipaj pregătit pentru înregistrare și transmitere live a conferinței! John era evident grăbit. Vreau să fie acolo în zece minute, altfel capul tău va fi pe o tavă.

— Lasă amenințările, John! se îndreptă ea către el arătând amenințător cu degetul. știu foarte bine ce trebuie să fac! Amândoi am pus planul ăsta la cale, asta până când ai încercat să mă dai de-o parte. Tu fă-ți partea ta de treabă, și lasă în seama mea restul! O să ai totul pregătit în zece minute, dar cu condiția să terminăm odată discuția asta.

John nu a mai zis nimic, se simțea deja faptul că îl intimidă prezența lui Kim în încăpere. Deborda de putere și inteligență femeia asta, de fapt acestea au fost și motivele pentru care a încercat să scape de ea. I-a fost frică să nu încerce ea prima dată să îi aplice același tratament.

Se întoarse și se grăbi să meargă către pasajul subteran pentru a ajunge la Președinte. Cei doi agenți îi înmânară un plic din mers și îl urmară la fel ca doi câini credincioși.

Președintele aștepta agitat și pregătit începerea acelei conferințe care pentru el putea să însemne un total dezastru. Putea să ducă la încheierea carierei sale, la eliberarea din funcție, asta în cazul în care lumea va reuși să scape din mâna acestor nenorociți de extratereștri. Un gând nu îl lăsa în pace și o imagine îi tot revenea în minte. John deschise ușa și Președintele sări pe el:

— John ce s-a întâmplat în Zona 51? Am văzut multă agitație și deși camerele nu acoperă întreg perimetrul, s-a putut vedea cum oameni erau omorâți. Nu știi dacă mai e ceva în viață acolo, John! Mi-ai spus că e un experiment social.

— D-nule Președinte, tocmai ce am aflat că suntem în război cu „Ei”. John aștepta liniștit ca Președintele să realizeze ceea ce tocmai a aflat și apoi continuă. Am primit un reportaj într-un orașel din America, numit Drummhe, cu scene de cruzime și multe împușcături. Au atacat localnicii, am trimis armata să ia măsuri de protecție dar după cum o să puteți vedea și dumneavoastră, armele noastre nu au niciun efect asupra „Lor”. Nu suntem eficienți de loc, și nu asta ne dorim în aceste momente.

— Ce vrei să îmi spui, John? că totul s-a transformat dintr-odată în război? Vrei să anunț lumii întregi existența unui război cu o specie extraterestră? Asta vrei? Poți să realizezi ce impact poate avea asupra lumii acest anunț?

— Da, Alex, asta vreau! Vreau ca tu să convingi lumea, că ceea ce s-a întâmplat acolo este doar un caz izolat, și că avem controlul total asupra zonei. De asemenea vei avea lângă tine un „El”, care va demonstra că suntem în relații pașnice cu „Ei”. Sper că te-ai documentat și că ți-ai făcut temele.

Președintele arată cu o mână înspre dosarul gros, făcând un gest de lehamite.

— Era să uit, spuse John de parcă ar fi fost cel mai neînsemnat lucru. Uite aici condițiile de desfășurare a conferinței, se întinse și îi înmână plicul ce îl primise mai devreme de la cei doi agenți. Încă nu am aflat cine e ascuns în spatele acestui complot, dar nu va mai dura mult. Conferința va avea loc în aproximativ cinci minute, aici, în biroul tău.

— Perfect, dar nu trebuia să mai fie lângă noi și un „El”? și à-propos, John, cine este acest Arian? președintele a fost mirat de reacția lui John la auzul acestui nume și acum aștepta nerăbdător răspunsul.

— Aaa, nimeni important, Alex! Doar un agent de teren, unul dintre cei mai buni, de altfel, dar din păcate începe să dea semne de oboseală și face greșeli. Nu o să îl mai ținem activ pentru mult timp! Nu

e timpul să te preocupi pentru această persoană, ai acum alte gânduri de care trebuie să ții cont, Alex.

John se îndreaptă către ușă la timp pentru a deschide unui reporter și cameramanului său care se pregăteau să bată. Le aruncă o privire destul de urâtă care ar fi vrut să zică „Dacă o dați în bară sunteți morți, amândoi!” și ieși pe hol.

— De la ce post de televiziune sunteți? îi întrebă Președintele pe cei doi reporteri.

— Suntem de la Kiech1, spuse reporterul în timp ce cameramanul își instala aparatura.

— Postul acesta nu aparține de trustul media Big Four? Președintele începea să fie frustrat pentru că pune el întrebările și nu unul dintre oamenii lui.

— Din păcate nu, domnule Președinte, postul nostru împreună cu alte două tocmai ce au fost achiziționate de către concurență, trustul VisionSlim! Președintele atâta a vrut să audă.

— Nenorocitul, murmură el, bătrânul acela! Trebuia să mă aștept la așa ceva din partea lui.

Afară, John le dădea indicații clare celor doi agenți să ia legătura cu Arian cât mai repede, mai erau câteva minute până când începea conferința.

— Mai vreau și o confirmare urgentă din parte lui Lewis și Kim că toate sunt în ordine și că banii sunt în cont iar aparatele pregătite pentru măsurarea audienței... John se opri pentru că îl văzu pe Ministrul Finanțelor cum se îndreaptă grăbit către ei și bate la ușa biroului Președintelui. John intră după el să vadă ce se întâmplă.

— D-nule Miliway, vreau să știu care sunt datoriile pe care imperiul media a lui Christian le are către visteriile statului?

— S-au cumulat mai bine de zece miliarde de dolari, domnule Președinte, și suntem în punctul elaborării unui amendament prin care să îl absolvim de la plata acestor datorii în schimbul anumitor servicii către patria sa.

— Vreau în acest moment să fie înștiințat că are douăzeci și patru de ore ca să își plătească datoriile, în caz contrar o să procedăm la lichidarea companiei sale și la distrugerea sa! tună Președintele și Miliway se făcu mic în fața sa, în timp ce John jubila. Nimeni, și când

spun nimeni, chiar mă refer la nimeni, continuă președintele, nu o să îmi distrugă reputația, să îmi terfelească numele sau să îmi distrugă integritatea doar pentru a câștiga mai mulți bani! Îl vreau pe tavă până mâine la amiază, ai înțeles? Președintele își pierduse cumpătul și mai aveau doar câteva minute până intrau în emisie.

— De ce să continui conferința aceasta, John? Am descoperit cine e în spatele acestei ticăloșii, Președintele părea obosit și se lăsă să alunece în scaun, ducându-și o mână la frunte.

— Pentru că din contră, lumea are nevoie de dumneavoastră, domnule Președinte. Pentru că „Ei” încă sunt acolo, afară, undeva și așteaptă să ne extermină. Pentru că dumneavoastră sunteți cel mai mare conducător și aveți puterea să vă faceți ascultat peste tot în lume. Nu uitați, e o transmisie live, în toată lumea, pe toate posturile de televiziune.

— Da, se ridică Președintele, trebuie să mă fac auzit! Lumea trebuie să fie prevenită în legătură cu ceea ce se întâmplă.

— Asta e atitudinea pe care trebuie să o aibă Președintele Americii! și John era cu adevărat mândru... încă un pas al grandiosului său plan a fost dus la îndeplinire.

Arian ieși din piciorul navei cu Maria în brațe. George, Liu și restul echipei se uitau nedumeriți la Maria. Aceasta avea doar un halat pe ea, era transpirată și tremura. Liu se aruncă asupra ei controlându-i funcțiile vitale și punându-i lui Arian o mulțime de întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat și starea acesteia.

— Liu, termină cu întrebările acum. Trebuie să ajungem dincolo imediat! George, astea sunt coordonatele, spuse Arian și îi înmână stickul. Cineva să îl cheme pe Robert, am nevoie de el!

Robert apăru în pragul ușii și rămase cu gura căscată când a văzut noua achiziție zburătoare a lui Arian. Fluieră lung, și își duse mâna la ceafă.

— Cred că visez... și nu vreau să mă trezesc! Arian, spune-mi că nu e ceea ce cred că e, i se adresă el lui Arian.

— E exact ceea ce crezi că e, dar o să ai timp să o admiri mai târziu, acum trebuie să mergem. Spune-mi ce ai reușit să afli despre ceea ce te-am rugat.

Robert continua să privească uimit la nava de pe platformă.

Arian apăsă un buton de pe un stâlp ce părea a fi menit să lumineze platforma. Întreagă platformă a început să se pună în mișcare, coborând cu tot cu navă la subsol. Ajunsă la un nivel inferior nava a început să ruleze de pe platformă și să fie poziționată separat în ceea ce părea a fi un hangar. După această mișcare, platforma revenea la poziția inițială.

Arian aruncă o privire către poziția Mariei, apoi îl văzut pe Abel ieșit din navă, uitându-se către vârful muntelui. A început să alerge către el, simțind o modificare în ceea ce definea spațiul ca fiind o realitate improbabilă. „Ei” au reușit să îl găsească pe Abel și acum deschideau o nouă poartă către lumea lor, probabil în încercarea de a aduce cât mai mulți dintre „Ei” pe Pământ. Liu a observat agitația și și-a aruncat privirea asupra lui Arian care mai avea doar doi metri până la Abel. I-a văzut pumnul încleștat și pregătit să lovească, neavând de unde să știe motivul pentru care făcea acest lucru.

— Nuuu! un strigăt lung ieși din pieptul lui Liu, iar Abel se întoarse către ea exact în momentul în care Arian se aruncă asupra lui.

Abel a văzut pumnul cum trece prin fața ochilor săi, simțindu-i forța incredibilă pe care o emana. Și-a dat seama că dacă acel pumn l-ar fi lovit, dacă nu ar fi fost țipătul lui Liu și eschivarea la timp, acum probabil că ar fi fost întins pe jos într-o baltă de sânge cu țeasta spartă, mort.

— Nu ești tu cel care să mă omoare pe mine! strigă el la Arian sărind asupra adversarului său.

Arian simțea tot mai puternic fluxul de energie emis de creierul lui Abel. Ar fi putut să îl prăjească dar nu își dorea aceasta pentru că rolul lui Abel în această luptă era printre cele mai importante. A rămas în picioare doar o singură opțiune și anume: aceea de a-l omorî. Un gând hilar îi străbătu creierul în timp ce își planifica mișcările pe care avea să le facă. „Ce ar fi dacă l-aș întreba dacă acceptă să îl omor? Oare ce ar zice?”. Știa exact cum avea să o facă încă de când creierul său a înregistrat eșecul pumnului devastator. În timpul în care pumnul trecea prin fața ochilor lui Abel, Arian a construit un nou atac în totalitate, dar unul foarte scurt pentru că nu avea timp de pierdut. Acest ultim plan a trebuit să fie modificat deoarece nu a anticipat reacția lui Abel. Atunci i-a venit ideea cu întrebatul.

— Crezi că ești de acord să mori? Ai încredere că o să te readuc la viață? strigă Arian, în timp ce Abel sărea peste el.

— Nu ești tu cel care o să mă omoare! repetă Abel răspunsul.

Arian era cu fața la Abel când acesta și-a aruncat pumnul către el. O lovitură rapidă și scurtă la încheietura mâinii cu pumnul strâns a fost de ajuns pentru a scoate din luptă definitiv acea mână. A urcat apoi pe aceeași mână, lovind bicepsul din interiorul mâinii, sub mușchi. Această lovitură a fost dată cu palma deschisă și cu degetele întinse. De fapt degetele intrau sub mușchi, ceea ce provocau o durere oribilă, deoarece scoteau practic mușchiul de pe os dacă era aplicată forța necesară. Arian nu a vrut să îi provoace mai multe pagube pentru că asta ar însemna să dureze prea mult reparația și implicit recuperarea. În aceste condiții, o lovitură de picior la genunchiul drept l-a făcut pe Abel să îngenuncheze, cu capul pregătit la nivelul și poziția pe care și-o dorea Arian.

— Arian, nuuu! un nou țipăt al lui Liu, în timp ce craniul lui Abel era zdrobit de forța nimicitoare a pumnului lui Arian. Abel a căzut într-o baltă de sânge, mort, exact cum prevăzuse cu câteva secunde în urmă.

Toți se uitau muți de uimire, neștiind ce să creadă, ce s-a întâmplat și dacă ar fi trebuit să intervină sau nu. Oricum, reacțiile lor ar fi fost mult prea târzii ca să facă vreo diferență. Finalul ar fi fost același, inevitabil, moartea lui Abel. Ce îi nedumerea pe toți era motivul pentru care Arian a fost împins să facă această oribilă crimă.

— De ce ai făcut asta, nenorocitul? L-ai omorât, mi l-ai luat! Liu îl lovea pe Arian cu pumnii ei mici, dar acesta o luă în brațe și îi șopti ceva la ureche. Liu se opri, se dădu un pas în spate și i-a dat o palmă cât a putut ea de tare. A fost răsunătoare mai mult decât dureroasă, dar satisfăcătoare pentru Liu, care părea că nu mai avea nimic de comentat. S-a îndreptat către Maria să o ajute să se ridice.

Arian a căutat existența vreunui alt flux de energie, dar nu a mai găsit niciunul. Nu l-a mai simțit din momentul în care l-a omorât pe Abel. Își ridică privirea către ceilalți din echipă întrebându-se dacă trebuie sau nu să le transmită ceva. A preferat să păstreze tăcerea pentru că în final faptele lui aveau să fie înțelese și justificate.

— George, urcă pe toată lumea în navă, plecăm acum! strigă

Arian la George. Acesta le făcu semn tuturor să intre, au luat-o și pe Maria pe o targă pentru că nu mai era capabilă să umble din cauza modificărilor survenite în metabolismul ei.

Când toți se aflau în navă, Arian se aplecă și îl ridică pe Abel. Îl duse la navă și urcă cu el acolo, lăsând în spatele lui o dâră de sânge.

— Să mergem! Arian susținea în continuare privirile tuturor ațintite asupra lui, fără să spună nimic.

În următorul moment se aflau pe platforma de pe terasa castelului său din pădure. Erau în cealaltă dimensiune.

— George, ține motoarele pornite, în zece minute am plecat înapoi! Dă-mi stickul ca să pot să uploadez următoarele coordonate. Robert, tu vii cu mine, Liu te duci și ai grijă de Maria. Am nevoie de ea să fie sănătoasă. Am nevoie de tine să ai grijă de copil!

Toți ochii de pe platformă s-au îndreptat asupra lui, și apoi asupra Mariei.

— Doamne! Liu își duse mâna la gură. E însărcinată! Păi nu puteai să zici așa de la început, așa fi știut și eu cu ce am de-a face! Dar cum, raționa ea, nu e posibil așa ceva!

— Liu, speram să îți dai tu seama ce are, nu să îți spun eu! Acum că știi, îți mai spun doar că am estimat că în patruzeci și opt de ore se va produce nașterea. Vreau să fii pregătită pentru acest lucru.

Liu a dat din cap în semn că da și își îndreptă toată atenția asupra Mariei.

— George, pune pe cineva să curețe mizeria de aici, spuse Arian ridicând piciorul din sângele lui Abel scurs pe podeaua navei. Robert, tu vii cu mine!

Au coborât din navă și s-a îndreptat fiecare înspre îndeplinirea misiunilor primite. Arian cu Robert pe urme și cu Abel în brațe s-au îndreptat înspre unul dintre lifturile ce aveau să îi ducă la subsol.

— La naiba! Înjură Arian. Mașina nu e aici! George, strigă Arian întorcându-se pe terasă, o vreau pe Andreea înapoi în navă în cinci minute, ai înțeles?

— Am înțeles, o să o aduc aici, indiferent de condiția ei! din nou George se simțea frustrat de faptul că nu știa ce se petrece aici, care e scopul și motivul. „Ne cere să avem o încredere oarbă în el, dar îl omoară pe unul dintre ai noștri cu sânge rece!”, gândurile lui George

erau gândurile tuturor celor care participaseră la scena de mai devreme.

Arian a simțit aceste emisii de unde cerebrale negative din partea tuturor și și-a dat seama cam ce gândesc, dar a preferat din nou să nu zică nimic. Îi făcu semn lui Robert să se apropie.

— Pune-mi mâna pe umăr! îi spuse el lui Robert iar în momentul în care acesta l-a atins, s-a trezit într-o cameră închisă, fără ușă, doar un singur hublou, ca un fel de buncăr. În mijlocul acelei camere trona Mașina.

Arian se îndreptă către Mașină și apăsă butonul pentru pornire. Deși nu părea să fie legată la nicio sursă de energie, Mașina a pornit și laserele au împânzit toate firisoarele ce străbăteau interiorul. Îl aruncă imediat pe Abel în păienjenișul de lasere care l-au prins la fel cum pânza de păianjen prinde următoarea victimă.

— Robert, până ce setez Mașina pentru a-l reconfigura pe Abel, te rog să îmi spui dacă ai descoperit ceva interesant! Arian începu să se joace cu simbolurile și cuburile de pe panoul de comandă, părând a fi foarte concentrat asupra lor.

— Da, am reușit să descopăr câte ceva! Robert era puțin încurcat și se gândea dacă să continue sau nu, pentru că părea că Arian nici nu îl aude.

— Continuă Robert! Configurările pe care le fac sunt foarte dificile, implică setări neuronale menite să blocheze accesul „Lor” în lumea noastră. Pe lângă asta trebuie să repar și corpul lui Abel, dar te aud foarte bine, așa că te rog, continuă! Arian nici măcar nu a încetinit ritmul mișcărilor de pe ecranul hologramic în timp ce a vorbit cu Robert.

— Ei bine, reîncepu Robert, după cum spuneam am descoperit câte ceva. În primul rând am încercat pe vechile căi și folosind diverse motoare de căutare pentru a găsi ceva relevant în ultimul an. Am pornit de la cuvinte cheie precum „extincție”, „evoluție”, „control”.

— De ce te-ai gândit să folosești aceste ultime două cuvinte cheie? îl întrerupse Arian uimit de ceea ce auzise și curios să audă un raționament.

— M-am bazat pe faptul că există tot timpul două fețe ale monedei, orice filosof își bazează gândirea pe existența unei dualități!

lui Robert părea să îi placă faptul că îi erau cerute rațiunile pe care s-a bazat când a început o acțiune. În aceste condiții am presupus ca și dualitate firească evoluția și exterminarea sau extincția. Apoi pentru control m-am bazat pur pe cea mai mare dorință și cel mai mare viciu al omului din toate timpurile.

— Puterea, completă Arian în continuare aranjând simboluri și cuburi.

— Da, puterea, nevoia de putere! Cel mai mare viciu al omenirii, cel mai puternic drog! Deoarece mă așteptam să nu găsesc prea multe informații necesare dacă foloseam ca și cuvânt cheie „putere”, am ales să folosesc un derivat al acestuia, „control”. Controlul vine odată cu puterea și unul fără celălalt nu pot exista.

— Până aici e foarte bun raționamentul! Acum spune-mi rezultatele.

— Folosind „extincție” nu am găsit nimic important, ci doar articole scrise de fel de fel de ziariști adepți ai teoriilor conspiraționale, pe care încep să le cred și eu după câte am văzut în ultimele ore. Pentru „evoluție” am descoperit un lucru care mie mi s-a părut cel puțin ciudat. Un obiect găsit acum câțiva ani, în jurul căruia s-a creat o pânză de mistere și care până la urmă a fost ales să „dispara” din discuțiile publice. Am reușit totuși să identific ultima sa locație. Se pare că este bine păzit în clădirea NSA. Primele discuții legate de acest obiect erau asociate cu apariția primului om, crearea lui Adam și a Evei. Se credea că acel obiect care seamănă cu o capsulă și care se spune că ar conține secvențe de ADN foarte bine codificate și perfect ținute în viață, este fițilul ce a aprins calea evoluției noastre. La primele teste a trecut ca fiind în vârstă de câteva milioane de ani! apoi totul a fost transformat în cenușă și ți-am spus despre acea pânză creată în jurul lui. Asta până acum două zile, când pe site-ul NSA a trecut un mesaj codificat care anunța faptul că acest obiect a fost furat.

Arian se opri din mișcările rapide de scriere de cuburi codificate și se întoarse către Robert aruncându-i o privire nimicitoare.

— Vreau să știu cine și cum a reușit să fure acest obiect! Deci despre asta vorbeau ei când spuneau că doar ne ajută să ne distrugem singuri! Arian a uitat pe moment de Abel, concentrându-și atenția asupra vorbelor lui Prozon. „Hmm... deci acesta era motivul pe care ni

l-au dat „ei”! Dar trebuie să aflu ce implicații ar avea utilizarea codului meu de ADN în acea formă pură asupra rasei umane”. Continuă, te rog! i se adresează el lui Robert, întorcându-se impasibil care ecranul hologramic care conținea deja jumătate din cuburi formate și aranjate.

— O să mă ocup de găsirea hoților și având în vedere măsurile de securitate pe care le are sediul NSA, nu o să trebuiască să fie prea greu să dăm de urma „Lor”, Robert își frecă mâinile mulțumit. Știa deja cum are să intre în rețeaua NSA să ia toate informațiile necesare. În ceea ce privește „controlul”, aici sunt mai multe de spus, deși nu am avut vreme să verific veridicitatea tuturor informațiilor.

— Sunt curios, Robert, cum ai reușit să afli atâtea lucruri în mai puțin de o oră?

— Credeam că te interesează rezultatul, Arian, nu metodele de obținere! Robert nu mai voia să îi dezvăluie din modul în care lucra el. Poți să o consideri magie dacă vrei, poți să o consideri știință! Cum vrei tu, Arian!

— Bun, am înțeles! Poți să păstrezi pentru tine metodele, nu mă interesează atât de mult acum! un sentiment de curiozitate și chiar neîncredere a planat puțin în jurul lui Arian, dar l-a îndepărtat rapid.

— Am aflat despre existența unor anumite contracte încheiate toate astăzi până la ora zece. Contracte pe domeniul media. Am rulat un vierme pe care l-am construit acum mai bine de doi ani și pe care îl țineam ascuns sub un firewall pe unul dintre serverele destinate transportului de date financiare. Acesta înregistra toate mișcările importante, tot ceea ce trecea de o anumită sumă, el înregistrează. Este vorba despre bănci din întreaga lume, despre operații financiare, despre plăți și achiziții online! s-a lăsat luat de val și a spus unul dintre secretele lui.

— Stai liniștit, secretul tău e în siguranță cu mine! și Arian își duse mâna la tâmplă indicând creierul său.

— Așa am aflat despre aceste tranzacții ce erau făcute pentru o singură companie, VisionSlim. Au fost singurele tranzacții importante din ultimul an și din această cauză mi-au atras atenția. Toate tranzacțiile au fost făcute până la ora zece, și însumau peste opt miliarde de dolari! O mulțime de bani pentru o singură zi, nu ți se pare? Arian a dat din umeri nepăsător, așa că Robert continua

prezentarea, începând să se miște în jurul Mașinii. Am săpat mai adânc în legătură cu această corporație, și am descoperit în acționariatul lor niște nume foarte sonore! Și aici cred că are să îți placă ce ai să auzi, rânji Robert amuzat. Unul dintre aceste nume este John... Ministrul Apărării! Iar altul este Kim... care se presupune că este amanta Președintelui.

— Se leagă! spuse Arian. Dar înainte de a face acuzații, trebuie să fim siguri de asta! O să îi ducem lui John ce i-am promis!

— Nu știu despre ce vorbești! i se adresează Robert în timp ce îl privea contrariat. Oricum, continuă el, am aflat mai departe despre anumite achiziții pe care vrea să le facă, și pe care în mod bizar le va finaliza tot astăzi.

— Despre ce achiziții e vorba? Arian își spuse că poate merită să intre în acest joc. „Totuși” își spuse el, „până la urmă banii aduc puterea, și aceasta aduce controlul, așa că e logic ceea ce se întâmplă deși improbabil totodată”.

Robert se uită atent la corpul lui Abel și la laserele ce au început să se miște, realizând o atentă reconstrucție a mușchilor, a sângelui, a pielii. Pânza din lasere ce se formase în jurul capului lui Abel și care pătrundeau în creierul acestuia îi produsese lui Robert un frison în tot corpul. Aruncă o privire către Arian care în continuare seta laserele pe ecranul hologramic unde de data aceasta nu mai avea cuburi ci apărea ceva ce semăna cu un sistem nervos. Robert nu putea să înțeleagă de unde știe Arian ce să facă și cum să procedeze, i se părea un sistem mult prea complex. Arian ridică o privire asupra lui, întrebându-l parcă de ce s-a oprit, și invitându-l să continue.

— Da, își reveni Robert ca dintr-un vis. Achiziții... VisionSlim face achiziții a tot ceea ce înseamnă rețele de televiziune libere din țară. Au propus spre cumpărare mai bine de șaptezeci la sută din piață. Singurul trust care nu poate fi cumpărat este Big Four. Acesta este deținut de către Christian. Și în niciun caz nu o să îl cedeze, nu pe cale legală cel puțin.

— Da, interesant, spuse Arian și încheie procesul prin trezirea la viață a lui Abel. L-a luat dintre lasere și a așteptat până ce plămânii lui au acceptat din nou aer și corpul i s-a umplut din nou de sânge.

— Bine ai revenit printre noi! îi ură Arian.

Închise Mașina, îl luă pe Abel în brațe și îl invită din nou pe Robert să îl atingă. Robert a deschis ochii pe platforma de pe terasa castelului din pădure. Era exact locul de unde dispăruseră câteva minute mai devreme.

— George, e toată lumea la bord? îl întrebă Arian.

Dar Arian, și la fel și restul erau prea preocupati să se uite la Abel, care în afară de faptul că părea obosit și extenuat, nu mai avea nicio urmă de lovitură și cel mai important și de necrezut lucru e că era în viață.

— Haide, George, revino-ți! Nu ai mai văzut morți readuși la viață? E prima dată? Haide că ne grăbim, dă-mi un om care să îl transporte pe Abel în camerele lui Liu, ca să îl țină sub observație. Arian aruncă rapid câteva priviri examinând platforma, părând că urmărește ceva:

— Andreea e la bord?

George îi făcu semn unui subordonat să îndeplinească ordinul lui Arian și să se ocupe de Abel. Apoi cu o mână îl invită solemn în navă. Arian a rămas surprins pentru moment în ușa navei, uitându-se lung la frumoasa femeie ce stătea pe una dintre banchete. Era îmbrăcată sumar, ceea ce scotea în evidență un corp de zeiță. Părul lăsat liber și zâmbetul ștrengăresc pe chip îl făcură pe Arian să se îndrepte către ea și să o atingă, fascinat de frumusețea femeii din fața lui. Se pierdură pentru moment unul în ochii celuilalt până când Andreea sparse tăcerea.

— Îți mulțumesc, Arian, îți mulțumesc pentru că m-ai salvat!

— Nu ai de ce! Scopul tău pe acest pământ este unul atât de nobil! Își simțea vocea copleșită de emoții. Nu mi-aș fi permis să te las să dispari!

Andreea îl strânse cu putere în brațe, plină de afecțiune.

— Să înțeleg că acum pot să particip la misiuni reale? îl întrebă ea, folosindu-și cel mai frumos zâmbet și cel mai îngeresc chip pentru a obține ceea ce își dorea de atâta timp.

— Chiar tu ești misiunea acum, așa că da, participi în mod direct la ea! Arian așteptă o clipă ca să termine Andreea exteriorizarea bucuriei și continuă. Am să te rog să te comporti natural și dacă îți este pusă vreo întrebare îți dau căsca aceasta și am rugămintea să spui

exact ceea ce o să auzi în ea. M-ai înțeles?

— Da, așa am să fac! Arian, îți promit că nu o să te dezamăgesc!

Arian scoase dintr-o cutie sigilată o cască și un emițător și i le înmână Andreei. Când ridică ochii asupra ei, se aruncă în spate și scoase un sunet de uimire. O vedea pe Andreea sângerând, cu coloana ruptă, figura desfigurată mâinile și picioarele rupte, oasele sfărâmate și pline de sânge. Se târa un metru mai în spate când o văzu că începe să se miște și întinde mâna către el, o mână ce îi atârna cu osul antebrațului rupt. O vedea că încearcă să zică ceva, dar un dinte îi căzu din gură și maxilarul rupt scotea și mai hidos în evidență obrazul intrat în cutia craniană! O imagine oribilă avea în față și închise ochii nedorind să o mai vadă. În următorul moment auzi vocea Andreei și a simțit răsuflarea ei caldă asupra lui. Simțea mâna cum îl atinge și deschise încet un ochi. Răsuflă ușurat când o văzu pe Andreea în toată splendoarea ei în fața lui.

— Ce naiba s-a întâmplat? l-a întrebat ea. Chiar așa de groaznic arăt?

— Nu știu ce s-a întâmplat, dar tocmai te-am văzut din nou în halul în care erai când te-am scos din mașină! Cred că îmi joacă creierul feste! Scuză-mă, continuă Arian încercan să respire normal, sper să nu se mai repete, o să încerc să controlez această eroare.

Andreea nu mai zis nimic și se pregătiră pentru saltul în cealaltă dimensiune. Arian îi înmânase stickul lui George pe care se găseau tot coordonatele casei sale din Aspen, pentru că nu avusese timp să uploadeze alte coordonate, așa că în următorul moment erau din nou pe platforma ce ascundea sub ea farfuria zburătoare.

— Robert, aici te lăsăm pe tine! Știi ce ai de făcut! și Arian îi întinse o mână în semn de mulțumire pentru ajutorul pe care îl oferea acesta. Robert zâmbi, aruncându-i o privire discretă și Andreei, plăcut surprins de noua ei înfățișare.

Aceasta îi surprinse privirea și un zâmbet îi teroriza buzele. A ales totuși să-și arunce privirea în pământ. După ce Robert coborî, Arian aruncă o privire la ceas. Mai aveau exact două minute ca să ajungă la conferință. Creierul lui funcționa acum la capacitate maximă, mai ales că nu mai trebuia să o protejeze pe Maria, așa că se hotărî să îi lase pe toți acolo și să plece doar el și cu Andreea la conferință.

— George, voi rămâneți aici și te rog să îl protejezi pe Robert, este foarte important pentru misiunea noastră acum! dacă o să avem nevoie de ajutorul vostru, o să vă chem, dar sper ca deocamdată să nu fie cazul!

— Sigur te descurci singur? Încercă George să îl convingă că e mai bine să fie și ei prin preajmă pentru orice eventualitate.

Un zâmbet inconfundabil apăru pe chipul lui Arian, iar George îl cunoștea atât de bine încât nu a mai insistat pe acest subiect.

— Ochii asupra lui Robert, George, asta vreau de la tine acum! se ridică și îl bătu pe umăr pe George.

Arian se întoarse către Andreea, o luă de mână și îi spuse să închidă ochii.

V

Toată lumea aștepta apariția lui Arian împreună cu acel „El”. John vorbea agitat la telefon cu Lewis în timp ce Președintele era pregătit pentru intrarea în direct. Un suflu puternic de aer și o gaură de vierme se deschise în mijlocul Biroului Oval, din care ieșiră Arian și Andreea. Președintele a scăpat discursul pe jos, privind consternat la acea distorsiune spațiu timp și la cele două personaje ce au apărut prin ea.

Prima intenție a fost să cheme paza, dar Arian s-a îndreptat către el, șoptindu-i ceva la ureche. Președintele s-a sprijinit de birou și așa l-a găsit și John care a intrat în încăpere chiar în acel moment. Era nervos pentru că mai avea un minut înainte de începerea conferinței și Arian tot nu apăruse. A rămas surprins să îi vadă pe cei doi în biroul Președintelui, dar se calmă spunându-și că e acceptabilă apariția lor cu un minut înainte și nu îi stricau deloc planurile.

— Mă bucur că ne-ai onorat cu prezența, Arian! John îl ironiza pe Arian, în timp ce Președintele făcea ochii mari.

— Tu ești Arian? Întrebă el. Nici nu e de mirare la ce intrare ți-ai făcut!

— Cine e această târfuliță? continuă John pe același ton. Acum ce faci? Le promiți că dacă se culcă cu tine le oferi o vizită la Casa Albă? Credeam că ești mai bun de atât!

În următorul moment John s-a trezit cu o mână în gât, ridicat și

trântit de perete, sufocându-se. Arian îl privea de la câțiva centimetri depărtare cu aceeași privire pe care John o văzuse în camera de supraveghere.

— Încă un cuvânt și dispari de pe pământul acesta, nenorocitul! Eu și colegii mei trecem prin iadul de afară ca să îți îndeplinim cererile și tu vii și vorbești pe tonul acesta? Să nu te mai aud că mai scoți un sunet până ce nu se va termina conferința! Abia apoi o să îți acord câteva minute, Arian se uită cu scârbă la el ceea ce nici nu ezită să îi spună.

Reporterii anunțau că în câteva secunde intră în emisie, să fie pregătită toată lumea.

— „Târfulița” asta este acel „El” pe care l-ai cerut, tâmpitul! Arian nu era nervos sau supărat de loc, dar cu această atitudine știa că avea să îl intimideze sau chiar să îl sperie pe John, ceea ce îl va provoca să facă greșeli.

Președintele își începu discursul și liniștea cuprinse biroul.

Arian îl contactă pe Robert accesând internetul de pe palmul său. Îi transmise numele canalului de care aparțineau cei doi reporteri. KBC Prime... Imediat primi răspunsul pe care nu ar fi vrut să îl audă. Da, canalul de televiziune aparținea trustului media VisionSlim, trustul lui John. Lucrurile începeau să prindă contur în mintea lui Arian. Cu toate acestea, în acest mare complot, nu a înțeles încă amenințarea cu existența unor mijloace de a manipula războiul. Dar și acest neajuns era pe punctul de a fi deconspirat de mintea perspicace a lui Arian. Mai avea totuși nevoie de o dovadă.

Palmul sau începuse să vibreze în buzunar. Un mesaj de la Robert aștepta să fie citit. Arian își aruncă privirea pe el și un sentiment plăcut de satisfacție îl cuprinse.

— ...și acum, adresându-mă către voi, întreaga populație a planetei noastre, vreau să vă prezint un reprezentant al rasei „Lor”! Președintele vorbea emoționat și întinse mâna pentru a o aduce pe Andreea în cadru.

Arian era deja în mișcare. A lovit camera de luat vederi de jos în sus pentru a-i poziționa imaginea pe tavan, îl lovi cu podul palmei în gât pe cameraman, acesta căzând la pământ sufocat și îi rupse genunchiul unuia dintre reporteri care se prăbuși urlând de durere. Se

îndreptă apoi către Andreea și o luă de mână. Aceasta se uita nedumerită la reacția neașteptată a lui Arian. John a căzut în genunchi, spunându-și că visează iar Președintele a fost aruncat la pământ de către agenții de pază care acum țineau pistoalele îndreptate către Arian.

— Omorâți-i pe amândoi! se auzi de undeva de jos vocea lui John. Îi vreau morți pe amândoi... m-au ruinat! și începu să plângă, lipindu-și fruntea de podea.

Arian îi strânse mâna Andreei, aceasta primind uimită mesajul transmis pe aceleași unde pe care le foloseau „Ei”. „Folosește-te de puterile pe care le ai și elimină agenții de pază!” vocea lui Arian îi răsună în cap Andreei. Fără nicio ezitare, aceasta se aruncă asupra lor, încasând gloanțele în plin dar fără să pară că o deranjează. O singură atingere și creierul concentrat pe emisia unui flux de energie din cub având menirea de a le prăji sistemul nervos celor cu care intra în contact. Tot ce trebuia să facă era să pună mâna pe fiecare dintre agenți iar aceștia cădeau secerati la pământ. În curând președintele era descoperit, niciunul dintre agenți nemaifiind în viață.

— D-nule Președinte... îi întinse mâna Andreea. Nu vă vreau răul, cel puțin nu deocamdată!

— Ce s-a întâmplat aici, Arian?

— Războiul a început de multă vreme, d-nule Președinte! Nu ne permitem să divulgăm unica noastră șansă de a-l câștiga, și Arian se opri un moment pentru a se uita către Andreea, doar pentru că un nenorocit ca Ministrul Apărării să câștige o mulțime de bani din drepturile de difuzare.

— Cum? John? președintele îl caută din priviri pe acesta, dar John era deja în drum către sediul GOA.

— Da, toată această conferință a făcut parte dintr-un plan mult mai mare, pe care deși nu îl știu încă în totalitate, se pare că am reușit să îl oprim. Această conferința ar fi declanșat războiul cu victime, nu cel de inteligență dat până acum. Aș dori să știu dacă am sprijinul dumneavoastră în continuare d-nule Președinte?

— Da, Arian, dacă tot ceea ce spui este adevărat, atunci ai tot sprijinul meu. Cu o singură condiție: vreau capul lui John.

— O să îl aveți, zâmbi Arian, dar deocamdată John o să ne fie de

folos în continuarea războiului.

— Nu înțeleg ceva, Arian. John mi-a arătat un oraș devastat de războiul dintre noi și „Ei”...

— Nu există așa ceva, d-nule Președinte. „Ei” nu folosesc arme de foc. Dacă ați văzut mai devreme, Andreea a reușit cu mâinile goale să omoare șase dintre cei mai bine pregătiți agenți ai dumneavoastră în două secunde. Războiul nu se va duce pe câmpul de luptă, dar victime vor fi din plin.

— Bine, Arian! dacă aveți nevoie de ceva, cereți!

— Ar fi ceva de care am avea nevoie, d-nule Președinte! Președintele făcu ochii mari, neașteptându-se la o cerere atât de repede. Avem nevoie de un permis liber de acces în NSA. Am motive să cred că și-a băgat John coada și pe acolo.

Președintele făcu un semn cu mâna unuia dintre consilieri care ieși din cameră grăbit.

— Acum aș dori să vă triplati nivelul de securitate și agenții să fie permanent în alertă. Avem nevoie de dumneavoastră să rămâneți în viață, d-nule Președinte, continuă Alex.

Președintele a dat din cap în semn de aprob iar Arian se îndreptă către ieșire cu Andreea pe urme. Afară îl aștepta consilierul care le înmână permisele de acces și care îi privea cu o vădită admirație. Gaura de vierme a apărut și Arian a pășit în ea urmat de Andreea.

John alergă turbat pe coridoarele ce aveau să îl ducă în biroul său. Cei doi agenți erau permanent în urma lui. John se opri și le spuse că vrea să îi vadă pe Lewis și pe Kim, urgent în biroul lui. Dar aceștia îl așteptau deja la intrare, amândoi având pe față câte o grimasă ce părea a fi mai mult zâmbet, decât disperare.

— Ce naiba aveți? Ce e cu zâmbetele astea pe fețele voastre? Nu ați văzut ce s-a întâmplat?

Cei doi continuau să zâmbească și au intrat în birou luând loc fără să mai aștepte să fie invitați. John se uită mirat la ei, neștiind ce se întâmplă.

— John, începu Lewis, cu toate că această conferință s-a dovedit a fi un dezastru, limitele de audiență au fost atinse... toți banii sunt în cont, John! Lewis a făcut o pauză mai lungă pentru a-l lăsa pe John să

rumege cele ce tocmai a auzit.

— Vrei să spui că ai reușit să dați publicitate înainte de a se încheia conferința?

— Nu John, ce dracu', ești tâmpit? interveni iritată Kim. După nici cinci minute de la începerea conferinței, limita de cinci sute de mii de vizitatori a fost atinsă și banii au intrat în cont. Ei, în momentul în care transmisiunea a fost întreruptă, camera fiind îndreptată către tavan, noi am pus intervalele contractate de publicitate, după care am anunțat probleme tehnice și ieșirea din emisia live.

— Acum spune-ne și nouă ce s-a întâmplat acolo? întrebă Lewis

— Arian! John își încleștă pumnul când spuse numele acesta. Arian a aflat cumva de planul nostru și nu știu cum. A evitat să o arate lumii pe Andreea... m-a nenorocit! Ne-a stricat planurile...

— Nu, John! Ție ți-a stricat planurile, nu nouă! spuse Kim, ridicându-se de pe scaun, Lewis urmând-o și el.

John se uită la ei total nedumerit.

— Ce vreți să spuneți? Stați jos, mă doar capul să mă uit la voi așa!

— Da John, ai dat-o în bară, și acum va trebui să dai explicații. Prozon te așteaptă pe linia sigură. Ai grijă ce spui! revenim cu discuția după ce termini cu Prozon. Jocul încă nu s-a terminat! spuse Lewis, afișând o imagine crudă pe chip.

John din nou se uită mirat către ei în timp ce aceștia se întorceau și părăseau biroul. Apoi a așteptat câteva secunde înainte să apese pe butonul ce avea să îl afișeze pe Prozon într-o imagine hologramica chiar în mijlocul camerei. John se aștepta să vadă chipul uman a lui Prozon, dar în schimb în hologramă apărea forma extraterestră a acestuia, formă pe care John nu o mai văzuse niciodată. Se holbă la el câteva momente, înainte ca Prozon să înceapă să vorbească.

— Am avut o înțelegere, John! Ai respectat-o doar pe jumătate! aș vrea să îți ofer șansa să găsești o explicație în apărarea ta.

— Dar vi l-am dat pe Arian! încercă John să se eschiveze.

— De ce minți? tună Prozon cuvintele în creierul lui John. Arian a ajuns la noi doar pentru că i-am cerut-o pe Maria și pentru că aveam nevoie de ea. Eu, eu am nevoie de Arian, am nevoie de corpul lui!

— Știu asta, dar Arian e un om greu de convins! John aproape plângea.

— M-ai dezamăgit, John! Nu ai respectat termenii înțelegerii, deși noi ne-am respectat partea noastră de înțelegere. Ce crezi că ar trebui să se întâmple cu tine acum?

— Să îmi mai dai o șansă... era mai mult o dorință decât o rugămintă.

— Ai avut o șansă dar ai irosit-o, John. Incapacitatea de a duce sarcinile la bun sfârșit nu trebuie să existe în codul unui Conducător așa cum susțineai că ești! Prozon făcu o pauză, timp în care îl studia pe John.

John era copleșit. Tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile se vedea că au pus amprenta asupra lui. Acum avea să își găsească sfârșitul, ucis de chiar planul pe care el l-a conceput. „În războaie morții există tot timpul! Se numesc victime colaterale”. Își spuse el încercând să se încurajeze.

— S-ar putea totuși să mai fi bun la ceva, până la urmă, spuse Prozon. Te invităm la sediul nostru, vreau să am o discuție față în față cu tine, John!

— O să vin imediat! John aproape că a sărit de pe scaun, fericit că mai avea o șansă și se aruncă în genunchi făcând o plecăciune în fața lui Prozon. Mărite Prozon, îți mulțumesc pentru bunătatea de care dai dovadă.

John nu avea cum să realizeze că a crescut intensitatea activității neuronale a lui Prozon, pelerina lui luminându-se considerabil. Era prins cu capul în pământ. Prozon a încheiat transmisia pe când John încă mai era cuprins de lacrimi cu capul în pământ.

Se ridică într-un final, își turnă un pahar de whisky și îi chemă din nou la el pe Lewis și Kim. Aceștia erau pregătiți, așa că în câteva momente erau la el în birou, așezați pe scaun la fel ca și mai devreme.

— John, începu Kim, cred că ar fi cazul să afli adevărul.

Din nou acea figură nedumerită apau pe chipul lui John, imagine ce începea să îi amuze pe ceilalți doi interlocutori.

— Și acesta ar fi...?

— Te-am eliminat din planul acesta! Nu ne mai ești de niciun

folos! John se cutremură la auzul acestor vorbe și începu să se clatine.

— Nu se poate, nu aveți cum să faceți acest lucru! Dețin încă mai bine de jumătate din acțiunile companiei! Nu aveți cum să mă eliminați, și John începu să râdă nebunește, nu aveți cum!

— Adu-ți aminte că ai fost de acord cu organizarea unor licitații în afara pieței prin care se vindeau participații de acțiuni. Ei bine, aceasta a fost realizată în ultima jumătate de oră, iar participațiile vândute au fost și partea ta de acționariat. Ai semnat chiar tu dreptul de organizare a licitației, dar ca de obicei, nu ai citit ce ai semnat!

John a început să transpire și chipul său deveni în curând roșu. Lewis îi puse pe masă un dosar ce conținea actele pentru organizarea licitației precum și ordinele de vânzare semnate de către cumpărători. Prețurile pentru fiecare participație licitată au depășit valoarea de cinci miliarde de dolari, ceea ce însuma peste douăzeci și cinci miliarde de dolar la care se mai adunau cele opt miliarde din contractele de publicitate.

— John, te anunțăm că tocmai ai pierdut o avere de cel puțin zece miliarde de dolari, și asta doar pentru început, îi spuse Kim cu zâmbetul pe buze.

— Nu aveți cum, îmi rămân conturile pe care s-au încasat contractele de publicitate...

— Crezi? John, tu chiar nu îți dai seama ce se întâmplă? Un om ca și tine nu merită altceva decât un glonț în cap, dar acest lucru ar însemna o moarte ușoară, ori tu nu meriți așa ceva! Lewis era revoltat de data aceasta. Ne-am folosit de tot ceea ce a însemnat legăturile și posibilitățile pe care această funcție pe care o deții ți le conferea pentru a construi acest plan. Și acum tu ne stai în drum. Ești doar un surplus de greutate, doar un sac de nisip ce ne trage balonul în jos.

John era prăbușit, incapabil să mai scoată un sunet. Se uita la cei doi, nevenindu-i să creadă că așa ceva i se poate întâmpla lui, unul dintre cei mai puternici oameni de pe planeta aceasta. El să fie distrus de către o femeie și de către un puști de douăzeci și cinci de ani... lui John simțea că i se face rău.

— Ți-am spus că am creat o corporație într-un paradis fiscal, continuă Lewis pe un ton mai calm și cu o tentă de mândrie în glas. Dar nu ai fost atât de deștept încât să ceri detalii legate de constituire, pe ce

nume, cui aparține. Nu, tu erai orbit de contracte, de bani și de putere. Ei bine, acea corporație în conturile căreia au fost descărcați toate cele opt miliarde este doar a mea și a lui Kim. Tu nu ai nicio părțică, John.

— Dar mi-ai arătat extrase de cont cu banii care stăteau în așteptare în conturile companiei VisionSlim...! John abia mai avea putere să vorbească.

— Da, dar era stipulat că în momentul în care audiența bătea recordul stabilit, banii se deplasau către conturile corporației, nu cădeau în conturile Companiei tale, John. Aceasta a fost o manevră bine gândită, care ne-a permis să achiziționăm toate companiile din țară John... toate!

— Vrei să spui că bătrânul a cedat? I-ați cumpărat compania?

— Acum câteva minute ne-a sunat și ne-a spus prețul... am fost mai mult decât încântați de ceea ce am auzit! spuse Kim. Și ne-am bucurat din nou că tu nu mai ești printre noi să ne încurci!

— Pe scurt, John, ai pierdut! Nu are rost să ne mai întindem la explicații și la alte discuții inutile, interveni Kim în discuție.

Amândoi s-au ridicat și s-au îndreptat înspre ieșirea din birou, lăsându-l pe John pe fotoliul său cu privirea în gol, fața transpirată și tumefiată. John a scos pistolul și l-a pus tacticos pe masă, păstrându-și pe chip acea privire pierdută.

Odată ieșiți din raza vizuală a lui John, Kim a trebuit să se sprijine de umărul lui Lewis pentru că o lăsaseră picioarele din cauza emoțiilor.

— Am crezut că nu mai ies odată din biroul acela! Se pare că ne-am descurcat excelent...

— Da, spuse Lewis zâmbind, bătrânul general a mușcat tot ce i-am dat. Nici mie nu îmi vine să cred că a fost atât de ușor!

— Acum trebuie să organizăm cât mai repede licitația, până nu își dă seama că a fost tras pe sfoară, că altfel nimeni nu ne mai salvează! Kim se așează pe un scaun de pe hol pentru a-și reveni. Simțea că nu mai poate umbla și nici respira ca lumea. Inima ei bătea nebunește și pulsul îi era foarte mare.

— Mai repede de mâine nu o să pot să o organizez, dar cifrele pe care le-am spus acum cred că nu o să mai corespundă la licitație. O să fie mult mai mari, acum cu preluarea companiei Big Four. Mă întreb,

continuă Lewis, mă întreb care a fost motivul pentru care a acceptat bătrânul să vândă? Lewis aruncă o privire întrebătoare către Kim și aceasta ridică din umeri.

— Nu am de unde să știu, dar cred că vom afla în curând! Kim se ridică parcă revigorată și își continuă drumul înspre biroul ei. Haide să ne punem pe treabă, mai avem o mulțime de rezolvat până mâine, mai ales că nici conferința nu a avut chiar efectul scontat.

Lewis o aprobă și amândoi se îndreptară către birourile lor, apăsăți de dorința de a depăși aceste momente și de a întrezări finalitatea. Din păcate niciunul dintre ei nu putea să pretindă că știe cum avea să se termine această înșelătorie.

Arian și Andreea se întoarseră în același punct de unde plecaseră mai devreme, lângă cabana lui doar ca să observe că nimeni nu mai era prin preajmă. Era o liniște de mormânt, nu se auzea decât natura în toată splendoarea muntoasă. Simțurile lui Arian începură să se pună în mișcare. Analiza fiecare amănunt din acea zonă pentru a afla cât mai multe răspunsuri despre ce s-ar fi putut întâmpla acolo. Nu se vedea nicio urmă de atac sau vreo luptă, era doar pustiu.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? nu-i plăcea deloc ceea ce vedea. Am lipsit mai puțin de cinci minute și uite ce se întâmplă! Arian se întoarse către Andreea și o văzu că zâmbește. De ce zâmbești? Crezi că e momentul propice?

— Îmi place când te văd că te agiți pentru orice lucrușor, ești un scump când o faci! Andreea se apropie de el, îi prinse obrazul între degete și îl scutură în semn de afecțiune; un gest demn de o mână părintească pe fața unui copil de cinci ani.

— De când m-am trezit, am vrut să îți spun cât de important este Robert pentru tine în acțiunile următoare! continuă ea schimbând brusc subiectul.

Arian adulmecă fiecare fir de praf ce a fost mutat de la locul lui în jurul navei părăsite rămânând surprins la afirmația făcută de Andreea.

— Din câte îmi aduc aminte mi se pare că l-ai catalogat ca și „țăran urât mirositor” ultima dată când ai vorbit despre el! Acum pari destul de interesată de el... Ce s-a întâmplat?

— Poate că mi-am schimbat percepția despre el între timp,

zâmbi ea aruncând din când în când câte o privire către casă. Poate că mă amuză acum modul în care se îmbracă, cum arată, cum se mișcă atunci când vorbește, cum gândește... à-propos, știu că a încercat să îți fure cartea și știu totul despre creierul lui. Am putut să îl citesc, nu știu de ce!

Arian o privea nedumerit și se întreba ce naiba se întâmplă cu ea. Nu credea că e momentul ca ea să se îndrăgostească acum. Se apropie de ea și o luă de braț.

— Andreea! spuse el apropiindu-și fața de chipul ei. Ai o misiune pe care trebuie să o duci la capăt. Nu poți să te lași acum influențată de niște sentimente care pentru tine încă sunt contradictorii. Poate că sistemul tău a fost puțin modificat și percepția ta este alta, dar trebuie să înveți să îți controlezi puterile pe care le deții. În curând ai să coexiști cu „semeni” de-ai tăi, nu am nevoie ca tu să te dai în vileag, expunându-ți sentimentele pentru Robert.

— Nu cred că ești tu în măsură să îmi spui acum de cine și când să mă îndrăgostesc! se desprinsese Andreea din mâna lui Arian și se îndreptă furioasă către casă.

— Andreea, nu! Nu te duce acolo, s-ar putea să fie periculos... Arian începu să alerge după ea, când a văzut mișcare în casă pe unul dintre geamuri.

Abia atunci a înțeles atitudinea Andreei, care îi văzuse de la început pe toți adunați în jurul unui televizor, așteptând să reînceapă conferința. Erau reclame și Robert îi întreținea pe toți, explicându-le ceva. Andreea a fugit în casă și s-a oprit la intrarea în cameră, admirându-l pe Robert. Acesta nu știa ce să creadă și rezultatul a fost o fâstâceală deloc preconizată. George l-a bătut pe umăr și le-a făcut semn băieților lui să îi lase pe cei doi puțin singuri. Dar în ușă apăruse și Arian care părea puțin cam agitat.

— George, aceasta e ideea ta de a apăra zona? Suntem afară de câteva minute și nu ne-a observat nimeni.

— Am venit doar să vedem conferința... George nu a mai rămas să dea explicații lui Arian și s-a îndreptat către ieșire.

— Pregătește-te rog nava, o să plecăm imediat!

— Am înțeles, Arian! Va fi gata de plecare imediat! George părăsi încăperea urmat de subordonații lui.

Arian se întoarse către Robert pentru niște răspunsuri, dar se dădu un pas în spate, nevenindu-i să creadă ce vedea. Robert și Andreea se sărutau cu o pasiune și atât de intens încât nu credea că avea să îi despartă în curând. A tușit de câteva ori, l-a strigat pe Robert, dar văzând că nu primește niciun răspuns a preferat să se pună la calculator și să îi lase să se liniștească singuri.

— Ce naiba a pățit fata asta? se întrebă Arian în timp ce cei doi ajunseseră între timp pe canapea. Ajunge! a spus el ridicându-se de pe scaun. A mers la baie a luat o găleată de apă rece, s-a întors înapoi lângă Robert și Andreea și foarte calm, a turnat toată găleata peste ei. Amândoi au sărit de pe canapea înjurând și Andreea împingându-l brutal pe Robert.

— I-ați labele de pe mine! spuse ea jignită. Ce crezi că faci?

— Dar, dar... Robert nu știa ce să creadă și nici ce să zică, așa că a preferat să se uite înspre Arian în speranța că acolo va găsi mai multă înțelegere și o explicație.

— Au început să existe în creierul tău, Andreea! Trebuie să înveți să îți controlezi mintea și gândurile. Acum aparții unei mentalități colective și cred că e timpul să îți spun un lucru destul de important: ești un „El” acum, adică jumătate om, jumătate „El”, prima de acest gen. Andreea își duse mâna la gură șocată în timp ce creierul ei primea informații de la miliardele de „Ei”. La început a fost o senzație de disconfort, dar în câteva secunde creierul a reacționat și cubul la fel, astfel că au colaborat pentru a învăța să accepte și să discearnă toate comunicațiile pe care le recepționau și care necesitau să fie stocate.

— Andreea, vreau să te concentrezi asupra a ceea ce se întâmplă în capul tău pentru că trebuie să blochezi anumite gânduri. Nu trebuie nimeni să știe că ești aici, Arian îi prinse capul în mâini și o forță să se uite în ochii lui. Și nimeni nu trebuie să știe că tu ești jumătate om.

Arian se întoarse către Robert care în continuare se uita surprins la Andreea. Se vedea că îl durea reacția pe care aceasta a avut-o, ca și când ar fi fost un leproș.

— Robert, până își revine Andreea, vreau să știu ce ai aflat despre NSA!

Acesta îi făcu un semn să îl urmeze până la calculator. Acolo îi

arată o hartă, o clădire care se lega de Zona 51 printr-un tunel larg cât o autostradă.

— Am intrat în serverele lor, dar nu am putut să stau prea mult pentru că aparatura pe care o ai aici nu e de ajuns pentru a asigura și protecția. Am reușit să descarc această hartă, care arată atât suprafața cât și subsolul clădirii NSA din Washington, și după cum vezi, se leagă de Zona 51 prin acest tunel imens.

— Și în legătură cu furtul ADN-ului ai aflat ceva?

— Avem camerele de luat vederi pe care cei de la NSA le-au declarat inutilizabile. Am reușit să le recuperez și imaginile arată clar hoții și modul în care au operat. A fost o treabă din interior și nimeni nu s-a sinchisit nici măcar să își ascundă fețele.

— Oprește imaginea! spuse Arian și arată cu degetul unul dintre hoți care părea a fi și conducătorul lor. Pe „El” l-am omorât pentru a lua cubul pe care îl poartă acum Andreea! Arian înțelegea acum...” „Ei” completează cu oamenii și aici bănuiesc că e mâna lui John pentru a distruge omenirea. La acest obiect făcea referire John în scrisoarea aceea! În felul acesta „Ei” ajută oamenii să se distrugă singuri!

— Vrei să spui că „Ei” au furat acel obiect fiind în prealabil contractați de către oameni? Robert a aruncat o privire către Andreea care stătea pe canapea luptându-se cu gândurile sale, o privire în care Arian a citit tristețe, supărare, și o inimă frântă.

Arian ar fi vrut să poată să îl ajute cu ceva, dar deocamdată nu vedea cum ar fi putut să o facă. Andreea își studia creierul și trebuia să învețe să îl folosească repede pentru că în curând va ajunge alături de „Ei” și va fi expusă în totalitate. Nu mai avea ea acum dispoziția necesară pentru a filtra cu Robert.

— Ai răbdare, Robert. Las-o să își dea seama ce se întâmplă cu ea, trebuie să se descopere pe ea însăși înainte de a te descoperi pe tine. Din moment ce a făcut mai devreme ceea ce a făcut, chiar dacă pare a fi doar o anomalie în creierul ei, ar putea să fie în mare parte dorință și plăcere. Așa că ai șanse mari să o câștigi, dar trebuie să ai răbdare și să îi arăți că meriți să fie a ta!

Robert lăsa capul în pământ și Arian îl bătu pe umăr:

— Haide! Fii bărbat, ce naiba! Revino-ți cu picioarele pe pământ, pentru că trebuie să plecăm cât mai repede de aici, s-ar putea să fi fost

descoperiți prin Andreea.

Un glonte trecu printre amândoi și se opri în perete, urmat de sunetul lui și de strigăte de comandă din partea lui George. Arian se aruncă înspre ușă, făcându-i un semn lui Robert să o ia pe Andreea. Deasupra cabanei lor, Arian văzu trei nave la fel ca și a lor și o farfurie zburătoare deschizând focul asupra lui George și echipei sale.

— George, strigă Arian, ridică nava și încearcă să le ții piept în aer, o să vin și eu cu cealaltă să te susțin.

Arian se întoarse tocmai la timp ca să vadă o gaură de vierme deschisă în mijlocul camerei. Doi mercenari „Ei” pe care îi recunoștea după îmbrăcămintea specifică și după forma lor au apărut în mijlocul camerei. Erau umanoizi de pe celelalte planete, o specie care a încercat cu milioane de ani în urmă să populeze pământul, dar nu au reușit datorită diferențelor de temperatură și a schimbărilor climatice. Erau niște exoschelete imense, aproape de două ori înălțimea unui om normal, foarte bine proporționate și puternice. Își aducea aminte cum un singur pumn de-a lor era de ajuns pentru a provoca fisuri adânci în faliile scoarței pământului. Era una dintre demonstrațiile lor de forță cele mai îndrăgite.

Îi făcu semn lui Robert și Andreei să plece de acolo, să se retragă undeva. Unul dintre cei doi care au ieșit din gaura de vierme se îndrepta către ei amenințător. Robert încerca să o protejeze pe Andreea cu corpul său folosindu-l pe post de scut. Arian a văzut pericolul în care erau cei doi, așa că a pornit în alergare către ei. S-a oprit la timp pentru a face o eschivă și a se feri de pumnul ce pornise în întâmpinarea lui din partea celui alt luptător în timp ce cu coada ochiului urmărea mișcările ce se petreceau în colț. Un nou pumn trimis de adversar, o nouă eschivă dar de data aceasta Arian a scos din sacul de golf de lângă perete o crosă și îl lovi pe adversar peste glezne. Singura reacție a fost ruperea crosei, lăsându-l pe Arian cu o bucată lungă de aluminiu în mână. Următorul pumn nu întârzie să apară dar de data aceasta Arian îl aștepta liniștit. La jumătate de metru de fața lui, s-a dat un pas mai în spate și a ridicat bucata de crosă rămasă. A simțit puțină rezistență până ce a trecut de pielea groasă a mâinii acelui specimen. Încă o senzație de rezistență când a întâlnit osul antebrațului. Dar a trecut și de această noua piedică și a împins bățul,

ieșindu-i adversarului prin cot. Un țipăt de durere și o mână imobilizată i-au oferit destul timp lui Arian pentru a sări către Robert și Andreea.

A văzut-o pe Andreea cum îl dă pe Robert la o parte din calea ei, acel imens exemplar pregătindu-și o lovitură ce avea să îi distrugă pe amândoi.

— Andreea, nu! a strigat Arian către ea, dar era prea târziu. Din corpul Andreei s-a desprins cubul, a ieșit și a intrat în corpul oponentului său. Ochii acestuia au început să se miște haotic și corpul a început să tremure. Două secunde a durat această luptă interioară, după care imensul specimen a căzut în genunchi iar cubul Andreei a ieșit afară din corpul lui. Arian nu a mai văzut niciodată așa ceva, o luptă între doi „Ei” dusă în interiorul unui corp surogat. Nu a mai avut timp să se gândească la ce s-a întâmplat pentru că surogatul a început să cadă înspre înainte, acolo unde corpul Andreei era întins la pământ. Arian a sărit peste o masă și punându-și toată forța în piciorul drept, i-a aplicat din alergare o lovitură în stomac surogatului care l-a aruncat peste Robert câțiva metri mai încolo, distrugând totul în calea lui. Și-a întors privirea către Andreea la timp pentru a vedea cum cubul intră din nou în corpul ei. „Nu se poate așa ceva! E imposibil, corpul ei e mort, sistemul nervos e prăjit!”

A vrut să se aplece asupra ei, dar a uitat de celălalt adversar care acum se îndrepta către ei. Supărat, Arian a luat o katana ce trona pe un perete, o scoase din teacă și cu câteva mișcări sigure și calme l-a lăsat pe acel „El” fără mâini și fără picioare. Cu o ultimă mișcare scurtă a secționat partea de sus a craniului, acolo unde era și cubul. A văzut cum interiorul cubului se stinge, energia care oferea acea lumină fluorescentă, acum devenea doar o bucată de metal negru. „Îmi era dor să omor un „El” prin vechea metodă!” își spuse Arian în timp ce privea imaginile din fața lui.

Se întoarse către Andreea, dar Robert era deja acolo, ținând-o în brațe și mângâind-o. Arian se uită stupefiat cum aceasta deschide ochii și obosită, ridică o mână și îi atinge obrazul lui Robert, iar acesta se apleacă asupra ei și o sărută ușor. „Nu se poate, nu se poate! Ce s-a întâmplat, ce am modificat?” erau întrebări care îl măcinau acum pe Arian, la vederea fenomenului Andreea.

— Haideți! le strigă el, haideți să mergem! Nu mai suntem în siguranță aici, pot să mai apară și alții!

Se îndreptă către unul dintre pereți și deschise o ușă care pentru orice alt ochi era invizibilă. Așteptă până a trecut Robert care o ducea pe Andreea în brațe și apoi a închis-o în urma lui. Exact la timp pentru ca alte două specimene, ca și cele de mai devreme apăruseră printr-o altă gaură de vierme.

George folosea toate armele de foc pe care le aveau pentru a scăpa de inamici. Cu toate acestea, se uitau neputincioși cum corpurile lovite de gloanțe continuă să înainteze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce naiba sunt ăștia? Zombie? strigă unul dintre băieții din echipa lui.

— Încercați să țintiți fruntea! și haideți să ne îndreptăm către navă, trebuie să evităm o luptă corp la corp, George simți că îl bate cineva pe mână și când se întoarse către colegul său îl văzut pe acesta privind înspre cer. Lui George i se puse un nod în stomac când a văzut alte patru nave la fel ca și a lor coborând către ei. Mai aveau zece metri până la nava lor, dar erau zece metri foarte lungi deoarece cele patru nave deschiseră focul asupra lor. Erau înconjurați de o mulțime de „Ei”, care se apropiau amenințător.

— Înaintați! strigă el celor doi băieți. Trebuie să ajungem la navă! Au început să alerge, loviți de pământul care sărea acolo unde gloanțele îl loveau. Ajunseseră la jumătatea distanței când între ei și navă au apărut patru specimene imense. George a ordonat să se deschidă focul, dar din nou fără niciun efect. S-a uitat în spate și unul dintre băieți lipsea. L-a văzut mai încolo prins de doi „Ei” și un al treilea care și-a trecut cubul în corpul lui.

— Nu! a strigat George și a început să tragă în direcția celor trei. Din nou niciun efect. A aruncat scurt o privire în spate la cei patru umanoizi imenși înaintând către ei. Obiectivul lor era să mărească distanța dintre George și navă.

George l-a luat de braț pe subordonatul său, a scos dintr-un buzunar al echipamentului un puc, îl activă și îl aruncă la picioarele lor. O gaură de vierme s-a deschis, în care au intrat imediat, pentru a ieși în același moment în spatele umanoizilor, la niciun metru de navă.

Înainte să reacționeze acele specimene și să pornească un nou atac, se aflau deja în aer. Au activat tunul și au selectat una dintre coordonatele prestabilite. Gaura de vierme deschisă în fața lor avea să îi scoată din toată nebunia și din mijlocul acelei lupte, sau cel puțin așa sperau.

— Am scăpat! răsuflă ușurat băiatul care mai rămăsese când se văzu trecut în cealaltă parte a găurii de vierme.

— Am scăpat pe naiba! îi răspunse agitat George și toate indicatoarele de la bord avertizau existența inamicilor în zonă. Ne-au dat de urmă cumva! Trebuie să îi atacăm, dacă vrem să scăpăm cu viață.

— Cu ce să îi atacăm? Singura armă pe care o aveam pe navă am folosit-o pentru a-l salva pe Arian mai devreme! spuse băiatul afișând o mină îngrijorată.

— Ba are, are cea mai periculoasă armă creată vreodată... tunul! continuă George văzând privirea întrebătoare și mirată a subordonatului său. Tu știi să pui coordonate, nu?

— Da, am făcut o mulțime de încercări pe simulator! Pe lângă asta mai am două mii de ore de zbor pe simulator.

— Foarte bine! În acest caz să nu mai pierdem vremea și să trecem la atac, înainte să o facă „Ei”!

George întoarse nava pentru a fi poziționat cu fața către adversari. Și-a scos pistolul și a tras în geamul ce îi despărțea de exterior. La al patrulea glonț, acesta a cedat și s-a transformat într-o mulțime de cioburi. Apoi a luat pușca cu lunetă al cărui stăpân murise mai devreme și fără să stea pe gânduri fixă ținta pe capul adversarului său. Știa că datorită mișcării de rotație foarte mari a cercului exterior, nava își crea un câmp de forță care se comportă ca și un scut, astfel că un glonț nu putea să treacă nici măcar de câmpul de forță al navei lor.

— Introdu coordonatele la un metru și jumătate în fața navei lor! spuse George colegului său. Crezi că poți să faci asta?... exact un metru jumătate, dacă greșești și pui la mai puțin... suntem morți!

S-a uitat la băiat cum dă din cap, și transpirând abundent, a introdus coordonatele. A ezitat o secundă înainte să apese pe butonul care încărca tunul. Când a făcut-o ținea ochii închiși. Odată intrați în gaura de vierme deschisă, în partea cealaltă cercul exterior al navei lor a atins cercul exterior al celeilalte nave, unindu-se.

— Oprește motorul, acum! urlă George la colegul său. Acesta a oprit motorul exterior și cercul începea să se oprească, oprind și cercul celelalte nave pentru câteva clipe, îndeajuns pentru George ca să țintească și să tragă un foc. Pilotul a căzut. Al doilea foc și încă un „El” se afla la pământ. Din spate a mai apărut încă unul care a avut aceeași soartă. Apoi cercurile au început din nou să funcționeze, nava lor desprinzându-se și intrând în picaj.

L-a văzut pe băiat cum se întinde să pornească motorul, dar i-a făcut semn că nu trebuie. Acesta a făcut ochii mari, dar George i-a arătat alte două nave de care trebuiau să scape. Se îndreptau către pământ cu o viteză amețitoare ceea ce îi convenea de minune lui George.

— Știi să setezi tunul să tragă imediat ce am intrat într-o gaură de vierme? George îl văzut că dă din cap. Vreau o gaură la zece metri de pământ, care să ne scoată la cinci metri de sol. Din prima gaură mai formezi încă una care să fie la câțiva metri, nu mă interesează, poate să fie și la un milimetru, dar să fie! Poți să faci așa ceva? băiatul a bâlbâit ceva dar în continuare a dat din cap în semn pozitiv.

— Bun! Pentru că dacă nu reușești, continuă George pe un ton amuzat, o să ne lovim de pământ cu așa viteză încât creierul tău va deveni mâncare pentru vulturi! și George începu să râdă în timp ce colegul său introducea coordonatele pentru prima gaură de vierme și le pregătea pe cele pentru a doua gaură.

Se apropiau cu viteză de pământ, și George se gândea că dacă are dreptate și celelalte nave pot să vadă unde se crea gaura de vierme, atunci o să intre în aceeași gaură de vierme ca și a lor. Dar pentru a doua nu erau pregătiți și aveau să o rateze. Ceea ce s-a și întâmplat în următoarea secundă. Nava lor a intrat în prima gaură de vierme, apoi s-au văzut la nici doi metri de pământ, pentru ca în următorul moment să apară la peste o mie de metri înălțime. La timp ca să vadă cealaltă navă cum ratează a doua gaură de vierme și își găsește sfârșitul într-o mare bilă de foc.

— Hai să vedem cum scăpăm de cealaltă navă! spuse George în timp ce pornea motorul și cercul exterior se pune în mișcare, oprindu-le un nou picaj.

— Nu cred că mai e cazul, domnule! și îi arată lui George nava

adversarilor care își deschise o gaură de vierme și intră în ea. A luat-o la fugă, domnule! se bucură băiatul.

— Da, așa sunt nenorociții ăștia, niște fricoși! Se luptă ca și lupii, numai în haită, pentru că de unii singuri nu sunt capabili. Haide să ne întoarcem în apropiere de casă să vedem dacă a reușit Arian să scape.

— Robert ai ocazia să intri într-o farfurie zburătoare! îl anunță Arian știind că îl mai înveselea puțin. Până au ajuns pe platforma unde se găsea farfuria zburătoare, Arian le explică pe scurt despre funcționalitățile cadranelor. Odată intrați, nu mai aveau timp de pierdut cu explicații.

Andreea dădea semne că își revine pe deplin și în curând Robert a lăsat-o să meargă pe picioarele ei.

— Ce am făcut mai devreme a fost destul de șocant! spuse ea sub formă de scuză.

— Foarte bine ai făcut! o susținu Arian. Reușești să îți folosești întreaga capacitate și pe lângă aceasta să aduci inovații în ceea ce privește relația cub-surogat. Mulțumește-i Mașinii!

— Arian, spuse Andreea aproape șoptind, aud tot ceea ce se întâmplă pe Pământ, și nu numai! știu că există peste o mie de planete ocupate și controlate de către „Noi”. Pot să văd fiecare destin în parte, pot să aud conversații, pot să văd ceea ce fiecare specimen a înregistrat...

— Da, știu Andreea! și mă bucur că nu te simți copleșită și mai mult chiar, mă bucur pentru creierul tău care a acceptat atât de bine aceste modificări! Arian se apropie de ea și îi luă o șuviță de pe față... Robert dădea semne că nu îi convenea această atingere, dar Andreea se întoarse către el și îl luă de mână.

— Îți mulțumesc că ai fost acolo lângă mine! se uită adânc în ochii lui, îi luă capul în mâini și îl sărută plină de dorință.

Arian se uită un moment la ei, după care le întrerupse momentul și îi invită să continue pentru că George sigur avea nevoie de ajutorul lor.

— Unde mergem acum? întrebă Andreea.

— Să îți îndeplinești misiunea! Trebuie să te apropii cât poți de mult de Prozon... e singurul care își protejează comunicațiile. Nu poți să vezi nimic legat de persoana lui, nu-i așa? și Andreea dădu din cap

afirmativ ca și răspuns la întrebarea lui Arian. Din această cauză am nevoie de tine să fii în preajma lui. Pentru asta trebuie să te protejezi, trebuie tot timpul să îți menții partea umană ascunsă! Ține minte, nu sunt acolo ca să te pot salva... ești pe cont propriu! Informațiile o să mi le trimiți prin orice mijloace poți.

— Mă arunci în gura lupului! concluzionează Andreea într-un mod foarte direct.

Arian se uită la ea și nu mai zise nimic. Ajunseseră între timp la nava sub formă de farfurie. Își aruncă o privire înspre plafonul platformei și folosindu-și emisiile energetice ale creierului a identificat toate fluxurile energetice ale acelor „Ei” care au atacat suprafața. Deși erau dispersați, putea să îi distrugă cu o singură rază energetică dacă aveau destulă înălțime.

— Vreau să știu unde este bucata de ADN furată de „Ei” de la NSA? îi ceru el Andreei după care a intrat în piciorul navei împreună cu amândoi.

Andreea se uită la el, și începu să caute în cub pentru a da de urma acelui obiect. În navă, Robert a lăsat-o de mână pentru a păși într-un cadran. Arian îi făcu un semn Andreei să aibă grijă de Robert și să îi explice ceea ce trebuia să fie știut. Aceasta îl prinse de mână pe Arian și îl trase către ea, spunându-i:

— Nu știu ce se petrece cu mine! când se uită la mine, în ochii mei, simt că mi se înmoaie genunchii, simt că mi se taie respirația și îmi simt inima bătând nebunește!

— E doar dragoste, frumoaso! Ești doar îndrăgostită! îi spuse Arian zâmbind. Nu e nimic nou!

— Am găsit! ADN-ul i-a fost înmănat unei femei pe nume Kim... Aceasta e singură înregistrare pe care am găsit-o despre ADN, exceptând cea în care Prozon le ordonă celor trei să fure ADN-ul.

— E bine, Andreea, mulțumesc! E o informație foarte importantă, spuse Arian încercând să își dea seama de ce Kim și nu John.

Arian o strânse în brațe, în timp ce Robert încă privea mirat în interiorul unui cadran.

— Să ai grijă de tine cât ești pe acolo și încearcă să îți înțelegi puterile! Nu o să ai prea mult timp la dispoziție pentru a înțelege, dar...

Arian nu mai continuă, nu mai avea rost și simțea că devine patetic și prea protectiv.

— Vreau și eu să te rog ceva...

— Da, o să am grijă de prietenul tău! Poți să fii liniștită din punctul acesta de vedere. Îți promit că îl vei găsi teafăr și nevătămat! Arian se îndreaptă înspre centrul navei, în cadranul de control.

Odată conectat la navă, creierul lui Arian a eliberat o cantitate mare de energie către sistemul de armament al acesteia. Electronii ce aveau să transforme tot ce loveau în mininove au fost upgradați cu fluxul energetic al creierului lui Arian. Apoi Arian a selectat mărimea zonei de impact în așa fel încât să acopere cu o singură lovitură cel puțin zona casei sale. A ridicat nava la suprafață și a înălțat-o până când lovitura putea să acopere zona de impact. I-a văzut pe toți acei „Ei” cum urmăreau nava ce se înalță, fără să știe ce îi așteaptă. Lovitura a fost fulgerătoare și o lumină puternică a cuprins întreaga zonă, lumină ce provenea de la fiecare corp transformat într-o mininova. În câteva secunde nu mai rămăsese acolo nici urmă de vreun „El”.

Nava lui George apărură printr-o gaură de vierme, în apropiere de ei. Arian îl contactă și îl trimise în cealaltă dimensiune pentru a-l proteja pe Abel.

— Dar nu avem coordonatele ca să ne putem mișca acolo, Arian!

— O să le uploadez pe nava voastră acum, Arian a și început să le trimită datele. Trebuie doar să apăsați butonul care acționează tunul și veți ajunge în cealaltă dimensiune. Nu uita, George, noua ta misiune este să îl protejezi pe Abel cu orice preț!

George nu a mai reușit să spună nimic pentru că Arian a încheiat transmisia și nava lui s-a pus în mișcare, dispărând în următorul moment din raza vizuală. Același lucru l-a făcut și George care a armat tunul pentru a ieși în cealaltă dimensiune. Mai avea un metru până la gaura de vierme când în fața lor a apărut o navă inamică.

— Nuuu! George s-a aruncat asupra comenzii și a încercat să oprească nava din a intra în gaura de vierme, dar era prea târziu. Erau deja în gaura de vierme.

Arian a coborât navă în Zona 51, în același loc de unde a luat-o, și unde acum nu mai era nici un singur „El”. Înainte de a coborî din navă, creierul său a scanat întreaga zonă pentru a fi sigur că niciun „El”

nu vede cadoul pe care avea să îl lase. Andreea îl ținea de mână pe Robert și se uită adânc în ochii lui. Era atâta liniște acolo, atâta siguranță încât nu ar fi vrut să se despartă de ei niciodată. Arian îi puse o mână pe umăr și îi spuse că a sosit timpul pentru a schimba soarta lumii.

— ...luptă pentru dragostea pe care o simți acum, luptă pentru iubirea pe care o dorești atât și luptă pentru persoana care ți le poate oferi pe toate! Își încheie Arian cuvântarea.

Robert se ridică în picioare și o luă pe Andreea în brațe, o Andreea care plângea, care vărsa lacrimi pentru ceea ce ar putea să fie foarte bine ultima îmbrățișare, ultimul sărut. Arian se retrase oferindu-le un moment de intimitate celor doi. Era impresionat la vederea unor asemenea sentimente.

— Te vreau înapoi, frumoasa mea doamnă! îi șopti Robert la ureche.

— Ne așteaptă un viitor frumos în față, îi spuse Andreea uitându-se în ochii lui și ținându-l de mână. Știu asta pentru că respect viitorul, și te rog și pe tine să faci același lucru! ochii Andreei se umplură de lacrimi și continuă cu o voce stinsă: oricare ar fi viitorul acesta!

Apoi se întoarse către Arian și îi făcu semn că e gata de plecare. Acesta coborî cu ea în piciorul navei și o lasă să iasă.

— Adu-ți aminte Andreea, trebuie cu orice preț să mă contactezi pentru a ne oferi informații, iar dacă lucrurile devin prea fierbinți o să găsim o metodă prin care să te scăpăm de acolo. Acum du-te și să ne revedem cu bine.

Arian o săruta părintește pe frunte și se întoarse în navă. A pornit nava și a ridicat-o de la sol când Andreea a picat în genunchi ținându-se de cap. Arian a văzut acest lucru ca și o reacție normală la despărțirea de Robert, așa că a luat direcția tunelului ce avea să îi ducă la sediul NSA și a plecat de acolo.

Andreea nu a mai putut să reacționeze la plecarea celor doi și nici nu avea cum să ia acum legătura cu ei. Creierul lui Arian era protejat de structura exterioară a navei. A primit primele gânduri și primele informații legate de George și echipa lui, cei care se aflau în dimensiunea cealaltă și care acum erau atacați de către o mulțime de

nave și de „Ei”. Forme și specimene pe care ea le vedea pentru prima dată erau folosite ca și corpuri surogat de către „Ei”.

— Arian! a strigat ea cât a putu, lovind cu pumnii în pământ și cu ochii în lacrimi. În următorul moment cubul i-a transmis informația că nava lui George a fost doborâtă.

Arian a aterizat pe o platformă din subsolul sediului NSA. A ieșit din navă urmat de Robert, fiind așteptați la intrarea în sediu de o armată de agenți. Imediat ce s-a deschis trapa din piciorul navei, Arian a îngenucheat ținându-se cu mâinile de cap.

— Ce naiba am făcut? șopti el, după câteva secunde. Repede, trebuie să mergem! îi spuse lui Robert ridicându-se de jos.

— S-a întâmplat ceva cu Andreea? întrebă acesta speriat.

— Mai rău... suntem pe punctul de a pierde orice avantaj! Trebuie să plecăm acum!

Arian a deschis o gaură de vierme chiar acolo, în fața lor și s-au aruncat în ea. În cealaltă dimensiune, cerul părea plin de găuri din care ieșeau în continuu nave de luptă. A încărcat arma cu electroni puri, i-a uploadat energie din creierul lui și a tras înspre casa lui. Toți acei „Ei” care se năpusteau înspre casă s-au transformat în mininove. L-a văzut pe George urmărit de câțiva „Ei” cum alerga prin pădure înspre casă. Câteva focuri a tras înspre urmăritori, dar de data aceasta doar electroni puri și doar pentru a-i intimida și pentru a-i oferi lui George o cale de scăpare. Știa că nu mai poate să folosească energia creierului său decât cel mult o dată, așa că era mai bine dacă o folosea cât se poate de înțelept.

A coborât nava pe platformă în timp ce a luat legătura cu toți cei din casă pentru a pregăti evacuarea.

— Robert! Vreau să faci ceva pentru mine! îi spuse Arian. Este dificil ce îți voi cere, dar numai tu poți să o duci la îndeplinire.

— Spune, Arian, orice dorești dacă stă în puterile mele, o voi face! Robert părea mai determinat ca niciodată.

— Ia te rog Fbotul, am văzut că îți place cel mai mult, și du-te anunță-i pe Sorigi că Arian este în pericol și că le cere ajutorul. Adu-i înapoi pentru că trebuie să scăpăm de aici și fără ajutorul lor nu putem să facem față atacului!

— Dar putem să rezistăm până ce se urcă toți la bord și apoi să

facem saltul...

— Semnalul este bruiat, de fapt orice aparatură care funcționează pe unde este bruiat, așa că nu putem să efectuăm saltul pentru că nu avem posibilitatea să încărcăm coordonate. Nu avem timp de explicații, Robert, vreau să te duci și să te întorci cât poți de repede.

Robert se îndreaptă către ieșire, dar Arian îl strigă. Când se întoarce către Arian, acesta îi aruncă un nas artificial.

— O să ai nevoie! îi spuse Arian zâmbind.

A încărcat toate armele de la bordul navei și a început să tragă asupra navelor inamice. L-a văzut pe Robert cum dispare pe Fbot în pădure și pe George ieșind din pădure în același moment. Avea pe urme două specimene umanoide care își foloseau corpul, acoperit cu un fel de strat metalic protector, ca și o bilă. Se rostogoleau în urma adversarului și dacă nu reușeau să treacă peste el, atunci reveneau la forma umanoidă pentru a se lupta corp la corp. În timpul luptei mai aveau obiceiul să se arunce din când în când către adversar luând forma bilei, transformând lupta într-o hăituire continuă. Această combinație se dovedea a fi eficace de cele mai multe ori. Arian era familiarizat cu modul de luptă al acestor mercenari a căror unică preocupare este războiul. Au fost creați de către „Ei” doar pentru acest scop. Le-au oferit cultura necesară pentru a susține și a duce războaie, numindu-i Khazeri. Avantajul oferit de Khazeri era că nu trebuiau să fie controlați de către „Ei”. Erau răsplătiți dacă duceau la îndeplinire misiunea oferită. Acesta le era destinul. Acum George încerca să se ferească de două asemenea specimene fugind și executând eschive la fiecare câțiva metri. Arian a încărcat o armă cu nanoboți programați să atace acel exoschelet, metalul în general, și a tras asupra lor. Atacul nanoboților a fost nimicitor, Khazerii rămânând în curând fără exoschelet și incapabili de a se mai rostogoli. George a văzut acest lucru și și-a descărcat pistolul în corpul lor, țintind în mare parte capul. Un urlat venit din pieptul sutelor de Khazeri care împânzeau zona îl făcu pe George să nu mai piardă vremea uitându-se la cei doi cum pică la pământ morți. Urletul le era dedicat, semn că fiecare simțea când un frate de-al lor era ucis. Al doilea urlat nu întârzie să apară. George era pe platformă când primii Khazeri au ajuns la marginea pădurii. Arian a

activat pânză exterioară de protecție formată din lasere de putere foarte mare. Primii Khazeri împinși de ceilalți au fost obligați să treacă prin acea pânză. Corpurile lor au dispărut, fiind pulverizate complet.

Arian a coborât pe platformă pentru a-i ajuta pe savanți care încercau să salveze munca lor de câteva sute de ani. Transportau documente și cutii pline cu date stocate în diferite modalități. George ajunsese lângă el și în curând au apărut și Liu cu Abel. Arian îl trase pe Abel prima dată și îi spuse să urce rapid în navă pentru că nu trebuie să îl vadă nimeni, apoi restul.

— Unde a plecat Robert? întrebă George într-un moment mai calm

— Să aducă ajutoare...

— Ajutoare? Ce ajutoare? ziceai că nu mai există nimeni pe planeta această! George era foarte surprins să audă acest lucru.

— Ai să vezi în curând, sper doar să mai țină laserele câțva timp! Arian nu termină bine de zis că ceea ce părea a fi un scurtcircuit a permis câtorva dintre Khazeri să intre pe platformă.

— Ce s-a întâmplat? strigă George în timp ce trăgea către cei care au reușit să intre.

— Au un consum foarte mare de energie aceste lasere și din păcate încă nu am reușit să le perfecționez pentru a se autoalimenta. Acum își iau energia de la un imens electromagnet care funcționează pe principiul unui motor cu rotor-stator. Dar acesta folosește propria energie produsă pentru a-și putea mișca rotorul. Ei bine, consumul laserelor fiind foarte mare, energia rămasă pentru generator să imprime mișcarea de rotație era mai mică, ceea ce în scurt timp va duce la oprirea definitivă a acestuia.

— Și nu avem altă sursă de energie? întrebă George îngrijorat.

— Ba da, mai avem încă unul de rezervă, dar este pe același principiu! îl văzu pe George cum scuipă o înjurătură printre dinți, căutând mai departe o cale de scăpare.

Navele ce zburau în cerc în jurul lor nu puteau nici ele să îi atace din cauza laserelor, dar în schimb au început să tragă la baza acestora. Aveau intenția să distrugă aparatura care le producea. Creierul lui Arian îl atenționează despre existența unui flux mare de energie rămas în casă. „La naiba!... Maria” își zise el urmând o serie de înjurături. Bănuia

că Liu a uitat de Maria deoarece pentru ea era mai important Abel în acest moment.

— George, trebuie să cobor să o aduc pe Maria, a rămas în clădire! îi strigă el lui George care trăgea către doi Khazeri care apăruseră pe platformă. Arian își trecu arma pe încărcătura cu nanoboți și o descărcă în cei doi Khazeri în timp ce alerga spre intrarea în casă, după care aruncă arma către George. Pentru George treaba a rămas una ușoară, două gloanțe și cei doi erau la pământ, nemaifiind protejați de exoscheletul metalic.

— Haideți! urlă el către cei care au scos două urlete atunci când cei doi semeni ai lor au fost uciși de către George. Vă aștept nemernicilor, continuă el, ținând câte un pistol în fiecare mână.

Arian, ghidându-se după puterea fluxului o căuta pe Maria încercând să afle în ce cameră au dus-o. În curând creierul lui i-a oferit imaginii cu locația Mariei după energia emanată de copilul care creștea în pânțele ei și care acum avea aproape o jumătate de metru. Când Arian a ajuns lângă Maria, aceasta părea diformă, cu o burtă imensă, și care se mișca în continuu. Grimasele de durere și spasmele arătau chinurile la care era supusă. Era transpirată și se ruga să scape mai repede. Când îl văzu pe Arian, încercă să zâmbească și îi spuse:

— Ce mi-ai făcut? M-ai omorât! Sper că acest copil pe care mă chinui să îl țin în mine este ceea ce îți dorești de la mine și de la lumea aceasta! cuvintele acestea au fost spuse sacadat și cu mare greutate, în timp ce spasmele și contracțiile deveneau din ce în ce mai dese și mai dureroase.

Arian lăsă capul în pământ, nemaiputând să o privească în ochi. Se aplecă totuși deasupra ei și o mângâie tandru pe frunte:

— Misiunea ta cred că se încheie aici! Îmi pare rău că trebuie să se termine așa, o lacrimă s-a scurs pe obrazul lui Arian și a căzut pe fața tumefiată a Mariei. Te-am iubit... sper că știi asta, și mi-aș fi dorit un copil cu tine! Din păcate a trebuit să fie în condițiile acestea!

O sărută pe frunte, după care îi dezlegă mâinile și picioarele de curelele ce o țineau legată de pat și o ridică în brațe. Când a luat-o în brațe i-a transmis prin piele impulsuri electrice care aveau menirea de a-i calma durerile, de a-i transpune creierul într-o stare amorfă pentru câțva timp. Apoi a început să alerge cu ea către ieșire.

A rămas înțepenit în ușa care dădea către platformă, platformă pe care George ținea piept urlând la o mulțime de Khazeri care îl înconjurau. S-a pregătit pentru un atac și își făcu un plan cum să ajungă cu Maria la navă fără să fie rănit niciunul dintre ei. Nu putea să creeze o gaură de vierme pentru că nu putea să îi adune pe toți oamenii la un loc, și pe lângă aceasta, ar fi putut să o folosească și Khazerii. Armele de care dispuneau Khazerii nu erau arme de foc, dar nici nu erau rudimentare. Cea mai puternică armă, care de fapt era destul de defensivă, era exoscheletul și bila. Cu toate acestea, Arian știa că atâta timp cât nu luau forma bilei, agilitatea lor în luptă era destul de redusă, iar la cât de compacți erau acum, două focuri cu nanoboți ar putea să le nimicească la toți exoscheletul metalic.

Apariția lui Arian cu Maria în brațe i-a făcut pe toți Khazerii de pe platformă să se oprească pentru câteva clipe. Navele de luptă se opriseră și ele. Nici Arian, nici George nu știau ce se întâmplă. Un urlet prelung ieși din piepturile tuturor Khazerilor și Arian strigă către George să îi arunce pistolul cu nanoboți. Arian îl prinse și îl setă pentru impact cu rază largă. Pe Maria o lăsase jos, în spatele său, și acum se pregătea să tragă către Khazeri care în continuare nu mai dădeau semne că ar vrea să atace. O navă se apropie deasupra lor și din ea sări un Khazer între mulțime și Arian. Din săritură, s-a pus în genunchi, cu capul plecat în fața lui Arian.

— Preaslăvit să fie cel care ne-a salvat! urletul încetă și toți Khazerii se puseră în genunchi, închinându-se în fața lui Arian.

— Ce dracu'...! Nu îmi aduc aminte să îi fi salvat pe aceștia vreodată! îi șopti el lui George.

— Din partea tuturor Khazerilor, ne cerem iertare Preaslăvite! Ni s-a spus că trebuie să atacăm această dimensiune, nimic altceva, continuă acel Khazer care părea să fie conducătorul lor. Iar noi, după cum știi nu cerem niciodată alte explicații!

— Da, știu asta! spuse Arian cu o voce puternică. Ridicați-vă acum! Sunteți iertați!

— Ce naiba faci? îl întrebă George, speriat de felul în care se comporta Arian cu acești Khazeri.

— Mă comport așa cum ar trebui să se comporte un conducător al lor! îi șopti din nou Arian. Sper doar să nu mă confunde cu altcineva.

Toți Khazerii se ridicară și conducătorul lor transmise un ordin navei de deasupra. Această aruncă în fața lor o imagine care s-a transformat într-o hologramă ce părea a fi Planeta Khazerilor. Stânci enorme, combinate cu dune nesfârșite de nisip. O continuă denivelare, oriunde priveai erau numai pante. Și peste tot existau piramide. Un conglomerat de piramide, de la piramide de câțiva metri înălțime, până la piramide de sute de metri înălțime. Acestea păreau a fi orașele lor și casele lor. Capacitatea exoscheletului de a se transforma în acea bilă le facilita transportul pe dunele de nisip și în interiorul piramidelor. Piramidele aveau în interior un sistem foarte ingenios de transport. Peste tot erau canale de circulație, o mulțime de ramificații ale acestora oferind posibilitatea de a se mișca pretutindeni atâta timp cât aveau forma acelei bile. Dar acest lucru se putea întâmpla la coborâre. Pentru urcare, aveau în centrul piramidei de la bază până în vârf un sistem de transport bazat pe fluidele emanate de pielea acestora. Tot ce trebuiau să facă era să se urce pe o pânză și să pună un deget într-un fel de eprubetă care își extrăgea un fluid galben din corpul lor. Acest fluid combinat cu structura cristalină a nisipului care se găsea din belșug oferea o reacție care dilata spațiul și timpul pentru tot ceea ce însemna zona de deasupra pânzei. Astfel că mai trebuia doar să selecteze destinația și în următorul moment pânza împreună cu cel transportat se aflau la destinație.

Dar ce le-a smuls celor doi câte un sunet de uimire a fost construcția din centrul aceluia conglomerat de piramide. Era statuia unui om care avea o carte în mână și o katana în cealaltă. Cu cât se apropia imaginea mai mult de statuie, cu atât Arian și George erau mai uimiți.

— Da, Preaslăvite! Statuia dăinuiește între noi, și fiecare are în casă lui câte un altar pentru ofrandele aduse ție. Tu ești cel care ne-ai protejat căminele de atâta timp și care ne-ai salvat planeta de la pieire. Acum e rândul nostru să te răsplătim pentru ceea ce ai făcut pentru noi. Ne rugăm ție de când ne naștem și suntem învățați să trăim în spiritul învățăturilor tale, Preaslăvite! continuă acel Khazer. Suntem mândri că generația noastră este cea care a avut norocul să te întâlnească!

Arian nu a mai reușit să spună nimic pentru că din locul unde

era, putea să vadă cupola albastră a Sorgilor care venea amenințător către armata Khazerilor. Robert a reușit să îi anunțe din timp dar acum trebuia să îi oprească cumva. Khazerii au văzut și ei amenințarea și cei din ultimele rânduri s-au transformat în bile, în așteptarea atacului Sorgilor. Acesta nu a întârziat să apară, cupola ridicându-se în înaltul cerului, toate cele șase sute de mii de suflete rămase formând un tot. În centrul interior al cupolei se afla un bazin la fel ca și cel care le amenința existența, pregătit să arunce sunetul care ar fi distrus totul în calea sa.

Creierul lui Arian îl căută pe Robert, dar acesta era prea bine protejat de cupolă pentru a putea fi contactat. Ultima șansă a lui Arian a fost să își creeze o gaură de vierme pentru a sări pe cupolă în speranța că acolo îl va găsi pe conducătorul lor. Era ultimul lucru pe care îl dorea Arian, pentru că asta ar însemna să își golească creierul de energie, dar era și unica șansa de a opri o confruntare nedorită.

— Opriți atacul! îi strigă el Conducătorului Sorgilor, alături de care se afla și Robert călare pe Fbot.

Creierul lui Arian nu a mai putut să susțină gaura de vierme atâta timp cât să treacă dincolo, dar a reușit să transmită ordinul. Arian a căzut la pământ în fața tuturor acelor Khazeri.

— Și-a dat sufletul pentru a salva încă odată moartea atâtor semeni! spuse conducătorul Khazerilor aruncându-se în genunchi și începând să urle, urmat imediat de restul Khazerilor.

George se aruncă asupra lui Arian verificându-i pulsul. A răsuflat ușurat și o chemă pe Liu să îl consulte. Liu ieși din navă cu ceva reticență văzând acea armată de Khazeri urlând iar în spatele lor o cupolă albastră mișcătoare.

— Trăiește, îi spuse George, dar cred că e secătuit de puteri!

La auzul acestor cuvinte, Khazerii s-au oprit din urlat așteptând tăcuți să vadă ce se întâmplă. Conducătorul lor s-a apropiat, l-a luat pe Arian pe brațe și s-a uitat nedumerit la Liu și apoi la George. Aceștia i-au deschis calea spre interiorul casei, îndreptându-se înspre lifturile ce aveau să îi ducă la laboratoare. Cupola se întinse asupra tuturor Khazerilor și i-a lăsat pe Robert și pe conducătorul Sorg pe platformă. Robert s-a aruncat asupra Mariei speriat de felul în care arăta aceasta. Încercă să o ridice de la pământ dar era prea grea, părea de plumb. Se

uită neajutorat la conducătorul Sorg. Acesta o ridică de parcă ar fi fost un fulg, și se îndreptară și ei în urma celorlalți. George reveni pe platformă și anunță pe toată lumea că Arian l-a desemnat pe el conducătorul tuturor până când aveau să le revină Conducătorii. Nimeni nu a avut nimic de obiectat, așa că George a început să dea ordine și să îi poziționeze pe toți pentru a preveni eventualitatea unui nou atac. Orice atac era probabil mai ales acum când locația lor a fost descoperită.

Arian a avut nevoie doar de o oră în Odihnitor pentru a-și recăpăta forțele și creierul să i se încarce cu energie. Când a deschis ochii se găsi înconjurat de conducătorii Sorgilor și a Khazerilor, de Liu și Robert care o veghea și pe Maria. Convulsiile puseseră din nou stăpânire pe ea și Robert se uita în continuare neputincios la durerea acesteia.

Conducătorul Khazer s-a înclinat la vederea lui Arian care s-a ridicat relaxat din Odihnitor. La fel și conducătorul Sorg, dar Arian le făcu la amândoi semn să se ridice.

— Mă bucur că suntem toți împreună! Scopul pe care îl urmărim este unul comun! toți vrem să scăpăm de existența „Lor” și de sub controlul acestora. știu că pentru Sorgi încă nu a venit timpul acestui control, dar vă spun că dacă nu facem acum ceva ca să ne eliberăm, în curând și voi o să fiți amenințați de aceeași forță, le spuse Arian pe un ton grav. Locația aceasta a fost compromisă, în concluzie este doar o chestiune de timp până ce Sorgii vor fi descoperiți, i se adresă Arian conducătorului Sorg.

— Mărite Conducător, suntem alături de tine, și te susținem în orice faci! spuse Sorgul înclinându-se, iar Khazerul în semn de aprobare se înclină și el.

— În cazul acesta o să vă ofer câte un mijloc de comunicație pentru a putea păstra legătura. Și acum am să vă rog să vă retrageți către pământurile voastre și să vă pregătiți de război. Aparatele pe care o să vi le dau vă vor anunța locul și timpul precum și coordonatele unde se va duce lupta finală. Am încredere că veți găsi drumul și înțelepciunea vă va lumina calea și mintea.

Arian se îndreptă înspre un sertar și scoase două aparate de recepție. Le efectuează câte un test pentru a verifica dacă funcționează și

apoi înmână câte unul fiecărui conducător. Aceștia le primiră apoi se închină din nou și părăsiră încăperea.

— Cine sunt speciemenele acestea? îl întrebă Robert imediat după ce cei doi părăsiră încăperea.

— Nu știu, spuse Arian ducându-și mână la ceafă și răsuflând ușurat. Nu pot să îmi aduc aminte nimic. Ori memoria îmi joacă feste, ceea ce nu prea cred, ori mă confundă cu altcineva. Dar am văzut... ai văzut și tu clar statuia ce avea chipul meu în imaginile oferite de către ei.

— E o anomalie! șopti Robert, ținând-o pe Maria de mână.

— Anomalie! strigă Arian. Asta e! Prozon mi-a spus că au mai existat anomalii la fel ca și mine, oameni care puteau să le facă față și care s-au împotrivit „Lor” de-a lungul timpului. De fiecare dată au reușit să îi elimine pe toți, mai puțin pe mine. Înseamnă că au mai existat alții ca și mine, asemănători mie, care au încercat să salveze lumile aflate sub dominația „Lor”.

— Da, e o explicație destul de ireală dar probabilă. Poate că acum două zile dacă mi-ai fi spus așa ceva aș fi râs o săptămână, spuse Robert, dar acum mă gândesc că poate să fie adevărat ceea ce spui!

— Asta înseamnă că s-ar putea să mai găsim aliați și pe alte planete! continuă Arian.

— Sau dușmani! veni în completare Robert.

Arian se uită la el și zâmbi.

— Deocamdată e bine de știut că putem să îi considerăm prieteni pe Sorgi și pe Khazeri! O să avem în curând nevoie de ajutorul lor, de fapt o să avem nevoie de orice ajutor putem să găsim.

— Ce o să se întâmple cu ea? întrebă Robert uitându-se la sora lui. O să moară?

— Probabil... nu cred că am un răspuns sigur la întrebarea aceasta! aș vrea să știu și eu ce se va întâmpla cu ea... aș vrea să știu viitorul cum va fi... dar din păcate nu îl știu! Arian părea puțin încurcat și gândurile lui nu erau preocupate numai de cazul Mariei.

Gândurile lui erau acum preocupate de Kim și de ADN-ul furat din sediul NSA. Voia să știe care a fost motivul pentru care Kim are nevoie de acea secvență de ADN. „Cât de importantă poate fi acea secvență pentru Kim dacă a reușit să lucreze cu „Ei” pentru a o fura? La

ce vrea să o folosească?"

— Bun! Haide Robert, mergem să îi facem o vizită doamnei Kim! O vizită pe care are să o țină minte multă vreme de acum încolo.

Arian o luă în brațe pe Maria și îi făcu semn lui Liu să îl urmeze și ea.

— Nu mai poate să rămână nimeni aici! Locația a fost compromisă, coordonatele descoperite și după cum ați văzut mai devreme, sistemele de securitate nu fac față unui atac în forță!

Pe platformă nu mai era decât George, restul îndreptându-se către pământurile lor, în așteptarea chemării lui Arian. Acesta îl rugă pe Robert să le explice celorlalți cum să folosească cadranele pentru că nu voia să piardă timpul repetând ceea ce a mai explicat odată mai devreme. Își luă locul la comanda navei și părăsi acea dimensiune îndreptându-se către sediul GOA.

— Kim, spuse Lewis, Prozon te contactează!

Kim îi făcu un semn discret că poate să ia parte la conversație și apăsă un buton care i-l aduse pe Prozon în fața ei. Avea încă forma lui naturală, cubul și pelerina menținând încă arsurile provocate de întâlnirea cu Arian.

— Cu ce îți pot fi de folos, Mărite Prozon? îl întreabă Kim într-o manieră foarte serviabilă.

— Vreau să vedeți ceea ce se poate întâmpla dacă ordinele mele nu sunt ascultate și nu sunt duse la bun sfârșit! Vreau să fiți martorii bunăvoinței mele netarmuite față de voi și câțiva alți semeni de-ai voștri. Chiar dacă avem nevoie unii de alții, sunt câțiva care nu binevoiesc a respecta ceea ce nouă ne place să considerăm a fi îndatoririle în dublu sens.

— Încerc să te urmăresc, spuse Kim, dar nu știu despre ce naiba vorbești acolo!

— Ai să înțelegi acum! și lângă Prozon a apărut John, ce avea o față îmbătrânită și umerii lăsați.

— John...! șopti Kim.

— Da, el e! Prozon își îndreptă pelerina asupra lui atingându-i pielea de pe frunte, ceea ce îi produse câteva descărcări electrice de culoare albastră. John își retrase instinctiv capul și se dădu un pas mai în spate.

— Nu are rost să te împotrivești! continuă Prozon, vreau să demonstrez colegilor și semenilor tăi că neînțelegerile apărute între noi și nerespectarea îndatoririlor cu dublu sens pot duce la o asemenea finalitate.

Kim și Lewis priveau uimiți cum Prozon intră în corpul lui John și se stabilește acolo, în noul său corp surogat.

— Din acest moment, John nu mai există! dacă o să părăsesc vreodată corpul lui, acesta va muri. Acum, intenția mea a fost să vă fac să înțelegeți că nerespectarea înțelegerilor dintre noi pot provoca daune serioase în rândul vostru. Vreau să duceți ceea ce ați început la bun sfârșit și nu uitați, termenul final se apropie!

Kim încheie transmisia scuturându-se de parcă ar fi trebuit să dea jos un strat de zăpadă ce îi acopereau umerii.

— În ce naiba ne-am băgat? îl întrebă ea pe Lewis.

— În rândul celor bogați, spuse el râzând. Sper că nu te înmoi acum, la final! Măine e ziua cea mare, am organizat licitațiile în afara pieței. Trebuie să rezistăm până mâine, indiferent cum!

Lewis se ridică de pe scaun și se îndreaptă amenințător către Kim.

— Nu îți permit să îți bați joc de tot ce am muncit până acum și să strici totul în ultima clipă. Douăzeci și patru de ore mai durează până ce banii vor fi în conturile noastre, după care drumurile noastre se vor despărți.

— Dar ce facem cu Arian?

— Arian o să ne ajute să ne ducem planul până la capăt, chiar fără să își dea seama că o face. Astăzi am pregătit contractele de difuzare în exclusivitate cu toate televiziunile interesate din lume. Tot ce a trebuit să fac a fost să le arăt ratingul de popularitate pe care discursul Președintelui l-a oferit.

— Crezi că o să reușești să finalizezi și contractele acestea? întrebă Kim puțin cam neîncrezătoare.

— Normal că pot! Lewis spuse aceste cuvinte pe un ton autoritar. Am nevoie de tine să dai drumul la reportajul acela cu războiul. Mai avem nevoie de această demonstrație pentru a finaliza contractele. O să fim cei mai bogați oameni de pe pământ, Kim! spuse el și se îndreaptă către fereastră ținându-și mâinile la spate.

Kim simțea cum o cuprinde panica, cum un sentiment de vinovăție și de umanitate o cuprinde. Chiar și ea se întreba ce înseamnă acest sentiment și ce îl cauzează. Nu voia să mai ducă povara atâtor comploturi și minciuni. Voia să fie liberă! Își îndreptă mâna înspre sertarul în care tot timpul avea armă care o însoțea. O atinse ca și când ar fi atins chipul unei persoane iubite. Dar când a vrut să o ridice, greutatea armei a făcut-o să se trezească din acea visare și a făcut ca sentimentul acela ciudat să dispară. Lewis zâmbi și se întoarse după ce îi admirase fiecare mișcare reflectată în geamul în fața căruia stătea. Încă avea nevoie să îi controleze mintea, nu era convertită în totalitate.

— Vreau în zece minute ca reportajul să ruleze pe toate stațiile noastre! Astăzi vreau să închei contractele cu companiile la nivel mondial, și aici vorbesc despre aproape o mie de contracte!

Secretara interveni anunțându-i că ar fi bine să se uite puțin la televizor. Amândoi rămaseră cu privirile pironite în ecranul coborât din tavan pe peretele din fața biroului. O navă de forma unei farfurii zburătoare traversa liniștită întreg orașul, având în spatele ei o armată de elicoptere și avioane de luptă. Nimeni nu îndrăznea să deschidă focul, deși încercau în continuu să facă legătura cu nava. Toată lumea se întreba unde se îndreaptă și care e scopul acestei vizite și mai ales care este legătura dintre conferință de mai devreme a Președintelui și această apariție surprinzătoare.

— Este perfect! spuse Lewis, perfect! și își frecă palmele mulțumit. Nu știu cine e sau ce vrea, dar tocmai ce avem reportajul perfect. Putem să începem perfectarea contractelor! și Lewis se îndreptă înspre birourile lui fericit.

— Lewis! strigă Kim oprindu-l pe acesta din drum. Se pare că se îndreaptă înspre noi! și într-adevăr, nu termină bine de zis că navă întunecă geamul de la biroul acestora.

Reporterul care prezenta știrea în direct anunța surescitat că nava spațială s-a oprit deasupra sediului GOA și că trenul de aterizare sub forma unui cilindru a ieșit din ea. Reporterul transmitea din unul dintre elicopterele care însoțeau nava. Aproape gâfâind a anunțat că o trapă s-a deschis din trenul de aterizare și că se vedeau ieșind câteva persoane.

— Oprește transmisia! urlă Kim în telefonul care îi făcea legătura cu responsabilul cu acea intervenție live. Pune publicitate! urlă ea încă o dată când cel de la capătul firului a încercat să spună cât de important este acest reportaj. Transmite-mi mai departe imaginile primite de la reporterul acela, dar doar pe unitatea mea, m-ai înțeles?

Înainte ca imaginea să fie destul de clară pentru a se identifica chipurile celor care au coborât din navă, un calup de publicitate a fost introdus, același calup ca și cel de la conferință. Lewis se uită cu ochii ieșit din orbite la ea, nevenindu-i să creadă gestul pe care l-a făcut.

— Ai înnebunit, femeie? strigă el la ea. Dă-mi un singur motiv pentru care să nu te împușc chiar acum! cu o privire nebună pe chip, scoase un pistol de la brâu și o amenință acum pe Kim care se lăsase pe spătarul scaunului ei.

— Omoară-mă și nu o să rezisti mai mult de doisprezece ore pe pământul acesta. Tocmai ce ne-am salvat amândurora viețile, nesăbuitule! era rândul ei să se răstească la Lewis.

— Nu înțeleg! spuse el.

— Normal că nu înțelegi, că doar nu poți să vezi mai departe decât calculele tale infinite și ingineriile economice pe care le faci tot timpul! îi spuse ea de data aceasta calmă. Din acea navă a coborât Arian, exact cum mă așteptam, spuse ea uitându-se în monitorul ce a ieșit de data aceasta din blatul biroului. Dacă lumea vede cine ne vizitează sediul, acum că John a dispărut, și toată țara vuiteste despre preluările făcute pe sectorul media, ce crezi că se va crede? Mai mult decât atât... dacă Prozon află despre această vizită pe care Arian a binevoit să ne-o facă, ce crezi că v-a zice? O să îți mulțumească că ai primit în casă cel mai de temut dușman al său?

Lewis se uită la ea și cântarea fiecare vorbă pe care aceasta o spunea.

— Putem să îl folosim pentru a ne proteja de Prozon, continuă el în ton cu Kim. Putem chiar să i-l oferim lui Prozon. Arian nu știe că John este Prozon! e genial spuse Lewis, cum de nu m-am gândit la acest lucru de mai de mult?

— Ei, ai văzut că până la urmă ne putem înțelege! spuse Kim pe un ton prietenesc.

— Poți să repornesti imaginile, dar vreau să le dai cu un minut

mai în spate, astfel că dacă vezi că apare vreun om în jurul navei, sau vreun extraterestru formezi o buclă cu alte imagini, ai înțeles? Vreau ca tot timpul în imagine să fie nava, dar niciun om să nu apară în jurul ei! transmise ea din nou prin telefon responsabilului cu transmisia live.

Arian intră pe ușa biroului fără să mai bată, urmat de George și de Robert. Îl împușcă pe Lewis fără să spună nici măcar un cuvânt și se uită la el cum cade fără viață, sângele începând să se prelingă pe podea. Kim se ridică de la birou îngrozită și din nou acel simțământ de vinovăție începea să o macine. Speriată, se retrase într-un colț cerând îndurare de la Arian.

— Am doar două întrebări simple pentru tine, îi se adresa el femeii speriate. La ce îți folosește acea secvență de ADN pe care ai furat-o din sediu NSA? și a doua: Care sunt intențiile tale în legătură cu utilizarea acesteia? folosea un ton calm și cuvintele îi ieșeau clar și răspicat.

— Este la subsol, în seiful nostru! se destăinuie ea fără ca măcar să încerce să se împotrivească.

— Și ce aveți de gând să faceți cu ea? continuă Arian pe același ton.

— Am făcut deja! chipul femeii își recăpătă calmul, se îndreptă și se puse tacticoasă la birou ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă ai impresia că vei afla mai multe de la mine aș vrea să te anunț că din acest moment nu faci altceva decât să pierzi timpul. Toate acestea în detrimentul lui John care e acum în posesia lui Prozon.

Kim a folosit mouse-ul și tastatura pentru a derula înregistrarea cu Prozon. Apoi a redat exact partea în care Prozon îl prezenta pe John, nimic mai mult.

— Nu am de ce să te cred! Nu ești altceva decât complice cu John și cu nenorocitul acesta presupun. Arian aruncă o privire asupra lui Lewis care zăcea într-o baltă de sânge cu ochii deschiși. În continuare aș dori să știu ce ați făcut deja cu ADN-ul furat, pentru ce l-ați folosit?

— Ți-am spus că îți pierzi vremea, Arian! Am o companie de condus și nu îmi mai pot pierde timpul cu nonsensurile pe care le exprimi.

Arian se uită atent la ea și își derulă imaginile în creier începând cu momentul în care a intrat pe ușă. Acea femeie a fost exact cum era

acum până în momentul în care Lewis a căzut la pământ, străpuns de un glonț, după care a dat dovadă de sentimentalism, de feminitate. După ceva timp, a revenit din nou ca femeia puternică și nemiloasă. Aceasta îl duse pe Arian la o singură concluzie. Îndreptă pistolul către Lewis și îi găuri capul de data aceasta. Așa cum se așteptase, acesta se prefăcea doar că era mort, dar în continuare îi controla creierului lui Kim.

— Se pare că tocmai ce am omorât creierul din spatele acestui plan uriaș. Uite-ți „controlul”, Robert, spuse Arian arătându-i cu țeava pistolului pe Lewis care acum era cu adevărat mort. Iar în fața noastră avem doar un simplu pion, continuă el arătând-o de data aceasta pe Kim la care i se făcuse rău și plângea la vederea lui Lewis mort și plin de sânge.

— Încă nu am aflat la ce ați folosit acest ADN...

— Poate ar fi mai bine să vă arăt! spuse femeia smtindu-se în continuare vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat în ultima perioadă.

Se ridică de la birou susținută de George și se îndreptă către ieșire. Arian se opri și se îndreptă către geam. Creierul lui începea să primească mesaje de la Andreea. Dar totul era neclar și nu reușea să distingă ceea ce Andreea încerca să transmită. Simțea că și când cineva ar fi intervenit pe semnal și l-ar fi bruiat. Un gând sumbru îi trecu prin minte, dar încercă să îl elimine... prea târziu. A realizat atunci ce a zis Kim mai devreme, faptul că John e prizonierul lui Prozon. În acest caz prezența Andreei acolo era compromisă deoarece John o cunoștea, iar Prozon putea să îi citească mintea lui John. Se sprijini cu o mână de pervazu ferestrei concentrându-se să ia legătura cu Andreea, dar în continuare apăreau interferențe. Ceilalți se opriseră în ușă așteptându-l. În acel moment un sunet prelung veni din partea biroului lui Kim. Aceasta era anunțată că era contactată de către Zona 51.

— Răspunde și ține minte că noi nu suntem aici! îi spuse el lui Kim care se puse din nou pe scaunul din fața biroului. Comportă-te natural!

John apăru în mijlocul lor sub forma unei holograme.

— Vreau să vorbesc cu Arian! strigă el la Kim, fără nicio inflexiune pe chip. Arian și-a dus mâinile la ochi, dându-și seama că John era pierdut.

— Dacă vrei să vorbești cu Arian, atunci să știi că nu ai apelat pe cine trebuie! răspunse prompt Kim, lăsându-se natural pe spătarul scaunului.

— Uită cu cine vorbești, femeie! tună Prozon, iar reacția lui Kim nu a fost deloc îmbucurătoare. A speriat-o acea voce gravă și puternică, lucru evident după reacția de pe chipul ei. Știu că Arian e acolo și mă aude, așa că o să îi prezint un mic cadou pe care chiar el mi l-a trimis în semn de respect pentru relația noastră.

În mijlocul imaginii apărură Andreea pe care Prozon o ținea de păr. Robert își înnebunise un scâncet și își duse mâna la gură și apoi la ochi. Nu putea să se uite la așa ceva, era prea mult! Arian i-a făcut semn lui Kim să termine discuția și să susțină în continuare că Arian nu e acolo.

— Dacă nu respecti înțelegerea, i se adresează Prozon lui Kim de data aceasta, ignorând posibilitatea ca Arian să fie în preajmă, atunci la ora stabilită Andreea are să își găsească sfârșitul. Tind să cred că sunt anumiți oameni care ar fi interesați să nu dispară această frumoasă creatură de pe fața pământului.

Transmisia a fost încheiată și Prozon dispărură din mijlocul lor.

— Care e termenul limită despre care vorbea? o întrebă imediat Arian pe Kim.

— Peste exact două ore! spuse aceasta uitându-se la ceasul luxos ce îl avea pe mână.

— Și despre ce naiba vorbea? strigă Arian lovind cu pumnul biroul. Ce înțelegere ai tu cu „Ei”? Cine mai e implicat în această afacere?

Kim arată speriată cu privirea către Lewis lăsând să se înțeleagă că el e unul dintre cei implicați.

— John era cel care a venit cu ideea aceasta, Arian! Noi doar am fost obligați să îi îndeplinim ordinele, Kim părea din nou a fi foarte afectată de ceea ce a văzut acum.

— Haide să mergem să luăm secvența de ADN și să îmi arăți care e partea voastră de înțelegere, spuse Arian. Și între timp îmi spui și ce trebuie să primiți în schimb.

— Știu doar ceea ce trebuie să oferim, începu să plângă Kim, ce trebuie să primim din partea lor nu știa decât John. Bănuiesc că acum,

pentru ceea ce oferim, nu o să mai primim nimic în schimb...

Arian îi aruncă o privire care nu arăta decât scârbă față de femeia ce se afla în fața lui.

— După toate acestea și tu încă te mai gândești la profitabilități... o împinse brutal de la spate ca să îi ofere un mic impuls.

Nimeni nu a mai zis nimic tot drumul, fiecare fiind adâncit în propriile gânduri, gânduri care în mare parte erau îndreptate înspre soarta Andreei. Ajunși la subsol, în zona laboratoarelor, Kim scoase din seif un tub transparent în interiorul căruia se afla poziționată o lamelă care conținea secvența de ADN furată de la sediul NSA. Arian o înmână lui Robert care introduse tubul într-un aparat ce se găsea la intrarea în seif. Acesta citea codul care forma secvența de ADN și îl transmitea mai departe unui calculator al cărui rol era să confirme faptul ca acea secvență este una umană. Mai mult decât atât, îi arăta vârsta pe care o avea. Apoi urma să compare secvența de cod cu datele pe care le deținea despre ADN-ul lui Arian și dacă se potriveau însemna că Kim s-a ținut de cuvânt până aici. Toată lumea a răsuflat ușurată când au observat că într-adevăr secvența de ADN aparținea lui Arian.

— Acum că am recuperat secvența de ADN, avem nevoie să aflăm la ce l-ați utilizat.

— Vă arăt, dar înainte trebuie să lămurim câteva aspecte. Kim a făcut o pauză pentru a observa reacțiile fiecăruia. Ce se va întâmpla cu mine după ce veți afla toate informațiile necesare? Întrebă mai departe cu o voce timidă.

— Cel mai probabil te vom ține aproape de noi pentru a nu mai încerca să mai complotezi împotriva noastră! Cred că George aici de față e capabil să te mențină sub observație, spuse Arian uitându-se la George căruia nu îi prea convenea să facă pe dădaca. Sau, continuă Arian, dacă mă conving că nu mai reprezinți nicio amenințare, te putem lăsa să îți continui activitatea.

Pe fața lui Kim nu se putea citi nimic, deși îi plăcea cea de-a doua variantă. Se întoarse și se îndreptă către un lift. Un cod unic și liftul se puse în mișcare. Ușile s-au deschis, lăsând vederii o sală imensă plină de laboratoare și de camere de testare. Un furnicar de oameni de știință și doctori în halate albe munceau acolo fiind mereu pe fugă,

mereu agitați și mereu având câte ceva de vorbit cu colegul. Kim se îndrepta liniștită către unul dintre laboratoare și intră în anticameră unde câțiva oameni de știință și medici supravegheau calculatoarele și monitoarele.

— Ce naiba e asta? spuse Robert uitându-se pe geamul ce despărțea anticamera de camera laboratorului. În mijlocul laboratorului, pe un stativ, era o bilă albă, strălucitoare, ce părea a fi într-o continuă mișcare. În boxele ce făceau legătura cu camera laboratorului se auzea un mormăit discontinuu.

Kim zâmbi când îi văzu pe toți cum se uită uimiți la acea bilă.

— Vă prezint creația ADN-ului pe care l-am furat! spuse ea începând să îmbrace un costum ce permitea intrarea în laborator.

— Nu înțeleg! Cum ați reușit să dezvoltați chestia aceasta dintr-o simplă secvență ADN? întrebă nedumerit Arian, care cu toate cunoștințele lui nu putea să realizeze ce se întâmplă acolo.

— Nenumăratele încercări de a descifra codul ADN din secvența respectivă s-au dovedit a fi ineficace, Arian! Astfel că unica modalitate de a observa utilitatea lui a fost clonarea acestuia. Am reușit să copiem codul și să îl reproducem până când acesta a luat o formă. Apoi l-am introdus într-un embrion care apoi a fost inoculat într-un uter artificial!

— Ați încercat să îl creșteți dacă nu ați putut să îl descifrați! și pentru aceasta a trebuit să omorâți un embrion uman! spuse Arian total nemulțumit.

— Gândește-te Arian că nu am făcut altceva decât să luăm un embrion care urma să fie extirpat sub forma unui avort și i-am dat o șansă! Departe gândul de a produce o crimă inumană! expresia de pe chipul lui Kim arăta milă și compasiune pentru ceea ce ar trebui să fie specia ei.

— Da! Toate se petrec sub incidența legilor statutare, nu? aruncă el ironic după Kim.

Aceasta prefera să nu se lase atacată și se întoarse cu fața către lumina puternică, continuând explicațiile.

— Ceea ce vedeți aici este embrionul care în mod normal ar trebui să aibă câteva luni deja, dar care s-a transformat în forma pe care o are acum. Încercăm să rulăm teste pe el, dar orice apropiere la

mai mult de un metru de el se termină cu dispariția persoanei respective! Era ceva inexplicabil! Dar acest lucru s-a terminat în momentul în care Prozon a trimis un „El” pentru a se convinge că ceea ce numea un experiment eşuat, era într-adevăr o greșeală.

— Dar tot nu mi-ai spus care era înțelegerea? Ce trebuia să oferiți voi și ce trebuia să vă dea Prozon în schimb? o întrerupse Arian.

— Ajungem și acolo, spuse Kim zâmbind. Nu te agita pentru că trebuie să înțelegi alte lucruri înainte de a trece mai departe. În momentul în care acel „El” s-a apropiat de „Bila” cum îi spunem noi, acesta a fost dezintegrat în particule care arătau ca și un nor de praf. În centru se putea vedea cubul și pelerina celui „El” cum transmitea lumina fluorescentă. Imediat particulele au fost repuse la loc exact cum erau înainte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar deși totul arăta normal, ceva se modificase. La o analiză spectrală a corpului celui „El” am observat că nu mai emana acea energie nici creierul și nici terminațiile nervoase. Cubul exista în continuare în capul lui dar acesta a realizat o comuniune cu corpul surogat pe care înainte îl domina. Din această comuniune a rezultat un om, un om care deși avea în interiorul sau cubul, nu mai putea să comunice cu semenii lui, nu mai primea informații de la semenii lui. Aceasta la prima privire, deoarece în curând și-a dat seama că putea să blocheze undele trimise către restul semenilor lui. Analizele făcute în continuare ne-au arătat că în acest corp surogat cubul se integra perfect ceea ce nu mai avea ca efect descompunerea și căutarea periodică a unui nou surogat. De asemenea, corpul se comporta ca și un om normal, îmbătrânirea, avea necesități fiziologice, avea impulsuri sexuale, avea sentimente!

— Vrei să spui că această Bilă îi transforma pe „El” în oameni? spuse Robert uluit de ceea ce auzea. Asta înseamnă că o putem aduce pe Andreea din nou în stadiul perfect uman! strigă el în continuare. Perfect, perfect! și încep să își frece mâinile.

— Ei bine, acum probabil că poți să presupui care a fost partea noastră de înțelegere, adică ce a cerut Prozon de la noi! spuse Kim pe un ton misterios și întorcându-și privirea către Bilă.

— Bănuiesc că își dorea corpuri care să nu se mai descompună. Dorea să găsească surogatul perfect pe care să îl domine până când alea să plece pe altă planetă! Arian își dăduse cu părerea, dar

expresia de pe fața lui Kim îi arăta că are dreptate.

— Dar văzând ce efect are asupra lor această Bilă, continuă el, gândurile lui Prozon s-au schimbat și la fel și intențiile lui. Acum își dorea mai mult ca oricând să controleze toate lumile și mai ales să își controleze semenii. Prin această Bilă putea să transforme toți semenii lui în oameni inofensivi, și putea să îi lipsească de puteri. Mai mult decât atât, probabil că se gândește că dacă ar putea cumva să controleze această Bilă, ar putea merge până la a stăpâni chiar fără a mai fi nevoie de a-i lipsi pe ai săi de puteri.

— Foarte bine, foarte bine! se uită Kim la el surprinsă. Cred că nici eu nu aș fi putut să redau mai bine ceea ce s-a întâmplat în mintea lui Prozon. Cu alte cuvinte, vrea să controleze el singur totul, vrea să fie Conducătorul Suprem, chiar dacă nu are calitățile necesare și puterile necesare.

— În concluzie, spuse Arian, vrea să devină unicul Dumnezeu!

Toți cei din cameră se întoarseră către Arian și Kim, nevenindu-le să creadă ceea ce aud.

— Cum poate să își confere statutul acesta? întrebă George.

— Deja îl are, George! interveni Kim de data aceasta.

— Conducătorul Suprem avea acest statut, el a creat primii oameni! Ai văzut că extraterestrii cu care te-ai luptat în ultimele zile, George, toți au formația umanoidă! interveni Arian cu explicații.

— Da, am observat acest lucru...

— Ei bine, toți au fost creați după un tipar, doar că mintea Conducătorului Suprem a încercat să găsească specia perfectă pentru a conviețui în armonie cu corpurile lor. A fost un deziderat măreț acest lucru și doar Conducătorul Suprem putea să îl realizeze. Dar acum... se pare că și Prozon a reușit!

— Tot aud de Conducătorul Suprem! dacă e atât de puternic, cum de a dispărut? Unde e? întrebă Robert intrigat.

— Haide să intrăm înăuntru, spuse Arian către Kim ignorându-l pe Robert.

— Eu sunt pregătită, spuse Kim arătând costumul care deja era pe ea. Tu nu te îmbraci?

— Nu cred că e necesar... până la urmă e ADN-ul meu, ce poate să îmi facă? Arian părea puțin amuzat de situația creată. În realitate

era curios despre ce va găsi în Bila aceea.

— Ce ați făcut cu acel „El” pe care Bila l-a transformat în om? Unde e? Întrebă Arian în timp ce intrau în laborator.

— Tocmai ce l-ai omorât... spuse Kim puțin tristă. Era acel băiat... Lewis!

Arian se năpusti afară din laborator îndreptându-se către George.

— Du-te urgent în biroul lui Kim și păzește corpul celui pe care l-am împușcat acolo! Orice s-ar întâmpla, nu vreau să părăsească încăperea! George era uluit și intrigat. „Acum mă trimite să păzesc morții să nu fugă! Frumoasă misiune!” dar nu a mai zis nimic și a preferat să o ia la goană pe coridoare către lifturi.

Înapoi în laborator, Kim îl privi întrebătoare ce s-a întâmplat și ce a însemnat reacția aceea.

— Doar un gând, doar un gând! a spus Arian puțin surescit.

Se apropie de Bilă și întinse mâna către ea. Odată aceasta atinsă, luminozitatea puternică a început să se estompeze, în locul ei apărând un fetus de peste treizeci de centimetri înălțime.

— De câte luni spuneai că ați inoculat embrionul? o întrebă Arian pe Kim care a rămas împietrită privind la fetusul atât de dezvoltat.

— Păi astăzi s-ar împlini exact opt luni și doisprezece zile! se apropie, Arian făcându-i un semn cu mâna că poate să îl atingă.

Kim era reticentă în ceea ce privește atingerea, dar văzând că a trecut de bariera de un metru fără să se întâmple nimic, a prins curaj și a întins mâna către uterul artificial în care era fetusul. Acesta mișcă în lichidul amniotic ținându-și degetul mare în gură. Când a atins uterul, a simțit bătaia uni inimi, o inimă de copil, dar o inimă puternică din câte putea să își dea seama.

— Copilul pare a fi în regulă, spuse ea, și își îndreptă privirile către doctorii care analizau toate aparaturile din antecamera laboratorului.

Aceștia confirmară că fetusul era perfect amenințat.

— Nu știi cumva cum are de gând Prozon să controleze acest copil? o întrebă Arian pe Kim care la rândul ei dădu nesiutoare din umeri. Pentru că mă gândesc că același efect pe care l-a avut asupra lui

Lewis l-ar avea și asupra lui, ceea ce i-ar compromite statura de Dumnezeu.

Kim aprobă tacit, uitându-se în continuare la fetusul care crescuse acolo fără ca ei să știe nimic. În toată această perioadă au crezut că a rămas sub forma unui embrion care dezvoltă doar un sistem puternic de apărare.

— Prozon nu știe nimic despre copilul care e în interiorul Bilei, nu? o întrebă el pe Kim.

— Nici noi nu am știut asta până acum! răspunse ea puțin amuzată.

— Bun, continuă Arian, am să creez un câmp de forță în jurul copilului astfel că doctorii vor putea să se apropie și să îl transporte fără să pătească nimic. Copilul în continuare va emana aceeași putere pentru a forma Bila, ceea ce înseamnă că Prozon nu va putea să îl vadă. Îl veți duce lui Prozon, iar în momentul în care va fi în apropierea „Lui”, îl voi elibera de sub influența aceluși câmp. Să sperăm doar că efectul pe care l-a avut copilul asupra aceluși „El” îl va avea și asupra lui Prozon.

— Pare un plan excelent! spuse Kim. Dar totuși trebuie să mai iau încă o dată legătura cu el, pentru că nu știm locația în care trebuie dus copilul.

Arian se uită puțin intrigat la Kim, dar nu mai zise nimic. O împinse pe aceasta din zona copilului și își retrase mâna de pe uterul artificial. Copilul a dispărut în acea lumină puternică ce îl înconjura. Ieșiră din laborator și după ce Kim scăpă de costumul de protecție se îndreptară cu toții către lift.

— Cum ai de gând să procedăm? îl întrebă Robert pe Arian abia când se aflau în lift.

— E momentul să facem o vizită, spuse Arian privindu-și ceasul. Mai avem destul timp până când va trebui să predăm copilul lui Prozon. Relaxează-te Robert, o să o salvăm și pe Andreea! îi spuse liniștitor Arian punându-i o mână pe umăr.

— Cine e Andreea? întrebă Kim curioasă, dar regretă imediat când a văzut privirile aruncate de cei doi. Nu a făcut legătura cu informațiile pe care le-a primit de la John cu ceva timp în urmă legat de Andreea ca fiind noua parteneră a lui Arian.

Fiecare adâncit în gândurile sale, se îndreptau către biroul lui

Kim, unde i-a surprins o agitație foarte mare. George stătea în ușă cu arma scoasă amenințător, înconjurat de trupele speciale, amenințat la rândul lui de soldați. Aceștia apăruseră acolo în urma apelului efectuat de secretara lui Kim. Arian le făcu semn lui Kim și Robert să se ascundă în timp ce un agent înarmat până în dinți se îndrepta către ei. Îi rugă frumos să se retragă până rezolvă incidentul. Nu apucă să își termine discursul pentru că maxilarul îi era mutat câțiva centimetri mai în dreapta de forța pumnului lui Arian. A trecut liniștit peste corpul agentului prăbușit la pământ, luându-i arma din mână în timp ce cădea. Fără să mai stea pe gânduri a tras trei gloanțe care au pus la pământ trei agenți, la fiecare oferindu-le câte o gaură în cap. George a profitat și el de privirile celorlalți agenți îndreptate înspre Arian pentru a pune și el la pământ pe alți trei. Ceilalți doi rămași, văzându-se prinși într-un foc încrucișat au preferat să arunce armele și să scape cu viață dintr-o confruntare în care nu aveau sorti de izbândă. Arian i-a făcut semn lui Robert să se apropie.

— Leagă-i te rog pe ăștia doi ca să nu poată face nicio mișcare și haideți să ne grăbim, în curând o să fie plin de agenți pe aici.

Arian intră în încăpere doar ca să constate că Lewis era tot acolo, jos, în aceeași baltă de sânge în care îl lăsaseră. Poate puțin mai mare decât când plecaseră, aprecie Arian într-un mod destul de macabru.

— Nu înțeleg de ce m-ai trimis să am grijă de un mort? întrebă George iritat de misiunea ce o avea.

— Pentru că mortul acesta ar putea să ne ofere câteva răspunsuri! Dar trebuie să știm să îi punem întrebările corecte, continuă Arian în timp ce toți se uitau la el că la un nebun. Ia legătura cu Prozon, spuse Arian întorcându-se către Kim, dar rămase cu ochii ațintiți către cei trei.

Privirile lor erau înspre geamul care înlocuia peretele exterior. Arian își întoarse și el privirea înspre acea direcție la timp pentru a observa un elicopter de luptă cum se poziționează cu rachetele pregătite pentru lansare înspre ei. Aruncă o privire asupra lui Robert și apoi înspre cei doi pe care trebuia să îi lege. Dar aceștia dispăruseră. Robert ridică din umeri, făcându-i un semn cu mâinile jucându-se la tastatura calculatorului, semn că el este programator, nu mercenar ca

să știe cum să își lege victimele.

— Am nevoie să îl scoți pe Abel și să îl duci în afara orașului! îi spuse el lui George. Nu mă interesează cum o faci, dar îl vreau la locația aceasta, și Arian scoase o carte de vizită și o înmână lui George. Ai o oră să ajungi cu el acolo!

— O să fim acolo! spuse George și se întoarse către ieșire.

Arian se aruncă înspre Lewis cu aceeași privire nebună, spunându-i lui Lewis:

— Cred că ar fi timpul să ne oferi câteva răspunsuri!

Pumnul lui Arian a intrat în craniul lui Lewis fără cel mai mic efort, oferindu-le celor din elicopter o scenă de cruzime memorabilă. Sângele țâșnea din craniul deschis, inundând covorul și umplându-i hainele lui Arian. Apoi mâna lui își făcu loc prin mușchiul cenușiu până când atinse cubul. Prima atingere a însemnat și o descărcare energetică din creierul lui către cub. Conexiunea care s-a creat între cei doi, cubul care încerca să își lege rețeaua la sistemul nervos al lui Arian și creierul acestuia care se opunea și încerca în același timp să găsească informații cât mai multe ofereau celor din jur un adevărat spectacol de lumini fluorescente. Acestea reprezentau rețele neuronale care încercau să se formeze între cub și creierul lui Arian. Acel „El” nu știa intențiile lui Arian și nici faptul că nu se putea opune puterii lui Arian. Se comporta la fel cum se comportă orice om atunci când se simte amenințat cu moartea; încearcă să se prindă de orice fir de ață pentru a evita inevitabilul. La fel cum un om care se inneacă îl lovește cu pumnii pe cel care vine să îl salveze doar pentru a avea pe cine să se sprijine, la fel și acest „El” încerca să intre în creierul lui Arian. Pentru cub era imposibil să îl părăsească pe Lewis, deoarece erau aceeași persoană, nu mai erau sub incidența relației de cub-surogat. Și asta în urma efectului pe care Bila l-a avut asupra lor.

Arian a descărcat toate datele deținute de cub și a rămas impresionat de puterea pe care ADN-ul său i-a oferit-o cubului. Deși căile de comunicații cu exteriorul erau închise și legăturile cu semenii lui întrerupte, cubul a primit noi capacități, prin care se putea apăra, putea să creeze câmpuri de forță, putea să manipuleze mințile oamenilor fără a mai trebui să se desprindă de corpul surogat.

— Da, exact cum mă așteptam! spuse Arian către Kim și Robert.

A suferit un upgrade! Această nouă combinație, deși pare umană, este mult mai periculoasă și mult mai distrugătoare decât „Ei” în forma lor naturală. Acum înțeleg de ce e așa de disperat Prozon să pună mâna pe Bilă.

— ...3...2... mâinile sus și așezați-vă în genunchi! se auzea de afară vocea pilotului. Dacă nu executați ordinul o să deschidem focul asupra voastră!

O lumină puternică plecă dinspre creierul lui Arian și o mulțime de firisoare fluorescente se vedeau pe corpul acestuia cum transmit energie către creier. Lumina fluorescentă plecă înspre cub iar în momentul atingerii acestuia, miezul cubului s-a transformat într-o bombă electromagnetică ce a prăjit tot ceea ce însemna circuit electric, mai exact condensator, pe o rază de aproape zece kilometri. Elicopterul a rămas fără curent electric, și a început să cadă, urmat îndeaproape de toate aparatele care erau în aer, deasupra clădirii, în acel moment. Tot ceea ce era la nivelul lor, și mai sus, a fost prăjit.

— Haideți, să mergem! strigă el celor doi, nu o să mai putem să luăm legătura cu Prozon de aici, trebuie să luăm pachetul și să plecăm.

Au coborât la subsol folosind scările, lifturile fiind controlate electronic. Fluxul de energie emis mai devreme de creierul lui Arian l-a obosit, ceea ce avea ca efect imposibilitatea acestuia de a efectua salturi. Nu reușea să găsească nicio explicație la reacția creierului său; nu știa de ce creierul lui nu mai făcea față la asemenea eforturi. Pe scări, Arian a fost nevoit să mai omoare încă doi agenți care au încercat să le stea în drum. Ajunși în laborator au rămas câteva secunde uimiți uitându-se la fetus.

— Cum e posibil așa ceva? întrebă Kim fără să își poată dezlipi ochii de la el.

— Poți să îți controlezi puterile? îl întrebă Arian pe băiatul care stătea gol în locul în care mai devreme se afla fetusul. Dar acesta părea să nu înțeleagă ceea ce i se cerea.

— Se poate ca în momentul în care l-am atins să îi fi oferit ultimele coduri de care avea nevoie, încercă Arian să găsească o explicație plauzibilă. Astfel a făcut o descărcare rapidă din mine, ceea ce i-a permis să realizeze replicări celulare foarte intense, până când a ajuns la maturitate. Dar nu înțeleg de ce nu poate să vorbească!

Se apropie de băiat, al cărui cap era înconjurat de acea lumină puternică fluorescentă care mai devreme îi acoperea întreg corpul. Își apropie mâinile de ceea ce ar fi trebuit să fie creierul lui și începu să îi descarce date de îndată ce mâinile lui au atins pielea scalpului. Voia să îi transmită câteva date esențiale care puteau să îi fie vitale băiatului, printre care și câteva limbi pentru a putea comunica. Odată realizată conexiunea, fluxul de informații pe care creierul băiatului îl cerea a ajuns la un nivel de câțiva terabiți, făcând ca în câteva secunde Arian să se chinuie să se desprindă de contactul cu el și să îi limiteze transferul de date. A trebuit să îi aplice o lovitură de picior pentru a-i distrage atenția de la descărcarea datelor prin provocarea durerii. Doar în acest fel a reușit să își desprindă mâinile de capul băiatului.

— Băiatul acesta e ca un burete, spuse Arian gâfâind. Cred că mi-a descărcat aproape un sfert de creier în doar câteva secunde. E bine totuși că am reușit să limitez și să îl fac să descarce doar ce am vrut eu!

— Îți mulțumesc pentru informațiile pe care mi le-ai oferit, Arian! se auzi o voce foarte cunoscută ce provenea din acea lumină fluorescentă. Și ca să îți răspund la întrebarea de mai devreme, da, cred că pot să îmi controlez puterile.

Băiatul se ridică în picioare și pe măsură ce se ridica, lumina puternică din jurul capului devenea tot mai puțin intensă, până când a dispărut cu totul. Toți au scos un strigăt de uimire la vederea băiatului din fața lor. Nu era altcineva decât Arian, doar că puțin mai tânăr și fără niciun fir de păr în cap. Constituția athletică, dar cu mușchi ce încă trebuiau lucrați pentru a fi definiți, demonstau faptul că avea o acută nevoie de recuperare. De asemenea era evidentă și lipsa nanoboșilor din piela acestuia.

— Să fiu al naibii! spuse Arian. Am ajuns să fiu clonat!

— Kim, te rog! se întoarse el către Kim, pentru a o invita să îl salute pe cel pe care ea l-a creat.

Kim s-a dat un pas mai în spate fiindu-i frică de ceea ce ar putea să pățească odată ajunsă în apropierea băiatului. Arian ținea în continuare mâna întinsă pentru a o convinge pe Kim să facă pasul către el.

— Haide, Kim! E creația ta, trebuie să atingi, să saluți și să

respectă ceea ce ai creat, nu? o îndemnă Arian.

Kim începu să se apropie încetișor de cei doi și trecu cu frică bariera de un metru față de acel băiat. Nimic nu se întâmplă, ceea ce îi dădu puțin curaj lui Kim, care îi întinse mâna în semn de salut. Băiatul zâmbi și întinse și el mâna. Totul s-a transformat în praf, nimic nu a mai rămas din Kim după ce băiatul a atins-o. În jurul lor, aerul era plin de moleculele lui Kim, Arian și clona lui putând să audă strigătele disperate de ajutor din fiecare moleculă. Arian îi făcu semn clonei să nu respire și îi transmise un gând nu prea plăcut pentru băiat. „O vreau pe Kim înapoi, tâmpitul! Te-am întrebat dacă îți controlezi puterile! Fă-o la loc în acest moment sau o să ajungi și tu la fel ca și ea!”. Băiatul s-a speriat la primirea acestui gând, mai ales că Arian nu s-a mulțumit să îi transmită doar ceea ce gândește, ci s-a folosit și de empatie pentru a-i transmite sentimentul numit frică. Imediat, băiatul a început să dea din mâini foarte repede cu vădită intenție de a aduna moleculele la un loc, și a început să le modeleze începând de jos până când a ajuns la cap. Când a terminat, corpul lui Kim avea forma unui corp, dar moleculele nu erau așezate în ordinea în care ar trebui. Îi ofereau acesteia aspectul unui corp format din miliarde de puncte de un colorit extraordinar. La fiecare mișcare pe care o făcea, coloritul se schimba și punctele deveneau din ce în ce mai vizibile. După câteva secunde de mișcare, timp în care mișcarea însemna țipete, urlete și înjurături, moleculele lui Kim se autoaranjaseră astfel că ea stătea acum goală în fața lor, plângând.

Arian luă un halat și o îmbrăcă pe Kim neputând să nu observe formele frumoase și liniile corpului ei. „Nu-i de mirare că a reușit să ajungă amanta președintelui!” își spuse Arian aruncând o privire și un zâmbet către Robert care își spunea exact același lucru.

— Poți să ne teleportezi de aici în nava care ne așteaptă pe platformă de pe clădire? întrebă Arian pe băiat, care ridică din umeri în semn că nu știe. Bine, continuă Arian, am să îți transmit informațiile de care ai nevoie.

Îi puse din nou mâinile pe cap, dar de data aceasta mult mai precaut, iar băiatul de frică să nu simtă din nou durerea, nu a mai încercat să îi fure datele. Imediat ce i-a transmis datele, Clona s-a folosit de ele pentru a-i transporta pe toți în interiorul navei. Acolo

lipsea lumina cu desăvârșire.

— Se pare că nu a scăpat de bomba electromagnetică, constată Robert aprinzând o brichetă.

Arian apăsă un buton la marginea unui cadran care a făcut ca nava să fie cuprinsă de lumina artificială.

— Doar nu credeai că am să las nava pornită! rânji el către Robert. Am lăsat doar luminile de bază aprinse care într-adevăr s-au ars, dar pentru asta există luminile de rezervă! spuse el arătându-i luminile ce înconjurau cadranele.

— Chiar trebuie să aduci de fiecare dată când pleci pe undeva câte o fată doar cu un halat pe ea? îl întâmpină Maria care stătea întinsă pe podea.

Arian și Robert se aruncară asupra ei, bucuroși să o vadă că nu mai suferă și nu mai are acele convulsii și spasme. Arian a ridicat un soare frumos în cadran, care îi oferea căldură și un fotoliu confortabil pe malul unui ocean, așa cum îi plăcea ei. Maria l-a mângâiat pe față, mulțumindu-i, o lacrimă rostogolindu-se pe obrazul ei.

— Au încetat convulsiile cam acum o oră, nu știu de ce... spuse ea calmă.

Arian îi puse mâna pe burtă, simțind acolo ceea ce avea să fie cea mai mare creație de la descoperirea omului de către „Ei”. Un fior îi străbătu tot corpul, la gândul că mare parte din ceea ce se afla acolo se datora lui. Fluxul de energie pe care îl vedea în interiorul Mariei avea ceva ce nu mai văzuse niciodată, începând de la o culoare roșiatică, până la viteza cu care era transmisă informația. Era ceva frumos de urmărit dar totodată îl și speria rolul pe care acest copil avea să îl aibă în continuare, și mai ales simțea că ceva urât se va întâmpla. A deschis ochii pentru a vedea un om ce stătea într-o celulă, un duș murdar din care curgea apa stropind pereții și a simțit în nări un miros infect de excremente și mucegai. Dar mai presus de toate acestea a simțit durere, a simțit inima cum i se rupe, dorindu-și să își ia viața pentru a încheia acest supliciu.

Arian se dădu un pas mai în spate, luându-și mâna de pe burta Mariei, pentru a rupe acea legătura cu creatura din pânțele Mariei. Imaginile văzute în capul său au dispărut, dar în nări încă simțea acel miros oribil.

— Ce ai pătit? Ești alb ca varul, îl întrebă Maria observând reacția lui.

— Nu știu, am văzut ceva! Un om, un duș și multă durere... cred că ceva rău se va întâmpla în curând! O să am grijă de tine, Maria! Îți promit, o să am grijă de voi toți! Arian îi sărută mâna Mariei și se îndreptă către cadranul de comandă, întrebându-se ce voia să însemne acea viziune și cine era acel om.

Se puse în scaunul de comandă și porni nava. A rulat imediat înregistrările de la bordul navei cât timp a fost plecat pentru a găsi o imagine clară cu Abel. A pus calculatorul să memoreze imaginea, să scaneze amprenta facială și apoi a realizat o conexiune cu sateliții care erau deasupra lor în acele momente, transmițând semnătura facială a lui Abel către acestea. Le-a programat pentru a scana toată zona folosind metoda triangulației. Vârful unghiului ascuțit era clădirea GOA, iar capătele lațurilor triunghiului erau la douăzeci de kilometri distanță. Astfel acopereau toate rutele posibile pe care George și Abel le-ar fi putut urma. Spera doar să fie la suprafața pământului pentru că nu putea să scaneze vreo rută subterană. După ce a transmis imaginea cu Abel, a repetat aceeași mișcare și cu George, pentru a-și mări șansele de a-i identifica. A transmis savanților rămași în navă să o părăsească, cu specificația că vor fi remunerați conform contractelor încheiate. În timp ce savanții îi executau ordinul, computerul i-a oferit lui Arian o imagine în timp real cu George și Abel utilizând capacitățile Fbotului la maxim.

— E bine că sunt în mișcare, dar cum a ajuns Fbotul în posesia lor? se întrebă Arian. Trimite-l pe Robert la mine, spuse el computerului.

Robert era în cadranul Mariei, având în față valurile oceanului. Nu avea de unde să știe că este căutat. Computerul l-a atenționat despre faptul că este necesară prezența lui la pupitrul de comandă al navei.

— Poți să îmi spui și mie cum a ajuns Fbotul în mâinile lui George? îl întrebă Arian când Robert intră în cadranul lui.

— Păi, eu l-am urcat în navă! Am vrut să am o amintire din acel loc pentru că nu știam dacă mai ajungem pe acolo! spuse Robert zâmbind.

— Îți mulțumesc, spuse Arian! M-ai ajutat fără să îți dai seama!

— Voiam să te întreb, Arian, cum ai de gând să o salvăm pe Andreea? întrebă Robert și Arian a putut să vadă în ochii lui durerea unui om care iubește.

În imaginile din fața lor apăruseră câțiva umanoizi ca și cei cu care se luptaseră în cabana din Aspen. De data aceasta erau angajați în urmărirea Fbotului, folosind pe post de mijloc de transport o placă sub forma unui hexagon care părea a fi condusă de către altcineva și nu de către umanoidul care stătea relaxat pe ea. Așteptă să se apropie destul de Fbot pentru a lansa un atac cu o armă pe care Arian nu o mai văzuse până atunci. Trăgea în fața Fbotului, creând o dilatație a timpului în care dacă ar fi intrat ar fi fost încetiniți, timpul pentru ei s-ar fi scurs la o viteză mult mai mică decât cel normal, ceea ce le-ar fi permis urmăritorilor să îi ajungă și să îi atace. Era o moarte cruntă deoarece puteai să vezi atacul cum vine, dar nu puteai să faci nimic în privința asta. Trebuia să îți accepți moartea. Dar George a învățat rapid Fbotul și astfel că îi folosea toate capacitățile fizice și mecanice pentru a evita dilatațiile temporale produse de arma umanoidului.

— Vezi pe undeva vreo navă? îl întreabă Arian pe Robert.

Acesta își conectase și el creierul la panoul de comandă și încerca să îl ajute pe Arian.

— Sunt mirat de faptul că nu există o altă navă, pentru că se pare că acele hexagoane nu sunt conduse de către cei pe care îi poartă! amândoi văzură cum unul dintre urmăritori se întoarce către celălalt pentru a-i transmite ceva, în timp ce hexagonul efectua viraje complicate pentru a ocoli diferitele obstacole pe care nimeni nu le-ar fi putut efectua fără să le privească.

— Nu mai contează, spuse Arian, haide să îi salvăm pe ai noștri de acolo!

Îndreptă nava către zona în care se afla Fbotul, armând în același timp tunurile cu electroni ale navei. Când s-au apropiat suficient, a fixat ținta pe cele două hexagoane, lansând proiectilele cu electroni. Scuturile care protejau hexagoanele au rezistat impactului și au deflectat electronii.

— La naiba, i-au prins! strigă Robert arătându-i cu mâna la Arian cum Fbotul se mișca de parcă ar fi fost setat să meargă cu

încetinitorul. Cei doi urmăritori se apropiau în viteză de ei.

— Și noi i-am prins! exclamă Arian arătând o navă expusă de către electronii deflecției de scuturile hexagoanelor.

Fără să ezite a armat și a lansat două torpile cu miez de uraniu care aveau rolul să distrugă scuturile și să taie orice comunicație cu exteriorul. I-au văzut pe cei doi urmăritori cum se aruncă de pe hexagoane chiar înainte ca acestea să intre într-o clădire. Torpilele și-au făcut efectul, au distrus comunicațiile și acum le distrugea scuturile și plăcile. I-a fost de ajuns lui Arian să înregistreze o primă gaură de nu mai mult de un milimetru în scut pentru a lansa o altă bombă cu electroni puri, care de data aceasta nu au mai ratat ținta, ci au lovit-o din plin. A mai încărcat încă o dată armele cu electroni puri la care a adăugat și fluxuri de energie din creierul său, după care a tras înspre cei doi urmăritori. Aceștia se ridicau cu greu de la pământ după ce au stricat o arteră de circulație și peste douăzeci de mașini. Exoscheletele depășeau trei metri înălțime și o greutate de aprobe o tonă, conform cu informațiile primite despre cei doi urmăritori.

— Cum e posibil așa ceva? Ai tras în ei, dar în continuare se mișcă! spuse Robert nedumerit.

— Sunt îmbunătățiți Robert! Crezi că ne jucăm un joc aici? De fapt la o privire mai atentă chiar e un joc, dar un joc în care e necesar ca cei buni să câștige... au învățat din greșeli! Au văzut ce le-am făcut mai devreme și au evoluat. Au creat acest exoschelet care nu numai că îi protejează de electroni, dar se pare că le protejează și cuburile de creierul meu.

— Asta nu e deloc bine, Arian! spuse Robert puțin dezamăgit... nu e deloc bine!

Arian dădea și el gânditor din cap. „Într-adevăr, dacă au descoperit un mod de a se proteja de undele mele cerebrale, cum naiba să îi mai distrug?”

— Spune-mi te rog că mai ai un as în mânecă! îi spuse Robert cu o voce stinsă. Spune-mi că poți să îl distrugi pe Prozon și să o salvăm pe Andreea!

— Ți-am promis că o să o salvăm! îi spuse Arian uitându-se atent la mișcările celor doi. Dar acum trebuie să avem grijă de George și Abel pentru că cei doi urmăritori sunt destul de aproape.

— Și cum intenționezi să scapi de ei? întrebă Robert curios.

— O să îi trimitem puțin la o baie! zâmbi amuzat Arian. Le pot simți mirosul de aici!

A armat tunul cu particule ionizate încărcând noile coordonate cu o locație din mijlocul oceanului, în timp ce a apropiat nava destul de mult de cei de jos. George și Abel aveau amândoi capetele îndreptate înspre urmăritori și le mișcau încet cu o privire disperată și neputincioasă pe chip. Îi vedeau cum se apropie de ei amenințător și atât de repede. O senzație de vomă i-a cuprins pe amândoi, stomacul reacționând la acea neputință, la dorința de a se mișca și la neputința de a o face cu adevărat. Toate acestea din cauza creierului lor care le funcționa normal. Vedeau exoscheletele urmăritorilor cum se mișcă atât de ușor și de natural în timp ce alergau înspre ei culminând cu o săritură de mai bine de zece metri la capătul căreia îi așteptau... victimele lor.

— Grăbește-te! strigă Robert la Arian care a terminat de setat coordonatele și se pregătea să lanseze particulele ionizate.

George și Abel au văzut nava lui Arian în spatele celor doi umanoizi, dar nu vedeau șansele de a scăpa de loviturile exoscheletelor uriașe. Gaura de vierme s-a deschis în următorul moment la un metru în lateralul lor, astfel că primul exoschelet a plonjat direct în ea, pe când cel de-al doilea a trecut pe lângă. Instinctiv, creierul lui George a dat comandă mâinilor pentru a seta Fbotul pe modul de cățărare, dar din nou incapacitatea de a se mișca l-a făcut să aibă în continuare privirea ațintită către brațul exoscheletului și la excrescența acestuia sub formă de sabie. Se afla la mai puțin de jumătate de metru de capetele lor, pregătit să le secere. Capete care dispăreau în următorul moment. Pe modul cățărare, Fbotul și-a folosit lamele ascuțite de la fiecare picior pentru a se rostogoli peste exoschelet și pentru a-și înfige lamele în acesta. În scurt timp exoscheletul era împrăștiat peste tot, în bucăți. A rămas doar umanoidul intact, umanoid pe care Abel îl pironea cu privirea. Luă arma din mâna lui George, un George al cărui cap se rostogolise în fața lor, pe jos, și o îndreptă către capul umanoidului. Cu limba a luat o picătură de sânge ce i se prelingea pe obraz și o gustă uitându-se în continuare dezgustat către umanoid. Glonțul plecă înspre capul

acestuia oprindu-se în cub. Abel știa că nu a avut niciun efect asupra umanoidului acel glonț, dar având în fața lui un corp fără cap, gâtul în interiorul căreia vedea albă coloana vertebrală și vasele de sânge care încă îl stropeau pe față, îl făcu să descarce tot încărcătorul în capul umanoidului. În curând acesta nu mai avea față astfel că invaliditatea corpului surogat a făcut cubul să iasă afară din corp și să se îndrepte către Abel în încercarea de a-i folosi corpul pe post de surogat.

— George... George... îi lipsește capul! reuși Robert să bâlbâie cuvintele.

— Da, se pare că nenorocitul acela a reușit să ajungă la ei înainte ca aceștia să poată evita contactul! concluzionează Arian. Dar acum ar fi bine să ne ocupăm de Abel, să îl salvăm pe el!

Arian a armat liniștit tunul cu electroni puri la care a adăugat energie din creierul său. Acel „El” era total descoperit și putea să primească ceea ce merita pentru uciderea atât de crudă a lui George. Un fior îl străbătu pe Arian pe când apăsa butonul pentru a declanșa arma cu electroni. Un fior la gândul monstruoasei arme care prindea în capcană vânatul, lăsând vânătorul să se apropie liniștit și să își anihileze prada în timp ce aceasta putea doar să participe neputincioasă la moartea sa.

— Îngrozitor! șopti Arian. Îngrozitor!

Abel nu se mai luptase niciodată cu un „El” în această formă, ceea ce îl punea pe gânduri în ceea ce privește tactica pe care trebuie să o folosească. Decizia cea mai bună era să se întoarcă și să o ia la goană, dar nu mai apucă să facă acest lucru pentru că o lumină puternică venită din zona aceluși „El” îl făcu să își acopere ochii. Emisia puternică de căldură și lumina nu a durat decât o secundă, dar îndeajuns pentru a-i arde lui Abel mâinile și hainele.

Arian a dus nava la pământ și l-a trimis pe Robert să îl aducă pe Abel sus.

— Cu George ce facem? Nu îl îngropăm? întrebă Robert.

Arian se uită în gol nedorind să creadă că a pierdut un om atât de valoros. O lacrimă se prelingea pe obrazul lui Arian în timp ce creierul îi spunea că pierderile dintr-un război fac parte obligatoriu din ambele tabere. S-a ridicat brusc de pe scaun și s-a îndreptat către ieșire. Afară, o mulțime de oameni s-au apropiat pentru a vedea navă

fără să le pese că George zăcea pe Fbot în continuare fără cap. O privire aruncată cu dezgust către acei oameni a fost de ajuns pentru a înțelege ipocrizia fără margini a omenirii. „Și când mă gândesc că aceasta este Creția mea... sunt sânge din sângele meu!”. Arian nu simțea altceva decât dezgust pentru ei, o adunătură de ființe a căror existență a fost bazată pe derularea unui experiment inițial și apoi pe compasiunea unui om. Nici nu se chinuiau să caute explicațiile, nici nu încercau să găsească răspunsuri, se plimbau doar în aceeași mocirlă de secole, doar cu alte mirosuri.

A ridicat într-o mână capul lui George. Avea încă ochii deschiși iar chipul scurs de sânge începea să prindă acea paloare cadaverică. Îl ridică și i-l arată mulțimii:

— Aceasta este opera voastră, a tuturor! le spuse el trist. O să continui să mă lupt pentru voi și pentru existența voastră pe acest pământ, Arian știa că toți acei oameni nu aveau habar despre ce vorbește el. Dar o să vină timpul în care va trebui să luați cea mai mare decizie! și nu aș vrea să ajung să vă spun că deoarece eu v-am creat, tot eu am să vă și distrug. Apoi am să vă creez din nou, doar pentru a încerca să găsim acea armonie pe care toți o căutăm!

Arian se îndreptă către Fbot aruncând o ultimă privire, acum plină de compasiune, pentru acei oameni care nici măcar nu știu ce îi așteaptă. Tocmai această lipsă de cunoaștere îi făcea să fie exonați de mare parte din vină. Îi aranjă mâinile lui George în așa fel încât să își țină propriul cap pe Fbot. Se mai uită încă o dată la el, după care îi închise ochii și se îndreptă către navă. Odată ajunși înăuntru, Arian a poziționat ținta tunului cu electroni pe George și apăsă pe butonul de lansare odată cu încă o lacrimă ce coborî pe obrazul său. George și Fbotul se transformă într-o mininova, pentru ca în următoarea secundă să nu mai existe niciunul dintre ei. Toți cei prezenți în navă au păstrat un moment de tăcere, fiecare putând să bănuie cât de mult a însemnat George pentru Arian, doar analizând comportamentul acestuia.

— Pregătiți-vă pentru un salt! se întoarse Arian către ei. Abel, ai fost observat! Acum Prozon știe că ești în viață și că ești cu noi, astfel că va începe să te caute. O să trebuiască să te ascundem o perioadă până când o să avem nevoie de tine.

Se uită atent la fiecare dintre ei, poposind puțin mai mult pe chipul Mariei care părea să ducă sarcina mult mai bine decât până atunci. Vedea și energia puternică și rețeaua neuronală a fătului care se mișca mai repede decât orice altă rețea pe care Arian a văzut-o vreodată.

A început să introducă în calculator mai multe coordonate pentru salt. În interiorul uneia dintre coordonate a suprascris un cod care îl ajuta să își șteargă urmele salturilor, oferind eventualilor urmăritori piste false. De fapt, a introdus coordonatele la care voia să ajungă sub o serie de coordonate aleatorii. Datorită codului, coordonatele bune odată folosite aveau să fie suprascrise de către coordonatele aleatorii. Noile coordonate erau legate de celelalte pe care le-a introdus, creând astfel o buclă din care urmăritorii nu aveau cum să iasă și orice ar fi făcut ajungeau în locul de unde au plecat inițial.

Cu toate acestea, era necesar să execute inițial toate salturile pentru a forma bucla. Abia apoi putea să folosească celelalte coordonate. Exact cum se aștepta, după al doilea salt, calculatorul l-a atenționat că primele coordonate au fost deja accesate. „S-a mișcat repede Prozon, și-a trimis deja mercenarii pe urmele mele!” își spuse Arian continuând salturile până ce a ajuns din nou la primul. O navă ca cea pe care o avusese el înainte îl aștepta la intrarea în prima gaură de vierme.

— Doboar-o! strigă Robert de lângă el. Arian nu a stat pe gânduri, a armat din nou proiectilele cu uraniu, a lovit scutul, după care a folosit un proiectil cu electroni puri. În următoarea secundă nava se pregătea să devină o mininova. Au intrat în gaura de vierme deschisă înainte de a fi prinși de emisiile de căldură și energie ale mininovei. Acestea ar fi putut să le afecteze învelișul exterior al navei, deși Arian se îndoia serios că așa ceva ar fi posibil.

Încă două salturi, după care Arian a folosit noile coordonate.

VI

Întunericul din încăpere părea greu de suportat, dar ochii nu trebuiau să se obișnuiască pentru că vedea foarte bine. O durere imensă îi străbătea corpul și se întreba instinctiv dacă e durere fizică

pentru că își simțea totuși toate funcțiile motorii în regulă. Încerca să își dea seama ce se întâmplă, unde e, de ce corpul îi tremură neîncetat. Gândurile îi străbăteau creierul extraordinar de încet și nu reușea să creeze nicio legătură între ele. Nu putea să își aducă aminte cine era, de unde venea și cum a ajuns acolo. Tremurând, a ridicat ochii pentru a vedea un dus în partea cealaltă a camerei din care curgea o cascadă asurzitoare. Nu știa de ce tremură, nu putea să se oprească, nu putea să își controleze mișcările, nu putea să vorbească. Nu putea să își adune creierul la un loc pentru a gândi un cuvânt cel puțin. Îi veni să urle, dar în loc de urlet a scos pe gură un fel de bolboroseală acompaniată de o mare cantitate de salivă ce i se scurgea pe mâini. A reușit într-un final să își adune toate forțele pentru a se ridica de acolo de jos, dar cu membrele și degetele încleștate într-o poziție extrem de dureroasă. Tremuratul continua să îi deranjeze mișcările greoaie pe care încerca să le facă. Saliva îi curgea din gură și pleoapele i se mișcau haotic, la fel ca și ochii care în mod regulat i se dădeau peste cap, provocându-i o durere care îi făcea capul să reacționeze într-un fel aproape grotesc de inuman. Se apropie încet de dușul de pe peretele celălalt și se lasă să pice fără vlagă sub apa rece care îi lovea pielea simțind parcă milioane de ace.

Deschise ochii speriată și se aruncă din pat încercând să realizeze ce naiba se întâmplă și unde e. Creierul îi spunea că a fost un vis, dar instinctul îi spunea că a fost foarte real. Și de altfel și sentimentele pe care le avea în aceste momente îi spuneau că ar trebui să ia în serios acea imagine cu care a rămas în creier. „O imagine oribilă”, își spuse Andreea și se lăsă să cadă pe podea sprijinindu-se cu spatele de marginea patului. Imediat o senzație de vomă o cuprinsese. „Unde sunt? Cum am ajuns aici?”. Aceste întrebări cumulate cu imaginile proaspete ale visului au făcut-o să se întrebe dacă nu cumva chiar a trăit acel vis. Dar și această nouă sperietură începea să se disipe odată cu amintirile care îi reveneau încet. Își aducea aminte de Prozon și de Arian, cel care a adus-o aici. Misiunea ei a fost un eșec total pentru că nu a reușit să transmită nimic și mai ales pentru că Prozon a descoperit-o imediat ce a intrat în zona laboratoarelor. I-a trimis pe cei câțiva „Ei” care mai erau cu el acolo să o însoțească până la „El”. Avea să realizeze ulterior legătura dintre ea, John și Prozon. Acela era

momentul în care își aduse aminte de John, bărbatul de la conferință. John a văzut-o și știa că e în compania lui Arian, știa cine era, știa toată istoria lor. Și acum John era Prozon, sau Prozon era John, un mod destul de hilar de a asocia două lucruri atât de distante. Creierul lui Andreea, surrogatul perfect pentru cubul ei, a fost nevoit să suporte intervenția gândurilor lui Prozon care căuta atât locația Mașinii cât și alte informații folositoare. Din fericire, Arian a știut să o țină la un nivel la care nu a avut acces la nicio informație, nici despre Mașină și nici despre alte lucruri cât de cât importante.

Andreea simțea puterile lui Prozon, simțea că într-adevăr acesta era mult mai puternic decât oricare dintre „Ei”, dar simțea și că acesta avea o frică epică față de fenomenul „Arian”. Prozon știa și el că nu este îndeajuns de puternic pentru a-l doborî într-o luptă corectă și din această cauză a apelat la o percepție mai mult umană asupra luptei dintre ei. Folosindu-se de cunoștințele și inteligența lui John, a dezvoltat acea capacitate manipulativă și o tehnică de negociere rechin. Când a luat legătura cu Kim știa că va obține ceea ce își dorea doar în momentul în care a aruncat-o în față pe Andreea. Îl simțea pe Arian acolo, citea în ochii lui Kim tot ceea ce era necesar să știe.

Creierul ei împreună cu cubul au început să caute informații legate de locația unde se află, despre Arian și acțiunile lui. Căutări în van pentru că din câte și-a putut da seama, Prozon îi bloca toate căile de comunicare, ceea ce o făcea incapabilă de a auzi vreun gând sau de a transmite vreun impuls. Se găsea aruncată într-o cameră întunecată, cu creierul pus la dispoziția lui Prozon. Spera doar că Arian nu a uitat de ea și că va veni să o salveze. Spera ca Robert să insiste pe lângă Arian pentru a-i schimba gândirea logică, în caz că acesta considera că nu este necesar ca Andreea să fie salvată. Spera ca acel vis să nu mai revină. Spera la o viață liniștită. Spera la un soare strălucitor. Spera...

Arian simțea că ceva nu e bine, ceva nu se leagă, undeva firul era rupt. Au ieșit în coordonatele finale și spera să nu se fi înșelat când a decis că cel mai bine era să îl lase pe Abel acolo. Cerul senin și oceanul întins i-a demonstrat că nu s-a înșelat și că amenințarea trecuse. S-a uitat în toate direcțiile pentru a fi sigur că nu mai era vorba despre niciun război. A îndreptat nava înspre ocean și a străpuns valurile lăsând în urma lui doar o dâră de spumă. Trebuia să găsească clanul

Mateoo, trebuia să îi găsească pe Atehoo și pe Eoma.

— Crezi că o să îi mai găsim? îl întrebă Robert, încercând să străpungă cu privirea întunericul ce îi înconjura.

— Trebuie să îi găsim... Arian părea a fi îngândurat și neliniștit.

— Dacă am greșit...

— Nu am greșit nimic! i-o retează rapid Arian, care și el s-a întrebat același lucru cu câteva momente în urmă, dar la fel de repede a refuzat să creadă așa ceva. Coordonatele sunt bune, trebuie să fie aici!

În curând, senzorii navei au detectat mai multe structuri lipite pe solul oceanului și care au început să se pună în mișcare. Se pregăteau pentru un atac, drept dovadă suprafața roșie a acestora care degaja o cantitate foarte mare de căldură.

— Ei sunt! strigă Robert fericit, se pare că nu te-ai înșelat!

— Se pregătesc să ne atace, ne consideră inamicul lor. Trebuie să iau legătura cu „apa”, trebuie să îi anunț că noi suntem.

— Și cum ai de gând să faci acest lucru? Cu nava aceasta nu ai cum să comunici cu exteriorul...

Arian a îndreptat nava înapoi înspre suprafața apei. Forma de farfurie a navei îi permitea acesteia să plutească la suprafața apei. S-a folosit de această proprietate pentru a coborî în piciorul navei. Dematerializarea s-a realizat instantaneu, contactul cu „apa” oferindu-i din nou o mulțime de informații printre care și finalitatea războiului la care participaseră și ei. Un zâmbet pe fața lui Arian însemna că inamicii au fost distruși și pacea a fost menținută. A transmis la toate platformele să oprească atacul și apoi s-a materializat lângă Eoma.

— Arian! Eoma scose un țipăt de fericire la vederea celui pe care nu credea că avea să îl mai vadă prea curând. Cum de ai venit?

Brațele ei îl strâneau cu putere și gura ei căuta nerăbdătoare gura lui. Un val de căldură îi străbătea corpul, oprindu-se puțin mai mult în zona inghinală. Mâinile lui puternice îi desfăcură picioarele ridicând-o de la pământ și luând-o în brațe. A intrat în ea stând în picioare, primind drept răspuns un geamăt, o grimasă de plăcere și o mușcătură docilă pe gât. Ungھیile ei s-au înfipt în spatele lui iar capul îi era lăsat pe spate în încercarea de a obține o poziție în care să simtă fiecare picătură, fiecare bucățică, fiecare milimetru din corpul lui

Arian. Creierul lui Arian se lăsa pradă invaziei de sentimente și impulsuri transmise de interiorul ud și strâmt al Eomei. O explozie neuronală și o degajare de energie împreună cu gemetele într-un continuu crescendo al Eomei arăta apropierea orgasmului căutat. Se aruncară amândoi cu brațele deschise în acceptarea fluidelor mentale ce le stimula fiecare capăt neuronal până când corpurile lor se aflau subjugate de impulsurile electrice ce le mai ofereau ultimele spasme și convulsii ca și rămășițe ale orgasmului de mai devreme. Cu greu se desprinseseră unul de celălalt, respirațiile grele, pupilele dilatate și părul ciufulit oferind imaginea perfectă a ceea ce tocmai s-a consumat.

— Am nevoie de ajutorul vostru, Eoma! Arian îi mângâia obraji roșii, uitându-se în ochii ei.

— O, Arian, speram să îmi spui asta! pentru Eoma acest lucru însemna că avea să îl mai vadă pe Arian, iar visele ei începeau să prindă contur și în realitate.

— Trebuie să protejați pe cineva, cu orice preț! era în picioare și creierul lui începea să își recapete capacitățile în totalitate. E foarte important, Eoma, Arian o luă de mâini și o ridică în picioare în fața lui. Eoma, dacă cel pe care trebuie să îl protejați va muri, toți vom împărtăși aceeași soartă!

Eoma îl privea nedumerită, nu voia să creadă că o altă amenințare plana asupra lor. De abia scăpaseră de ceilalți invadatori, și acum aveau parte de alte probleme.

— Înțelegei gravitatea problemei? Nici măcar „apa” nu o să ne mai poată salva de la prăbușire...

— Am înțeles, am înțeles! expresia feței Eomei era una îngrozită. O să facem orice ca să îl protejăm, dar te rog Arian, te rog...

Arian o privea întrebător, uitându-se la ea cum cu ochii în lacrimi și privirea în pământ, ezită:

— Te vreau înapoi, Arian! ochii îi erau în continuare ațintiți în pământ. Nu vreau să te pierd!

— Nu o să mă pierzi... Arian îi ridică cu un deget bărbia și o privi adânc în ochi. „Cel puțin așa sper!” își spuse el.

Se întoarse apoi și se îndreptă către transportorul din colțul camerei. În următorul moment, camerele conducătorului apăruseră în fața lui, împreună cu gărzile care deja erau alarmate de prezența lui

acolo. Își dematerializa corpul în camera în care Atehoo purta discuții aprinse cu câțiva bătrâni ai platformei, printre care și tatăl său. Toți se întoarseră către intrus, mirați la vederea acestuia. Reacția de bucurie a lui Atehoo a adus și relaxarea pe chipurile celor prezenți.

— Arian, mă bucur să te revăd atât de repede, dar venirea ta nu cred că ne aduce vești bune! Atehoo îl îmbrățișă frățește pe Arian și îl pofti să ia un loc.

— Ești un om cu o gândire foarte bună, Atehoo! Ai dreptate, nu am venit cu vești bune.

Arian a făcut o pauză înainte să continue, pauză în care aruncă fiecăruia de la masă câte o privire plină de subînțelesuri.

— Ajutorul vostru este necesar în aceste momente. Am adus cu mine pe cineva care e imperios necesar să rămână în viață cu orice preț. La fel cum i-am spus și Eomei, vă spun și vouă: dacă acest cineva moare, suntem toți morți!

Reacția de pe chipurile lor și murmurele au arătat că informația trimisă de Arian a fost recepționată.

— Poți să îl aduci între noi, spuse Atehoo liniștit, o să îl protejăm până la ultima suflare dacă va fi nevoie. Fără tine, probabil că acum am fi fost contopiți toți cu „apa” în răsuflarea eternă.

— Mă bucur să știu că mai există oameni care înțeleg gravitatea situației și sunt dispuși să ajute! cuvintele lui Arian stârniră câteva murmure din partea celor de la masă, murmure ce le lăsă în spate pentru că se ridicase deja și se îndreptă către ieșire.

Se materializă în piciorul navei sale, îndreptându-se gânditor către Abel. Nu era deloc încântat de informațiile pe care „Apa” i le transmise la ultimul contact. Încercările „Lor” de a urmări salturile pe care nava lor le realizase cu puțin timp în urmă păreau a fi sortite succesului. „Apa” l-a atenționat că era vorba de câteva ore până când noua locație va fi descoperită. O să încerce din nou planeta să țină piept noilor invadatori, dar spera ca Arian să se întoarcă pentru a-l recupera pe Abel înainte ca aceștia să o distrugă. „Da, Arian” îi spuse „Apa”, „odată ce trupele „Lor” ne descoperă locația, distrugerea planetei noastre este inevitabilă! Dar rugămintea noastră este ca tu să faci din acest sacrificiu o victorie. Noi toți vom lupta alături de tine, și înțelegem importanța acestui moment”.

Abel stătea liniștit alături de Liu pe o bancă într-un cadran, ținând-o de mână. Liu l-a văzut pe Arian prima și privirea de pe chipul lui o atenționează că ceva nu este în ordine. Acesta îi făcu un semn discret lui Abel să îl urmeze. Liu se ridică să meargă și ea, dar prezența ei nu era necesară.

— Am nevoie de tine aici! Abel o să fie bine, dar tu va trebui să ai grijă de Maria... nu știu încă ce se va întâmpla cu ea! Arian avea o voce stinsă, și apoi, îndreptându-se către Abel, continuă:

— Haide să mergem, nu avem timp de pierdut!

Abel se supuse fără să protesteze, sau cel puțin să întrebe unde avea să fie dus. Simțea ceva, dar încă nu știa cum să interpreteze exact. Știa doar că ceva rău se va întâmpla în curând. Abel trase cât de mult aer în piept a putut înainte ca piciorul navei să se umple de tot, apoi se lăsă tras de Arian și îmbrățișat de „apa” care îi oferea milioane de impulsuri. Coborau cu o viteză uimitoare, și în curând Abel a putut să observe platformele care îi așteptau sub ei. Brusc, începu să se împotrivescă coborârii. A început să se zbată în încercarea de a scăpa din strânsoarea lui Arian. Câteva cuvinte îi ieșiseră pe gură și odată cu ele și o cantitate mare de aer a fost eliberată din plămânii lui. Simțea că efortul depus avea să îl lase în curând fără aer, iar creierul din ce în ce mai slab oxigenat era o pradă ușoară pentru „Ei”. Aveau să îi găsească imediat. Arian vedea groază cum se așterne pe chipul lui Abel, dar nici pe departe nu se asemana cu frica de moarte, ci era cu totul altceva, un alt fel de frică. Vedea cum fața lui Abel se tumefia, ochii înroșiți și aproape ieșiți din orbite în încercarea de a-și menține răsuflarea pentru încă cel puțin câteva momente. A închis ochii și a deschis gura neputincios, lăsându-și plămânii să fie invadați de apa care până atunci îi provocase atâta rău.

Aerul pe care îl simți în plămâni era un aer curat, dar cu ușoară tentă de aparatură metalică. Cu toate acestea era un aer puternic și trase instinctiv de câteva ori aer în plămâni pentru a scăpa de senzația aceea de lipsă de mai devreme. Arian a ales dematerializarea, pentru a păstra intact creierul lui Abel. L-a lăsat pe Abel întins să își revină din șoc și a ieșit din nou în ocean pentru a-i recupera corpul acestuia. O nouă rundă de spasme și aceeași senzație instinctivă de a trage aer în piept o resimți și corpul lui Abel, cel care a rămas în apă. Abel s-a

materializat în corpul lui și de data aceasta era cu totul în interiorul platformei. A rămas cu ochii ațintiți la corpurile perfecte pe care cei câțiva oameni care se îndreptau către ei le aveau. Atehoo schimbă câteva cuvinte cu Arian puțin mai retrași pentru ca urechile lui Abel să nu îi poată auzi. Îl vedea pe Atehoo cum îi aruncă priviri reci, a aruncat câteva ordine scurte către cei care erau cu el și Abel se văzu ridicat și condus înspre interiorul navei.

— Încă o dată îți mulțumesc pentru ajutor, Atehoo! Arian îl îmbrățișă și înainte să se arunce în valurile oceanului, i-a oferit katana pe care o purta cu el. Îți doresc să te protejeze și pe tine așa cum m-a protejat pe mine atâta timp.

— Îți mulțumesc, spuse emoționat Atehoo, studiind atent katana. Niciodată nu mă va părași!

Arian se întoarce și se aruncă în bazinul ce avea să îl ducă înapoi la navă. „Apa” i-o oferi pe Eoma, ca să îl însoțească până la navă. Îi oferi de asemenea și informații legate de timpul rămas până la distrugerea planetei. Avea mai puțin de o zi pentru a reveni. Simțea mâna Eomei cum îi atinge brațul, se întoarce către ea, și se uită adânc în ochii ei. Era o imagine tristă care avea să îi rămână adânc întipărită în minte. Se materializă în navă ținându-și în continuare ochii ațintiți asupra ei, în timp ce piciorul navei dispărea în interior.

Își reveni din visare și se îndreptă cu pași hotărâți către pupitrul de comandă. În treacăt aruncă o privire asupra lui Liu care acum era la capul Mariei și supraveghea evoluția acesteia. Părea a se descurca excelent, așa că își îndreptă creierul înspre următoarele mișcări pe care le avea de făcut.

Porni nava, îi încărcă încă un set de coordonate la fel ca și mai înainte și porni înspre efectuarea salturilor. Voia să le dea cât mai multă bătaie de cap „lor” și să mai câștige puțin timp.

Președintele stătea în continuare în Biroul Oval, urmărind acțiunile în interiorul zonei 51. Nu i-a venit să creadă când l-a văzut pe John transformat în acel „El”, și mai ales scena violului lui Arian și a lui Prozon asupra Mariei. Deoarece acea ultimă foaie a dosarului care îi transmitea live nu era dotată cu sunet, nu avea de unde să știe exact ce s-a întâmplat acolo și discuțiile duse. A aflat și despre ce s-a întâmplat în sediul GOA, dar încă nu știa ce înseamnă GOA cu adevărat. Cu capul

în mâini, căuta o soluție la problema ce avea să îi amenințe nu doar poziția, ci chiar existența lui și a întregii omeniri. Doar la vederea acelor imagini a putut să înțeleagă gravitatea situației și a înțeles că e posibil ca doar Arian să poată să fie capabil să îi salveze. O sclipire în ochii lui și un pumn lovind masa, îi făcură pe toți cei prezenți în încăpere să înțeleagă că Președintele a luat o decizie.

— Dragi colegi, a început Președintele ceea ce semăna cu un discurs patriotic. Mi-ați fost alături în ultimii ani și am trecut împreună printr-o mulțime de situații. Din fericire, niciuna atât de amară ca cea prin care suntem nevoiți să trecem acum. Vin la voi cu rugămintea de a mă sprijini și de a încerca să facem ceva pentru a ne schimba destinul...

La auzul acestor cuvinte, toți cei prezenți în încăpere s-au ridicat în picioare, semn că erau în totalitate de acord cu ceea ce avea Președintele de spus.

— Tot ce am înțeles din ce s-a întâmplat până acum e că acești „Ei” sunt cei care se cred a fi Dumnezeu, creatorii noștri! neliniștea și o stare de impacientare a cuprins pe toată lumea prezentă în birou, fiecare aducând câte un comentariu, fiecare discutând cu persoana de lângă el, fiecare neștiind ce să creadă.

O mână ridicată de către Președinte a reinstaurat liniștea în birou.

— Ați auzit bine, Dumnezeu! continuă el, trecându-și privirea de la unul la celălalt. „Ei” sunt cei care ne-au creat și datorită „Lor” suntem în această stare. Pe scurt, fiecare dintre noi avem un destin, dar ei pot să intervină oricând să îl schimbe. E de ajuns să trimită un „El” care să se instaleze într-un corp surogat și destinul lumii are să se modifice. Tot ceea ce înseamnă religie, credință, înseamnă de fapt un experiment social. Totul e explicat aici...

Președintele le puse în față la fiecare câte un dosar, o prezentare scurtă a dosarului pe care l-a primit el de la John.

— Am extras aici parte din ceea ce am primit eu de la John, care în final s-a demonstrat a fi nimic mai mult decât un trădător. Acum este doar un corp surogat pentru acel „El” care își spune Prozon și este Conducătorul „Lor”.

— Cum e posibil așa ceva? a intervenit în discuție guvernatorul Băncii Naționale. De atâta timp și noi să nu știm nimic despre existența

„Lor”, mi se pare un non-sens.

— Se pare că au stat ascunși, urmărind evoluția lumii și în căutarea a ceva! Președintele privea îngândurat înspre geam. Cu multe mii de ani în urmă, Conducătorul lor Suprem a dispărut. Din acel moment, lumea a devenit liberă, „Ei” nemaivând creierul care să le permită un asemenea control.

— Și Arian? întrebă guvernatorul contrariat.

— Arian... da, Arian! Se pare că este cel mai vechi om de pe pământ, deși nimeni nu știe cum e posibil așa ceva. Cu toate acestea, se pare că acum căutarea „Lor” a luat sfârșit.

Președintele le-a povestit despre secvența de ADN, despre modul în care a fost violată Maria și despre trădarea lui John.

— Pot doar să cred că acest Prozon își dorește un nou Conducător Suprem pe care să îl poată controla. Ce vă cer eu acum, e să ne mobilizăm forțele, și să lansăm un atac asupra zonei 51.

Un nou murmur în jurul biroului, de data aceasta stopat de către Vicepreședinte:

— Din câte știm noi, zona 51 este cea mai bine protejată în cazul unui atac de orice natură, chiar și nuclear. Nu văd în față decât o misiune sinucigașă! Asta ne ceri acum? Vicepreședintele părea indignat de cererea Președintelui.

— Vă rog să citiți dosarul cu atenție, Președintele nu mai avea forța să se mai repete, și ne întâlnim din nou aici într-o oră!

Președintele l-a oprit pe Guvernatorul Băncii Naționale pentru a-i pune o întrebare simplă:

— Spune-mi, Ben, ce repercusiuni vor fi la nivel economic?

— Reacțiile vor fi multe, Alex, declinul va fi unul lung și dureros. Totul va începe cu destabilizarea monedei naționale, urmată de un ușor sentiment de inflație care va dispărea în praful produs de o alta galopantă pentru ca în final prețurile să ajungă undeva aproape de cer. Vom fi nevoiți să împrumutăm, sau să emitem monedă, ceea ce înseamnă doar o amăgire pe timp scurt. Vom influența și mai mult agonia hiperinflaționistului. Rezervele băncii federale vor scădea și nu vom mai putea ține în frâu nivelul dobânzilor. Disensiunile sociale vor avea repercusiuni la nivelul gradului de ocupare a forței de muncă, ceea ce va duce la accelerarea șomajului. Colapsul total va apărea în

momentul în care bursa va pica sub influența celor mai importanți indici care nu vor mai putea susține credibilitatea pieței.

Președintele era îngrozit de ceea ce auzea, așa că îi făcu semn cu mâna lui Ben să se oprească.

— Oferă-mi o soluție pentru a nu ajunge în această situație! glasul președintelui era doborât.

— Dacă am fi avut la dispoziție un interval mai mare de timp, cel puțin un an, probabil aș fi putut să ofer mai multe soluții, dar așa...

— Avem o săptămână! tună Președintele, poate nici măcar atât, și tu vii să îmi spui despre un an de zile?

— Bine, Ben privea undeva într-un punct fix în lateralul Președintelui. În acest moment cel mai bun lucru ar fi să golim băncile, să golim vistieriile statutului. Să lăsăm doar ceea ce este necesar pentru a supraviețui în acest cadru. Au fost create în timpul crizei din anii treizeci câteva paradisuri fiscale, printre care și Elveția!

— Elveția? Președintele îl privea uimit pe Ben. Ce treabă avem noi cu Elveția, care se află în centrul Europei? Ai înnebunit Ben, sau iarăși sunt lucruri pe care Președintele țării nu le cunoaște?

— Se pare că da, Alex! În cadrul fiecărui minister există probabil câteva lucruri pe care Președintele nu trebuie să le afle decât în cazuri asemănătoare celui de acum, deoarece ar putea fi împins spre a-și folosi autoritatea pentru a modifica structura lucrurilor. În ceea ce ne privește pe noi, finanțele, ceea ce nu știai până acum e că Elveția este un stat care ne aparține integral, creat de noi, și condus de către noi. De ce crezi că nu a acceptat să intre în Uniunea Europeană? Am creat acest stat pentru a avea controlul atât asupra finanțelor noastre, cât și o rezervă importantă venită din partea sutelor de țări care și-au plasat banii în depozitele băncilor de acolo. Suntem acoperiți tot timpul, Alex, dar cu condiția să scoatem banii din țară cât de curând.

— Fă-o! Președintele nu mai avea nevoie de alte explicații, avea o încredere aproape oarbă în Ben. Poți să începi să trimiți banii în Europa. Sper doar să nu te înșeli, și încearcă să fii cât mai discret cu putință!

Ben mimă o plecăciune în fața lui Alex, și se îndreaptă către ieșire. Președintele se aruncă în scaun, întrebându-se ce avea să se mai întâmple, ce avea să urmeze... Își dorea ca Arian să reușească în

misiunea pe care o avea. Își dorea ca ziua de mâine să nu fie un mister. Își dorea ca soția și copilul lui să trăiască. Își dorea ca lumea să rămână la fel cum o știa el mult timp de acum înainte.

Câteva lovituri puternice în ușă l-au trezit din somnul adânc în care picase. Oboseala l-a răpus, în aceste momente somnul fiind un deziderat greu de atins. În ușă se postară cei doi agenți ai lui John, câinii lui de pază. În spatele lor, pregătiți să deschidă focul, câteva gărzi de corp ai Președintelui. Tot în spatele celor doi, Președintele a putut să vadă prin ușa deschisă câteva corpuri puse la pământ. A bănuț că o luptă s-a dat acolo, dar nu știa care au fost motivele. A ales să riște și le-a făcut semn celor doi să intre.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor? întrebă Președintele.

— Cred că noi putem să vă ajutăm pe dumneavoastră, luă cuvântul cel care vorbea de obicei. Am adus o înregistrare a nenumărate emisii energetice lăsate în urmă de către nave asemănătoare cu a lui Arian. Deoarece fiecare navă apare pe spectru cu o semnătură diferită, putem să identificăm nava lui Arian și numărul de nave extraterestre apărute pe orbită.

— Vrei să zici că a început războiul?

— Vreau să spun că nava lui Arian a fost doborâtă! la auzul acestei vești, Președintele scăpă din mână raportul și fotografia în care apăreau nenumărate puncte albe pe fond negru. Fiecare reprezenta câte o navă. Apoi mai apăreau niște puncte galbene, care arătau găurile negre create de acele nave.

— Nu avem încă o confirmare scrisă, dar e posibil ca Arian să fi fost la bordul navei! Aceasta înseamnă că este pierdut pentru noi! continuă agentul.

— Și în aceste condiții, spune-mi te rog care este ajutorul pe care ni-l poți oferi?

— Se zvonește despre un eventual atac al zonei 51! Președintele rămase surprins de informațiile pe care le aveau cei doi.

— De unde știți voi despre un asemenea atac?

Unul dintre agenți se îndreptă înspre masa de protocol din centrul biroului, se aplecă și scoase de sub masă un microfon. Președintele se luă cu mâinile de cap.

— Nu avem timp să discutăm despre asta acum, continuă

agentul. Suntem aici să vă oferim două informații care ar putea duce la schimbarea raporturilor de forțe în favoarea noastră!

— Vă ascult! Președintele începea să se relaxeze, întâmplările din ultimele zile făceau ca orice altă noutate să nu fie deloc impresionantă.

— În primul rând, vă putem oferi o armă care îi poate prăji pe „Ei”. Deși se spune că nimic nu îi poate omorî, o anumită cantitate de energie, combinată cu unde emise de niște celule obținute din secvența de ADN a lui Arian poate provoca dacă nu moartea, atunci cel puțin daune destul de mari oricărui „El”. Apoi cealaltă informație este în legătură cu poza pe care tocmai v-am dat-o și cu navele care apar pe ea. Majoritatea acelor nave nu aparțin „Lor”, ci sunt câteva specii extraterestre contractate de către „Ei”. Poate vă va veni greu să credeți dar sunt doar niște mercenari plătiți de către „Ei”.

— Înseamnă că încă mai avem o șansă! Președintele se îndreptă către interfon și invită pe toți cei care au fost mai devreme prezenți în birou să revină.

— Da, putem să ne folosim de ea! spuse agentul care vorbea. Aici este arma, încărcată cu celulele din secvența de ADN! celălalt agent îi întinse tăcut un pistol care la prima privire arăta ca și unul normal.

Președintele studia atent pistolul, în timp ce biroul se umplea de consilieri și miniștrii. Le făcu un semn cu mâna celor doi să se retragă într-un colț, după care așteptă liniștit ca forfota din birou să ia sfârșit.

— E vorba despre Dumnezeu, Alex! începu discuția Vicepreședintele. Vrei să ne luptăm cu Dumnezeu...

— În aceste momente, câți dintre voi mai credeți în existența lui Dumnezeu așa cum părinții noștri ne-au învățat? câți? întrebă Președintele uitându-se la fiecare în parte.

— Dacă „Ei” sunt cei care ne-au creat și noi suntem după chipul și asemănarea „Lor”, atunci această armă are să le transforme corpul în suflețe și are să îi trimită în Rai. Pentru că am învățat că pe lumea aceasta orice are un început și un sfârșit. Ori acum, acum nu este momentul unui sfârșit! Este doar un alt început! Am nevoie de voi să distrugem acest mit, să distrugem ceea ce alții numesc o „existentă efemera” a noastră pe acest pământ, să distrugem comuniunea dintre

om și Dumnezeu. Este momentul pentru o comuniune om-planetă sau om-om.

Biroul s-a umplut de vociferări, fiecare dintre cei prezenți părănd să aprobe în unanimitate patriotismul Președintelui.

— Vă cer să pornim imediat ofensiva împotriva invadatorilor și să ne recâștigăm dreptul pe care îl avem prin naștere de a trăi pe acest pământ. Vă cer să renunțăm la prejudecăți și la religie și să îi lovim pe acești „Ei” care se cred Dumnezeu. De mâine ne vom aminti această zi ca și ziua în care Dumnezeu a picat din înaltul cerului în mâinile marionetelor lui.

Toți cei din încăperea au aprobat zgomotos acest ultim convingător monolog al cărui protagonist credea cu adevărat că poate să schimbe ceva și că menirea lui pe acest pământ este cu adevărat demnă de poziția pe care o deține. Încet, toți cei prezenți au părăsit încăperea pentru a realiza ultimele aranjamente înainte de a porni ofensiva. Ultimul rămas în urmă a fost Guvernatorul Băncii Federale, care se apropie de Președinte părănd a vrea să spună ceva, dar fără să fie foarte sigur că e lucrul cel mai bun ceea ce urmează să facă.

— Da, Ben, vrei să îmi spui ceva? a întrebat Președintele încă exaltat în urma discursului.

Ben aruncă o privire rapidă în urma lui, asigurându-se că nu mai e nimeni în afară de ei în birou, pentru ca apoi să i se adreseze pe o tonalitate scăzută Președintelui:

— Alex, spune-mi că nu ai încredere deplină în ceea ce ți-au spus cei doi agenți!

Președintele a părut să fie surprins de constatarea lui Ben, și fără să zică nimic, ridică sprâncenele, încrețindu-și fruntea, semn că îl invită pe interlocutor să își continue ideea. Ben avea din ce în ce mai mult senzația că e o greșeală ce face, dar nu mai avea de ales, și continuă:

— Adu-ți aminte că cei doi erau confidenții lui John, câinii lui de pază! Din dosarul pe care ni l-ai dat, reieșea că cei doi au fost împreună cu John când corpul acestuia a fost luat de către Prozon. Ben se opri o secundă pentru a observa reacția lui Alex, și văzând că acesta îl privea cu interes, continuă:

— Eu nu cred că Prozon i-ar fi lăsat să plece doar așa, mai ales

că aceștia erau oamenii care dețineau accesul la orice nivel de informație din toată organizația! Tind să cred că sunt doar niște trădători, la fel ca și John și că au fost trimiși aici cu un scop anume!

— Și care ar fi acel scop, Ben? Președintele aruncă aceste cuvinte pe un ton ironic.

Ben și-a dat seama că a făcut o greșală și că trebuia să vorbească doar atunci când ar fi avut mai multe dovezi. I-a fost frică de faptul că se putea să fie prea târziu.

— Au venit și ne-au oferit ajutorul, Ben! și Președintele a ridicat arma primită de la agenți și i-a arătat-o lui Ben. Mai mult decât atât, au trecut de scanarea spectrului. Activitatea lor cerebrală nu diferă cu nimic de a mea sau a ta! Ți este greu să crezi ca cineva a putut să scape din zona 51?

— Sincer să fiu, își luă Ben inimă în dinți, da! Îmi este greu să cred că cei pe care am început să îi considerăm Dumnezeu, lasă ceva la voia întâmplării! Sincer și din toată inima îmi doresc, continuă el punându-și mâna dreaptă în dreptul inimii, îmi doresc, Alex, să mă înșel! și Ben se retrase încet către ușă, ieșind apoi cu capul plecat și destul de îngândurat.

Președintele s-a mai uitat o dată la armă, și a șoptit doar pentru el „Dumnezeu să ne salveze!”. Abia apoi și-a dat seama de ironia din cuvintele spuse. „Cum poate să ne salveze același Dumnezeu care vrea să ne omoare?” își permise un zâmbet Președintele ca și rezultat al acestor gânduri.

„Dumnezeu”. Acesta era cuvântul care îi răsuna în minte. Își aduse aminte de toate acele cărți citite despre pocaluri, despre merovingieni, despre lupte religioase, despre templieri, Vatican. „Tâmpenii” își spuse el, „au fost toate fondate doar pentru a menține percepția vie asupra posibilității existenței unei terțe părți care ne poate conduce viața. Dar se pare că nimeni nu se întreabă care sunt celelalte două părți!”. Arian se ridică ușor de la pupitru de comandă, în timp ce nava executa ultimele salturi și se duse într-un cadran. Acolo își lăsa mintea să recreeze ultimele memorii pe care le avea cu lumea Intermediarilor, cu semenii lui. Era acolo rasa lui, erau frații și surorile lui. Vedea în jurul lui acele domenii acoperite de câte o construcție integral robotizată de genul Chems. Vedea lumea cum se distruge,

vedea fiecare Chems cum se autodistruge, mutilându-se, omorând orice umanoid din raza sa de acțiune. Era o priveliște apocaliptică, iar el, Arian se afla undeva la marginea unui oraș, pe un deal, privind neputincios la distrugerea speciei sale. Avea alături Mașina. Privirea lui Arian i-a fost atrasă de un Chems care se afla în dreapta lui și căruia nu i-a dat nicio importanță până atunci. Singura amintire importantă era despre cartea pe care o introdu-se între laserele Mașinii, protejând-o de eventualele încercări de a ajunge în mâini străine. La o privire mai atentă, și-a dat seama că era de fapt acel Chems pe care l-a văzut la Sorgi, doar că nu era mai mare decât o singură cameră. Încă un detaliu care îi atrase atenția a fost o rază de lumină care străbătea din interiorul micului Chems. A urmat Bomba Atemporală, detonată de către „Ei”, acel Dumnezeu care își permiteau să se joace cu timpul. Arian se uita la lumea ce începea să se schimbe, oameni apărând, copii născuți bătrâni, bătrâni ajunși copii, oameni prinși între două bucle temporale, schimbări bruște de climă, schimbări de relief. Era un peisaj groaznic, și Arian alege să treacă peste aceste memorii dureroase. Își continuă vizita în interiorul memoriilor pe care le avea cu timpul petrecut alături de Sorgi. Partea aceasta a vieții lui, o perioadă de mai bine de câteva mii de ani petrecuți alături de Sorgi, a recuperat-o abia după lupta cu monstrul din Chems-ul Sorgilor. Dar nu acesta era lucrul care îl interesa, așa că se întoarce înapoi în perioada Intermediarilor. A căutat o rupere în liniaritatea memoriei, luând-o de la sfârșit către început. Era intrigat totodată de necesitatea acelui Chems și de lumina ce străbătea din el, lumină ce nu își avea locul acolo. Nu știa să aibă vreo memorie nici despre existența acelui mic Chems și nici despre lumina din interiorul lui. Creierul l-a atenționat despre o întrerupere în liniaritate, nu departe de sfârșitul perioadei Intermediarilor. A găsit o ruptură în memorie de aproape o zi. Chiar cu o zi înainte de detonarea Bombei Atemporale. Prima imagine pe care o avea imediat ce ruptura se termina era aceea cu el pe deal, privind la oraș distrugându-se. Ultima imagine în schimb era legată de moartea bătrânului Apron, și de cuvintele pe care acesta le șoptea: „Menirea ta e să protejezi Mașina. Să crezi, să aperi și să trăiești pentru dăinuirea speciei pe Pământ. Fie ca sacrificiul pe care îl facem noi acum să fie umbrat de victoria ta!”. Cuvintele bătrânului au fost urmate de

imaginea orașului distrugându-se. Ceva nu era bine, Arian simțea cu tot corpul că răspunsul pe care îl căuta era acolo, în fața lui.

„Cuvintele! Asta e!” spuse el. „Știu unde trebuie să caut amintirile pe care nu le regăsesc!”. Se ridică liniștit și împăcat, închise imaginea din cadran și se întoarse la pupitrul de comandă. S-a conectat la pupitru tocmai la timp pentru a observa ultimele două salturi. Dar nu a mai așteptat să se termine ciclul de salturi așa cum a fost planificat, ci a întors nava prin coordonatele prin care deja trecuseră.

— De ce te întorci? îl întrebă Robert care în continuare se afla conectat ca și copilot la aparatura navei.

— Mai avem ceva de rezolvat pe planeta lui Eoma! Tocmai ce am descoperit încă o piesă din puzzle! Arian părea că răspunde robotizat întrebărilor lui Robert, ceea ce îl determină pe acesta să nu mai insiste.

Un țipăt îi trezi pe amândoi din gândurile în care se afundară. Liu alerga către ei, gesticulând într-un mod destul de hilar cu mâinile. O singură privire a fost de ajuns pentru a înțelege ce s-a întâmplat și că era vorba despre Maria.

— La dracu', Robert! Arian se întoarse către Robert să îi spună să rămână la comanda navei, dar acesta deja alerga către sora lui.

— Maria! Robert se aruncă în genunchi și îi luă capul în brațe în timp ce convulsii puternice îi străbăteau corpul.

Avea ochii injectați și gura larg deschisă, dar fără ca vreun sunet să iasă. Burta mare și deformată denotau existența unui făt acolo, făt a cărui dezvoltare a întrecut orice așteptare. Nu trecuse mai mult de o zi de la inoculare. Liu s-a întors lângă Maria și i-a îndepărtat pătura care îi acoperea burta. Toți își duseră mâna la ochi, orbiți de lumina degajată de burta ei. Arian sări de la locul lui, strigând la ei să îi acopere burta. Emisiile de lumină și energie puteau străbate scutul creat de către el în jurul Mariei, putând astfel și recepționat din orice parte a Universului, și făcând din ei o țintă relativ ușoară. Schimbările rapide suferite de către corpul Mariei erau cele care îi provocau mare parte din dureri, nu fătul. Lumina a dispărut sub pătura aruncată înapoi peste burta deformată a Mariei.

— Încă un motiv pentru care să ne întoarcem! Se pare că e singurul loc care ar putea să ne protejeze. Nu reușesc să acopăr undele

transmise de către făt, sunt mult prea puternice iar acest lucru ne va transforma în ținte sigure în fața „Lor”. Arian părea îngândurat, și în această postură, toată lumea constată că pentru prima dată părea îmbătrânit.

Mai aruncă o privire la Maria și apoi către Kim care încerca să recepționeze cât mai multe informații din ceea ce îi era dat să vadă acolo.

— Haide Junior! i se adresează el clonei lui care se puse într-un cadran și părea să fie foarte concentrat la ceea ce se întâmplă în cadranul lui. E timpul să arăți ce poți, eu o să încerc să mă odihnesc puțin, mă simt obosit.

Junior a ieșit mândru din cadranul lui, îndreptându-se către centrul de comandă al navei, știind că avea să îi ia locul lui Arian. Învăța din mers tot ce se întâmplă în cadran și coroborând tot timpul cu informațiile pe care i le-a downloadat Arian, în curând știa să opereze nava fără nici cea mai mică problemă. Arian îl privi cum acționează calm și fără nicio urmă de ezitare. „Păcat, păcat pentru că el nu trebuie să trăiască! E doar o anomalie, doar o copie, o clonă! Ce dracu’ se întâmplă în schimb cu mine? De ce mă simt atât de obosit, de parcă cineva m-ar seca tot timpul de puteri...” cu aceste gânduri în minte și cu o mână care începuse să îi tremure involuntar, se aruncă într-un cadran și încerca să închidă ochii. Se simțea amenințat datorită slăbiciunii de care dădea dovadă. Știa că în acest caz nanoboții nu aveau cu ce să îl ajute, deoarece era creierul cel care îi juca feste.

Atehoo privea atent la cel pe care trebuia să îl păzească cu prețul a tot ceea ce reprezenta planeta lui. Era doar un pământean care nu părea să aibă nimic amenințător, nici în statură, nici în glas și nici în priviri. Cu toate acestea, privirea lui Abel părea câteodată să spună altceva, părea că vede altceva. Unii sigur l-ar fi considerat nebun, Atehoo se gândea că dacă l-ar fi întâlnit în alte condiții, cu siguranță ar fi crezut că ceva îi lipsește acestui om. Acum, stătea doar și îl privea cum din când în când avea câte un acces slab, după care privirea îi revenea normală. Părea că o luptă se duce în interiorul lui dar că el e secătuit de puteri. „Apa” îi transmise câteva cunoștințe în legătură cu ceea ce reprezintă omul acesta pentru umanitate, și pentru continuitate. Putea să simtă furia care zăcea în el, furia acoperită a

tuturor acelor „Ei” care așteptau să fie eliberați prin el.

Dintr-odată, Abel se ridică de pe salteaua de apă, de altfel unicul obiect din acea cameră și se îndreptă către ușa de sticlă prin care Atehoo îl studia.

— Trebuie să ies, șopti el cu o voce stinsă. Atehoo nu a putut să nu observe efortul depus de Abel ca să ajungă până la ușă. Vin! Sunt aproape! mai șopti el.

— Cine vine? Cine e aproape? întrebă Atehoo apropiindu-se de ușă mai mult.

— „Ei”! Sunt aici, Abel își duse degetul la frunte. Nu mai pot să îi țin mult, trebuie să faci ceva, trebuie să mă lași să ies!

— Nu te pot lăsa să părăsești încăperea! Ești aici sub protecția noastră, și deoarece nu avem aproape nicio informație despre tine, nu știm cum o să reacționezi dacă ieși.

— Dacă nu mă lăsați să ating „Apa”, o să muriți cu toții! ultimele forțe și le-a pus în aceste cuvinte, după care s-a prăbușit la pământ.

Atehoo a chemat-o pe Eoma, deoarece nu știa ce ar mai putea să facă.

— E doar extenuat, spuse Eoma la o primă privire aruncată prin ușă. Intru până la el! Atehoo o prinse de mână și o trase înapoi, făcându-i semn că nu.

— A menționat „Apa” ...

— Eu sunt Atotputernicul, Prozon, cel pe care voi îl numiți Dumnezeu! le întrerupse discuția Abel cu aceste cuvinte, după care și-a întins din nou capul pe podea.

— Ce a fost asta? Ce înseamnă Dumnezeu și cine e Prozon? întrebă Eoma neînțelegând nici măcar o iotă din ce a spus Abel mai devreme.

— Cred că Dumnezeu e o zeitățe la care oamenii obișnuiau să se închine și căruia îi aduceau ofrande. Câteodată își sacrificau chiar proprii lor copii.

— Cât de rudimentari și atât de orbi! îl întrerupse Eoma.

— Da, erau orbiți de credință, își făcuseră din asta un scop în viață. Dar ce mă pune pe gânduri e celălalt nume pe care l-am auzit, Prozon și pe care sunt sigur că l-am mai auzit pe undeva, dar nu pot să îmi aduc aminte exact unde.

— Probabil a fost unul dintre visele tale, Atehoo, știi bine că trăiești de multe ori mai multe realități! Eoma îi mângâie obrazul în semn de compasiune.

— Am nevoie de „Apa”! șopti Abel, adunându-și puterile ca să se ridice de la pământ.

Chipul lui trăda o suferință care pe Eoma o puse la pământ.

— Să îl ducem Atehoo! Probabil că fiind o persoană atât de importantă, știe ce trebuie făcut mai bine decât noi! Atehoo o aprobă, având multă încredere în sora lui.

— Cred că putem să facem acest lucru, e posibil să îi fie de ajutor, și să ne ajute și pe noi.

A deschis ușa de sticlă a încăperii lui Abel, și l-a ajutat pe acesta să stea pe picioare, susținându-l. Eoma îi făcu rapid câteva teste necesare pentru a-și da seama despre condiția lui Abel. A descoperit o activitate cerebrale mult peste limite, dar s-a gândit că poate chiar din această cauză e atât de important. Cu cât se apropiau mai mult de „Apa”, cu atât Atehoo simțea un tremur în corpul lui Abel. Părea a se comporta ca și un drogat care nu își luase doza de câteva zile.

— Ce se întâmplă cu el? o întrebă Atehoo pe sora lui.

Eoma nu știa ce să zică, așa că a ales să dea din umeri, așteptând să vadă ce se va întâmpla când vor ajunge la „Apa”. Au deschis ușa de la încăperea cu bazinul care făcea legătura cu „Apa”, amândoi gândindu-se că nu poate să se întâmple nimic rău.

A fost necesar doar să simtă mirosul „Apei”, pentru ca toate simțurile lui Abel să o ia razna, la fel și creierul lui pe care nu a mai reușit să îl controleze. L-a îmbrâncit pe Atehoo cu o forță pe care nu o bănuia până în acel moment, și a început să alerge către bazin.

— Nuuu! atât a mai reușit să strige Abel aruncându-și privirea în spate către Eoma și Atehoo care se uitau la el împietriți. Se uitau la el în timp ce plutea în aer în săritura care avea să îl aducă în contact cu „Apa”. Vedeau capul lui Abel care se deforma căpătând o mie de alte fețe, și care încă mai exprima o suferință cumplită.

Nava a început să se zdruncine din toate încheieturile, iar apa din bazin a început să fiarbă. Eoma simțea teamă, pentru prima dată în viața ei, acel sentiment pe care documentațiile de specialitate l-au numit teamă. L-a luat de mână pe Atehoo, la fel ca și atunci când copii

fiind, au fost amândoi trimiși înspre „Apa” pentru a primi botezul acesteia.

— Ce am făcut? întrebă Eoma, uitându-se după Abel cum dispare în „Apa”.

— Nu știu ce am făcut, dar cred că nu am avut o idee prea bună. Ar fi trebuit să îl ascultăm pe Arian și să îl ținem doar sub supraveghere.

Eoma se aruncă înspre bazin cu intenția de a-l scoate pe Abel afară. A rămas în schimb împietrită pe marginea acestuia cu ochii ațintiți în „Apa”. Atehoos a venit lângă ea, surprins de reacția acesteia.

— Ce naiba se întâmplă acolo? scrâșni el printre dinți. Ce ne-a adus Arian pe cap?

— Cred că acesta este sfârșitul! spuse Eoma, având privirea nedezipită de la imaginile de sub ea. Îl vedea pe Abel, vedea capul acestuia înconjurat de o lumină puternică, vedea o mulțime de „Ei” străbătând acea lumină.

— Ce sunt acele cuburi? parcă seamănă cu niște meduze cu pelerinele acelea sclipitoare! întrebă Atehoos nedumerit.

— Nu știu, dar cred că sunt acei „Ei” despre care Arian ne-a spus! de data aceasta, Eoma își ridică privirea și se uită în ochii fratelui ei. Dacă am dreptate, încă o dată îți spun, Atehoos, acesta ne este sfârșitul!

— Nu! O să stăm și o să luptăm! atitudinea lui Atehoos demonstra proveniența acestuia și spiritul de conducător pe care îl avea în sânge.

— Sunt alături de tine, dragul meu frate! Eoma avea ochii în lacrimi.

Atehoos se îndreaptă hotărât înspre încăperile sale, urmând să dea ordinele pentru începerea a ceea ce încă o dată spera să însemne salvarea speciei lui.

„Arian, unde ești? Avem nevoie de tine, AM nevoie de tine! Am greșit, nu te-am ascultat și l-am eliberat pe Abel. Cred că acest lucru ne va aduce pieirea. „Apa” e plină de „Ei” și nu știm cum putem să îi atacăm și cum să le facem față. Unde ești?” Eoma se uita în sus la tavanul de sticlă și la „Apa” care acum era împânzită cu acele cuburi și pelerine. Mii, sute de mii, milioane de cuburi erau eliberate de către

Abel.

„Te iubesc Arian!” Eoma șopti aceste cuvinte dându-se un pas înapoi. Cuburi au început să iasă la suprafață și acum întreaga cameră era plină de „Ei”. Toți stăteau în jurul Eomei, ca și când ar fi privit-o. Aceasta a mai aruncat o privire în sus, sperând că Arian este acolo și va veni să o salveze. Ochii reveniți înspre cuburi au atenționat-o că ceva s-a schimbat. Activitatea electrică a pelerinilor se oprise pentru o fracțiune de secundă, probabil pentru a gândi următoarea mișcare. Eoma era pregătită, îi aștepta, îi sfida prin brațele ei pe care și le-a întins pentru a le arăta că nu are de gând să riposteze. Nici nu avea cum să o facă. Corpul ei s-a lăsat pradă cuburilor, care au profitat de ea și de creierul ei intrând fiecare și ieșind, un viol în grup, o exhibiție socială, o denigrare a ceea ce reprezenta corpul și ființa ei. Pentru Eoma totul s-a oprit, nimic nu mai avea sens, și totul s-a sfârșit. Și-a trăit ultimele momente cu gândul la Arian. Acum, surrogat fiind, tot ceea ce a mai putut să facă, a fost ca o lacrimă să îi plece pe obraz, înainte ca ultima conexiune neuronală să fie realizată, cubul să fie instalat pe deplin și să preia controlul asupra ei.

Au ieșit din gaura de vierme la câțiva metri deasupra apei, la timp pentru a încasa un val înalt de peste o sută de metri. Nava lor a fost zdruncinată, și deși toate sistemele lucrau pentru a păstra în interior acea senzație de stabilitate continuă, valul acela imens dispunea de navă cum voia. Arian s-a trezit zdruncinat și aruncat de pe scaun. Primul impuls a fost Maria. Își aruncă privirea înspre cadranul acesteia pentru a vedea dacă a pățit ceva. Liu era lângă ea chinându-se să o protejeze. „Bun! E totul în regulă, văd că și Junior e la locul lui, atunci ce naiba s-a întâmplat?”. S-a ridicat de jos și s-a îndreptat înspre cadranul de comandă, privind viteza cu care Junior încerca să stabilizeze comenzile navei.

— Am fost loviți de un val uriaș, și acum ne aflăm în interiorul lui! îl informă urgent Junior. Suntem pe planeta lui Atehoo, dar nu știu ce se întâmplă.

— Îți spun eu ce se întâmplă, spuse Arian uitându-se atent în fața lor.

— Ce e acolo? întrebă Junior, acompaniat de Robert.

— Sunt „Ei”! Abel le-a dat drumul, probabil că Atehoo și Eoma

au ajutat inconștient la acest lucru. Prozon, în încercarea lui de a transforma surogații prin intermediul tău, Junior, s-a folosit de Abel pentru a-i aduce pe toți la el. Acum toți au venit în lumile noastre, și vor încerca să ne ia locul.

— Vrei să spui că toți „Ei” vor fi descărcați pe această planetă? întrebă Robert nevenindu-i să creadă.

— Da, toți... miliarde și miliarde de „Ei”, toți având același scop: să-și găsească un surogat!

— Trebuie să ajung în „Apa”! Junior, deschide trenul de aterizare! nu a mai așteptat răspuns și s-a îndreptat înspre zona în care ieșea piciorul navei.

Odată aflat înăuntru, gândurile lui s-au îndreptat înspre Eoma, Atehoo și „Apa”. „Ce trebuie să fac ca să îi salvez? Dacă m-am înșelat în privința „Apei”, dacă nu ea e cea care mă poate ajuta cu ultima piesă din acest puzzle, dacă nu îmi poate aduce acea zi lipsă din memoria mea înapoi?” erau întrebări care îi treceau prin creier în cele câteva secunde pe care le avea până când piciorul avea să fie plin de „Apa”. Contactul cu „Apa” a fost dureros, aceasta transmițându-i toată durerea provocată de venirea „Lor”. I-a arătat ce s-a întâmplat, mulțimea de „Ei” care au fost eliberați și care încă ieșea din portalul deschis de către Abel.

„Cum putem să îl oprim pe Abel?” întrebarea a fost adresată „Apei”, care i-a oferit un răspuns clar și logic. Arian spera că ceea ce „Apa” voia să facă pentru a opri exodul „Lor” prin portal, nu avea să îi aducă și lui sfârșitul. Speră că o să poată creierul lui să facă față unei asemenea solicitări. „Apa” i-a promis că în felul acesta avea să primească și ceea ce căuta de fapt.

Junior și Robert se uitau mirați la valul acela imens care începea să se retragă, nivelul apei începând să scadă vizibil. În doar câteva secunde, întreaga planetă era secată, nu mai era niciun strop de apă, cât vedeai cu ochii erau doar formațiuni stâncoase, și din când în când câte o platformă. Totul a dispărut, „Apa” nu mai era, totul era pustiu. Pe platforme, oamenii au început să iasă, mirați și ei de dispariția „Apei”.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Robert.

— Arian... atât a zis Junior și s-a ridicat după ce a stabilizat nava,

îndreptându-se către piciorul navei.

Arian se afla acolo, căzut, inconștient, cu o dâră de sânge ieșindu-i dintr-o nară. Junior l-a luat în brațe și l-a dus într-un cadran, pe care l-a transformat în cabinet medical. A chemat-o pe Liu pentru a-i efectua câteva teste. Spera ca în felul acesta putea să afle ce s-a întâmplat acolo.

— De ce nu încerci să extragi informațiile așa cum ai făcut mai devreme? îl întreabă Robert.

— Pentru că m-ar omorî dacă m-ar prinde că o fac. O să aflăm în curând ce s-a întâmplat, și ar fi bine să îl readucem cu picioarele pe pământ, pentru că nu știi ce pas urmează să facem de acum.

— Poți să ne ferești de toți acei „Ei” de afară?

— Da, asta pot să o fac, nu trebuie să vă fie frică de ei! spuse Junior, cu un zâmbet de superioritate pe buze.

Robert nu a putut să nu observe acest lucru, și își spuse că deși Junior e o clonă, totuși nu seamănă cu Arian.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Liu la vederea lui Arian. Un fior a cuprins-o știind că Abel e acolo jos, și că fără Arian, totul avea să se ducă de râpă.

— Sper să ne spui tu nouă! îi întoarse cuvintele Junior. Se întoarse către centrul de comandă, lăsându-i pe restul în urma lui.

Arian a ieșit din Mașină, învățând în mod constant tot ceea ce se întâmplă cu el și cu modificările suferite. L-a văzut pe Bătrân cum îl privește mândru și fericit de ceea ce a reușit să realizeze. Creierul lui recepționa milioane de semnale, auzea miliarde de voci, scana, transpunea, cataloga, eticheta și stoca. Toate aceste operații reușea să le facă în timpi foarte mici. Putea de asemenea să găsească orice urmă de „Ei” de pe planetă. Vedea undele cerebrale emise de Bătrân și în câteva secunde a învățat să le citească. Auzea orice creier care era viu pe planeta lor, auzea gândurile oricărui Intermediar. Simțea că s-a născut din nou, simțea că momentul salvării a venit, simțea că poate să aducă schimbarea. A privit pentru un moment Bătrânul al cărui zâmbet însemna o netarmuita satisfacție asupra a tot ceea ce a reușit să realizeze, culminând cu existența lui Arian și a Mașinii. În următorul moment a simțit o durere imensă, și a auzit țipetele tuturor semenilor lui, țipete de disperare, țipete de durere. Îi auzea cum mor, îi auzea

cum își plâng copiii pe care i-au pierdut, îi auzea luptând, îi auzea împotrivindu-se. S-a întors cu fața către oraș, doar pentru a închide ochii la vederea tuturor acelor Chems care se autodistrugeau și distrugeau odată cu ei și viețile celor pe care până atunci îi adăpostiseră.

— Nu! strigă Arian, eliberând o undă de electroni liberi din creierul său pentru a distruge Chems-ul care îl prinse pe Bătrân.

Îl ridică pe Bătrân de jos, plin de sânge și pregătit pentru moarte.

— Haide, o să te refacem! strigă el la Bătrân. Nu mă lăsa acum, nu pot să reușesc fără tine!

Ultimele cuvinte ale Bătrânului îl făcură să tremure și să privească cu durere înspre orașul care se distrugea. A simțit atunci că știe ce să facă și care avea să fie următorul pas. A simțit portalul care s-a creat în creierul lui și legătura formată cu lumea „Lor”. A reușit să stabilească o legătură cu însuși Conducătorul Suprem, tatăl lui. Nu a stat niciun moment pe gânduri și s-a transferat în dimensiunea „Lor”.

O lume într-o continuă mișcare și transformare, o însumare a tuturor lucrurilor pe care le știa, a tuturor lumilor pe care le cunoscuse până atunci. Fiecare corp se află acolo, fiecare suflet trăia în acea dimensiune. Era prima oară când un om pășea în dimensiunea lor, ceea ce a creat un flux de energie care a stabilizat mișcarea într-o singură lume. Totul a rămas blocat pe forma orașelor și a lumii lor. Dar totul era la suprafață. În spate, imaginile continuau să se schimbe și să se modifice, împreună cu personajele. Nimic nu era stabil, totul era variabil. Se afla într-o discontinuitate continuă, și doar dorința unuia dintre „EI” ar fi putut stabili această stare. Vedea în jurul lui oameni care până atunci îi fuseseră vecini, prieteni, cunoștințe, dușmani. Toți îl priveau cu un fel de interes, dând dovadă că probabil nu își mai aduceau aminte de nimic din viața pe care o avuseseră. Îl priveau doar ca pe un intrus, și probabil dacă nu ar fi fost stabilizarea, ar fi încercat de mult timp să îl omoare. Dar incursiunea în oraș nu a durat prea mult, deoarece imaginea s-a schimbat și în fața lui a apărut un singur om îmbrăcat într-o lumină puternică emanată de fluxurile pe care creierul le transmitea. La fel ca și până atunci, camera în care se afla era într-o continuă schimbare, aducând mereu alte imagini, alți

oameni, alte dimensiuni, alți timpi. Totul era relativ, dar totul putea să fie atât de real totodată. A simțit fluxurile care încercau să îi pătrundă în creier. Le bloca, le respingea constatând că făcea acest lucru fără cel mai mic efort.

Imaginea pe care o aveau acum în jurul lor era cea din care tocmai venise el. Îl aveau în mijloc pe Bătrân, mort, Mașina în partea dreaptă și în depărtare orașul distrugându-se.

— Bine ai venit, fiule! vocea Conducătorului Suprem era un tunet, pe care creierul lui Arian trebuia să o filtreze și să o egalizeze pentru a o înțelege și a o recepționa. Un alt om dacă ar fi fost, ar fi fost transformat instantaneu în particule de materie vie.

— Deci tu ești Creatorul! spuse ironic Arian.

— Unii mă numesc și așa! veni răspunsul. De fapt doar voi, pământeni, și cei care sunt derivați din voi mă mai numesc așa, restul au găsit fiecare câte o altă denumire care să le convină cu experimentele la care sunt supuși.

— De ce faci asta?

— Pentru că evoluția este cheia dezvoltării, pentru că universul este doar o latură existențială și ideea de a modela orice după dorință, de a face orice, de a realiza orice, de a nu avea limite, îmi impune transpunerea oricăror dorințe în realitatea iluzorie în care vă învărtiți voi.

— Asta înseamnă că ai putea foarte bine să faci acest lucru în alte părți, în alte universuri, în alte timpuri!

— Da, aș putea, dar asta ar însemna să o iau de la capăt! Acum, după atâta timp...

— Ce e timpul? Arian l-a întrerupt doar pentru a încerca să afle o răspunsul la o întrebare pe care și-o pusese de atâtea și atâtea ori.

— Timpul nu este un ce, este un cât!

— Cât este timpul? întrebă mirat Arian.

— Într-adevăr! Timpul este atât cât fiecare își dorește să fie! Totul în jurul nostru, după cum vezi, și Conducătorul Suprem îi arată cu mâna schimbările care au revenit în jurul lor, totul este după cum vrem noi să fie!

— Te referi la ceea ce noi numim destin, să înțeleg?

— Da! Creierul vostru nu este capabil să înțeleagă o rază atât de

mare de modificări și schimbări, astfel că accepțiunea timpului ca și un „ce” vine ca și urmare a comasării acestuia în ceea ce înseamnă destin. Oricine ar putea să fie capabil să schimbe timpul, oricine poate să modifice orice, dar nu oricine știe să utilizeze capacitățile pe care le deține.

— Acesta este marele tău experiment? Arian devenea puțin iritat de ceea ce auzea.

— Da, exact! Am vrut să văd de fiecare dată ce înseamnă pentru voi, pentru oricare dintre multele specii pe care le-am creat de-a lungul timpului, ce înseamnă importanța existenței unor întrebări fără răspuns. Au existat întrebări ca și „Ce este Dumnezeu? Există Dumnezeu?” sau „Exista universuri paralele? Ce înseamnă timpul?” sau „Suntem singurii în Univers? Mai există și alte specii?”

— Dar noi am găsit răspuns la toate întrebările! a venit răspunsul lui Arian, realizând în momentul următor că astfel a găsit răspunsul la motivul exterminării lor.

— Da, acesta este motivul, Arian! Existența voastră și a oricărei specii va dăinui atâta timp cât îi ia ca să descopere răspunsurile. Necesitatea continuității lor devine inutilă după acel moment.

Pentru Arian totul a devenit clar, totul a devenit limpede și imaginea în jurul lor s-a oprit.

— Văd că deții capacități nebănuite! Ai reușit să treci peste imaginile create de mine și să îți impui imaginea pe care o dorești tu! Conducătorul Suprem spunea aceste cuvinte încercând să suprascrie imaginea creată de către Arian mai devreme.

— Nu încerca, nu ai să reușești! mârâi Arian printre dinți. Știi bine de ce am venit aici, și am să îmi duc misiunea până la capăt! Ai făcut destul rău, și deoarece sunt singurul care poate să te oprească, am să mă folosesc de acest lucru, ca să o și fac, „Tata”!

— Eu te-am făcut, eu am să te și distrug! veni răspunsul împreună cu toată puterea undelor cerebrale răsrânate asupra lui Arian.

— De data aceasta cred că e rândul tău să vezi ce înseamnă acel „cât”! spuse Arian gâfâind, punând mâinile pe pământ, copleșit de puterea undelor Conducătorului.

Creierul lui Arian a adunat unde cerebrale de la toate creierele

pe care le auzea în fiecare miime de secundă în capul lui și s-a folosit de ele pentru a le bloca pe cele ale Conducătorului. Diferența prin care Arian a reușit să îl acopere pe Conducătorul Suprem a fost faptul că el s-a folosit de undele cerebrale ale oamenilor, pe când Conducătorul Suprem controla undele către ceilalți „Ei”. Lumina strălucitoare a început să dispară din jurul Conducătorului lăsând încet loc unui bătrânel cu părul și bărba albă, dar de o frumusețe grecească. Arian se uită la el, în timp ce se ridica de jos și închidea scutul în care l-a introdus pe Conducătorul Suprem.

— Într-adevăr, spuse el, suntem făcuți după chipul și asemănarea ta!

— Sper că știi ce faci! bătrânelul își îndreptă mâna către frunte, indicând faptul că Arian trebuia să fie pregătit pentru ceea ce avea să urmeze.

Arian nu a mai zis nimic, ci s-a întors către imaginile din jurul lui care s-au oprit în momentul în care undele cerebrale ale Conducătorului Suprem au fost blocate. A adus în fața lui lumea Intermediarilor așa cum se afla în acel moment. Bătrânul nu mai era acolo, dispăruse, mai era doar Mașina și acel Chems. S-a apropiat de Conducătorul Suprem și i-a atins mâna. În același moment corpurile lor au fost transpuse în lumea Intermediarilor, între Mașina și Chems.

Arian s-a apropiat de Chems și a făcut câteva modificări la consola acestuia. Chems s-a pus în mișcare, a identificat locația virusului introdus de către „Ei”, și l-a eliminat. Apoi a început reconstrucția, aducând în față o cameră în care se afla o bilă creată cu ajutorul Mașinii și destul de mare pentru a încăpea o persoană. Compoziția bilei avea la bază secvențe de ADN ale lui Arian, combinate cu electroni liberi și unde cerebrale. Rolul Mașinii se sfârșea odată cu crearea acestui ultim obiect. Era creat astfel un scut real și fizic care avea să îl ascundă pe Conducătorul Suprem de orice ochi indiscret.

— Am să te rog acum să intri aici! și Arian îi arătă Conducătorului Suprem intrarea în bilă. O să poți să îți creezi acolo orice lume dorești, o să poți să faci ce vrei, o să ai și destul timp la dispoziție! din nou ironie în tonul lui.

— Așa am să fac! Dar ține minte un singur lucru, fiul meu! Conducătorul Suprem începuse să se îndrepte către bilă. Va veni

vreamea în care nu o să mai faci față singur și o să ai nevoie de mine. Va trebui atunci să îți dai seama unde ai să mă găsești!

— Atunci când o să fie nevoie de tine... Arian nu mai continuă, nu mai avea niciun rost discuția.

Bătrânelul a intrat încet în bilă. Când intrarea acesteia a fost sigilată, scutul creat de Arian și-a pierdut puterea, locul acestuia fiind preluat de către bilă. Efectul a fost o lumină puternică ce a cuprins întreaga bilă. La prima vedere Arian a crezut că undele puteau fi recepționate, dar la o analiză mai atentă și-a dat seama că e doar reacția cauzată de interferența undelor cerebrale ale Conducătorului Suprem și compoziția bilei.

Arian a reconfigurat Chems-ul ajutându-se de consola acestuia. După ce a terminat configurările, Chems-ul a început să își autodistrugă părți din construcție, până când a mai rămas doar o singură încăpere, în care era ținută bila. Mai străbătea doar o lumină difuză prin hubloul lăsat la încăpere și intrarea în aceasta.

Liu era agitată deasupra lui privind la holograma corpului lui Arian.

— Și-a revenit! a strigat ea către restul celor de pe navă.

Arian s-a ridicat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, și deși se simțea puțin slăbit, s-a îndreptat fără să zică nimic către centrul de comandă.

— Ce s-a întâmplat cu planeta? întrebă Robert când îl văzu că intră în cadran.

— Nu mai contează! Trebuie să plecăm de aici! Nu mai avem ce să căutăm pe planeta această, a murit!

S-a așezat la comenzi, simțind că își revine în totalitate. A mai rămas câteva momente uitându-se undeva în gol, fără să realizeze că în spatele imaginilor cu comenzi, au apărut memoriile oferite de „Apa” în legătură cu ce s-a întâmplat acolo jos, pe platforma lui Atehoo. Robert și Junior priveau și ei imaginile, văzându-l pe Abel eliberând un număr impresionant de „Ei” la contactul cu „Apa”. niciun mușchi nu a tresărit pe chipul lui Arian cât timp a privit imaginile cu Eoma violată de acel grup monstruos de „Ei”. În spatele imaginilor, Arian a mai suprapus o imagine cu un chip acoperit de o mască, chip care vărsa lacrimi, chip care plângea, chip care simțea durerea, durere vizibilă prin masca pe

care o purta.

Atehoo împreună cu oamenii lui au încercat să se opună și să se lupte cu toți acei „Ei” dar nu aveau nicio armă care să îi apere sau care să le provoace daune „Lor”. A rămas ultimul transformat în surogat, obligat să își vadă semenii cum își cedează corpurile acelor cuburi îngrozitoare. Și-a văzut părinții cum ținându-se de mână se lasă pradă invadatorilor. A urmărit fiecare mișcare pe care cuburile o făceau. Fiecare odată ce își găsea surogatul, îl întorcea pe acesta înspre Atehoo.

— Și tu? Atehoo, cu ochii în lacrimi întinse mâna înspre un surogat care se apropia de el. Cu ce am greșit să ne fie dat un asemenea destin?

— Nu există destin, Atehoo! Suntem doar „Noi”, cei care controlăm, cei care vă controlăm. Acum am venit doar să ne luăm ceea ce ne aparține! Eoma arată cu mâinile corpul ei. Asta!

— Eoma, poți să scapi! Poți! Atehoo se rugă de ea în speranța că ceva mai putea fi salvat.

Eoma s-a dat la o parte din fața lui, iar toți surogații din spatele ei au format un culoar la capătul căruia un cub ale cărui inflexiuni din pelerină aveau ceva diferit față de ceilalți, a început să vină către el. Atehoo vedea cum apărea și dispărea, fad, transparent, un om care alerga odată cu cubul. Părea că era chiar cubul care aleargă înlocuit din când în când de un om, om care ajuns mai aproape nu era altcineva decât Atehoo.

— Nu! Nu accept! Atehoo ridică deasupra capului katana pe care Arian i-a oferit-o și a început să alerge către cubul care la rândul lui alerga către el. Întâlnirea dintre ei a însemnat o fandare rapidă a lui Atehoo înspre dreapta și o lovitură rapidă cu sabia înspre cubul care trecea pe lângă el. Doi pași mai încolo s-a oprit. A auzit două sunete metalice lovind podeaua și a încercat să identifice proveniența acestora, evitând să se întoarcă încă.

Două jumătăți de cub se aflau pe podea, ambele prinse încă de pelerina care însemna terminațiile neuronale. Se stingeau încet, la fel cum se stingea și interiorul celor două jumătăți de cub. Atehoo a încercat să găsească o explicație, s-a uitat în jurul lui, la toți acei surogați care priveau și ei la rândul lor nedumeriți cubul înjumătățit

de pe jos.

— Ne-ai descoperit slăbiciunea... Eoma s-a apropiat între timp de el. Nu putem decât să te eliminăm!

Cu ochii în lacrimi, Atehoo a ridicat sabia și cu o mișcare scurtă i-a secționat craniul Eomei. Calota de deasupra a mai stat puțin lipită de partea de jos, după care a început să alunece până când s-a desprins cu totul de corpul acesteia și a căzut lovind sec podeaua. Toți acei „Ei” care îl înconjurau au făcut un pas în spate, în timp ce Atehoo îi amenința cu tăișul sabiei.

Arian a închis ochii pentru câteva clipe, rememorând fără să afișeze pe ecran momentele petrecute alături de Eoma.

— Lași nenorociți! scrâșni Robert printre dinți la vederea imaginilor din jurul lui.

— Într-adevăr, îl aprobă dezgustat Junior.

Toți trei se uitau la un „El” care se apropia ca un laș din spatele lui Atehoo, pregătit să îl atace. Se apropia acoperit de corpurile surogat ale celor care îl înconjurau pe Atehoo și care îl ascundeau pe acel „El”. A așteptat liniștit până când Atehoo se afla cu spatele la el, pentru a sări. A intrat în creierul lui încercând să se poziționeze acolo. Nu a mai reușit. Aceeași mișcare scurtă de sabie executată de Atehoo a urmat. De data această îi era menită chiar lui. Și-a tăiat gâtul doar pentru ca sângele lui să stropască pe toți cei care îl înconjurau, și care deveniți străini încercau să îl aducă și pe el în aceeași situație. Nu a vrut să fie un obiect controlat de către alții, nu a vrut să ajute la distrugerea ce urma.

— Cât de nenorociți sunt... Robert era scârbit de cei care se credeau superiori oamenilor.

— Ce s-a întâmplat cu „Apa”? a întrebat Junior, care și-a revenit la o stare logică mai repede decât Robert.

Arian arată simplu și trist cu degetul către inima lui.

— E în tine? Junior era uimit să audă așa ceva.

— Da! E în mine, împreună cu toate cunoștințele ei, pe care am fost nevoit să le asimilez. Nivelul mare de informații primite m-au făcut să îmi pierd cunoștința.

— Nu ți-a spus cumva și ce avem de făcut în continuare? întrebarea pusă de Robert de această dată îl cam înfurie pe Arian.

— Nu trebuie să îmi spună nimeni ce avem de făcut! îi aruncă el lui Robert răspunsul împreună cu o privire amenințătoare.

Robert își lăsa privirea în pământ, știind de ce e capabil Arian, și chiar părăsi cadranul, preferând să meargă să vadă starea surorii lui. „Să-l ia dracu' de nesimțit! Câteodată e un nesuferit... și urăsc schimbările acestea de temperament la el”. Asta își spunea în timp ce se îndrepta înspre cadranul în care se afla Maria împreună cu Liu. „Săraca Liu! Se zbate atâta și nici măcar nu știe că iubitul ei nu mai există! și Arian văd că nu are de gând să îi spună!”. Privirea i-a fost atrasă de cadranul lui Kim, unde aceasta stătea cu capul lăsat într-o parte, părând să doarmă. Uitându-se mai atent, aceasta avea ochii deschiși și mâinile îi atârnau în gol. „Ce naiba s-a mai întâmplat și cu Kim?” și se îndreptă înspre ea.

În fața lui s-a deschis o gaură de vierme și în mijlocul ei au apărut Prozon, împreună cu Andreea și încă aproape treizeci de „Ei”. Andreea era amenințată de Prozon cu o sabie pe care o ținea la gâtul acesteia. Junior a sărit din cadranul de comandă și s-a îndreptat în alergare către cadranul în care se afla Maria. Abia atunci a observat Arian ce se întâmplă în interiorul navei, și s-a ridicat liniștit de la pupitrul de comandă. S-a îndreptat liniștit înspre agitația din centrul navei. Câțiva „Ei” au înconjurat cadranul Mariei, în timp ce Junior ținea deasupra burții acesteia un cuțit. Prozon o ținea amenințător pe Andreea de păr.

— Ce se întâmplă aici? Junior? întrebă Arian.

Junior a început să râdă, un râs nebun, însoțit de o privire la fel de nebună ce arăta o latură pe care Arian o ținuse ascunsă multă vreme. Era aceeași latură care apăruse de atâtea ori la Arian în ultima vreme și pe care îi era atât de greu să o controleze.

— A venit vremea să terminăm acest experiment. Tu erai cel care ne stătea în cale. Dar acum, acum avem tot ce ne trebuie ca să ducem această misiune la capăt! cuvintele erau însoțite de chicoteli și rânjete de fericire.

— Încă vă stau în cale, și atâta timp cât o să mai exist, nu o să puteți să mișcați nici măcar un deget! Sunteți legați de mâini, și văd că nu puteți să înțelegeți acest lucru! spuse Arian pe un ton calm.

— Pfff...

— Care crezi că îți era soarta? Crezi că ai fost menit să trăiești? Crezi că te-am luat cu mine pentru că te simpatizez? Nu... rolul tău a fost unul bine definit de la început, îi aruncă Arian întrebările lui Junior cu intenția vădită de a crea confuzie în creierul acestuia.

Privirea lui Junior se schimbă și se întoarse către Prozon care dădu din umeri în sensul că nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea Arian.

— Chiar nu înțelegi, nu-i așa? Arian îi aruncă o privire de compătimire. Prozon te-a folosit ca să ajungă la mine, și eu te-am folosit ca să ajung aici. Da, fără tine nu am fi scăpat din sediul GOA. Am ales atunci să nu te omor, te-am lăsat să iei mai multă informație decât a fost necesar și asta doar ca să te fac să crezi că ai putea să deții controlul.

Rânjetul de pe fața lui Junior se estompa încet și în locul lui apăru o grimasă de enervare și iritare. Strângea tot mai tare acel cuțit în mână și îl apropia tot mai amenințător de burta Mariei.

— Nu cred! Vrei să te joci cu creierul meu! Știu eu ce vrei să faci! Nu ai să reușești! exclamațiile veneau precipitat, semn că începea să creadă ceea ce Arian îi spunea.

Junior a privit din nou înspre Prozon, aducându-și aminte ce i-a promis acesta. „O să comanzi alături de mine! O să fim doi regi peste un singur regat, o să fim o singură persoană!” Abia acum și-a dat seama ce a vrut să spună Prozon. Acum a realizat că într-adevăr Prozon l-a folosit. Voia să treacă în corpul lui cu prima ocazie pe care o avea.

— Totuși, continuă Arian, nu înțeleg de ce a trebuit să moară și Kim.

Arată cu capul în direcția cadranelor în care Kim stătea întinsă cu capul atârând și cu o achii deschiși.

— Ea știa prea multe, și am simțit că plănuia să îți spună despre legătura mea cu Prozon mai repede decât era planificat! Și-a meritat moartea!

— Nu ești altceva decât un criminal, spuse Arian uitându-se atent la fiecare mișcare a lui Junior. Dar acum a venit și vremea ta, a venit timpul să mori.

— Ești prea bătrân ca să poți să mă omori pe mine, Arian! Eu sunt cel care îți va lua locul!

Junior ridică cuțitul și se aruncă cu toată forța asupra Mariei. Prozon se desprinsese de corpul lui John, și se aruncă și el asupra lui Junior. Cuțitul nu și-a atins scopul, contopirea dintre ei definitivându-se cu o luptă interioară în care niciunul nu voia să cedeze. Corpul lui Junior a început să tremure, ochii i se dădeau peste cap, în timp ce Prozon stabilea fiecare legătură neuronală. În scurt timp, surrogatul a fost realizat, și Prozon îi transmise lui Junior, care, în mod uimitor, și-a păstrat conștiința:

— Ai crezut că am vrut să mă folosesc de tine! Ei bine, uite, ai primit exact ce ți-am promis...

— Să îl terminăm pe Arian! îi transmise Junior. Este rândul lui să se simtă folosit.

— Nu încă, mai avem nevoie de el să ne deschidă poarta în totalitate, acum că Abel a dat greș.

— Dar putem să o facem împreună! insistă Junior.

— Dacă o facem împreună o să murim, pentru că în afară de Conducătorul Suprem, nimeni nu poate să suporte un asemenea nivel de unde. Nici chiar comuniunea dintre noi.

Junior a încercat să se împotrivească și să se îndrepte către Arian, dar corpul nu îl asculta. A mai încercat încă o dată, simțindu-se total imobilizat.

— Nu are rost să încerci să preiei controlul, nu ai să poți! Funcțiile tale motorii sunt sub comanda mea. Deși ești egalul meu, puterea ta este totuși limitată, în sensul că va trebui să înveți să te controlezi și să argumentezi logic orice decizie pe care vrei să o luăm.

Discuția avea loc deja în zona 51, Prozon ducându-i înapoi în locul care îi ferea de Arian. Cu ei era și Maria într-o stare de inconștiență aproape, copleșită de durerile pe care era nevoită să le îndure.

— Nici tu să nu uiți, Prozon, că de acum înainte doar în acest corp vei mai putea locui! Prima încercare de a ieși din corpul meu, va însemna moartea amândurora...

Pentru câteva momente fiecare se opri rumegând informațiile pe care le împărtășiseră.

— Ce facem cu Maria acum? întrebă Junior, resemnându-se pentru moment, dar hotărât să înceapă să caute o metodă de a scăpa

de sub tirania lui Prozon.

— Așteptăm să nască! și ne vom folosi de ea pentru a-l distruge pe Arian.

Un rânjel apăru pe fața lui Junior, rânjetul lui Prozon, fericit că pentru prima dată simțea că se apropie de finalul misiunii sale.

— Ești bine? Robert se aruncă asupra Andreei, strângând-o în brațe puternic.

— Da, cred că da! Andreea era mai frumoasă ca niciodată, așa ciufulită și puțin speriată.

Arian se apropie calm de ei, întinzându-i o mână fetei să o ajute să se ridice.

— Am trecut prin multe, spuse el, acum e timpul să terminăm tot ceea ce am început să facem! E momentul să îi răzbunăm pe toți prietenii noștri pe care i-am pierdut de când am început lupta aceasta.

— Ar fi bine să ne grăbim, îi spuse Andreea ducându-și o mână la cap.

Arian simți și el, „Apa” îi transmitea toate informațiile necesare. Prozon îi chemă pe toți acei „Ei” pe care Abel a reușit să îi aducă pe planetă, înainte ca „Apa” să intre în copul lui Arian, încheind comunicarea. Aveau să înceapă atacul asupra Pământului.

— E timpul să mergem! Robert, vino la comenzi! Arian se îndreptă rapid către cadranul de control, accesând de la distanță panoul de comandă.

În câteva momente se aflau în dimensiunea Sorgilor, deasupra castelului său din munți. Spre surprinderea lui, în jurul castelului îi așteptau o mulțime de Khazeri, pregătiți de luptă. Arian a mulțumit Conducătorului Sorg în gând pentru inițiativa de a-i ține pe Khazeri pe poziții. Aceștia aveau tehnologia necesară pentru a face față unui atac al „Lor”, dar nu puteau să facă față la numărul acestora. „Are să fie un masacru” se gândi Arian în timp ce coborî din navă.

— Robert, vreau să te duci până în seif și să îmi aduci Cartea de acolo! Poți să faci asta?

Robert îi zâmbi și se îndreptă înspre intrarea în castel, oprindu-se un moment pentru a observa mulțimea de Kazheri care înconjura castelul.

— Frați Kazheri, li se adresă Arian odată ajuns pe platformă. Mă

aflu aici în fața voastră pentru a vă oferi momentul pe care îl așteptați de atâta vreme! glasul lui străbătea întreaga pădure, ecoul ducându-l încă și mai departe.

— Vă ofer posibilitatea de a readuce libertatea în sufletele semenilor noștri! din piepturile miilor de Kazheri aflați în jurul castelului se auzi un urlet de luptă ce a făcut pământul să tremure.

— Vă ofer posibilitatea să omorâți atâți „Ei” cât doriți! Sunt ai voștri și puteți să vă folosiți de „Ei” cum doriți! mâna lui se duse într-un arc mare de cerc ținând privirea înspre cer. Nici măcar cerul nu ne mai limitează acum! încă un urlet ieși din piepturile Kazherilor.

— Vă mai ofer o moarte demnă de un luptător, o moarte pe câmpul de luptă. Și vă invit ca cei care vor cădea sub puterea cuburilor „Lor” să aveți demnitatea de a vă lua viața înainte ca legătura cu creierul vostru să fie realizată! de data aceasta un sunet asurzitor de arme lovite și urlete prelungite cuprinse întreaga pădure.

— Vor fi semenii voștri, frații voștri, părinții voștri cei împotriva cărora vă veți întoarce dacă acest lucru se va întâmpla! Acum, frați Kazheri, mergeți pe Pământ, și demonstrați acelor care se cred „Dumnezeu” că din înaltul cerului se poate cădea atât de ușor! Arian ținea o mână ridicată cu pumnul strâns înspre cer și privea la masele de Kazheri care îl înconjurau.

Se întoarse către navă, în timp ce Kazherii încă își loveau armele creând un zgomot asurzitor.

Robert îl aștepta la intrare în navă, ținând în mână Cartea. Arian îi aruncă o privire plină de admirație și un gând de tristețe și poate chiar gelozie îi trecu prin minte. „Bucură-te pentru ei, formează ceea ce tu nu ai reușit să ai niciodată! Acceptă-ți odată menirea pe lumea asta, precum și statutul!” își spuse el în timp ce se apropia de Robert.

— Ai reușit! Acum am să te rog să o și decodezi! Crezi că poți să faci asta?

— Nici nu știi cât mă bucur că îmi ceri asta! Robert jubila de fericire pentru că punea mâna pe atâtea informații.

— Mă bucur că ești atât de încrezător, Robert! Consideră-l cadoul meu pentru tine! Arian îi puse în semn de afecțiune o mână pe umăr.

Robert era puțin nedumerit, mai ales că în ultima perioadă,

comportamentul lui Arian față de el a trecut prin destul de multe faze.

— Că... cât... în cât timp vrei să o descifrez? se bâlbâi el înclinându-se sub greutatea momentului.

— Atâta timp cât este nevoie! Ai să găsești răspunsurile pe care le cauți acolo! Savanții mei au crezut că au reușit să descopere modul de decodificare, dar ce au aflat ei, a fost exact ce am vrut eu să afle. Trebuia din păcate să îi țin cumva aici!

— Deși nu înțeleg pe deplin, îți mulțumesc Arian pentru încrederea acordată!

— Să mergem, nu mai avem timp de pierdut! Totuși, mai am o ultimă rugămintă...

Robert din nou se uită mirat și surprins la el.

— Ai grijă de Andreea, e o femeie extraordinară! privirea lui Arian se îndreaptă înspre pământ, tristă și plină de durere.

Robert a vrut să mai spună ceva, dar Arian i-a tăiat elanul:

— E timpul să plecăm mai departe în călătoria noastră!

În jurul lor, navele Kazherilor se ridicau în stol, și la fel și dispăreau prin găurile de vierme pe care le formau în fața lor. Era un spectacol de lumini, mai ales că era înserarea, și soarele era roșu undeva la linia orizontului.

— Domnule Președinte, domnule Președinte! voci neliniștite și bătăi în ușă se auzeau de partea cealaltă a biroului.

Președintele stătea în picioare, cu fața la geam și privea la cerul care cu câteva minute mai devreme era atât de calm și de senin. Acum, cât vedea cu ochii, întregul cer era plin de nave extraterestre, din care se vedeau plecând luminițe de un albastru fluorescent înspre niște forme bizare. Vedea de la distanța aceea doar inflexiunile pelerinilor mulțimii de „Ei”. În fiecare clipă câte o navă era doborâtă, câte o explozie urmând-o de fiecare dată. O imagine apocaliptică, o luptă ce se dădea din ce în ce mai aproape. Peste tot pe pământ vedea oameni, îi vedea murind, vedea acele pelerini, le vedea intrând în corpul lor, rămânând acolo sau ieșind. Vedea oamenii cum picau morți dacă pelerinele ieșeau, și îi vedea ramanad în picioare dacă pelerinele rămâneau în ei. Nu aveau nicio șansă deși din păcate au fost avertizați despre acest lucru. Nu știa în schimb cine sunt cei cu navele, cei care se sacrificau și luptau împotriva „Lor”. Știa doar că în mod cert Arian

trebuia să fi fost în spate la toate acestea.

În spatele lui, ușa de la birou a sărit din toc și în încăpere au intrat Forțele Speciale pentru a-l lua pe Președinte cu intenția de a-l duce la adăpost. Cu mâna ridicată, Președintele le-a cerut să se oprească. În încăpere apăruseră și câțiva dintre consilierii lui.

Imaginea din exterior era grotescă, mulțimea de nave ce înnegrea cerul, din ce în ce mai aproape, bătălia care se ducea pentru evitarea exterminării oferea un spectacol unic.

— Aici ne aflăm noi... atât am reușit să realizăm în tot timpul în care am existat pe Pământul acesta! Începu Președintele un monolog. Fiica lui și soția se apropiară și ele de el, și acum le simțea pe amândouă aproape.

— Nici măcar nu știm cine sunt cei care se luptă pentru noi! și ce e mai dureros e că probabil noi nu o să mai existăm atâta cât să le și mulțumim, continuă Președintele cu o voce stinsă.

— Domnule Președinte, trebuie să plecăm! Nu sunteți în siguranță aici!

— Dar unde crezi că voi fi în siguranță? Vrei să stau să mă ascund în timp ce planeta este invadată de niște nenorociți ce se cred „Dumnezeu”? Ei bine, nu! Dumnezeu există! Dumnezeu e în noi, Dumnezeu sunt eu, Dumnezeu ești...

Nu a mai reușit să termine pledoaria pentru că în cameră au apărut câțiva „Ei” prin inconfundabilele găuri de vierme. Președintele a luat liniștit pistolul pe care cei doi agenți i l-au oferit mai devreme și l-a îndreptat înspre cel care se apropia de el și de fetele lui. A apăsă pe trăgaci, închizând ochii. Nimic nu s-a întâmplat. „El” continua să vină înspre ei. Președintele s-a uitat nedumerit la pistol, la timp pentru a vedea secunda roșie care mai rămăsese pe ecranul micuț din lateralul pistolului. A ridicat privirea înspre soția sa, care îl privea la rândul ei cu ochii în lacrimi, strângând-o puternic pe fetița lor la piept. A vrut să ridice mâna să o atingă, a vrut să deschidă gura să îi spună cât de mult o iubește, dar totul a devenit roșu, totul a devenit atât de cald, atât de asurzitor. Nu a mai rămas nimic. Totul s-a stins, totul a dispărut.

Lupta afară continua chiar și fără cei care au pierit în explozie; acea îngrozitoare explozie care a lăsat țara fără Președinte și fără mare parte dintre oamenii care conduceau alături de el. Aproape toți se aflau

în acele momente în jurul Președintelui.

În schimb, pentru cei de afară nimic nu s-a schimbat, acea explozie nu a însemnat decât doar o altă explozie. Lupta groaznică de afară, acel masacru inuman continua, Prozon chinându-se din zona 51 să controleze milioanele de „Ei” eliberați de Abel și care acum erau angajați în luptă. Cei care nu luptau, erau preocupați să își caute corpuri surrogat printre oamenii care alergau pe străzi înnebuniți, speriați și fără să înțeleagă ce se întâmplă.

Nava lui Arian se opri la intrarea în peștera care avea să îl ducă în ținutul Sorgilor.

— Până aici am mers împreună! le spuse el celor trei care mai rămăseseră alături de el. Acum ne vom despărți și este alegerea voastră ce veți face în continuare!

Se uită pe rând la fiecare, Robert, Andreea și Liu.

— Îmi pare rău pentru Abel, Liu! A făcut ceea ce trebuia să facă, aceasta a fost menirea lui.

Liu nu s-a mai putut abține și a izbucnit în plâns. Andreea se apropie de ea pentru a o ține în brațe, uitându-se și ea tristă către Arian.

Robert se apropie de el și îi întinse mâna, apoi Arian se îndreptă liniștit către piciorul navei. Și-a mai aruncat încă o dată privirea înspre ei înainte de a dispărea în adâncul peșterii Sorgilor.

S-a aruncat în aerul greu imprimându-și o viteză ce i-a permis să străbată distanța până la Chems-ul Sorgilor în doar câteva secunde. Aceștia îl așteptau în fața Chems-ului, aplecându-se când Arian s-a lăsat să plutească în fața lor.

— Am venit să...

— Știm de ce ești aici, Arian! Conducătorul Sorg a considerat necesar să îl întrerupă. Am știut tot timpul ce se află în Chems-ul nostru, am simțit în fiecare moment puterea pe care o emană, am auzit în fiecare zi gândurile care înconjurau clădirea. Puterea noastră vine din pereții pe care îi atingem în fiecare zi. Ne încărcăm cu energie doar ascultând vibrațiile produse de Chems! Știm că „El” este aici cu noi, doar că niciodată nu am reușit să aflăm unde este! Și am știut din prima clipă când ai apărut că în final aici se va ajunge.

— Dacă ați știut, de ce nu mi-ați spus și mie? Arian era

nedumerit de raționamentul Sorgilor.

— Pentru că era necesar să afli singur, pentru că fără celelalte piese din puzzle eliberarea „Lui” ar fi fost inutilă.

— Înseamnă că știți care este următorul pas pe care trebuie să îl faceți...

— ...Conducătorul Sorg se uita mirat la Arian, apoi întoarse privirea către semenii lui.

— Să fugiți! Să dispăreți! Plecați cât mai departe de aici, lumea voastră nu o să mai existe în curând!

— Ne este greu să ne părăsim locul pentru care s-au sacrificat atâția semeni de-ai noștri de-a lungul atâtor ani.

Arian le aruncă o privire plină de compasiune, ridică din umeri în semn că el a încercat și că mai mult de atât nu poate să facă, și își făcu drum prin mulțimea de Sorgi ce îl înconjurau înspre intrarea în Chems. Se îndreptă sigur către primul panou care îi ieși în cale și începu să se joace cu cuburile. Chems-ul a început să vibreze, anunțând totodată evacuarea de urgență datorită necesității limitării utilizării sale. Odată cu ultimul Sorg ce a părăsit Chems-ul, acesta a început să își autodistrugă părți din construcție. O făcea în mod sistematic și logic, începând cu structurile din exterior și care erau construite din materiale ce aveau în compoziție și metal. Erau anumite bucăți compozite a căror menire era de a fi folosite ulterior pentru a crea cu ajutorul lor altceva, sau în cazul de față pentru a distruge. Acum acele elemente aveau rolul de a face parte dintr-un utilaj care demola fiecare părticică din construcțiile declarate inutile. Utilajul însemna clești de peste zece metri lungime, un tip de percutor, o presă și o mulțime de alte utilități. A început cu zonele exterioare, apoi facilitățile ce aveau rolul de a oferi condiții de menținere a vieții. Era un spectacol inedit continuă modificare și calibrare a mecanismelor utilajului, care în timp ce distrugea clădirea, își autodistrugea și părți din el pentru a se putea tot timpul raporta la mărimea clădirii rămasă de distrus. Astfel că la sfârșit, când din Chems nu mai rămăsese mai mult decât o casă cu un etaj, mașina folosită pentru distrugere nu era mai mare de câțiva metri.

Sorgii priveau cum locul pe care îl cunoșteau de o viață și în care au trăit dispăre. Un val a plecat de la Conducătorul lor, și imediat, un

murmur a început să se audă dinspre în spate înspre în față. Fiecare plângea distrugerea la care au fost nevoiți să ia parte. Arian aștepta liniștit ca Chems-ul să își încheie autodistrugerea. Nu a avut mult de așteptat, deoarece în curând din Chems mai rămăsese doar o singură cameră care avea o intrare. S-a îndreptat înspre intrare, a deschis ușa, dar un curent puternic de aer l-a aruncat la pământ. Un zgomot puternic, ca și un metrou ce frâna la intrarea în stație s-a auzit dinspre ușa deschisă. În următorul moment, în cameră s-a făcut lumină. Un zâmbet pe chipul lui Arian apărură în timp ce se ridica de la pământ îndreptându-se către intrarea în cameră. Sorgii au început să se retragă, temându-se de ceea ce ascundea acea cameră.

A intrat în cameră privind încântat, hipnotizat, lumina puternică ce înconjura bila din fața lui. Părea că totul s-a schimbat, totul avea sens, totul se mișca pentru a conlucra la ceea ce înseamnă existențialitate. A întins o mână înspre lumină, dar se trase imediat înapoi, aducându-și aminte ce e acolo. Știa cum îl poate elibera, știa ce trebuie să facă. S-a îndreptat înspre o consolă și de acolo a comandat Chems-ului să mărească de două ori suprafața camerei.

În tot acest timp, simțea o căldură interioară, recunoscând câteva sentimente care au început să îi abunde mintea, sentimente ca protecție, proprietate, compasiune, paterne, și pe care le credea pierdute în decursul timpului. Nu era normal pentru el să simtă aceste lucruri, deoarece a reușit să le blocheze cu mult timp în urmă, atunci când s-a oprit din a-i considera pe oameni copiii lui. A fost momentul în care i-a scăpat de sub control, ei fiind atât de mulți, și el doar unul singur. Pe lângă aceasta mai simțea singurătate, simțea pentru prima oară frică de ceea ce avea să urmeze, frică deoarece de data aceasta nu mai putea să anticipeze mișcările ce vor urma. Conștientiza faptul că creierul lui nu mai are puterea de odinioară, ceea ce din nou îl făcea să se simtă vulnerabil.

Închise ochii în timp ce camera își mărea suprafața, doar pentru a accepta tot ceea ce simțea. Simțea nevoia de a cataloga fiecare acest nou și vechi sentiment, de a-l lua pe fiecare în parte, de a-l diseca și de a încerca să îl urmeze până în momentul în care ar reuși să scape de el. Știa că e sub efectul puterii Conducătorului Suprem, și că „El” e cel care îi inducea toate aceste stări și trăiri. De data aceasta un atac de panică

îl cuprinse, pentru prima dată în viața lui considerându-se mai uman decât cel mai uman om. Și-a dat cu groază seama, senzație amplificată de Conducătorul Suprem, de faptul că nu poate să îi facă față acestuia nici măcar acum, când era sub acel scut! „Ce naiba am să mă fac când o să îl eliberez?” jumătate din creierul lui Arian urla de frică, în timp ce cealaltă jumătate se întreba ce naiba se întâmplă cu el și cu comportamentul acesta atât de deviant.

Lupta ce se ducea pe Pământ a fost următorul act pe care creierul lui trebuia să îl accepte și să îl privească. Vedeă genocidul care se petrecea în cealaltă dimensiune, vedeă luptele care se dădeau între Khazeri și „Ei”, vedeă că oamenii erau lipsiți de orice mijloace de apărare, și cădeau fără să riposteze. Câteve minute a fost de ajuns pentru ca „Ei” să omoare câteva mii de oameni, fără nicio pierdere în rândurile „Lor”. O cruzime fără margini pentru Arian, doar un alt test considerat încheiat pentru „Ei”.

— E timpul să terminăm ce am început! Arian și-a ridicat tremurând fruntea lipită de pământ.

S-a uitat la bilă și la razele parcă mai albe și mai puternice emanate de ea. Durerea îl lovi din nou, creierul se lupta, chipul îi era descompus, hidos, cu stropi mari de transpirație ce își începuseră traseul plecând de pe fruntea acestuia.

A deschis o gaură de vierme la un metru de el, gaură în care a intrat doar pentru ieși în următorul moment alături de Mașină.

— A venit momentul în care Mașina își îndeplinește menirea! Disparația ei va face ca atât tu, cât și eu, să revenim la un nivel existențial primordial...

Cuvintele îi ieșeau tot mai greu, dificultățile pe care creierul le întâmpina în a-și îndeplini sarcinile, îl făceau să se sperie și mai mult. Dar simțea că încă mai poate să lupte, ceea ce a și făcut.

Folosindu-se de puterea creierului său, a ridicat bila de la pământ și a plasat-o în centrul Mașinii, de unde a fost imediat preluată de lasere. Dar acest efort l-a făcut să îngenuncheze și să pună o mână în pământ pentru a-și opri căderea. Câteva minute, gândurile lui l-au dus înspre zone îndepărtate, rupându-se des, aruncându-l dintr-o parte în alta, dintr-un timp în altul, amintiri care se voiau a fi uitate, amintiri ce începeau dar nu se mai terminau. A încercat de câteva ori

să revină la realitate, dar nu a reușit decât o mișcare involuntară a capului, o mișcare bruscă înspre dreapta, urmată de o revenire tot atât de bruscă la poziția anterioară. Din gură saliva a început să îi curgă, simțindu-și întregul corp o pernă de ace care îi scurtcircuitau nervii, nepermițându-i să execute nicio mișcare.

O mână de copil i-a atins părul, aplicând o presiune pe craniul acestuia. Funcțiile motorii i-au revenit la normal, iar creierul lui a reușit să scape din bucla de amintiri în care a fost aruncat. S-a întors înspre copil, același copil care l-a mai atins odată cu ceva vreme în urmă. I-a zâmbit, constatând că încă îi era greu să se miște. Două brațe puternice l-au prins de mâini și l-au ridicat în picioare, ghidându-l înspre consola Mașinii. Conducătorul Sorg era și de data aceasta alături de el.

La început cuburile se mișcau greu sub acțiunea înceată a lui Arian, dar pe măsură ce constituia simbolurile, mâinile lui Arian se mișcau din ce în ce mai repede. Era în continuare susținut de conducătorul Sorg, iar copilul îi trimitea impulsuri pentru a-l ajuta să reziste atacurilor la care îl supunea Conducătorul Suprem. Un ultim cub aranjat a însemnat și începutul mișcărilor efectuate de către lasere. De data aceasta acționau pentru a decupa bucăți din bilă, bucăți care se descompuneau imediat ce se desprindeau de restul structurii. Lumina din jurul lor începea să scadă în intensitate, odată cu distrugerea bilei. În interiorul ei stătea același bătrânel cu părul și barba albe, la fel cum l-a lăsat cu milioane de ani în urmă.

S-a materializat în fața lui Arian, dar fără să atingă solul. Stătea suspendat în aer, modificând, analizând, și acaparând toate undele cerebrale care erau emise de către fiecare creier care exista în Univers. În mai puțin de un minut, era conectat la tot Universul, moment în care deschise ochii și îl privi pe Arian.

— Acesta este momentul în care ai șansa de a mă doborî din nou, Arian! Conducătorul Suprem a vorbit pe un ton uman, știind efectele pe care glasul său le-ar fi putut avea asupra tuturor celor prezenți.

— Dacă asta ar fi fost intenția, atunci aș fi putut să nu te eliberez deloc! Arian și-a recăpătat între timp toate forțele.

Se părea că nu voia Conducătorul Suprem să discute cu cineva

care nu era demn de o asemenea întâlnire.

— Văd acum care a fost motivul pentru care m-ai eliberat! Ai pierdut controlul, Arian!

— Nu am încercat să îl am niciodată! Ce am făcut atunci, a fost un gest normal, consecință a războiului pe care îl duceam. Oricum a fost prea târziu! Arian își lăsa privirea în pământ.

— Și acum ce dorești?

— Să vezi specia pe care eu am creat-o! Să constați că nu necesită exterminare! Să vezi că nu există încă răspunsuri la întrebări, deși sunt căutate cu atâta dorință...

— Da, văd asta, Arian! Dar mai văd ceva... văd existența unui nou Fiu! Văd că ai plecat capul în fața celui care a încercat să îmi ia locul, văd că ai acceptat să te sacrifici pentru acești pământeni.

— E tot ce am putut să fac pentru ei! La urma urmei, sunt toți creați din ADN-ul meu! Arian avea din nou în inimă sentimentul acela patern. Știa că în continuare Conducătorul Suprem se juca cu creierul lui, dar nu avea nici cea mai mică intenție să riposteze.

— Ce te face să crezi, Arian, că voi arăta compasiune? Te am pe tine, am Mașina, am controlul asupra tuturor! Conducătorul Suprem începea să emane lumină semn că a stat deja prea mult prin acea zonă.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Arian ridicând ochii din pământ. Se pare că m-am înșelat în privința ta. Mașina nu o ai, pentru că e setată să se autodistrugă la scurt timp după ce bila este distrusă, pe mine nu mă ai, și pe pământeni nu îi poți distruge deoarece logica nu te lasă. Încă nu au ajuns nici măcar la jumătatea experimentului!

— Nenorocitele! lumina a cuprins întreaga încăpere, Arian creându-și un scut de protecție în fața acelei forțe.

Glasul Conducătorului Suprem a răsunat în întreaga peșteră, fiecare Sorg, recepționându-l ca pe un sunet divin, ca pe o cântare. Era ultimul sunet pe care aveau să îl mai audă, era sunetul care îi trimitea și îi transforma în „Ei”, era sunetul care le aducea moartea, era sunetul care le distrugea corpul, transformându-l în miliarde de particule de materie.

— Nu ai să învingi niciodată! șopti Arian din nou în genunchi, chinându-se să mențină scutul.

— Privește-mă!

Conducătorul Suprem îl luă pe Arian și s-au îndreptat înspre Pământ.

Prozon s-a aruncat în genunchi, la vederea celui pe care îl credea de atâta vreme dispărut. Nu îi venea să creadă că așa ceva e posibil, și mai ales că sunt spulberate toate speranțele și visele lui de a deveni Conducătorul Suprem.

— Ridică-te, Prozon! Lumea aceasta mai are de trăit, oprește-ți trupele! Arian a ridicat privirea înspre Conducătorul Suprem, mirat de ceea ce a auzit.

— Am înțeles, Mărite Conducător! Prozon se ridică transmițând în același timp și un ordin de încetare a exterminării.

Conducătorul Suprem reveni din nou la imaginea acelui bătrânel, și întorcându-se către Arian îi spuse pe un ton calm și liniștit:

— Vezi, Arian, care este diferența dintre noi doi? îl lăsă pe Arian să rumege puțin întrebarea, după care continuă:

— Tu ai crezut tot timpul că eu realizez un experiment social cu voi toți! Ei bine, nu e așa, nu am făcut altceva decât de a crea! Am reușit să te creez pe tine, primul om care a reușit să mă doboare! Conducătorul Suprem îl privi atent pe Arian și reacția acestuia.

— Aici a fost adevărata mea creație! Tu, Arian, tu ai fost rodul experimentelor mele! Cum crezi că m-am simțit când am descoperit și când te-am lăsat apoi să descoperi și tu puterea pe care o ai în tine?

— Speriat? spuse Arian cinic, încercând să iasă din vraja cuvintelor Conducătorului Suprem.

— Fericit! Uită-te puțin în urma ta Arian! Ai reușit să creezi de unul singur această rasă de pământeni și să o conduci. Asta nu te face Dumnezeu? Adu-ți aminte că era vorba nu despre „ce”, ci despre „cât”!

Arian și-a dat seama unde voia să ajungă Conducătorul Suprem și ce voia să facă. Anticipându-i mișcările, îi spuse liniștit:

— Poți să mă lipsești de ei, așa cum te-am lipsit și eu de puterile tale! Dar acest lucru dă dovadă de faptul că nu faci altceva decât să îți protejezi semenii, la fel cum...

Privirea lui Arian i-a fost atrasă de lumina care a părăsit-o pe Maria. Aceasta stătea liniștită pe podea, ascultând, uitându-se la el, liberă!

— Ce ai făcut? strigă Prozon la Conducătorul Suprem,

aruncându-se asupra Mariei.

— Ceea ce trebuia să fac! Noi nu putem să avem urmași! spuse Conducătorul Suprem adresându-se către Prozon, dar cu privirea ațintită în ochii lui Arian. Dar voi nu aveți de unde să știți asta!

— Și atunci acela ce a fost? întrebă Prozon ridicându-se amenințător.

— Doar rodul imaginației tale! Arian a intervenit în discuție, dar cu o voce stinsă. Trebuia să te țin ocupat cu ceva pentru a câștiga mai mult timp. Nu voiam să experimentez încă o dată efectul Bombei Atemporale!

— De ajuns! Conducătorul Suprem își aruncă privirea asupra lui Prozon care s-a transformat într-o mininova. E timpul să terminăm ceea ce am început, spuse el întorcându-și privirea către Arian.

L-a văzut pe acesta având ochii în lacrimi, adânciți în ochii Mariei. S-a îndreptat cu pași mici către ea, lăsându-se să cadă în brațele ei.

— Îmi pare rău că trebuie să se sfârșească așa! Arian o sărută ușor pe buze, simțind gustul sărat al lacrimilor de pe obrazul Mariei.

A rămas cu ea inertă în brațe, cu privirea blocată în ochii lui. O lacrimă i se prelinse pe față, un gol imens în suflet drept dovadă a ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Nu se va termina aici, vor mai... atât a mai reușit Arian să zică înainte să se trezească într-un pat murdar într-o cameră întunecată.

Ochii încercau să i se acomodeze cu întunericul, îl dureau îngrozitor, la fel ca și urechile care simțea că îi explodează ca și răspuns la sunetul produs de apa care curgea în continuu din dușul care se auzea din partea cealaltă a camerei. A încercat să își aducă aminte ce căuta acolo, dar creierul nu îi funcționa, nu reușea să lege nici măcar un cuvânt, nu știa nici măcar să vorbească. S-a rostogolit din pat, reușind să își trimită impulsuri întrerupte către funcțiile motorii. Se simțea murdar, își simțea pantalonii plini și murdari, simțea în nări un miros pe care nu putea să îl identifice. Era un miros fetid de fecale combinat cu un miros înțepător de vomă la care se adăuga umezeala camerei. Întunericul din cameră transforma totul la augmentativ. S-a târât înspre apa care se auzea căzând împrăștiat pe o suprafață mai mare, încercând să gândească. Nu avea la ce... era gol, nu știa ce

înseamnă sunetul apei, nu știa ce înseamnă mirosul îngrozitor, nici nu știa că le zice „sunet” și „miros”. A simțit apa rece cum îi lovește craniul, lovituri pe care le simțea ca niște ciocane care îl loveau în creștetul capului. Fiecare picătură era o lovitură, fiecare lovitură însemna durere, fiecare durere genera răspuns. Răspunsul era un mormăit continuu și salivă curgând din gura întredeschisă. Și-a adunat genunchii la piept, reușind să se așeze cu spatele la perete, sub duș. Mormăind în continuu, și-a imprimat o mișcare involuntară a capului și a corpului, înspre în față și în spate, privind în gol către un punct din fața lui.

— A... A... Arian! sunetul lovi pereții camerei, oprindu-l pentru o secundă din mișcarea imprimată, apoi se întoarse din nou la el. La auzul vocii lui care se întoarse, își strânse mai tare genunchii la piept, speriat, reluându-și mișcarea involuntară sub stropii de apă care îi loveau creierul.